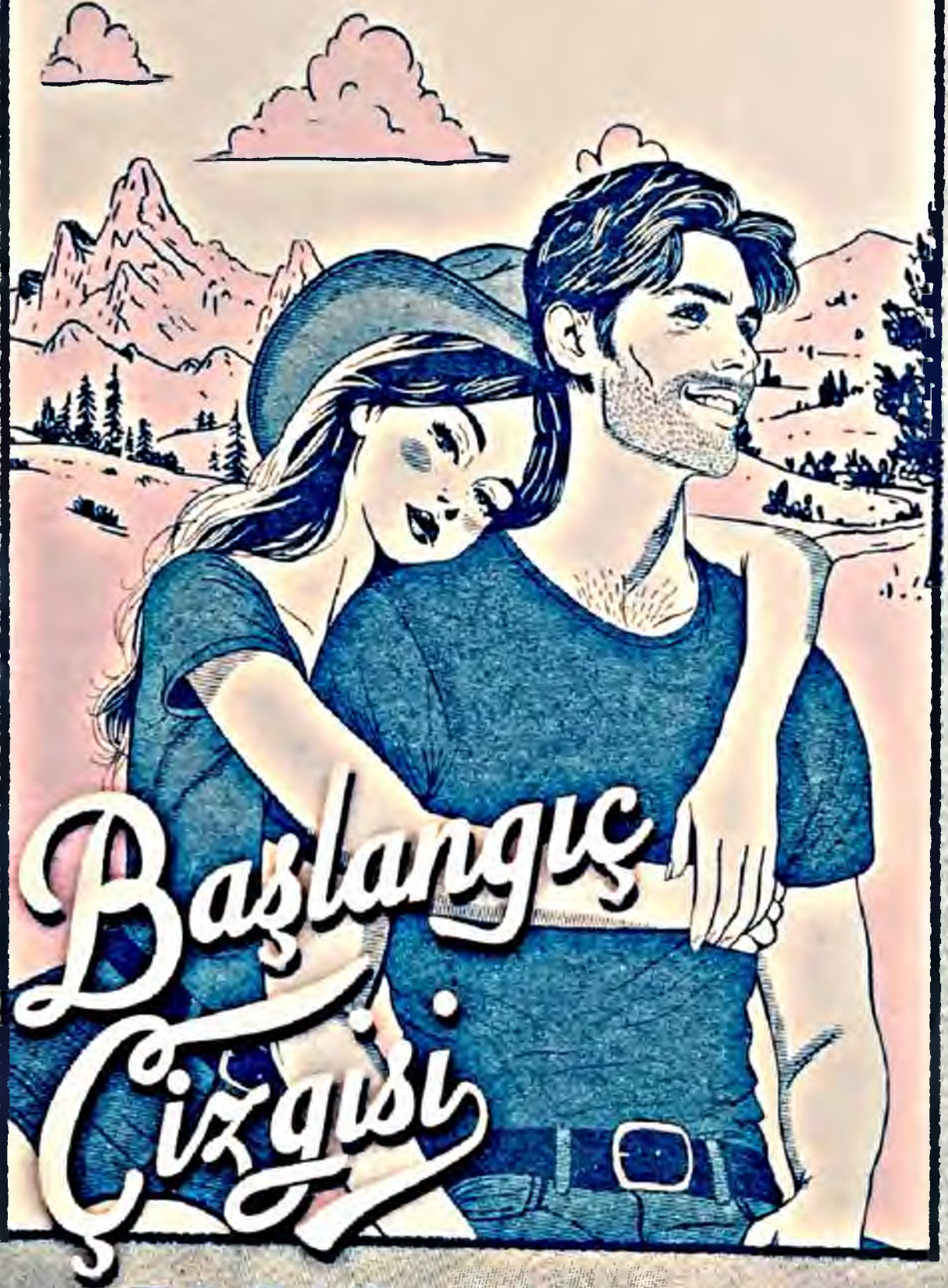

GOLD RUSH ÇİFTLİĞİ

BİRİNCİ KİTAP

Başlangıç Çizgisi

ELSIE SILVER

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

**Çalışanlarımla aramdaki mesafeyi korumak
hiçbir zaman zor olmamıştı.**

Ta ki Billie, çiftliğime adım atana kadar...

Billie yeteneğiyle parlayan, ateşiyle insanın aklını karıştıran, varlığıyla ortama bambaşka renkler katan bir kadındı. Karşılaştığımız andan itibaren düşüncelerim hep onun çevresinde dönmeye başladı. İnatlaşmadan ya da büyüüne kapılmanın nasıl olacağını düşünmeden duramadım. Bu küçük kasabada, üstelik daha da küçük çiftliğimde aramıza sınır koymak imkânsızdı. Billie bir insanın taşıyabileceği tüm "bütünlüklerin" vücut bulmuş haliydi; keskin zekası, kendine güvenen duruşu ve hayallerime sızan o güzelliği... Hem yıkımın eşiğindeki bu çiftliği hem de beni ayakta tutabilecek tek güçtü.

Gün geçtikçe içimde bir şeyler çözüldü. Birlikte geçirdiğimiz her an, aklımı ve kalbimi biraz daha ona bağladı. Dudaklarını, güvenini, kalbini... yalnızca bedenini değil, varlığının her halini istedim.

Ancak Billie'yi istemenin bir bedeli vardı. Artık yalnızca yarışları değil, kaderin sunduğu bu mutluluk şansında aşkı da kazanmak istiyordum.

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 876

Başlangıç Çizgisi Elsie Silver

Kitabın Özgün Adı: Off to the Races

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Burcu Gürhan

Editör: Merve Mumcu

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker Akcan

Sosyal Medya: Sercan Kurtuz

© Nemesis Kitap, 2025 © Elsie Silver, 2021

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-92735-7-0

Baskı: Aralık 2025

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah.★ Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt: ★

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah. İcabet Sk. No: 3

34400 Kağıthane / İstanbul

Sertifika No: 80940

Başlangıç Çizgisi

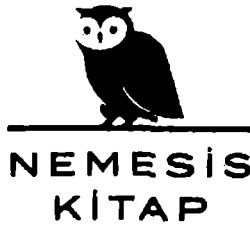

ELSIE SILVER

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Elsie Silver

Kanadalı yazar Elsie Silver, iyi kurgulanmış erkek arkadaşları ve onlara diz çöktüren güçlü kadın kahramanları seviyor. Küstah ve seksi karakterlerin yaşadığı küçük kasabalarda geçen romantizm kitapları yazıyor.

Kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte Vancouver, Britanya Kolumbiyası'nın hemen dışında yaşıyor ve muhtemelen okuması gereken yaşın çok öncesinden beri doymak bilmez şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı, yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi, eşi ve oğluyla vakit geçirmeyi seviyor; özellikle dışarıda. Elsie aynı zamanda, kurgularının çoğunu kaleme aldığı sabahın beşindeki o sakin anların büyük bir hayranı. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahve yudumlayabilir ve okurlarıyla paylaşmak için romantik hikâyelerle dolu bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com

Chestnut Springs Serisi:

♦ *Kusursuz* ♦ *Kalpsiz* ♦ *Çaresiz* ♦ *Pervasız* ♦ *Umutsuz*

Yeşim Öksüzöğlü

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve "Sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir" sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

*Saatlerce araba sürerek beni ahıra götürüp
getiren ebeveynlerime...*

“İnsanlardan hoşlanmıyorum,” dedi Velvet.

“...ben sadece atlardan hoşlanırım.”

Enid Bagnold, *National Velvet* *

* Türkiye’de “Yarış Aşkı” adıyla gösterilen 1935 yapımı film. (ç.n.)

Önsöz

BILLIE, ON YIL ÖNCE

Etrafımda ışıklar yanarken kolumla gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Hızla ilerlerken kamera ışıklarının patlayışını hâlâ duyabiliyordum. Etrafımdaki bedenlerin uğultusu bunaltıcıydı. Her yönden üstüme kapanmakla tehdit ediyorlardı.

Sadece arabaya binmem lazım.

“Wilhelmina! Wilhelmina!”

Daha da hızlanarak güvenlik görevlilerine yaslanmış halde, beni bekleyen limuzine doğru körlemesine ilerledim, nihayet rahatlayabileceğim bir işaret feneriydi adeta. Orada maskenin inmesine izin verebilirdim. Başımı ellerime yaslayıp ağlayabilirdim.

Açık kapının binip kaçmam için beni çağırdığını görebiliyordum.

Çok yakınım.

Omzum dürtüldü ve soğuk çapraz hatlı metal bir şeyin dudaklarıma bastırıldığını hissettim. Kolumu indirince, hevesli gözler ve fazla beyaz dişlerle karşılaştım.

“Wilhelmina, babanın videolarını gördün mü acaba, bize söyleyebilir misin?”

Tek duyabildiğim, kulaklarımda kalbimin sabit atışıydı. Bekleyen arabaya binip kaybolma ihtiyacıyla vahşileşmenin eşine geldim. Kadının kusursuz bir şekilde fönlenmiş sarı saçlarının hemen ötesinde gördüğüm araba.

İçgüdülerimle hareket ediyordum. Kaç ya da savaş vaktiydi şimdi.

Doğruca kameraya bakarak, “Gidip kendinizi becerseniz, nasıl olur?” dediğimde, duyabildiğim tek şey, etrafımda tutulan nefes sesleri oldu.

Savaşmayı seçmiştim.

Düzenleme
Ny.ozlem

VAUGHN

Yenilmiş halde başımı ellerime yaslayarak inledim. “Yüce Tanrım.”

E-postaların arkası kesilmiyordu. Meraklı gazeteciler. Sonu gelmez sorular.

Her gün dört saat bu masada oturup *bir şey* bulmak için dedemin ofisini altüst ederken, mesajların aralıksız çınlamasını dinliyordum. Çiftlik muhasebesini sayfa sayfa karıştırıyor, dosya dolaplarını kurcalıyor, bir ipucu arıyordum. Çalışma masasındaki çekmecelerin iç duvarlarına vuracak kadar ileri gitmiştim, sanki bu gerçek hayat değil de bir filmdi ve gizli bir bölme açılarak bana tam olarak aradığım şeyi gösterecekti.

Neyi gözden kaçırıyordum?

Onun masum olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Mirasının bu olmasına izin veremezdim.

Aile işinin pazarlama uzmanı olarak temizlemem gereken bir yığın pislik olduğunu biliyordum. Şu an yapmam gereken de

buydu. Çekici bir gülümseme takınıp işleri yoluna koy. İlerlemek için bir plan bul. Medyaya güvence ver, sektördeki dostlardan özür dile ve hissedarların sırtını sıvazla.

Çiftlikteki skandalın birilerinin Gold Rush Resources'ın yönetilme şekline olan güvenine sızmasına izin veremezdim. Elbette ikisi de bizim işletmelerimizdi, ancak biri bütün parayı getirirken, diğeri temelde kendini döndürecek kadar iş yapıyordu. Ayrıca maden şirketine güven duyulmasını sağlamanın tek yolunun dedemi, yani hayatımdaki en önemli ve en büyük etkiye sahip adamlardan birini günah keçisi yapmak olduğunu içten içe biliyordum.

Derin bir iç çekerek mouse'a tıkladım ve gelen kutumu açtım.

Açıklama Talebi RE: Yarışlarda şike

Yüzümü ovuşturunca sivri sakallar parmaklarımın altına battı. Bir açıklama yapmak istemiyordum, ama iki hafta olmuştu. Çiftlikte saklanıp kafamı duvarlara vurmaya son vermem gerekiyordu.

Dedemiz, Dermot Harding, başka herkes çil yavrusu gibi dağılırken beni resmen büyüten kişi, iki hafta önce şiddetli bir kalp krizinden ölmüştü. Bu ofiste fenalaşıp düşmüştü ve bir gün sonra ülkedeki bütün gazeteler soyadımızla onun fotoğrafını ön sayfaya basmış, altına da safkan at yarışı tarihi boyunca görülen en büyük şike skandallarından birinde elebaşı olduğuna dair bir hikâye iliştiirmişti.

Lanet bir felaketti, orası kesin.

Mantıken bakıldığında, adamın seksenli yaşlarında olduğunu biliyordum; ölmek için alışılmadık bir dönem değildi. Ama ani kaybı beni iliklerime kadar şaşırtmıştı. Belki de ölümünü henüz

idrak edememiştim, çünkü düşünebildiğim tek şey onun adını temizlemektir. İftiraya uğramıştı –bütün itibarı yerle birdi– ve kendini savunmak üzere burada bile değildi. Beni büyüten adamın böyle bir şey yapmasının imkânı yoktu. Bir türlü aklım almıyordu.

Telefonum titreyerek dikkatimi önümdeki e-postadan kendine çekti ve masanın yüzeyinde oynaşmasını izledim. Ekranda Cole'un adı G. I. Joe* oyuncağının resmiyle birlikte göründü; beni genellikle gülümseten bir görüntüydü bu. Ama bugün değil. Bugün ağabeyimle konuşacak ruh halinde değildim.

Gözlerimi telefondan ayıramıyordum ama kendimi cevap vermeye zorlayamadım da. Telefonun çalarak sonunda sesli mesaja düşmesine izin verdim, ekran karardıktan birkaç dakika sonra yeni bir aramayla tekrar aydınlandı. Cole kararlıydı, ben de ailem söz konusu olduğunda arka arkaya iki aramayı görmezden gelemeyecek kadar itaatkârdım. Bir sorun olabilirdi.

Arama tuşunu kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm. “Ne var?”

“*Küçük Ev*** oyunun bitti mi?”

Gözlerimi devirdim. Cole tam bir hıyardı.

Dedemin ölümü ve skandalın patlak vermesinin ardından nasıl davranmam *gerektiğine* dair herkesin bir fikri vardı. Ağabeyim. Annem. Yönetim kurulu.

“Benimle dalga geçmek haricinde ihtiyacın olan bir şey mi var?”

“O kıçını buraya getirmen gerek. Beklentiler var, Vaughn,” diye homurdandı. Bunun pek iyi karşılanmayacağını biliyordu.

Şirketin yüzü olmaya alışkındım ama bu defa her zamankinden farklı bir gösteri ortaya koymamama ihtiyaçları vardı ve galiba pazarlanabilir yas açısından beklentilerini pek karşılayamıyordum. Biraz utanç iziyle beraber o yıkılmışlığı istiyorlardı ve herkesin görebileceği bir yerde olmasını istiyorlardı.

* Bir Amerikan medya imtiyazı ve oyuncak şirketi Hasbro'nun sahibi olduğu ve ürettiği bir dizi aksiyon figürüdür. (ç.n.)

** Orijinal adı “Little House on the Prairie” olan 1974-1983 yılları arasında yayınlanmış TV dizisidir. (ç.n.)

Bu defa mı? Yemiyordum.

“Beklentilerin ne olduğunu biliyorum, Cole. Sadece umurumda değil.”

Hattın öteki ucundan inlediğini duyabiliyordum. Yapılacaklar listesinde tik atamadığı tek şey bendim ve muhtemelen bu yüzden uykuları kaçırıyordu. Nasıl olduğumu merak etmiyordu, işleri temiz ve düzenli tutmam konusunda endişeliydi. Tam da olmasını istediği gibi.

“Bu küçük iş ne kadar sürecektir?”

Çenemin seğirdiğini hissederken, soruya cevap vermenin en iyi yolunu düşündüm.

Onları geride bırakıp Ruby Creek’in huzurlu dağlarına ve ovalarına gelmek üzere Vancouver’dan kaçmam Cole’u ve dahil olan herkesi tedirgin etmişti. Resmi bir şekilde yas tutmuyor, şoke olmak ve hayal kırıklığına uğramak hakkında şirketin repeliklerini tekrarlamıyor, doğru düzgün bir şekilde “duygularımı göstermiyordum.” Belli ki bu da basın konferansları düzenlemek, kaliteli bir eskortmuşum gibi münasip bir hanımla etrafta gezinmek ve sonra gazetelerin basması için duygusal bir makale yazmak oluyordu.

Onlar adına çok yazık, ama henüz üzgün değildim.

Öfkeliydim. Hayatımda neredeyse herkesten çok sevdiğim adamın, kalbinin pes etmesine neden olan öyle şaşırtıcı bir darbeden sonra ofisinde tek başına ölmüş olmasına öfkeliydim.

Peki bu öfke? Etrafımdaki herkesi rahatsız ediyordu ve dünya üzerindeki yirmi sekiz yılda bir şey öğrendiysem, o da çoğu insanın kendi rahatını kurtarmak için her şeyi yapacağıydı. Terli avuçlarıyla eklemleri bembeyaz olana kadar ona tutunur ve tamamen çılgınca bir çaresizlikle yapışırlardı. Aile üyeleriyle ilişkilerini mahveder, boktan evliliklere katlanır, arkadaşlarını sırtından bıçaklardı; adını siz koyun. Rahatlık kraldı.

Üstelik şu an medyaya nasıl görüldüğüm de sessizliğimin şirkete nasıl yansıdığı da pek umurumda değildi. Yıllardır sevimli yüzleriydim. Doğru eğitimi almış ve sonrasında süslü bir gösteri midillisi gibi beni teşhir edip ortalıkta sergilemelerine izin vermiştim.

“Ne kadar zamana ihtiyacım olursa,” diye çıkıştıktan sonra telefonu kapattım. Herkese uyum sağlamak için kırk takla attığım günler bitmişti. *Kendim* için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Aile işine olan bağlılığımı tatmin etmek için şirkette katlanmadığım insanları çekmiş, komik olmayan şakalara gülmüş ve Vancouver’ın en nüfuzlu kişilerinden bazılarının omuzlarını sıvazlamıştım. Şimdiye kadar yıllarca bir poster çocuğu ve bu şehirdeki elit kesimin en seçkin bekârı olmuştum. Hiç şikâyet etmeden. Haliyle bana kalırsa, akıllarını başlarına toplayıp birkaç hafta kendimi asabi hissetmemle başa çıkabilirlerdi.

Gülümsemeye ara versem, dünya duracak değildi. Ya da çiftliği kurtarmak için Gold Rush Resources’tan biraz geri çekilsem.

Ama bu fikri ima etmek bile hiç hoş karşılanmamıştı. Cole küplere binmişti. Kariyerimi ve geleceğimi tuvalete atıp sifonu çekmekle ilgili bir şeyler zırvalamış, ardından çiftlikte ısrarcı olmanın sağlıklı ya da *asıl iş* için verimli olmadığına dair öğütler gelmişti. Cole’a göre, dedemin cenazesinden sonra, işime odaklanmalı ve aileyle biraz zaman geçirmeliydim. *Yas tutmalıydım*.

Bir homurtu çıkardım. O söyleyince manidar olmuştu, son trajedi yaşandığında kaçan adam. Ben de ona bunu söyledikten sonra, gerçekten çiftliği işletmek için izin alacağımı eklemiştim. Ardından topuklarımın üzerinde dönüp şehir merkezindeki lüks ofislerimizden fırtına gibi ayrılmıştım.

Lanet beton ormanına elveda.

Valizlerimi hazırlayıp o gün dedemin çiftlik evine taşınmış ve orada hissettiğim yakınlıkla rahatlamıştım. Tamamen mutlu çocukluk anılarımla doluydu.

Gold Rush iftliği nesillerdir ailemizdeydi. Eskiden büyükannem Ada'nın sığır iftliğiydi, şimdiyse Batı Kanada'nın önde gelen yarış tesislerinden biriydi. Burası büyükannemin hayaliydi; en azından Dermot bana öyle anlatırdı. Büyükannem ben küçükken ölmüştü ve onunla olan anılarım epey silikti. Ama dedemin maden şirketinin şehirdeki ofislerini idare etmeyi başkalarına bırakıp burada kalarak çiftliğe odaklanma nedeninin bu olduğunu biliyordum. Onların aşkının peri masallarına taş çıkarttığını da biliyordum.

Dolayısıyla ağabeyim ile annemin benim buraya olan bağlılığını anlamaması, gerçek olmadığı anlamına gelmezdi. İki de beni o kadar iyi tanı mıyordu zaten, hiç gerçekten çaba göstermemişlerdi. Yanımda olmak için yollarından şaşmamışlardı. Tabii ki konuşuyorduk. Ama aile işlerinden bahsetmiyorsak eğer, kısa ve yzeyssel oluyordu. Annemin müdahalelerine katlanmamın tek nedeni, ondan alabildiğim tek ilginin bu olmasıydı. Kulağa zavalıca geliyordu, *farkındaydım* (merhaba terk edilme sorunları!).

Ayrıca babamızın ölümünden sonra Cole kaçıp orduya girebiliyorsa, ben de kaçıp çiftliğe gelebilirdim. Doğruya doğru.

Bu konuda ne düşündüğü umurumda değildi. Diğer herkesin aksine, ben ondan korkmuyordum. Kendini beğenmiş pislik tavırları beni rktemezdi. Daha önce yanımda kalıp benimle ilgilenmemişti ve şimdi bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Dedem imparatorluğunu sıfırdan kurmak için onca yıl uğraşmıştı. Ona bunu borçluydum.

İki şirket arasında, kan, ter, gözyaşı ve biraz şansla bütün aile mirasımızı bir araya getirmişti. Dermot Dede, yasının derinliğiyle bütün dikkatini çiftliğe vermişti. Çiftlik de onun idaresi altında ödüller, prestij ve birçok galibiyet elde etmişti. Bütün bu yer, rahmetli karısı ve oğluna adanmış, nefes alan, canlı bir şeydi.

Aile geçmişimi anmak... Başımı iki yana sallayarak kollarımı önümde esnettim. *Orası* düşülecek verimli bir tavşan deliği değildi.

Kendine acımak enayilere göreydi.

Her bir kolu çekiştirip kol düğmelerimi düzelttim ve geriye yaslanarak derin bir iç çektim. Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyordum. Büyük, ağır, umutsuz iç çekmeler. Ses beni rahatsız etti.

Ofisin penceresinden bakarken... bunaldığımı hissettim. Kusursuz dizilmiş beyaz çitlere, düzgün kare bölmelere hayranlıkla baktım, her bölme bir atın eviydi. Yerleşim planı organizasyonuna minnettardım. Her düzenli bölmede bir nesne vardı. Çok basit. Çok mantıklı. Basitlik beni yatıştırdı ve dedemin sözlerini mantra gibi kendi kendime tekrarladım. "Sadece hemen önünde olan şeyi kontrol edebilirsin, Vaughn."

Tanrım. Klişe kendine yardım kitapları okuyormuşum gibi olmuştu. Eksik olmasın, annemin önerdiği bir şeydi. Bana *başka* bir randevu ayarlamayı teklif etmeden hemen önce. Evlenip arka arkaya torun yapmak, beni onun kadar mutlu edecekmiş gibi. Kendisi bir çiftlik delikanlısına âşık olan tepeden tırnağa bir şehir kıızıydı ve sanırım Cole ile ben nereye ait olduğumuzu hiç bilmiyorduk. Annem beni severdi, ama hiç anlamıyordu; denemiyordu bile.

"İyi niyetli. Ama fena halde yanlış yolda."

"O da neydi, evlat?" diye Hank nefes nefese bağırınca, sandalyemde hızla döndüm. Kapı çerçevesini tutmuş, başını içeri doğru uzatmıştı, beni duymasa geçip gidecekmiş gibiydi.

Kendi kendime konuşmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

"Hiç," diye karşılık verdim, niyetlendiğimden daha fazla baştan savar gibi olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, şu günlerde bir tür normalim haline gelmişti.

“İyi olduğuna emin misin?” Yaşlı şahin gibi gözlerinden bir şeyi saklamak zordu.

“Evet. On birde görüşürüz.” El sallayıp zorlama bir gülümsemeyle ses tonumu telafi etmeye çalıştım ama işe yaradığından emin değildim. Muhtemelen beni deli gibi göstermişti sadece. Doğal gelmiyordu. Ben sadece... uyuşmuş gibiydim.

Hank sırtıp göz kırptı ve yoluna devam etti, boktan tavrım ona hiç dokunmamıştı. Bu adamın nasıl sürekli böyle iyi ruh halinde olduğunu aklım almıyordu. O kadar soğukkanlıydı ki, neredeyse doğal değildi.

Her ne içiyorsa, bana da ondan lazımdı.

Çiftliğe geldiğimde yaptığım ilk şey, evi temizlemek olmuştu. Kimileri bütün evi yakıp kül ettiğimi söyleyebilirdi, ama etrafı güvenilmez kişilerle ya da memnuniyetle her şeye göz yuman insanlarla çevriliyken, bu yerin itibarını yeniden inşa edemezdim.

Gold Rush Çiftliği yeni bir yönetimin altındaydı ve bu yeni bir ahlaki kuralla geliyordu.

Görevime Hank Brandt'ı bulup işe almakla başlamıştım. Yıllar önce Ruby Creek'e taşındığı zaman Dermot'un en iyi arkadaşıydı. Bu vadiyi bilen ve seven bir adamdı, at yarışları konusunda da bilgiliydi. Doğu Kıyısı'nın en başarılı yarış ve hayvancılık programlarından birini yönettikten sonra erken yaşta emekli olup tekrar buralara gelmişti.

Emekliliğine son vermesi için ona ulaştığımda, her şeyin başladığı yere dönmek konusunda hevesliydi ve hakkını vermek gerekirse, çiftliğin yarışlarda düşen başarısı ve şimdi bir de lekelenmiş itibarı canını sıkınamıştı.

“Meydan okumayı dört gözle beklediğini” söylemiş ve bilmediğim bir şeye hâkimmiş gibi bana imzası haline gelen megavatlık sırtışını göstermişti.

Hank ile bir ortaklıkta anlaşmıştık, deyim yerindeyse, o atlarla alakalı görevlerde dizginleri ele alacak, ben de meselenin işletme kısmını idare edecektim. İşe alımları birlikte yapmak konusunda anlaşmıştık. İkimizin de yaşayabileceği bir iş ortamı yarattığımızdan emin olmak istiyordum. Dedemin mirası üzerindeki kontrolden tamamen vazgeçmeye hazır değildim.

En azından tamamen restore etmeden önce değil.

İşte bu yüzden, bu sabah yeni bir eğitimle mülakat yapacaktık. Billy Black adında adamın biriydi, Hank onunla Doğu'da tanışmış ve çalışmıştı, adamı genç ve üstün diye övmüştü. Birleşik Krallık'ta, oralarda tanınan ama benim hiç bilmediğim birinin himayesinde eğitim almıştı, "yeni fikirler ve stratejilerle dolup taşıyor," demişti.

Bu boka batmışlığın içinde burada isteyeceğim güvenli ve güvenilir bir seçime benzemiyordu, ama ihtiyarın suyuna gidecektim. Mülakat yapmaktan zarar gelmezdi ve sektörde bu alanda hiç bilinmeyen biri ihtiyacımız olan yeni başlangıç olabilirdi.

İhtiyacım olan.

Ofisimin ön penceresinden, kusursuzca asfaltlanmış araç yolunu görebiliyordum. Araç yolunun hemen ilerisinde, babamın jockey formasıyla dörtnala bir atın üstünde durduğu bronz heykelin önündeki bir fıskiye sular kemerli olarak fışkırıyordu.

Burada çok fazla anı vardı. Zihnimin gezinip yolculuğa çıkacağı ve gündüz düşlerine dalacağı çok fazla yer vardı. Anımsayacak çok fazla şey...

Yapış yapış asfaltın üstünde dönen lastiğin sesi, beni daldığım hayallerden çıkardı, iyi de olmuştu çünkü şu an kendime duygusal bir ahmağa dönüşme izni verecek vakit yoktu. Yirmi dakika içinde yeni eğitimle mülakat yapacaktık ve gerçekten herhangi bir kesintiye ihtiyacım yoktu.

Siyah SUV'un park yerine çekmesini izlerken, göğsümde bir hayal kırıklığının yandığını hissettim. Şu an insanlarla uğraşabilecek durumda değildim.

Sürücü kapısı açıldı ve cilalı siyah bir ayakkabı dışarı adım attı. Üstünde at koşumuyla iç içe geçen kısımlar olan ayakkabılardandı, üstünde de dar paça bordo pantolon giymiş ince bir bacak vardı. Bakışlarım o bacadan yukarı tırmanarak araçtan inen kadının üstünde gezindi. İlkbaharın parlak günışığı, sırtından aşağı inen kestane rengi kalın örgü halindeki saçlarında neredeyse kör edici bir şekilde parlıyordu.

İki ayağının üstünde dururken, siyah bluzunun yakasını nazikçe düzelttikten sonra, bir elini alnına siper ederek yavaşça döndü ve manzarayı inceledi. Gözlerimin kıvrımlarının arasında belinin incelendiği yerde oyalanmasına engel olamadım.

Orada dururken biçimli dudaklarına hasret dolu bir gülümseme yerleşti, şaşkın ve içten görünüyordu.

Oyuncak bebeğe benziyordu; aynı zamanda tepeden tırnağa fazla kibirli gibiydi de. Vaughn Harding'i avlama fırsatı için burada olduğunu biliyordu sanki. O bakışı daha önce bin defa görmüştüm, bildiği topraklarda olan sosyal statü düşkünleri. Hamlelerini yapmaya hazır servet avcıları. Kadınlar bana sürekli o şekilde bakardı ve artık çekiciliğini kaybetmişti.

Kadın *güzeldi*. Tabii ki öyleydi, hep güzel olurlardı. Ancak bu kadın klasik anlamda ve tamamen apayrı bir şekilde çekiciydi; stratejide bir değişiklik vardı belli ki.

Başımı iki yana salladım, göğsümde hızlı ve sıcak bir şekilde yükselen hüsrana hissedebiliyordum. Bu oyunlar ve maskaralıklar şu an ihtiyacım olan son şeydi. Neden kimse beni *dinlemiyor-du*? Çabuk parlardım ve şimdi de patlamaya hazırdım.

Bu defa ne gülümseyecek ne baş selamı verecektim. Bu defa bir mesaj gönderecektim. Açık ve net.

Bu defa annem çok ileri gitmişti.

, 2

BILLIE

Burasi.

Burası benim mutlu yerimdi.

Drama yok. Rol kesmek yok. Sadece ben ve atlar.

Gözün gördüğü hiçbir yerde insan yoktu. Tam sevdiğim gibi.

Atların olduğu her yer benim için kutsaldı ve bu yer de bir istisna değildi. *Saf ve temizdi.* Pastoral beyaz çitler, önümde uzanan yemyeşil çimenleri çevreliyordu. Her ahşap kare bölmede, güzel ve parlak bir atın evi vardı.

Her şey de o bayıldığım at çiftliği kokusuyla kaplıydı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Çiftlik ne kadar iyi durumda olursa olsun, açık havada bile bundan kaçamazdınız. Üst seviyeden fiyakalı tesisinizi tertemiz tutmak için dünyadaki bütün parayı harcasanız da ortalık yine at boku kokardı.

Bu beni her zaman gülümsetirdi. Atlar – 1, insanlar – 0.

Skorun tadını çıkarırken, arkamda bir kapı çarptı. Sıçrayarak arkamı döndüm, Hank olduğunu ve beni dünyanın en iyi ayı sarılışıyla kucaklayacağını umuyordum. Onun tanıdık figürünü görmeyi bekleyerek araç yolunun ortasındaki fıskiye'nin ötesinden bakındım, ama o değildi. İnternette bulduğum herhangi bir fotoğraftan çok daha iyi olan tam seyirlik biriyle karşılaştım.

Uzun boy? Evet.

Esmer? Evet.

Yakışıklı? Evet.

Beni öldürmek ister gibi mi görünüyordu o? Ona da evet.

Koyu renk ve üstüne oturan fena bir takım elbise giymiş uzun ve ince bedeni uzun adımlarla bana doğru gelirken, dişlerimi alt dudagımda gezdirdim. Üstleri uzun ve biraz dağınık – ellerini oradan geçirmiş gibiydi– koyu çikolata rengi saçları yüzünü çevreliyordu. Jilet gibi keskin elmacıkkemiklerinin altında kirli sakallar çıkmaya başlamıştı, önümde durdu, biçimli ve somurtkan dudaklarına göre neredeyse fazla erkeksi kaçan burnunun üstünden beni süzdü.

İyi ki ödleğin teki değildim, çünkü en az 1,90 olan bu adam gerçekten heybetliydi.

Öfkeli maun rengi gözleri beni deliyordu. “O tatlı kıcını döndür, arabana bin ve git. Derhal.”

Vay be, ne selamlamaydı ama.

Başımı eğerek yüzünde bir espri izi aradım. Hiçbir şey bulamayınca da kahkahayı patlattım. Çünkü kim henüz gördüğü biriyle böyle konuşurdu ki?

Tamam, aslında daha çok yüksek sesli bir homurtu gibiydi, ama burnundan homurtu çıkararak gülmek normal insanları güldürürdü. Değil mi? Ben bile kendi kendime kıkırdayıp, “Belki o da katılır!” diye düşündüm. Ama hayır, bu ateş soluyan ejderha

öyle bir şey yapmadı. Kollarını geniş göğsünde bağladı ve bana pahalı ayakkabılarının altındaki pislikmişim gibi bakmaya devam etti. *Tipik.*

“Hem güzel hem de talimatlara uymakta yavaş. Son zamanlardan bana gümüş tabakta sunulan her kızda bu iki özellik mevcut. O doğal görüntü ise yeni bir bakış açısı olmuş,” dedi, damızlık kısrakmışım gibi bir eliyle beni yukarıdan aşağı işaret ederek, “o konuda hakkını yemeyelim. Beni nefes kesecek kadar sıkıcı, ayarlanmış ilişkiye düşürmek konusundaki başarısız girişimin hakkında anneme rapor verirken, bu açıdan övgülerimi de iletirsin. Şişme kadınla çıkmayı tercih ederim.”

Son sözlerinin üstüne hafifçe irkildim. Şişme kadınla çıkmak mı? Off. Gerçekten söylemiş miydi bunu? Adam resmen bana pası atmıştı. Bunun üstüne çok fazla şaka yapabilirdim, ama kendi kendime profesyonelliği korumam gerektiğini hatırlattım. Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım, çünkü işler tuhaflaşmak üzereydi. Belli ki kim olduğumu bilmiyordu, ama ben ödevimi yapmışım ve onun kim olduğunu tam olarak biliyordum.

Vaughn Harding.

Hank'i deli gibi özlemiştim. On yıl önce iş ararken kapısında belirlediğimde, beni almış ve işten daha fazlasını vermişti. Çalışma, tavsiye, yaşayacak bir yer, hatta ihtiyacım olduğunda iyi bir nutuk. Hep hayalini kurduğum baba figürüydü. Dolayısıyla Kanada'nın doğu kıyısında onun yanında çalışma meselesini duyunca, aceleyle uçağa atlamışım. Yani çalışma vizemin süresi dolduğu için zaten İrlanda'dan ayrılmak zorundaydım. En azından nereye gittiğimi ve çiftliğin adını biliyordum, haliyle biraz araştırma yapabilmişim.

İnternette bilgi toplama becerilerim o kadar ileri seviyedeydi ki, neredeyse özgeçmişimin beceriler bölümüne madde olarak ekleyecektim. Bu yeteneği iyiye kullanarak internette bu adamın

iki tür fotoğrafının olduğunu görmüştüm. Görüntülerin yarısı Profesyonel Vaughn'dı, ailesinin iş girişimiyle ilişkili olarak güler yüzlü ve ciddi görünüyordu. Ötekiler Parti Vaughn'ıydı, çekici ve nazik görünüyordu, genellikle kolunda ışıldayan güzel bir kadınla gösterişli bir partide oluyordu.

Bulabildiğime göre asla aynı kadınla değildi. Ve bana güvenin, *araştırmıştım*.

Hayvani bir hırıltı beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Git dedim."

Bu kahrolasica herif ciddi miydi? Genel kural olarak beynimden ağzıma giden filtre biraz gevşekti. Çocukluğumdan beri biraz kışkırtıcı bir tiptim ve birilerinin sinirlendiği durumlarda yolumu bulmakta ustaydım. Ama bu? Bu yeniydi. Muhtemelen sessiz ve afallamış halde aptal gibi bakarak öylece durma nede-nim de buydu.

Ben durumu açıklayacak kibar bir şey söyleyemeden, kollarını iki yana uzatarak gözlerini kocaman açtı, "Alo? Ne halt ediyorsun acaba?" der gibiydi.

Sonra da... Ayağını. Yere. Vurdu.

Küçük çocuk gibi.

Göğsümden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. İçimde tutmayı denemedim bile. Vaughn Harding gibi adamları iyi bilirdim. Dünyada gerçekten güvenilir çok az şey vardı, ama onlardan biri de mirasyedilerin birer denyo olduğuydu.

Onu durdurmak için bir elimi kaldırıp söze girdim, "Tamam, ilk olarak, şişme kadın tercihin karşısında baştan ayağa etkilendim. Şimdilik bunu rafa kaldırıp başka gün tekrar dönebilir miyiz?" Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Hah. Bundan hoşlanmamıştı. "İkincisi, ben koca kadını, bana kız deyip durma. Ve üçüncüsü, bu harika çocuk-adam öfke nöbetin bitince," onun bana yaptığı gibi elimle yukarı aşağı onu işaret ettim, "Billie Black'in iş görüşmesi için geldiğini Hank'e söyleyebilir misin?"

Ardından ona kocaman samimiyetsiz bir gülümseme patlattım.

Hakkını vermek gerekirse, takımının ceketini düzeltip duruşunu dikleştirirken, gözle görülür bir şekilde benzi atmıştı.

“Billie Black mi?” diye tekrar etti.

“Benim.”

“Ben...” Başını iki yana salladı. “Ama sen erkek değilsin?”

“Keskin bir gözlem, Bay Harding,” diye karşılık verdim sırtarak.

Burası bildiğim topraklardı. İsmim sıklıkla insanların kafasını karıştırırdı; kafama takmıyordum. Lakabım buydu ve istesem başka bir şeyle devam edebilirdim, ancak adımın insanların kafasını karıştırması bir nevi hoşuma gidiyordu. Bu sohbet de istisna değildi.

“Hey, Billie kız!” diye derin bir ses omzumun üstünden seslendi. “Gelmişsin!”

Hank Brandt. Tanrım, bu sesi duymak bile beni gülümsetiyordu. Vaughn’ı oracıkta afallamış halde bırakarak hemen arkama döndüm ve tanıdığım en sıcak, en nazik adamla karşılaştım. Geniş omuzlar, kısa kesilmiş kum rengi saçlar ve al yanaklı, derin kırışıklıkları olan bir yüz; o yüz yıllarca güneşin altında çalışmıştı ve şimdi bana doğru geliyordu.

Onu özlemiştim. Bazen bir aileye doğardınız, bazen de ailenizi seçerdiniz. Onu seçtiğiniz zaman, sizin için doğru olduğunu iliklerinize kadar bilirdiniz. Hank benim için öyleydi. Seçtiğim aile.

Neredeyse koşarak gelen Hank doğruca bana kocaman sarıldı. Ben de tadını çıkardım. “Seni son gördüğümünden daha da güzelsin,” derken, omuzlarımdan tutarak geri çekildi ve beni inceledi.

Yanaklarım pembeleşirken, ona gözlerimi devirdim. “Yalakalığı kes, ihtiyar. Beni buraya getirdin zaten. Şimdi bana etrafı göster.”

Hank çocukluğumda ve profesyonel kariyerimde en önemli desteğimdi; bir arkadaş, bir baba figürü olmuştu ve umarım artık bir de işveren olacaktı.

Tabii arkada duran para çuvalıyla işleri tamamen berbat etmediğimi varsayıyordum. Karnımda kaygı kıpırdandı. Mesleğim benim için biçilmiş kaftandı ve buradaki işi istiyorsam, az önceki tuhaf tanışmanın üstesinden gelmem gerekiyordu.

“O cesaretini hiç kaybetme, ufaklık,” diyerek başını iki yana salladı ve kolunu omzuma attı.

Hank beni tekrar Bay Yakışıklı-ve-Deli’ye doğru götürdü, belli ki o da kendini biraz toplamıştı.

“Billie, seni Vaughn Harding ile tanıştırayım, kendisi Gold Rush Çiftliği’nin yeni sahibi ve işletmecisi. Çiftlik ve ailesinin maden işletmesi arasında meşgul bir adam, ama yakın gelecekte iş faaliyetlerimizi yönetmek üzere burada olacak.” Vaughn artık bana okunmaz bir ifadeyle bakıyordu. “Bugün ikinci bir görüş belirtmek üzere mülakatta o da olacak. Umarım senin için sorun olmaz.”

Yutkunurken boğazımın yukarı aşağı hareket ettiğini hissettim. Harikaydı. Gerçekten harika.

Hank’in kolunun altından çıkararak elimi uzattım ve Vaughn güçlü bir şekilde kavradı. Onda herhangi bir utanç belirtisi aradım ama hiç yoktu. Şimdi yüzü taş gibi ve kapalıydı, daha dakikalar önce saçtığı öfkeli tutku tamamen kaybolmuştu.

Elbette ona hızlıca göz kırparak suları test ederken, sağlam tokalaşmasına karşılık verdim. Tokalaşma derken, ölümcül bir kavrayıştan bahsediyorum. Ben de aynı şekilde elini ölümüne sıktım. Yillardır güçlü atları idare ettiğim ve bindiğim için göründüğümünden daha güçlüydüm.

Parmaklarının etrafında tutuşumu sıkılaştırırken, bıyık altından homurdandığını duymuş bile olabilirdim bence. “Ne kadar kalabalık, o kadar iyi,” dedim. “Tanıştığıma memnun oldum, Bay Harding.”

Başını salladı ve elimi aniden bırakıp dikkatini başımın üstündeki bir noktaya sabitledi. Hank’e, “Hazır olduğunuzda, ofisimdeyim,” dedikten sonra, topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı, az önce kendini utandırmamış gibi başı dikti.

Tekrar Hank’e baktığımda, yüzüne otuz iki diş bir sırtış yayılırken gözlerinde bir parıltı gördüm. Bana cıkcıklayarak başını iki yana salladı, “Billie, Billie, Billie. O zavallı çocuğa ne yaptın?”

Bunun üzerine başımı arkaya atarak kahkahayı bastım. Zavallı çocuk mu? Vaughn Harding gibi adamları iyi bilirdim. O kültürün içinde büyümüştüm. Onun gibi zengin ve şımarık adamlar kibirli statülerini aşamazlardı. Aksine, onur nişanı gibi üstlerinde taşırlardı.

Benim babam da o davranış türünde Şekil-A’ydı, hemen ardından yatılı okuldaki çocuklar ve çevremizde yer alan beyler vardı. Birbirinin karbon kopyası bir grup. Gösterişli, hesapçı ve hissiz.

Söylemeye gerek bile yok, sıkıcı.

Ayrıca sahte, sahte, sahte.

Sahte gülümsemeler, sahte arkadaşlıklar, sahte aile. Bu sonuncusu gerçek bir darbeydi. Güzel ve kusursuzca düzenlenmiş hayatımın o gün başıma yıkıldığını hissetmişim.

Şaşırtıcı bir şekilde, boktan ve yanlış yola sapan biri olmak, küçük bir kızın babasını sevmesine engel olmuyordu. Ancak ona olan saygımı yitirmeme yetmişti. Bu da yürek burkan bir birleşimdi... saygı duyamadığınız birini sevmek.

On yıl sonra bile, yıllardır yetişkin olsam da hâlâ nefesimi kesecek bir şiddetle canımı acıtıyordu.

Babamın sözünün artık bir anlamı olmayabilirdi, ama benimkinin vardı. Kendime verdiğim sözü tutmuştum: uzaklaş ve bir daha o hayat tarzının eşiğinden adım atma.

Gerçek bir ihtişamla ayrılmıştım ve o zamandan beri yeniden yapılanma modundaydım. Tek odak noktam kariyerim olmuştu ve bu fırsat mükemmel bir sonraki adımdı.

Kaçtığım her şeyin vücut bulmuş hali olan Vaughn'ın binaya girişini izlerken, terzi elinden çıkmış pantolonun içindeki fiziğine hayran kaldım. Dar bir bel. İnanılmaz popo. On kişiden onu da orayı avuçlardı.

Ama ben yapmayacaktım. O tip adamları bilirdim. Onlarla etkileşime geçmek kâbus gibi, ilişki kurmak tehlikeli olurdu. Yine de bakması eğlenceliydi. Ne de olsa ben sadece insandım, adam da günah kadar çekiciydi.

Evet, bu manzaranın sonuna kadar tadını çıkaracaktım, ama güvenli bir mesafeden. Çünkü Vaughn gibi adamlar asla düşmeyeceğim bir tuzaktı.

VAUGHN

Ne lanet bir felaket.

Kendimi çalışma masamdaki sandalyeye bırakıp gözlerimi tavana diktim, yer yarılsa da içine girsem diye diliyordum.

İstemsizce kendi kendime başımı salladım.

Hiç öz kontrolüm yokmuş gibi oraya öylece gitmek? Hırçın bir çocuk gibi küplere binmek? Aklımdan ne geçiyordu? Annemin aşk hayatıma giderek artan müdahalesi beni lanet bir gülleye çeviriyordu.

Doğum günümümüş ve onlar da açmamı bekleyen paketli hediyelermiş gibi bana kadınları gönderip duruyordu. Babamla evlenmenin onu her şeyden çok mutlu ettiğini biliyordum, benim için de aynı şeyi istiyordu. Ağabeyim Cole'un bu açıdan umutsuz vaka olduğunun da farkındaydım, bu da annemin aptal aşk oyunlarını tek başıma benim oynayacağım anlamına geliyordu.

Ne şanslıyım.

Oradaki, annemin delice entrikasıyla gönderdiği bir kadın *olsaydı* bile, tavrım kesinlikle sınırı aşmıştı. Hank'in o kızı... kadını işe alma ihtimaliyle heyecanlanması yüzünden, davranış şeklim daha da kötü olmuştu.

Kendisine kız denmesi karşısında söyledikleri ağzımın bir kenarının yukarı kıvrılmasına neden oldu.

Her neyse. Genç görünüyordu ve mülakat yapacağımı beklediğim adamla alakası yoktu.

Billie'ydi, Billy değil.

Kimin aklına gelirdi?

Galiba özgeçmişine gerçekten baksaydım, bu ufak farkı görebilirdim. Hank'in de bana ipucu verdiği yoktu. Beni uyarabilirdi. Onun yerine tek söylediği, "Mülakat yapmamız gerektiğini düşündüğüm bir eğitmen tanıyorum. İyi uluslararası tecrübesi var ama rutine bağlamaz. Güzel bir seçenek olabilir. İrlanda'da nispeten bilinmez bir yerden, oradaki galipler çevresinin değişmez ismi haline gelmeyi başardı."

Çok heyecanlanmış görünüyordu ve anlattıkları bana da iyi gelmişti. Dahası ona güveniyordum, bu yüzden daha fazla sorgulamadan ona harekete geçip bir mülakat ayarlamasını söylemiştim.

Geriye bakıp düşününce, bir kadından mı yoksa erkekten mi bahsettiğimizi bilerek açık etmemiş gibi geliyordu neredeyse. Bir önemi olduğundan değil. Kadınları işe almakla sorunum yoktu. Sadece o çok gençti. Yani tecrübesiz. Bu büyük bahisli oyunlar için fazla tecrübesiz.

Bir de fazla sivri dilli.

O ağız. Şehvetli, yumuşak ve kalp şeklinde.

Evet. İhtiyacım olan şey *bu* değildi.

Gold Rush'ın başarısını ciddiye alacağına güvenebileceğim, sorumluluk sahibi ve düzenli birine ihtiyacım vardı. Bu bir oyun değildi.

O benim kim olduğumu muhtemelen bilirken, aptal gibi devam etmeme izin vermesi...

Sonra da bana gülme cesaretini göstermişti.

İnanılmaz.

O ânı kafamda tekrar canlandırırken bile sinirimin tepeme çıktığını hissedebiliyordum.

Yıllarca kadınlardan birçok tepki almıştım; arzu, şehvet, inlemeler, titremeler ve hatta birlikte geçirdiğimiz zaman kaçınılmaz olarak bittiğinde öfke. Kimse gözlerimin içine bakıp yüzüme doğru kahkaha atmamıştı.

Hayır, bu yeni bir şeydi.

Ona gitmesini söylediğimde, parlak amber rengi gözleri fazlasıyla etkileyici bir şekilde irileşmişti. Esintiyle beraber birkaç tutam kestane saçı nazikçe yanağına doğru uçuşurken, dolgun pembe dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı.

O an vahşi ve evcilleşmemiş görünüyordu. Bir meydan okuma gibiydi.

Farklı şartlar altında, o meydan okumayı gür saç örgüsünden yakalayıp burada aslında kimin sözünün geçtiğini ona göstermek çok hoşuma giderdi. Başını arkaya eğer, dişlerimi çenesinin altına sürterken, yüzündeki o küçümser sırıtışı silmek için yapmayı planladığım bütün o ahlaksız yöntemleri fısıldardım.

Boğuk kahkahaya benzer bir ses çıkardım ve iç çamaşırımın içinde kendimi düzelttim.

İçimden bir ses, bu senaryoda elde edeceğim tek şeyin hayalarımın yiyeceğim tekme olduğunu söylüyordu. O cürete sahipti, hakkını vermek gerek.

Ayrıca sağı solu belli değildi ve şu an hayatımda ihtiyacım olan son şeydi bu.

Yarış sezonu en yoğun dönemine girmek üzereydi ve bizi bütün atları parkurdan çekmeye zorlamışlardı. Utanç içinde çiftliğe geri dönmüş, üç ay boyunca tüm onaylı etkinliklerden uzaklaştırılmıştık. En az sezonun yarısına kadar hiçbir atımızla yarışamayacaktık.

Sağı solu belli olmayan birine ihtiyacım yoktu, benim bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Ofisimin kapısının dışındaki koridordan gelen hafif ve kadınsı bir kahkaha, dikkatimi önümde duran dolu gelen kutusundan uzaklaştırdı. Son bir saati ekrana bakarak ama hiçbir şey başaramadan, kafamın içinde yaşayarak geçirmiştım.

Şu an kimsenin bulunmak istemeyeceğı bir yerdi.

“Hanımlar önden,” diye Hank duyurduktan sonra Billie köşeden döndü.

Gözlerimi devirdim. Yalakalığa da bakın.

Mülakat için gerekecek dosyaları almak için döndüm, büyük turu bitirdiklerini varsayıyordum.

“Nasıl gitti?” diye sordum, dosya çekmecesini karıştırıyordum.

“Çok iyi,” diye Billie coşkuyla cevap verdi. “Tesisiniz gerçekten dünya çapında, Bay Harding.”

Hayranlık dolu bir sesle Bay Harding deme şekli, istemsizce aletimin seğirmesine neden oldu.

Vaughn, sen boktan bir felaketsin, dostum. Bu defa kendimi yüksek sesle azarlamamayı başardım; günün küçük zaferi. Ancak ona şimdi baktığımda, neredeyse nefesimi kesti. Kesinlikle parlı-

yordu ve o kadar heyecan doluydu ki, neredeyse oturduğu yerde titrer gibiydi.

Gözlerimi ona diktim, böylesine içten olması beni afallatmıştı. Duygularına karşı çok açık ve dürüsttü. Nasıl bir şeydi acaba?

Beynimi zorladım ama en son ne zaman Billie'nin şu an olduğu kadar mutlu olduğumu hatırlayamadım. Güneşe bakıyormuşum gibi hissettim; kör edici ama o kadar enfes bir şekilde sıcaktı ki, gözlerinizi kapatsanız da parıltının tadını çıkarabilirdiniz.

“Evet, şey, teşekkürler. Ninem ile dedem burayı sığır çiftliğinden şu an görmüş olduğun şeye çevirdiler. Bir sürü aile geçmiş,” diyerek bakışlarımı aceleyle kaçırdım.

“Dedeniz için başsağlığı dileklerimi sunmak isterim. Ne acı bir kayıp,” derken bana en saf ve masum bakışlarından birini attı.

Ben bu kadınla savaşmaya hazırdım, terbiyeli ve masum ifadelere değil. Beni sarsıyordu. Neyse ki Hank araya girmek için o ânı seçerek beni kurtardı.

“Peki, Billie. Hadi başlayalım.”

Sandalyemde geriye yaslandım ve parmaklarımı kule gibi birleştirerek onların etkileşimini izledim. Hank isabetli sorular sordu, Billie de ikna edici cevaplar verdi, gerçi uçmaya çalışıyormuş gibi ellerini sallayıp duruyordu.

Tabii ki elleriyle konuşan biriydi.

Eğitim tekniklerini, yarış stratejilerini, soyağaçlarını ve Tanrı bilir başka neleri konuştular. Dürüst olmak gerekirse, çoğu bana Çince gibi gelmişti. Çocukken ahırda takılıp insanlarla konuşturdum, çiftlik işlerine yardım ederdim ve orada ödevlerimi yapardım, ancak bu her şeyden çok sosyal bir durumdu; dedemin özellikle de babamı kaybettikten sonra beni yakında tutma şekliydi.

Hank bu yüzden buradaydı. Onun uzmanlığına ihtiyacım vardı, ahır yönetimiyle ilgili işlerde en iyilerden biriydi ve yü-

zündeki gururlu bakışa dayanarak bu kadını çoktan işe aldığını söyleyebilirdim.

Bunu doğru oynamam gerekiyordu. Diplomatik olmayan herhangi bir hareket, Noel sabahında bir çocuğun elinden oyuncasını almaya benzeyecekti. Salak değildim, çevirdiği Billie-dolabını bozarak Hank'i kızdırmayı göze alamayacağım açıktı. Ne kadar yakın oldukları bilgisi bende yoktu. Düşünülecek olursa, Billie konusunda Hank birkaç şeyi atlamıştı ama bu başka zaman yapılacak bir sohbetti.

Her halükârda, durumun kontrolümden çıkmasına izin verecek halim yoktu. Eğer Hank beni oyuna getirebileceğini sanıyorsa, bu kadın da yüzüme kahkaha atıp o yeni rahat işe girebileceğini düşünüyorsa, ikisi de yanılıyordu.

Burası hâlâ benim çiftliğimdi. Son kararı ben verirdim.

“Bu işi neden istiyorsun?” diye sertçe sordum.

Bana yoğun bir şekilde baktı, soluk yanaklarında bir pembeleşme vardı. Ne düşündüğünü görebiliyordum. Lafını kestiğim için beni azarlamasını bekledim, böylece onu iyi bir nedenle sepetleyebilirdim.

Onun yerine öne eğilerek ellerini ince bacaklarına yasladı ve alt dudağını ısırdı. Hay sikeyim, keşke onu yapmasaydı.

“Dürüst olmak gerekirse, Bay Harding...”

İşte yine o şey. Masumane bir tavırla dudağını ısırarak bana Bay Harding derken, korkutucu bir sorgulamaya nasıl başlayabilirdim ki? “Bana Vaughn de.”

“Tamam, Vaughn. Dürüst olmak gerekirse, ben bir baş eğitmen pozisyonu kazandım.”

Dudak büktüm. Kendine hak görmeye de bakın.

“Hayır. Dinle, hak ettiğimi söylemiyorum. Kastettiğim şey, ben onu *kazandım*. Hiçbir şeyim olmadan kendi başıma baş-

ladım ve karşıma çıkan her fırsatı yüzümde bir gülümsemeyle değerlendirdim.” İç çekti ve ellerini tekrar savurmaya başlayarak devam etti, “Düşük nitelikli çiftliklerde düşük nitelikli atlarla kendimi yırtarcasına çalıştım ve orta sınıftaki çiftliklerde orta sınıf atlarla çalışacak kadar iyi hale geldim. On beş yaşından beri başvurmayı planladığım dünya çapında bir çiftlikte çalışan öğrenci sıfatıyla staja kabul edilene kadar canla başla uğraştım. Gerçekleşmesini sağladım. Birleşik Krallık’ta en iyilerin de en iyileriyle çalıştım, işin inceliklerini öğrendim ve sonra beni gerçekten maaşlı pozisyonlar için yanlarında tutmak isteyecekleri kadar iyi hale geldim. Bu tanıdık çevrede bilgilerimle başvurabilmek için kan, ter, gözyaşı döktüm.”

Ellerini göğsüne koydu ve bana öylesine içtenlikle bakıyordu ki, neredeyse gözlerimi kaçıracaktım. “Bana bir şans verin. Bunu sizin için düzeltebilirim, yapabileceğimi biliyorum.”

Hakkını vermek gerekirdi. Harika bir cevaptı. Dudaklarından dökülen hikâyenin gurur ve cesaretle dolu oluşu hiç de yapmacık değildi.

İşaret parmaklarımı birbirine vurarak bulunduğum yerden onu değerlendirdim. Sonraki dakikalarda gözlerime bakamayacak kadar utangaçlık etmedi. Onu tuzağa düşürme planım geri tepmişti, çünkü başlangıçta bunların hepsi onun için büyük bir şakaymış gibi davranmasına rağmen, sıkı çalışmasına ve kabiliyetine duyduğu fazla özgüveniyle beni gafil avlamıştı.

Özgüven ve adanmışlık, başka insanlarda muhtemelen en çok saygı duyduğum iki şeydi. Ben de kıcımlı yırtarcasına çalışmıştım. Onunla her gün çalışmak zorunda olan ben değildim, yani eğer işinde iyiye, aynı zamanda fazla gıcık olmasının ne önemi vardı?

“Çok gençsin,” dedim.

“Enerjim var,” diye karşılık verdi.

“Deneyimsizsin.”

“Ayrıca kendimi kanıtlamaya açım.” Sırıttı.

Cevaplarını bilerek imalarla mı dolduruyordu? Bu kadın kaçtı. Öne eğilerek, bir araya getirdiğim dosyaları masanın üzerinden ona doğru attım. *Son turdayız, tatlım.*

“Peki Billie, burada beş dosyam var. Gelecek sezon Vancouver’daki Bell Point Park pistinde ilk kez yarışacak olan her at için bir tane. Neden bakıp favorini seçmiyorsun?”

Beni şüpheyle süzdü. “Yani, böyle bir seçim yapabilmek için nasıl koştuklarını görmem gerekir. Bazı insanların düşündüğünün aksine, istatistikler ve soyağacı her şey demek değildir. Bir atın kazanmak için çok yürekli olması gerekir. Doğru zihniyette olmalıdır.”

Akıllı kız.

“Bu egzersizin amacı için, sadece kâğıt üzerinde gördükleriyle seç.”

Gözlerimdeki meydan okumaya aynı şekilde karşılık verdi. Burada onu bir kıyıma sürüklediğimi sezdiğini biliyordum. Yüzünün her yerinden okunuyordu. Kuşkuluydu ama yine de peşimden gelecekti, çünkü bugün Billie Black hakkında bir şey öğrendiysem, o da acayip inatçı olduğuydu.

Hank bana karşı çıkmak üzere söze girdi, o da ne yaptığımdan bihaber değildi, “Vaughn, bence...”

Billie elini zarafetle ona doğru kaldırarak dosyaları kendine çekti. “Hank, lütfen. Halledebilirim.”

Masama doğru eğilip ilk dosyayı açtı.

Her birinde bir atın Kanada Yarış Kulübü kaydı vardı, içinde soyağaçlarından birkaç nesil ve boy ya da cinsiyet gibi fiziksel bilgiler sıralanmıştı. Ben ayrıca her birinin annesi ve babasıyla ilgili bilgiler de ekletmiştim, genellikle başarı eğilimini öngörmek için önemliydi.

Her bir atın karnesine dair Hank'in ilk değerlendirmelerini dahil etmemiştim sadece. Ahırda küçük bir takım kurmasını ve benim için her ata bir profil çıkarmasını istemiştim. Dürüst olmak gerekirse ona sağladığım bilgi sadece temellerden ibaretti. Adil olmayan bir istekte bulunduğumun farkındaydım.

Ama hepsi planımın parçasıydı.

Onu inceledim. Alnı konsantrasyonla kırışmıştı, gözleri ileri geri hareket ederek her dosyadaki her satırı özömsüyordu. Koyu renk kirpikler kaplangözü taşına benzeyen, içinde daha koyu hareler olan altın renkli gözlerini çevreliyordu. O renk ona neredeyse kedi gibi bir görüntü veriyordu. Maskara ve belki biraz allık gördüm, onun dışında burnunun üstündeki güneşin altında uzun süre çalışmaktan oluşan çillerden başka bir şeyi yoktu.

Şimdi onu inceleyince, nasıl olup da onu annemin eliyle seçtiği kadınlardan biri sandığımdan emin değildim. Onların burunlarında görünen çillerle ortalıkta gezmesinin imkânı yoktu.

Billie Black öne çıkarılmış bir şekilde seksi değildi, o sadece... doğal bir şekilde çekiciydi. Erkeklerin durup ona baktığına emindim, ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. Yeni çağın mankafası gibi konuşma riskine girerek söyleyecektim, onda sadece bir enerji vardı. Yerçekimsel bir şey.

Şimdi kendi kendine hımlayarak dosyaları üç farklı gruba ayırdı. Ne yaptığını görmeye çalışarak masama doğru eğildiğimi fark ettim. Dirseklerimi masaya yaslayıp tam bir sapık gibi çaktırmadan ona doğru yaklaştım.

Bu yana doğru bir bakış bile atmadan beni yakaladı.

“Testimden cevapları çalmaya mı çalışıyorsun, Vaughn?”

Boğazımı temizleyip arkama yaslandım. Hank'e bir bakış atma riskine girdiğimde, “Ne yaptığını sanıyorsun, seni ezik velet?” der gibi bana tek kaşını kaldırdı.

Derin bir nefesle burun deliklerim genişledi, ama Billie odağını bozmadı. Düşüncelerinde kaybolmuş halde, işaret parmağını dudaklarına vuruyordu.

Ama beklemekten bıkmıştım.

“Tamam. Süre doldu,” dedim tersçe.

Billie az önce Hank’in yaptığına benzer bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve bu ikisinin birlikte çalışmasının benim için baş ağrısı olacağını anladım.

“Tamam,” diye başladı, “bunları üç kategoriye ayırdım. Şu ilk grup, üçü de bu sene başlamaya hazır yüksek kalite atlar. Başarmışlar ve muhtemelen onlarla birkaç iyi yarış daha alırsınız, sonrasında da fazla yatırım yapmaya gerek kalmadan yüksek para beklentisiyle bir ikisini satabiliriz.”

Evet. Duyduklarım hoşuma gitmişti.

“İkinci kategoride, şu kısrağ var, Brite Lite. Fiziksel özelliklerini beğendim; genç ve hoş bir şekilde yılın erken zamanlarında bu da ona yarış zamanında biraz daha olgunluk kazandırır. Ayrıca güzel yetiştirilmiş, geçmişinde birkaç ünlü ve tutarlı yetiştirici var ve gelecekte damızlık programınız için iyi bir kısrağ olabilir.”

Hank başını sallayarak lafa girdi, “Katılıyorum.”

Billie’nin bakışları ondan bana döndü. “Favorim o *olabilirdi*.”

İfadesiz bir şekilde ona baktım, hiçbir şey çıkartmak istemiyordum.

Göz temasını bozmadan Billie iki parmağıyla son dosyaya vurdu. Bana sert bir bakış atıp, “Double Diablo’daki sorun nedir?” diye sordu.

Ona ciddi bir şekilde baktım. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Hank duyulabilir şekilde inledi. *Lanet olası hain*.

“Üç yaşında ve hiç başlangıcı yok demek istiyorum. Soyağacı salya akıtacak türden. Belgelerine bakmak, dünyanın en iyi ya-

rış atlarından bir grubu okumak gibi. Öyle bir atı yetiştirmenin neye mal olduğunu biliyorum. Ona şimdiden çeyrek milyon dolar yatırım yapmış olmalısınız.”

Billie homurdanarak başını iki yana salladı, inanamıyor gibiydi. “Sadece orta düzeyde başarılı bir yarış kariyeri olsa bile, bir gün damızlık aygır ücretlerinden büyük paralar toplamanız için altın biletiniz olurdu. Bu yıl çoktan koşması gerekirdi, ancak hiçbir şey yapmamış.” Geri çekilip zeki gözleriyle bana baktı. “Dolayısıyla... ondaki sorun nedir?”

Akıllı kadın.

Bana bir cevap bekler gibi bakıyordu. Ama sınavım buydu ve herhangi bir şeyi ele vermeyi reddediyordum. “Benim sorum bu değildi. Ben şöyle dedim: kâğıt üzerinde hangisi senin favorin olur? Az önce bana anlattıklarına bakılırsa, cevap ortada.”

O son dosyaya son bir bakış daha atarken, gergin bir tavırla saçlarının gevşek tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

“Sakatlandı mı?” diye yumuşak bir şekilde sordu, bu arada önündeki dosyanın sayfalarını tekrar çeviriyordu. Sanki yeterince dikkatle bakarsa, sayfalarda büyümlü bir şekilde yeni bilgiler belirecekti.

“Hayır,” diye dürüstçe cevapladım.

Kıvranışını izlemekten tepeden tırnağa keyif alıyordum. Çok kararsız görünüyordu ve ona haddini bildirmekten çok fazla zevk aldığımın farkındaydım.

Onu usandırmışım gibi dramatik bir nefes verdi ve yüzünde kararlı bir ifadeyle gözlerime baktı. “Tamam, favorim o,” diye ilan etti, ona yaptığım gibi dosyayı bana attıktan sonra kollarını kalkan gibi kavuşturdu.

Oyun. Set. Maç.

Yüzümde ağır ağır beliren sinsi gülümsemeye engel olamadım.

“Harika seçim, Bayan Black.”

Hank şimdi bana doğru başını iki yana sallıyordu. Bu yüzden daha sonra dırdır edeceğini biliyordum, ama umurumda değildi.

Benim çiftliğim, benim kurallarım.

“Sana Gold Rush Çiftliği’nde baş eğitmen pozisyonunu teklif etmek isterken, Hank’in de onay vereceğini düşünüyorum. İstedğin zaman başlayabilirsin. Yerleşmek için birkaç gün iznin var. Teklife konaklama da dahil. Yolun sonunda senin adına ayrılmış bir kulübe var. Yarışlardan üç aylık uzaklaştırma cezamız 1 Temmuz’da sona eriyor ve bu da sana...” Susup masamdaki takvime bir bakış attım, “yaklaşık üç ay süre veriyor.”

Başını yana eğerek sordu, “Ne için üç ay?”

“Double Diablo’yu sezonun ilk yarışını kazanacak forma sokmak için. Kazanırsa, sözleşmemizi kalıcı bir pozisyona uzatırız. Kaybederse, ışıltılı bir referans ve özgeçmişinizi güçlendirecek fazladan bir paragraf alırsınız.”

Billie bana gözlerini kırptırdı.

“Belki de önce bunu konuşmalıyız, Vaughn.” Araya dalıp onu kurtarmaya çalışmak tam da Hank’e göre bir şeydi.

Bunun hemfikir olduğumuz ortak bir karar olmadığını anlıyordum, ama onu yatıştırmanın ve aynı zamanda Billie Black’in öngörülemeyen tavırları ve ereksiyon sebebi suratıyla uzun süre uğraşmak zorunda kalmayacağımdan emin olmanın en iyi yolu buydu. Ayrıca yasağımız sona erdiğinde kendi adaylarımı inceleyip mükemmel uyumu bulmak için bana altı aylık bir süre kazandırıyor.

Billie o zamana kadar idare ederdi.

“Hayır Hank, bu yeterince adil bir teklif. Hâlâ pek çok açıdan sınanmadım ve neler yapabileceğimi kanıtlamak için mükemmel bir fırsat olacak,” dedi Billie, çenesi kararlı bir ifadeyle kasılmıştı.

Hank yüksek sesle iç çekti, ben de muzaffer bir tavırla sırtı-tım. İçten bir sırtıştı.

Tanrım, kazanmaya bayılıyorum.

“Peki, karar verildi o zaman. Ekibe hoş geldin, Billie. Yarın sa-baha kadar ayarlar ve seninle sözleşme yaparım.” Ayağa kalkarak omuzlarımı geriye attım. İyi bir iş anlaşması yapmak bana her zaman bir milyon dolar kazanmışım gibi hissettirirdi.

Billie gözlerimin içine bakarak tıpkı son seferki gibi sertçe eli-mi sıktı. “Fırsat verdiğiniz için teşekkürler, Bay Harding.”

“Billie kız, neye kalkıştığından haberin yok,” diye uyardı Hank.

Billie dönüp sonra onun elini sıktı. “Hank, ben aptal değilim. Atın bir meydan okuma olacağını anlayacak kadar parçaları bir-leştirebiliyorum.”

Hah. Meydan okuma demek az kalırdı.

Ofisimden çıkarlarken, Billie’nin gidişini izledim. Ne küstah küçük bir şeydi o öyle. İtiraf etmem gerekirdi, arkadan sunduğu manzara da öndeki kadar cezbediciydi. Zaferin coşkusu beni he-yecanlandırmıştı ve elimde olmadan zihnimin yön değiştirip o yuvarlak poponun pembe bir el iziyle ne kadar iyi görüneceğine dalmasına izin verdim.

Benim el izim.

Onu masama eğdiğimi, kontrolü tamamen elime alarak pan-tononunu indirdiğimi, bluzunun arkasını yukarı çekip tek elimle tuttuğumu ve o altımda inleyerek kıvranırken birkaç kez güzelce şaplak attığımı hayal ettim.

Onun da hoşuna giderdi, bundan emin olurdum. Aletim pan-tonumun içinde kabardı. *Yüce Tanrım*. Benim sorunum neydi? Aklımı oyuna vermem gerekiyordu.

Bilgisayar ekranıma geri dönerek gerçek bir iş yapmaya karar verdiğim sırada, göz ucuyla o karamel yelenin gözlerinde haylaz bir ışıltıyla kapımdan geri döndüğünü gördüm.

“Böldüğüm için üzgünüm, Patron,” dedi Billie. “Çantamı unutmuşum!”

Patron mu? Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım.

Çok sinir bozucu. Aletim pek umursuyor sayılmazdı gerçi.

Suçlu çantayı kaparak gitmek üzere döndü ama kapıda durup omzunun üzerinden baktı ve bana ukala bir şekilde sırıttı. “Ayrıca sözleşmemde yapmak istediğim bir düzeltme olduğunu söylemek istedim.”

İki elimle yüzümü ovuşturdum. Bu kadın epey uğraştıracaktı.

“Devam et.”

“Ana maaşıma fazladan bir yüzde on vermeyi düşünür müydün, şey için, senin deyimle neydi... tatlı kıcım için?”

Hay ben bu işin. Uzun bir üç ay olacaktı.

BILLIE

Bu eğlenceli olacaktı.

Vaughn'ın ofisinden salına salına çıkarken, dudaklarımı bastırarak kahkahamı bastırmaya çalıştım. Adamın sinirini zıplatmak çok kolaydı. Ve hayır, yeni patronuma işkence etmemeliydim muhtemelen. Ama kendime engel olamıyordum. Onun gibi kibirli zengin herifler resmen bunun için yalvarıyorlardı.

O ofisteyken, ilişkimizin karşılıklı çıkara dayalı olduğunu fark etmiştim. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana vardı. Onun ortamda yeni bir eğitmene ihtiyacı vardı, benim de bildiğim kadar iyi olduğumu kanıtlayabileceğim bir yerde baş eğitmen olmam gerekiyordu.

Düşündüğüm kadar iyi olduğumu.

Sanırım başarısız da olabilirdim. Ancak buna inanmak beni bir yere ulaştırmazdı. En iyisi ilerlemektir. Berrak gözler, dolu kalpler, başka ne haltsa işte onlar kaybedemezdi* – değil mi? Her

* Friday Night Lights isimli dizide geçen kalıplaşan bir alıntıdır. (ç.n.)

halükârdâ, çok heyecanlıydım. Tesis üstün bir yerdi. Hank muhtemelen en sevdiğim insandı. Patronum kasıntı ve göze hitap eden bir şeydi. Atım da anlayabildiğim kadarıyla tam bir deliydi.

Hayat güzeldi.

Parlak güneş ışığında gözlerimi kısıtım. Yılın bu zamanında gökyüzünde alçaktaydı, ben de ellerimi alnımda siper edip etrafa bakınarak Hank'i aradım. Daha önce Vancouver Lower Mainland'de yaşamamıştım, ama bildiğim kadarıyla çok fazla yağmur beklemek gerekiyordu. Fakat böyle günlerde... dostum, Ruby Creek nefes kesiciydi. Temiz hava, çam ve yakınlarda akan nehrin mineralli kokusuna karışıyordu; yemyeşil vadiler Britanya Kolumbiyası'nın North Cascades sıradağlarının başlangıcıyla bitişikti. Kendimi resimli bir kitapta gibi hissediyordum.

Biri omzumu dürttü, dönünce Hank'in yanımda durduğunu gördüm, o da güneşte gözlerini kısmıştı.

"Güzel yer, ha?"

Başımı hafifçe eğdim ve tek omzumu kaldırarak katıldığımı gösterdim. Mülkün kendisi kusursuz, ağaçlarla çevrili ve düzenliydi. Neredeyse golf sahası gibi görünüyordu. Asıl yarış programları karman çormansa, bunların hiçbirinin önemi kalmazdı. Yani evet, güzeldi ama sıkıntılıydı.

"Pekâlâ," dedim ileri bakarak, "beni neden hayatımdaki yeni adamla tanıştırmıyorsun?"

Yüzünde ciddi bir ifadeyle ağır ağır bana döndü. "Çok zahmetli olacak, Billie."

"Tabii ki zahmetli olacak, Hank. Erkekler hep öyledir."

Bunun üzerine bir homurtu çıkararak başını iki yana salladı.

Padokların arasından yürürken, Hank bana birçok atı gösterdi. Bazıları emekli, bazıları damızlık, bazıları ise henüz taydı. Yarış atlarının çoğu ahırlarında kalıyordu ancak her gün, hatta bazen günde iki kez egzersiz yapıyorlardı.

“Bize uzaklaştırma cezası verdiklerinde, Vaughn pistte tutukları bütün atları çekmek zorunda kaldı, bu yüzden ortalık normalden daha kalabalık.”

Başımı salladım. Şu an dışarıda çok at vardı. “Haberlerde işin özünü okudum. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Hank titrek bir nefes verdi. “Ben gençken, Dermot Harding en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bu da karısı Ada’nın ailesinin çiftliği idi. O ikisi kadar birbirine âşık iki insan hiç görmedim. Dermot girmemesi gereken bir şeye bulaşan iyi bir adamdı.” Sustu. “Vaughn zorlanıyor. Babası jokeydi, biliyorsundur. İyiydi hem de.”

Yürüyüşümüze devam ederken başımı iki yana salladım. “Hayır, bilmiyordum.”

“Pistte öldü. Atı sürünün ortasında düştü. Vaughn sadece on yaşındaydı.” Tek bir nefeste ciğerlerimdeki bütün hava tükendi. Bu sporun kendine özgü riskleri vardı, orası kesin. “Onu aslında Dermot yetiştirdi. O sırada henüz yeni dul kalmıştı; oğlunun kaybının onu katlanabileceğinden daha ağır olduğunu düşünmüştüm. Ama herkes Vaughn’ı terk edince, Dermot kendini oğlana mümkün olan en iyi hayatı vermeye adanmıştı. Burası Vaughn için bir çiftlikten fazlası. Bir miras.”

Hızla gözlerimi kırptırdım. Az önce benimle terbiyesizce konuşan adam için üzölmek istemiyordum. “Anladım,” dedim, Hank’in başka bir şey söylememesine minnettardım.

Padokların en uç noktalarına vardık, engebeli yeşil arazinin içine sıkıştırılmış bir ahır daha vardı. Yeni projem orada, başı öne eğik, mükemmel zümrüt çimlerde otluyordu. Kâğıt üzerinde kusursuz görünüyordu, ama gerçekte biraz bakımsız gibiydi. Özellikle de etrafındaki iyi bakımlı atlarla kıyaslandığında.

Simsiyahıtı. Klas görünüyordu. Yüzünde ya da bacaklarında bir tane bile beyaz leke yoktu. Sağlıklı gibiydi, belki biraz egzer-

siz eksiği vardı. Ayrıca toprakta yuvarlanmış gibiydi. Parlak kürk olabilecek şey toz toprak kaplıydı.

Yaklaştığımızda ona dilimi şaklattım, atların dikkatini çekmek ya da harekete geçme zamanının geldiğini belirtmek için sıklıkla kullandığımız bir sestti. İrkilerek başını hemen bana doğru kaldırdı ve dünyanın en meleksi küçük suratıyla karşılaştım. Çekici alın, iri masum gözler, uzun kirpikler ve uçları birbirine dönecek kadar sivri kulaklar.

Bütün bu hatlar kalın ve asi bir yeyle çevrelenmişti, diğer uçta tamamen uyumlu kuyruğu vardı; onu neredeyse ince uzun ve amansız bir yarış makinesi yerine aşırı gelişmiş bir midilli gibi gösteriyordu.

İç çektim. *Çok şirindi.*

Onun da benim için aynı şeyi düşündüğünden emin değilim gerçi, çünkü o tatlı küçük kulaklar düzleşerek kafasına yaklaştı, kötü bir koku varmış gibi yumuşak küçük burnu kırıştı ve o gür kuyruk öfkeyle ileri geri sallanmaya başladı. Ardından başını eğip savaş atı gibi çitlere hücum etti.

Ateş hattında bulunmayacak kadar yakın durmasak da Hank çitlerden bir adım uzaklaştı. At aptal değildi, çitlerin içinden geçmeye çalışmayacaktı. Beni ürkütmeye ya da gözümü korkutmaya çalışıyordu. Ne yazık, işe yaramayacaktı.

Olduğum yerde kaldım.

Beklendiği üzere çitlere yeterince yaklaşıncı frene basarak boynunu ileri uzattı, bana gözlerinin akını ve önümdeki havayı ısıtırken inci gibi bir dizi dış gösterdi.

Ne hoş. Gold Rush Çiftliği'nin erkekleri epey kuru gürültü çıkarıyorlardı.

Geri çekilmedim ama göz temasıyla onu tehdit etmek de istemiyordum, bu yüzden çantamdan telefonumu çıkarıp sosyal

medya hesaplarımda gezinmeye başladım, ona hiç yüz vermiyordum.

Double Diablo orada durup bana bakıyordu, o kadar şiddetle homurtu çıkarıyordu ki, saldığı nefeslerin nemli sıcaklığını aşığı eğik alnımda hissettim. Nihayetinde ayağını yere vurdu, bu da beni güldürdü. Günün hareketi buydu herhalde.

Genç aygır beni temkinle süzerken, konuştum, “Bana bugün tanıştığım başka birini hatırlatıyorsun.”

Tekrar homurdandı ve ardından bana kıcını döndü. Evet, tam bir drama kraliçesiydi.

“İşte bu da,” dedi Hank, küçük siyah atı işaret ederek, “kim-senin onunla uğraşmak istememesinin nedeni. En iyilerden biri olması için doğdu ve yetiştirildi, ama şimdiye kadar kimse onun güvenin kazanmak için zaman harcamadı. Onu değerlendirecek kadar uzun süredir burada değilim, ama personel arasındaki söylentiye göre dümdüz acımasız bir şey. Geceleri onu ahıra götürmüyorlar bile.”

Bir homurtu çıkararak gözlerimi devirdim. “Onunla ne kadar çalışılmış?”

“Çok değil. Anladığım kadarıyla, iki yaşma girdiği yıl erkenden eğitimine başlamaya çalışmışlar. İnsanlar o zamandan beri aralıklı olarak denemiş. Görünüşe göre, enerjisini dümdüz ileri gitmek yerine dümdüz havaya kalkmaya harcıyor ve başlangıç bölgesinde tehlikeli olduğunu kanıtlamış. Kendini yanlara doğru öyle bir fırlatıyormuş ki, kimse üstüne binmek istemiyor.”

Hımlayarak işaret parmağını dudaklarıma vurdum. “Yani zavallı çocuk korkuyor ve kimse zaman ayırıp onu dinlemiyor.”

“Bingo.” Hank elini tabanca gibi yaparak bana doğrulttu. “Ama onu hafife alma. Birkaç yıldır kendi bildiğini okuyabileceğini öğrenmiş olan akıllı bir at o.”

Bunun üzerine dudak bktm.

“Ben ciddiylim, Billie. Dikkatli olman gerek. Kendi adına başarı kazanman lazım, hastanelik olman değil.”

“Hank, bu at bir çeşit kötü dahi değil.” İç çektim. “Dehşete düşmüş. Dilimi şaklattım ve korkudan sıçradı. İnsanlarla pek de olumlu etkileşimleri olmadığına dair ilk maaş çekime bahse varım. Yeni bir yaklaşıma ihtiyacı var. Geleneksel eğitim yöntemlerinin her zaman işe yaramadığını sen de ben de biliyoruz. Hassas bir atı mahvedebilirsin ve aksi halde harika olacak bir atı sakatlayabilirsin.”

Olanların adaletsizliğini düşünmek bile canımı sıktı. Kollarımı kavuşturarak başımı iki yana salladım ve önümde duran güzel hayvana tekrar baktım. “Sabra, özgüvene ve yeni bir isme ihtiyacı var. Yani gerçekten ama. Double Diablo* mu? Bektan bir kendini gerçekleştiren kehanet gibi bir şey.”

Su götürmez şekilde kaçık olduğumu düşünen birinin ifadesiyle karşılaştım. Hank bir kahkaha patlattı.

“Problemin onun adı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Mahcup bir şekilde gülümsedim. “Yani, durumuna faydası olduğunu sanmam.”

Gözleri keyifle parlayan Hank başını iki yana salladı. “Onu bilmem. Ama emin olduğum tek şey, bu çocuğu yola getirecek biri varsa, o da sensin. Bu atın biraz sevgiye ihtiyacı var. Sadece ona bunu verecek kadar cesur biriyle henüz karşılaşmadı.”

Onayı karşısında göğsüm gururla doldu. Hank bana hep dünyayı ele geçirebilirmişim gibi hissettirmeyi başarırdı. Bazen ihtiyacınız olan tek şey, bir başkasının sarsılmaz inancıydı. Mutlak bir destek.

Hâlâ koca bir bebek gibi somurtan Double Diablo’ya bakarak, onun için o kişi olmaya karar verdim.

* Diablo, İspanyolcada “iblis” anlamı taşımaktadır. (ç.n.)

Çantamdan yumuşak beyaz bir nane şekeri çıkarıp çitin üzerinden onun yanına fırlattım. O tek ufak hareket karşısında bile irkildiğini ve tek kulağını şekerin düştüğü yere doğru eğdiğini gördüm. Onun dışında istifini bozmadı. *Çetin ceviz.*

Hank'e döndüm, beni o bildik ışıltılı gözleriyle izliyordu. "Peki, sırada ne var?"

"Bütün eşyaların yanında mı?"

Sahip olduğum azıcık şeyden mi bahsediyordu?

"Evet. Bütün çiftliklerin olduğu vadide bir otel odası tutmayı düşünmüştüm zaten. Gerçi bir noktada kiralık arabayı halletmem gerekecek."

Hank kararlı bir tavırla başını salladı. "Hadi seni kulübene yerleştirelim. Sonrasında bir şey almak istersen, ihtiyaçlarını alabilmen için seni en yakın şehre götürebilirim. Yarın sana etrafı gösteririm ve araba konusunda ne yapabileceğimize bakarız."

Yolu göstermesi için kolumu uzatıp, "Kulağa iyi geliyor, ihtiyar. Hadi gidip benim yeni fakirhaneye bakalım," diye cevap verince, kazandığım şey baş sallama oldu.

Ahıra doğru giden patikadan dostça bir sessizlik içinde geri döndük. Bir yandan, onunla konuşmak istediğim ve anlatacağım çok şey vardı. Diğer yandan, çok pis jetlag olmuştum ve onunla burada olmaktan mutluydum.

Biraz ilerledikten sonra, dönüp omzumun üstünden küçük iblis ata baktım ve yerdeki nane şekerini kokladığını gördüm. Bir an ona bakarak naneli kokusunu soludu, ardından bir şeyi çalışıyormuş ve kimsenin görmesini istemiyormuş gibi hızlıca kaptı.

Hâlâ çiğnerken boynunu çevirdi ve kulaklarını dikmiş halde bana baktıktan sonra tekrar koşarak uzaklaştı.

Vaughn taşra yollarında beni ağaçların arasından geçen uzun bir araç yoluna doğru yönlendirirken, SUV’umun içinde ölümcül bir sessizlik ve acayip tuhaf bir hava vardı. Bana katlanamadığı gün gibi ortadayken, bana yeri göstermedeki ısrarını aklım almıyordu.

“Sola.” Yönleri ben limuzin şoförü filanmışım gibi ters ters söylüyordu. Dilimi ısırarak sola girdim ve hafif bir virajdan dönünce kırmızı teneke çatılı, şirin bir çam kerestesinden A-tipi ev gördüm.

Dürüst olmam gerekirse, ihtiyacım olandan daha iyi bir evdi. ‘Kulübe’ lafını duyunca beklediğim şey bu değildi, ancak bu tesis de ‘çiftlik’ dediğinizde akla gelen türden bir yer değildi. Belirli bir vergi diliminin üstündeki insanlar, kendileri sıradan biriymiş gibi davranmak istediklerinde, bu şeyi yapmaktan keyif alırlardı. Ben büyürken, annem kulübemizden bir çeşit rustik doğa deneyimiymiş gibi bahsetmeyi severdi. Spoiler uyarısı: göl kenarında bir malikâneydi.

Ben park edince, Vaughn indi, her hareketi zarif ve atletikti. Uzun adımlarla ön kapıya gitti, kısa merdivenin basamaklarını çıktı ve kapının kilidini açıp tekrar kiralık araca döndü. Ben de çantalarımı almak için SUV’un bagajına ilerledim ama elinin kolumu kavradığını hissettim.

Avucunun sıcaklığı, tutuşunun sertliği; hepsi bana aklımdan geçirmemem gereken şeyler düşündürdü.

“Ben hallederim. Sen içeri gir.”

Şirin. Şimdi mi bir centilmen gibi davranıyor?

Dudak bükerek yine de çantalarımın birini aldım. Yanaklarımı acıtacak kadar büyük ve samimiyetsiz bir gülümsemeyle yanından yürüyüp geçtim. Bir çantayı taşımaktan daha fazlasını yapabilirdim. Şimdiye kadar bir adama ihtiyacım olmamıştı, bu seferki için de istekli görünmeye başlayacak değildim.

İstediği kadar akıllara zarar şekilde seksi olsun. Evin için güzel ve rahattı. Açık konsept, açık ahşap ve tonozlu tavanlar, yemek masasına ve oturma odasına bakan bir mutfak adası. Sağda bir merdiven vardı, oradan çıkıp büyük bir çatı katı yatak odasına geldim ve çantamı bıraktım.

Yukarıdan manzara gerçekten muhteşemdi. Bereketli, yeşil ve çok huzurluydu. Evin yan tarafının neredeyse tamamı pence-reydi. Çiftliğin engebeli arazilerini görece şekilde inşa edilmişti. Arka kapıdan çıkıp tepeyi aşsam, doğruca at padoklarına varaca-ğımndan adım gibi emindim.

Kendimi çimdikledim. Bunu mecaz olarak da söylemiyorum. Kendimi gerçekten çimdikledim, işaret ve başparmağımla ko-lumun yanındaki deriyi sıkıştırdım. Yıllardır erkeklerin baskın olduğu bir sporda başka seyisler ve eğitmenlerle aynı yerde kal-dığım için, kendime ait bir yerim olması fikri büsbütün lükstü. Artık şüpheli durumlarda çorap teklerine basmak ya da başkala-rının kirli tabaklarını yıkamak yoktu. *Cennet*.

Büyük bir nefes vererek yüzüme düşen bir tutam saçı üfle-dim. Bunu çok fena istiyordum. Ömrüm boyunca arzu ettiğim şeydi. Kökler. Aile. Sessiz bir ortam. Güvenli bir iş. Kendime ait göreceğim bir yer.

“Billie. Ben gitmeye hazırım,” diye bağırdı Vaugh alt kattan.

Gözlerimi kafamda o kadar geriye doğru devirdim ki, öyle kalma riski gelişti. “Kendi başına yürüyerek çiftliğe dönebilirsin, değil mi?” diye seslendim ve alt kata inmek üzere döndüm.

Kapıda buluştuk, göğsünün National Geographic’e layık bir baskınlık gösterisiyle şişmiş hali kıkırdamama neden oldu. Vaugh pek de eğlenmiş görünmüyordu gerçi. Aksine acı içinde gibiydi. Sanki nefessiz kalmıştı, nefesini tutmuş ve bırakamıyor-muş gibi. *Rahatsız* görünüyordu.

Başımı eğdim. “Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi kaba bir tavırla, ‘v’ sesini bastırmıştı. “İşe geri dönmem lazım.”

Yüzünde geçmişe dair bir hayalet titreşti ve topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı. Yüce Tanrım, bu adam çözmeye zamanım ya da sabrımın olmadığı bir bulmacaydı.

Bazı temel ihtiyaçları alarak birkaç saat geçirdikten sonra, arabayı yeni evimin önüne çektim. Kafamı koltuğun baş kısmına yaslayıp bir anlığına gözlerimi kapattım. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Bu halde araba kullanmak iyi bir hareket miydi diye kendi kendime düşündüm. Bitkin demek bile yetersiz kalıyordu. Ama jetlag’i sürtüğüm yapmak istiyorsam, kendimi itekleye itekleye devam etmem gerektiğini biliyordum.

Altmışa kadar saydıktan sonra kendimi arabadan inmeye zorladım.

Önce çamaşır. Bu lanet uzun günün sonunda temiz ve serin yatağa kıvrılmayı dört gözle bekliyordum. Yeni yıkanmış çarşaflardan ve rahatlatıcı bir koza gibi kendini temiz çamaşır kokusuyla sarmalamaktan daha iyi bir şey yoktu. Bana sorarsanız, dünyadaki en iyi hislerden biriydi.

Sonraki önemli iş hedefi: kahve. Yerleşmek için ihtiyacım olan enerjiyi vermesini umarak bir demlik hazırladım. Ardından eski bir yırtık kot pantolon ve askılı tişört giyip saçlarımı tepemde dağınık topuz yaptım, temizliğe ve çantaları boşaltma işine giriştim.

Daha yakından inceleyince, evin sadece tozlu olmadığını fark ettim – bildiğin iğrençti.

Ocak üstünü ovmak ve buzdolabındaki tanımlanamayan yapışkan birikintileri temizlemek için gerçekten dirsek gücü harcamak zorunda kaldım. Klozetin etrafında gizemli sarı lekeler bulduktan sonra gözlerimi kapatıp her yere çamaşır suyu sıkma-

ya başladım. Kendi pisliğimde yaşamak bir şeydi ama başkasının pisliğinde yaşamak düpedüz korkutucuydu.

Bir elektrik süpürgesi ve ihtiyacım olan tüm paspas malzemelerini bulana kadar birkaç raf ve dolabı karıştırdım. Ön kapının dışına kadar yerleri sildim ve ön paspasın üzerinde durup etrafa bakındım, evde çıkardığım iş konusunda kendimi başarılı hissediyordum.

Bütün camlar açık olunca, bir esinti eve dolarak ağır ağır ama kesin şekilde bayat kokuyu evden alıp götürdü. Şimdi boğucu bir şekilde temizlik malzemeleri kokuyordu. Her iki durumda da, başka insanlarla aynı yerde kalmaktan çok daha iyiydi, büyüdüğüm görkemli zindanlardan bahsetmiyordum bile.

Annemin, benim tuvaletten başkasının kurumuş çiş lekesini ovarak temizlemem bir yana sırf bu ev için söyleyeceklerini hayal edince, yüzümde keyif izleri belirdi. Tatmin ediciydi.

Dışarı bir adım daha attım ve beni kahve demliğinden ayıran ıslak zemine baktım. Bunu iyi planlamamıştım. Ah peki. Tam yol ileri.

İsteksizce arkamı dönüp araziye hızlıca bir göz attım. Ağaçlar kulübeye giden araba yolunun kenarında sıralanmıştı. Diğer tarafta, arazi açılarak çimenli engebeli tepelere bakıyordu. Arka kapıdan dışarı doğru uzanan ve evi saran büyük bir veranda, saman tarlası gibi görünen bir yere bakıyordu ve hemen solda tek bir boş padok vardı.

Mümkün olduğunca modumu yüksek tutmaya çalışıyordum, ama aslında aç ve uykusuzken huysuzlaşırdım. Süper huysuz olurdu. Aç ve öfkeli? Uykusuz, aç ve öfkeli? Uykusuzluğun, öfkenin ve açlığın birleşerek berbat bir ruh haline dönüştüğü noktadaydım.

Üstelik düşündükçe daha da beter oluyordum. Kendimi aşırı heyecan verici bir yolda sürüklerken, küçük bir kulübede bir

süpürge bulup molozlarla kaplı verandayı öfkeyle süpürmeye başladım.

Vaughn milyonlarca çalışanından birini birkaç saatliğine buraya yollayıp burayı biraz olsun insani hale getirtse ölür müydü? Çimler biçilmişti, yani kimse buraya uğramıyor değildi. *Birini* işe alacağını biliyordu, yani gelişim sürpriz sayılmazdı. Kırmızı halıyla karşılama beklemiyordum, ama şöyle bir silmek ve bir rulo tuvalet kâğıdı koymak büyük bir zahmet değildi.

Bu kadar pis bir yere vardığımda vereceği tepkiyi hayal etmeye çalıştım. O bana yatağında muhtemelen kuğu şekilli havlu ve yastığında çikolata bekleyen tiplerden biri gibi geliyordu. Koyu renk badem şeklindeki gözlerin kısılarak çizgiye dönüştüğünü, belirgin kaşların yüzünde aşağı doğru düştüğünü ve güçlü burundaki deliklerinin öfkeyle açıldığını gözümde canlandırırdım.

Ayrıca ayak vurma hareketinin olacağını da düşünüyordum.

Adil olmak gerekirse, şu an tam olarak öyle hissediyordum. Beni hizmetçi olarak işe almamıştı. Hayatıma giren bir zengin hıyara daha bedava iyilik yapabilmek için yıllarca kıçımı yırtıp eğitmen olmamıştım ben.

Ergenlik çağımda özel okulda ve yetişkinliğimde geçmiş çiftliklerde belirli atlar için zorunlu sahip toplantılarında bu tip adamlardan yeterince görmüştüm. Bağımsız sahipli atlarla dolu kendi ahırımı kurmaktansa, tek bir sahiple bir yerde çalışmanın cazibesinin bir parçası da buydu. Uğraşılacak bir sahip, vakit geçireceğim daha fazla at demekti.

Hıyar başına düşen at oranı daha iyi oluyordu.

Daha önce söylemiştim, yine söyleyeceğim: insanlar berbattır.

İçeriye dönüp dama desenli ayakkabılarımı paspasın üstünde ayağımı sallayarak çıkardım. Asabi olduğumdan, birini planladığımdan daha güçlü bir şekilde fırlatınca duvardan sekerek temiz zemine indi ve etrafına çimen ve toprak parçaları saçtı. Ayakkabı

bana bir şekilde haksızlık etmiş gibi suratımı astım. Orada durup rahatsız edici ayakkabıya bakarken kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

Burundan al, ağızdan ver.

“Kafana takma, Billie,” diye mırıldanarak kendimi bu kadar gaza getirdiğim içi azarladım. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemem gerekirdi.

Çabuk parlayan biri olduğumu biliyordum. Kendimi sık sık bir müzik kutusundaki balerin gibi hissederdim. İçimde her sinirli düşünce, anahtarın bir kez daha çevrilmesi gibi dönüyordu. Bunu kendime yaptığımı biliyordum. Sonunda da o iğrenç titrek müziği kapatmanın bir yolu olmadan, aptal gibi dönüp duran ben oluyordum.

Bu inanılmaz becerinin üstüne, bir de altın madalya kazanacak seviyede kin tutabilirdim. Bağışlayıcılık kolay kolay bana gelmezdi. Şu anda da hayatımın en heyecan verici iş fırsatının ilk gününde kendimi bu yola sokmanın başlamak için en iyi yöntem olmadığını tamamen farkındaydım.

Neyse ki bu durumu nasıl tersine çevireceğimi tam olarak biliyordum. Sırt çantama bir torba havuç ve bir teker brie peyniri koydum. Tezgâhtaki francala ekmek somununu süzdüm. O da sırt çantamda yerini aldı. Bir kızın yemek yemesi lazımdı, değil mi?

Malzemeleri toplarken telefonum biyledi. Bilinmeyen numaradan mesaj gelmişti.

BİLİNMEYEN NUMARA

Billie, ben Vaughn Harding. Yarın sözleşmeni yapacağız. Sabah 7'de. Hazır ol.

İstemsizce güldüm. Adam ancak bir karakurbağası kadar sevimliydi. Bu çeşit talepkâr bir zırvalığa nasıl cevap vermem gerekirdi?

Yazmaya başladım.

Emredersiniz, Sahip-

Yok. *O senin patronun.* Sil, sil, sil.

Şunda karar kıldım: *Yoksa rahatta mı kalırım? ;)*

Çünkü Vaughn Harding rahattan başka her şeye benziyordu.

Kendi kendime sırtarak hazırcevaplık seviyemden memnun halde, çantanın tek askısını bir elimle omzuma astım, diğer elimle de tezgâhta duran kırmızı şarap şişesini aldım. Doğruca arka kapıdan çıktım ve gözlerimi önümdeki tepeye dikerek solan akşam ışığına doğru ilerledim.

Bir kadeh şarap ile iyi bir eşlikçiye ihtiyacım vardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

VAUGHN

Size ulaşmamızın nedeni...

Bu konuda konuşmak ister misiniz...

Dermot Harding'in artık Gold Rush Resources ile alakasının kalmadığı bilgisini doğrulama arayışıyla...

Muhabirlerin bitmek bilmeyen isteklerine yanıt olarak taslağını hazırlamaya çalıştığım basın bültenine, sağ gözüm gerginlikten seğirene kadar baktım. Neden e-postaları açmaya devam ettiğimi, kendimi bu saçmalığa maruz bıraktığımı bilmiyordum. Kimseyle konuşmaya niyetim yoktu. Birleşik bir cepheden başka bir şey sergilediğimiz anda, bu sü-lükler yakalayıp bizden bir haber için şimdikinden daha fazlasını emeceklerdi. Şu anki haliyle, başka hiçbir şey ters gitmediği süreç işletmelerin toparlanma şansı yüksekti.

“Bugün işe aldığın delifişek mesela,” diye mırıldandım ve kâğıtları toparlayarak masamı düzenlerken, başımı iki yana salladım.

Billie Black.

Muhtemelen bu zamana kadar işe aldığım en iş bilir kişi değildi. Öngörülemez. Fevri. Münasebetsiz.

Hayal ettiğim o bizi tekrar yola sokabilecek iyi, güvenilir eğitmenle alakası yoktu. Ama aynı zamanda bu sektörün şüpheli tarafıyla hiçbir bağlantısı olmayan birini bulmam gerektiğini de biliyordum ve Billie kesinlikle bu tanıma uyuyordu. Sadece coğrafi açıdan değil, eğer birileri onu herhangi bir şekilde kandırmaya çalışırsa, onlara dalaverelerini tam olarak nereye sokmaları gerektiğini söyleyeceğinden neredeyse emindim.

Bu düşünceyle ağzımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. O tecrübenin nasıl cereyan edeceğini gözümün önüne getirebiliyordum.

Dizüstü bilgisayarında tarayıcıyı açtım ve muhtemelen birkaç gün önce yapmış olmam gereken şeyi yaptım. Onu Google'da arattım. Tüm evraklarını verirsem, Cole'un tam teşekküllü bir geçmiş taraması yapacağını biliyordum, ama yine de merak ediyordum.

Web sonuçlarının ilk sayfası, kendisinden bahsedildiği veya röportaj yapıldığı haber makaleleri ve yarış sonuçlarından oluşuyordu. Üst sekmeyi yalnızca fotoğrafları gösterecek şekilde değiştirdim ve yüzünde mor ve beyaz ipek at gözlüğü olan, başı ve boynu Billie'nin karnına doğru şefkatle eğilmiş parlak kestane rengi bir atın büyük resmiyle karşılaştım. Dizginleri bir elinde tutmuş, atın burnunun üzerine dayamıştı. Atın kulağına doğru sokulduğundan, yüzü zar zor görünüyordu.

Tatlı bir fotoğraftı. Neredeyse birbirlerine sarılıyor gibi görünüyorlardı. Fotoğrafın yanındaki manşette, "*Gelecek Kadınlarda: Genç Eğitmen Pistte Fırtına Gibi Esiyor*" yazıyordu.

Daha fazla fotoğraf aradım ama sadece bu vardı. "Hah," diye kendi kendime mırıldandım.

"Hah, ne?"

Oturduğum yerde birkaç santim sıçradım ve yapmaması gereken bir şey yaparken basılmış suçlu bir çocuk gibi dizüstü bilgisayarımı hızla kapattım.

Billie ofisimin eşiğinde durmuş, omzunu kapı çerçevesine yaslamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturarak memelerinin beyaz tişörtünün yakasına doğru yükselmesine neden olmuştu.

Bakışlarımı başının üstündeki dağınık topuzdan kurtulan gevşek saç tutamlarıyla çerçevelenmiş zarif boynundan ağır ağır yukarı kaydurdım. Köprücükkemiklerinin üstünde hafif bir ter parıltısı vardı ve sarkıttığı dolgun dudakları azıcık aşağı doğru kıvrılmıştı. Alnında büyük, siyah bir leke vardı. Tam ağızlara layık görünüyordu.

Gözlerimin davetsizce ofisime girdiğinde tekrar vücuduna kaymasını engellemeye çalışarak ifadesiz suratımı korumaya çalıştım.

“Kendi kendine sık konuşur musun?”

“Neden çamurda yuvarlanmış gibi görünüyorsun?”

Sözlerim on ikiden vurmuş olmalıydı, çünkü zaten somurtkan olan ifadesi karararak öfkeli bir hale büründü. Ne kadar sevimli olsa da, birileri bana her kaş çattığında yıkılıp gitseydim, bugün bulunduğum yerde olmazdım; para kazanmak için elinden geleni yapan çok uluslu bir şirketi yönetemezdim.

“Şöyle ki, Vaughn,” dedi düşünceli bir tavırla, “çünkü bana yaşamam için bir mezbele ayarlamışsın.” Ne? “Kulübedeki karın-calar ve çiş lekelerindense, atlarla bir ahır bölmesinde uyumayı tercih ederdim muhtemelen.”

Keşke neden bahsettiğini bildiğimi söyleyebilseydim, ama hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca benim payım olmayan şeyler yüzünden insanlardan özür dilemek gibi bir alışkanlığım da yoktu. İdareyi devraldığımdan beri oraya ayak basmamıştım. Bakım, acil işlerim listesinde en alt sıralarda yer alıyordu.

Omuz silkerek, “Onu yapmana bir itirazım olmaz.”

Şimdi bana ters bakışlarından, ağzı sudan çıkmış balık gibi açık bir şekilde bana bakmaya geçmişti. Geriye yaslanıp parmaklarını birleştirerek dudaklarının sanki bir şey söylüyormuş gibi hareket edişini ama ses çıkaramayışını izledim. Muhtemelen ona karşı çok sert davrandığımı kabul ediyordum ama onun itaatsizlik ve cüretkârlık seviyesi beni rahatsız ediyordu. *Hiç kimse benimle böyle konuşmazdı.* Her ne kadar kulağa kötü gelse de, kadımlar genellikle ruh hallerime ve fikirlerime karşı özellikle anlayışlı olurlardı. Bunda neyin yanlış olduğundan emin değildim ama sanki beni kasten kızdırmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

“İnanılmaz bir şeysin,” diye devam etti. “Bütün geceyi uçakta geçirerek *sana* yardım etmeye geldim, bütün sabah *senin* oyunlarla uğraştım, şimdi de bütün öğleden sonrayı hizmetçilik yapıp *senin* evini temizleyerek geçirdim.” Billie’nin ufacık bir hizmetçi kostümünün içinde dans ettiği bir görüntü seks açlığı çeken zihnimde canlandı. “Yorgunluktan ve açlıktan ölüyorum. Elimden bir kaza çıkmadan önce, lütfen beni bir bıçağa yönlendirebilir misin en azından?”

Uçları dantelli kısa bir etek. Her iki uyluğun etrafına, lastiğin üst kısmında hafif bir kabarıklık oluşturacak kadar sıkı bir şekilde sarılmış jartiyerler. Tek elinde tüylü toz bezi. Beni rahatsız etmeden ya da kışkırtmadan, sessizce işini yaptığını hayal ettim ve asıl rüya gibi olan şey *bu* olabileceğini fark ettim.

Düşmanca tavrı gerçek bir ereksiyon katiliydi. Arkama yaslanıp onu baştan ayağa süzdüm, orada dikilmiş ve iki eliyle ince belini kavramış dururken, çok küstah görünüyordu. Daha yakından bakınca bitkin göründüğünü fark ettim. Altın gözlerinin altında açık mavi lekeler vardı ve bugün daha önce dik ve gururlu bir şekilde kendini taşımışken, omuzları şimdi bitkinlikten çökmüş durumdaydı.

Kimse bana onun havaalanından doğruca buraya geldiğini söylememişti. *Onunla ilgili sana pek bir bilgi veren de yok zaten.* Ona bir güzellik yapıp kötü tavırlarının bir kısmını jetlag'a bağlayabilirdim. Tamamen mantıksız bir adam değildim.

“Evinde hiç bıçak yok mu?”

İç çekti ve omuzları biraz daha düştü. “Dışarıda piknik yapmak için evden çıkıp yürüdüm ve ihtiyacım olan tek gereci unutmuşum.”

Sessizce masanın etrafından dolaşp, kapının yanındaki, yığınla Gold Rush Ranch promosyon malzemesinin bulunduğu dolaba doğru yürüdüm. İpuçlarını ararken ortalığı altüst ettiğimde, orada bir kutu monogramlı İsviçre Çakısı gördüğümünden emindim.

Hemen karşıma çıkmadı, bu yüzden daha alttaki rafları kurcalamak için çömeldim. Yine ellerim boş kaldığından diz çöktüğüm yerden en aşağıdaki rafın arkasına uzanmaya çalıştım. Bana yapılması en elverişsiz işleri çıkarmak tam bu kadına göre idi.

Gıcık olmuş halde başımı kaldırıp bakınca, Bille'nin tekrar kapı çerçevesine yaslanarak beni dikkatle izlediğini gördüm. Gözünü dikip baktığını yakalamama rağmen, göz temasını bozmadı. Gözlerini kırpmayı bile reddediyordu neredeyse. Duraksayarak ben de ona baktım. Güçlkle yutkunurken boğazı yukarı aşağı hareket etti. Ama çoğu insanın yapacağının aksine, gözlerini kaçırmadı.

Yok, Billie Black biraz kaçık, epeyce de cüretkârdı.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. “Manzaranın tadını mı çıkarıyorsunuz, Bayan Black?”

Başını yana eğerek kapı çerçevesine yasladı. Neredeyse fark edilemez bir sırıtış ağzında belirdi. İşaret parmağıyla dudağının üstündeki çukura dokundu. “Evet, Patron. Dizlerinin üstünde iyi görünüyorsun.”

Sözlerimin onu utandırıp rahatsız edeceğini ve yüzündeki o pis kendini beğenmiş ifadeyi sileceğini sanmıştım. Ama aynı şekilde karşılık vermişti. Daha iki dakika önce bana fırça atıyordu, şimdiyse uygunsuz sözler söylemeye dönmüştü.

Kesinlikle kaçık.

Çenemi aşağı eğip başımı iki yana salladım ve parmak uçlarımda hissedebildiğim küçük kutuyu aldım. Tek ayağımı kaldırıp doğrularak omuzlarımı geriye attım. Billie çoğu kadından uzundu, ama ben de çoğu erkekten uzundum ve önünde dağ gibi dikildim.

Bıçağı ona uzattım. O da elini uzattı, zarif parmakları kabzanın etrafını sararken hafifçe parmaklarıma sürtündü. Ama bırakmak yerine, bıçağı kendime çekince onun bana doğru birkaç adım tökezlemesine neden oldum.

Kararsız gözlerini hızla gözlerime dikti, dengesinin bozulduğunu görünce azıcık kibirlendim. Yüzündeki bu ifadeyi daha çok tercih ederdim.

Hızlı hareket ederek başparmağımın ucunu dilime sürttüm ve ardından elimi uzatıp alnındaki lekenin üstünden kaydırdım. Altın gözleri kocaman açıldı, parlayan iki ay bana bakıyordu sanki. Fakat uzun sürmedi. Hayır, eğer izliyor olmasaydım, bana gözleriyle hançerler atmadan önceki o kararsız ânı kesinlikle kaçırdım.

Bıçağı elimden çekip aldı, topuklarının üstünde dönerek öfkeyle ofisimden karanlık koridora çıktı. Ancak, “Ne iğrenç!” diye mırıldanmayı ihmal etmedi. Sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesliydi.

Görüş alanımdan hızla uzaklaşırken, “Rica ederim!” diye arkasından seslendim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak göğsümden yükselen kahkahayı bastırdım. Tanrım, haftalardır gülmemiştım; daha uzun da olabilirdi. Billie Black ile dalga geçmek *eğlenceliydi*.

O toz olup gitmeden önce üç ay boyunca onun maskaralıklarına katlanmak zorundaydım, bu yüzden tadını çıkarsam da olurdu. Eğer buraya baştan çıkarıcı ve sivri dilli bir şekilde gelip bu oyunu meydan okunmadan oynayacağını düşünüyorsa, onu çılgın bir yolculuk bekliyordu.

Kimseye boyun eğmezdim.

Çalışanımı becermek söz konusu değildi. Çiftlikte çok fazla sorun vardı. Ama çalışanımla kafa bulmak... eh, şimdi bu bambaşka bir hikâyeydi.

Yarışa başlayalım, tatlım.

BILLIE

Ne. Hıyar. Herif.

Kim çalışanı bir yana, aslında yeni tanıştığı bir kadına böyle bir şey yapardı? Bu adamın cesareti resmen dünyaları aşıyordu. Öyle bir yüze ve akıldan çok paraya sahip bir adam için tipik bir durumdu. Bunların hepsi aynıydı. Uygunsuz davranışları yüzünden gerçek bir ters tepki gelmeyeceğini bilecek gereğinden fazla özgüvenli olurlardı.

Double Diablo'nun padokuna doğru ilerlerken, ufak sohbetimizi kafamda tekrar oynattım. Yakınlığının beni sarsmadığını söylesem yalan olurdu. Badem gibi koktuğunu fark etmeme yetecek kadar yakın durmuştu. Cezbedici amaretto* tarzında bir kokuydu, ama asla baskın değil, tam kıvamında. Ben ağır ya da tiksindirici bir koku bekliyordum; aynı karakteri gibi. Eşleşmiyordu. Bağdaştıramadım.

* Acıbadem veya kayısı çekirdeği aromalı İtalyan likörü. (ç.n.)

Beynimi bulandırmıştı belli ki. Çünkü kızışmış bir av köpeği gibi onu koklarken, istemsizce daha yakından süzmüştüm. Suçu jetlag'a ve bıçak bulmak için kıcımlı buraya sürüklemekten önce aç karnına kafaya diktiğim şaraba attım. Beyinsiz bir avanak gibi, adamın takım elbisesini doldurma şeklinin tadını çıkarmıştım. Dürüst olmak gerekirse, müthişti.

İki tip adam olduğuna dair bir teorim vardı. Takım elbisenin içinde ağızlara layık görünenler ve anadan doğma halde ağızlara layık görünenler. Takım elbise grubu, benim zevkime göre fazla zayıf oluyordu. Çıplak iyi olanlar ise, GQ'ya uyan bir görüntü sergilemeyecek kadar kaslı oluyordu. Ne yaptıklarını bildikleri sürece her iki türü de yatağımdan kovalayacağımı söylemiyorum tabii, bu sadece bir gözlemdi. Goldilocks* gibi benim ideal erkeğim bu ikisinin arasında bir yerdeydi. Vaughn Harding ise tam ortadaydı.

Onu dikkatlice izleyerek ergen gibi ağzım bir karış açık kalakalmıştım, sadece araştırma amacı güdüyordum elbette. Takımının kollarının geniş omuzlarının etrafında toplanma şeklini analiz etmiş ve sonra gözlerimin iç çamaşırı izinden sert kıcıma kadar tamamen araştırmacı bir şekilde kaymasına izin vermiştim. Veri topladığıma göre, artık farklı koşullar altında bu adama bir ağaç gibi tırmanacağım sonucuna varabilirdim.

Double Diablo'nun kapısının önündeki yerime ulaşınca, yumuşak çimenlere çöktüm, o kadar gürdü ki, altımda kilim var gibi hissediyordum. Ona DiDi gibi DD demeye karar vermiştim, çünkü adıyla başa çıkamıyordum. Görüldüğü kadar tatlı bir isme ve nihayetine beni yanına yaklaştırdığında sivri küçük kulaklarına yatıştırıcı bir sesle fısıldayabileceğim bir şeye ihtiyacı vardı. Adının baş harfleri kısa, basit ve şimdilik yeterince iyiydi.

Daha önce padokunun çitlerine geldiğimde onu ürkütmüştüm, ama beni mağarasından çıkan duman soluyan bir ejderha

* Üç Ayı isimli İngiliz masalından bir karakter. (ç.n.)

gibi kovalamamıştı. Onun yerine şimdi oturduğum yere doğru yürüyüşümü izlemiş, bana kuşkulu bir bakış atmış ve ardından bana kıcını dönmüştü.

Geri geldiğimde, hâlâ bana arkasını dönmüş vaziyetteydi. Bana gösterdiği tek tepki, ayağını huysuzca yere vurmak ve ne yaptığımı duymak için sağ kulağını olduğum yöne çevirmek oldu.

Çimenlerde bağdaş kurarak bir havucu kırdım ve padokuna attım. Gıcır gıcır yeni Gold Rush İsveç çakımla kendime birkaç dilim peynir kestim ve yeni kopardığım francala ekmek diliminin üstüne koydum. Kırmızı şarabı şişeden içiyordum, çünkü bardak koymayı da unutmuştum. Günün küçük zaferi de şişenin çevir-aç kapaklı olmasıydı, tirbuşona gerek kalmamıştı.

Dirseklerime yaslanarak bacaklarımı uzattım ve günün geceye dönmesini izlerken rahatlamaya çalıştım, alacakaranlık bir örtü gibi çiftliğin üzerine çöküyordu. Bütün bunlar huysuz küçük bir atın hoş eşliğinde yaşanıyordu.

Birkaç ufak sandviç sonra, DD nihayet başını ona attığım havuca doğru çevirdi. İnatçı küçük puşt. Biraz daha dönünce, bana baktığını belli etmemeye çalışarak gözbebeklerinin beni görmek için yuvasında gerildiğini görebildim. Gizlice sizi incelemeye çalışan ama sefil bir şekilde başarısız olan adamlardan biri gibi görünüyordu. Ancak bunu o yaptığında, sevimli oluyordu.

Aygır tekrar havuca bakıp ona doğru ufak bir adım attı, başını eğdi ve dudaklarını onun durduğu çıplak toprak parçasına sürterek havucu aldı. Çiğneyerek uzaklaşırken şimdi beni daha bariz izliyordu. Rahat bir tavırla ona bir parça daha attım, aklının çalışma şeklini izlemek çok hoşuma gidiyordu.

İrkildi, yüzünü doğruca bana döndü, bu arada ben de istifimi bozmadan şarap şişemden bir yudum daha aldım. Bir an baktıktan sonra, çiğnemeye devam etti; dudaklarının kenarından biraz

turuncu salya akıyordu. Anlık bir tereddütten sonra, tekrar başını eğerek havuç parçasını aldı.

“Aferin oğluma,” diye nazikçe mırıldandım, bu da küçük elf kulaklarını tekrar kıpırdatmasına neden oldu.

Başımı kaldırıp kararan gökyüzündeki yıldızların beyaz ışıltısına baktım. “DD, Patron ile pek de iyi bir başlangıç yaptığımı sanmıyorum.”

Kalın yelesinin etrafına döküldüğü iri ve siyah ceylan gözleri bana bakıyordu. “Bana biraz onu hatırlatıyorsun. İkinizin de hoş saçları var.”

Daha fazla bakışma ve çiğneme.

“Bilirsin işte.” Hoş bir sohbetin ortasındaymışız gibi doğrulup oturdum. “Buraya gelene kadar onun ne kadar hıyar olduğuna dair atıp tuttum. Ama biraz yemek ve şaraptan sonra, benim de en iyi tavırları sergilemediğimi sana itiraf etmeye hazır olduğumu söyleyebilirim. Onu biraz kıskırtmış olmam mümkün.”

DD çiğnemeyi bitirmiş gibiydi, bu yüzden ona bir parça daha havuç attım, bu defa çitlere daha yakındı.

“Akıllı çocuk. Hiçbir şeyi kabul etme. Bu şekilde kızları kızdırıp uzaklaştırırsın sadece.”

Burnunu kırıştırarak gözlerinin benimle bir iki adım önünde duran havuç arasında gidip gelmesini izledim. Bir adım. İki adım. Ardından sıradan bir tavırla boynunu eğdi ve üst dudağının ucunu gererek havucu kendine çekti.

Ona yumuşak bir sesle, “Aferin oğlum, DD,” dedikten sonra devam ettim. “Yani anlarsın ya, kibar tarafım onu bu kadar dürttüğüm için özür dilemem gerektiğini düşünüyor. Çok da profesyonel davranmadığımı biliyorum. Hem kesinlikle yeni bir ilişkisine ideal bir başlangıç sayılmaz.”

Yavaş bir göz kırma. Daha fazla hoşnut çiğneme.

“Sadece beni sinir ediyor, anlıyor musun? Onun gibi tipleri acı verecek kadar iyi bilirim. Hepsi aynı.”

Atların bu kadar iyi dinleyici olmaları beni hayrete düşürürdü. Her şeyi, en karanlık sırlarımı ortaya dökebilirdim, ama asla beni yargılamaz ya da küçük görmezlerdi. Aslında DD ile ne kadar konuşur ve onu beslersem –öhöm, rüşvet verirsem yani– benden o kadar hoşlanıyordu. Gözleri yumuşadı ve sırtının üstündeki kaslar gevşedi.

“Ama sonra çocuksu yanımda,” diyerek daha da yakına onun için bir havuç daha attım, “önce onun özür dilemesi gerektiğini düşünüyor. Yani, ortaya atlayıp beni ücretli bir randevu gibi bir şey olmakla suçlayan oydu.”

Koyu renk atın silüetinin ileri doğru hareket edişini izledim, bu defa ikramına sahip çıkmak için daha az endişeliydi.

“İkiniz gerçekten de aynı kişi gibisiniz, DD. Sen de insanları bu şekilde karşılamaya devam edemezsin. Yakışıklı kaçıyor, biliyor musun? İnsanlar seni hassas değil de kötü bir çocuk sanabilir.”

Birbirimize bakarak oturduk, artık göz temasından kaçınma gereği duymuyorduk. Ona bir parça havuç daha attım, bu da onu doğruca çit sırasına getirdi.

Gülümsedim ve tatminle iç çektim.

“Galiba kendi sorumu cevapladım, değil mi, koca oğlan?”

Kaldırımında ayak sesleri duyunca, şu anki ayıklık seviyeme uymayan bir hızla ayağa fırlayıp arkaya döndüm. Tepenin eteğine bakınca, Vaughn’ı pahalı siyah arabasının yanında dikilirken gördüm. O kadar karanlıktı ki, bana mı bakıyor, yoksa sadece durup manzaranın tadını mı çıkarıyor anlayamadım.

Bir elini kaldırıp sessizliğin içinde anahtarlarını şingirdatarak el salladığında ve bana “İyi geceler, Billie!” diye bağırdığında kafa karışıklığım son buldu.

Donup kalırken, bir kızarıklığın boynumdan tırmanarak yanaklarıma yayıldığını hissettim. *Hay ben bu işin.* Onun hakkında konuştuğumu duymuş muydu? Bir atla?

Park yeri muhtemelen beni duyamayacağı kadar uzaktı, en azından kendime söylediğim bu oldu. Belki genel olarak mırıldandığımı duymuş olabilirdi, ama kelimelerimi seçememişti. *Umarım.*

En kötü senaryoda, biraz deli olduğumu düşünürdü ve bununla yaşayabilirdim.

Tek elimi kaldırıp sallayarak beceriksizce, “İyi geceler!” diye bağıldıktan sonra, Vaughn arabasıyla uzaklaşırken, o eli indirip yüzümü ovuşturdum.

DD’nin padokuna döndüm, şimdi iki elim yüzümü örtüyordu, parmaklarımın arasından ona bir bakış attım. Beni fazlasıyla şaşırtarak, ben diğer yöne bakarken daha da yaklaşmıştı, göğsünü çitlere yaslamış, başıyla boynunu bariyerin ötesine uzatmıştı.

Tek bir gecede gösterdiğimiz gelişme karşısında neşeyle bir ‘hım’ sesi çıkardım. “Sen bana gülüyor musun, DD?”

Eğilerek çantadan bütün bir havuç çıkardım, bulabildiğim en uzunuydu. Kalın ucundan asa gibi tuttum ve yavaşça yüzüne doğru uzanarak havucu genişleyen burun deliklerine doğru tuttum. Taş gibi hareketsiz durdum ve o kara kürelerin ona sunduğum cezbedici ikrama odaklanmasını izledim. Ağır ağır dakikalar geçmiş gibi geliyordu ama muhtemelen sadece birkaç saniye olmuştu.

Hareketsiz durmaya çalışırken ne kadar sarhoş olduğumu fark ettim. Eyvah. Ama ben pes eden biri değildim. Uzatmaya devam ettim ve buna değdi.

Burnunun üstündeki bıyıkların titreşmesini izledim, dudaklarını oynatarak birbirine bastırdı ve havucun ucuna doğru uzanarak yankılanan bir *pop* sesi çıkardı. Yüzünü elime doğru

uzatıp yavaşça havucu kavrarken nefesinin sıcaklığını ve nemini hissettim.

Bir an durduktan sonra kulaklarını dikerek benden uzaklaştı. Onu az önce ikna ettiğim şeyden etkilenmediğinin kesin bir işaretiydi.

Bununla küçük adımlarla ilerliyorduk. Tıpkı Vaughn gibi.

VAUGHN

Bu sabah yataktan çıkarken kendimi hiç dinlenmiş hissetmiyordum. *Yine.* Yeni normalim olmuş gibiydi. İş. Stres. Kötü uyku. Berbat bir döngüydü. Ruh halime de faydası dokunmuyordu; huysuz bir piç kurusu gibi davrandığımı biliyordum. Başarmak için hissettiğim ezici baskı ve dedeme dair bütün anılar bir araya gelerek beni aşağı çekiyordu. Felç ediyordu.

Gold Rush Çiftliği'ni devralmak sadece başka bir meydan okuma değil, ayrıca bütününüyle göz korkutucuydu. Çiftliği özel bir çocukluğumdan kalan özel bir hisle seviyordum ama ailenin maden şirketindeki rolümü *ilerletmiştim.*

Gerçekten hızımı yakaladığımı düşünüyordum. Yönetim kurulu toplantıları, yeni maden yataklarını kazmanın beklentisi, mali açıdan büyüyen bir şeyi idare etmek hoşuma giderdi. Medyaya Gold Rush Resources hakkında konuşmak kolaydı. *Heyecanlıydı.* Peki ya bu? Bu depresifti. Tam bir keşmekeşti. Ayrıca vicdanımın elvermediği bir şeyin üstüme kalmasından ne kadar rahatsız olduğumu itiraf etmekten çekinecek değildim.

Bu sabah çiftlik ofislerine gidiş yolunda, dün geceki olayları aklımdan geçirdim. Sessiz çiftliğin üstüne gece çökerken, biraz fazla gürültülü konuşan Billie Black... Niyetim onu dinlemek değildi, ama sesi o şekilde tepeye kadar ulaşınca, kulak misafiri olmamak neredeyse imkânsız olmuştu. Özetle; neredeyse hiç tanımadığım bir kadını şişeden şarap içerek günü hakkında bir atla dertleşmeye itecek kadar pislik gibi davranmıştım.

Benim için bile adilikte yeni bir seviyeydi.

Onun hafiften kaçık olduğunu biliyordum, ama bu sahne gerçekten biraz daha üzücüydü. Orada durup dinlerken, bir utanç hissinin içime sızdığını hissettim. Ona bunu asla söylemeyecektim tabii. O annemin yollamaktan hoşlandığı türden sosyete gelinlerinden biri olsaydı bile, oradaki patlayışım bir insanla konuşmanın boktan bir şekliydi. Daha önce bana soğukkanlı ya da okunması zor biri olabildiğim söylenmişti, ama alenen kaba olduğumu hiç duymamıştım. Olduğum kişiye tersti.

Özür dilemek de güçlü yanlarımdan biri sayılmazdı, ama bu sabah ana caddeden dönerken, bir tür zeytin dalı uzatmam gerektiğini biliyordum. Yeni bir başlangıç yapmayı denemeliydim. Bu küçük kasabada o kadınla çalışmak zorundaydım. Onun kafa ütüleyeceğini biliyordum, ama bir işletmenin en iyi herkesin arası iyi olduğunda yürüdüğünü de biliyordum.

Onunla aramın bozulmasını göze alamazdım.

Arabayı çiftliğe çektikten sonra Porsche'mden indim, geride kalma hissinin görünmez baskısını hissediyordum. Ancak niçin olduğundan emin değildim. Daha sabahın yedisiydi, sisli bir ışık arkadaki arazilerin üstünde asılı duruyor, çimenlerin canlı yeşiliyle kontrast oluşturuyordu. Derin bir nefes aldım ve o serin, nemli batı sahili havasının dudaklarımdan arasından kayarak ciğerlerime dolmasına izin verdim. Bahar gibi kokuyordu.

Köşeden betonda toynakların çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Çiftlik işçileri ve seyisler çoktan birkaç saattir ayakta olmalıydı. Atlar iş saatlerini pek umursamazlardı. Ofise doğru yöneldiğimde göz ucuyla bir hareket yakaladım.

Aşağıda, Double Diablo'nun padokunda Billie ona dönmüş oturuyordu, bu defa kamp sandalyesindeydi, kucağındaki açık duran dosyanın sayfalarını çeviriyordu; bu arada at da onun hemen yanındaki yemliğinden mutlu mutlu saman yiyordu. Sol kolunu kaldırarak tekrar saate baktım, Billie'nin şimdiden burada olmasına neredeyse inanamıyordum. Üstelik herkesin bana deli olduğunu söylediği bir atın yanında rahat bir tavırla oturuyordu.

O ikisi tam birbirlerine göreydi.

Kahve demlemek için hızlı adımlarla ofisime girdim, çünkü bu sabah kafein patlamasına ihtiyacım vardı. Cam demliği yerine biraz fazla sertçe koydum, yaptığım her harekette bir asabiyet izi vardı. Neyse ki kırılmadı. Bilgisayarımı açtım ve dün gece buradan fırtına gibi uzaklaşmama neden olan şeyle karşılaştım.

Word dosyamda imleç boş sayfanın üstünde yanıp sönüyordu. Dün dosyayı açıp *Gold Rush Çiftliği Bildirisi* başlığını atacak kadar ilerlemiştim. Dün yaptım diyebileceğim tek şey buydu. Kendime duyduğum hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım.

“Büyük başarı, Vaughn. Seni sikik, beceriksiz herif,” diye mırıldandım kendi kendime.

Her zaman çok çalışan, büyük başarılarla erişen biri olmuş-tum. Dört elle işe sarılıp odaklanamamak aklımı bulandırıyor-du. Dirseklerime yaslanarak öne eğildim, yazabilmeyi istiyordum; ancak kendimi kule gibi birleştirdiğim ellerime çenemi dayamış, boş ekrana bakarken buldum. Belki de ihtiyacım olan şey kahve değil, viskiydi.

Ya da manzara değişikliği.

Beş dakika sonra, elimde barış teklifi niyetine bir kupa kahveyle, Billie'nin önünde duruyordum. Ya okuduğu şeye kendini tamamen kaptırmıştı ya da beni görmezden geliyordu, çünkü yaklaştığımı fark ettiğine dair bir harekette bulunmadı. Ben orada durmuş, ona bakarken bile başını kaldırmadı.

Rahat ve gevşemiş görünüyordu. Doğal. Buraya aitmiş gibi, açık havada bir kamp sandalyesinde kıvrılmış, kot pantolonlu bir bacağını altına katlamış ve omuzlarına hafif bir battaniye sarmıştı. Kucağında bir sepet atların sevdiği ktır ktır kurabiyelerden vardı ve yıpranmış siyah Blundstone çizmeleri umursamazca hemen yanına bırakılmıştı.

“Burada mı uyudun?”

Bir homurtu çıkardı ve bana bakmadan tek kaşını kaldırdı. “İtirazın olmadığını söylemiştin.”

İç çektim. “Ev gerçekten de o kadar kötü mü?”

Kedi gibi amber gözleri lazer gibi benimkilere kilitlendi. “Artık değil, hayır.”

Ona baktım, dürüst olmak gerekirse bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin olamadım. “Kahve ister misin?” diye mırıldandım.

Bakışları ellerime indi. “Bu da soru mu?”

Kupalardan birini ona uzattım ve beni kuşkuyla süzdü. “Öteki kupayı alayım.”

Gözlerimi devirdim. “İkisi de sade kahve, Billie.”

“Evet, ama bana zehirli olanı ikram edebileceğini hissediyorum,” dedi ciddiyetle.

“Ben... sen... ne?”

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri keyifle titreyordu. “Şaka yapıyorum, Patron. Beni öldürmek istiyorsan, dün gece o bıçakla olan şansını kaçırdın.”

Ona nasıl karşılık vereceğimi bile bilemedim, bu yüzden orada öylece durdum. Bocalıyordum. Zayıflığın kokusunu alabiliyormuş gibi, Double Diablo kafasını yemlikten kaldırdı. Bir an duraksadıktan sonra çitlerde bana doğru atıldı.

Küçük şerefsiz. Yıllarca takım elbise giydim diye atların yanında nasıl davranmam gerektiğini unutacak halim yoktu. Ona etkilenmemiş bir bakış attım; diktiği kulakları ve öfkeli suratı iş dünyasında görmediğim şey değildi. Hiç değilse, öfkeli yüzünün şu günlerde benim ifademin bir yansıması olduğunu hissediyordum. Ben de aynı böyle saldırıya geçiyordum işte.

Billie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakakaldı. “Hiç fena değil, süslü. Ciyaklamadın bile.”

Dalga mı geçiyordu? “Ben bu çiftlikte büyüdüm, Billie. Atlar benim için tamamen yabancı değil ve her gün pisliklerle uğraşıyorum.” Kupamı Double Diablo’ya doğru kaldırdım, kendisi bir homurtu çıkararak yemeğine geri dönmüştü.

“Aferin sana, DD,” diye mırıldanarak hayvanın ayaklarının yanına küçük bir at kurabiyesi attı.

Gözlerimi kırıştıtırarak ona doğru başımı salladım. “Sen az önce ona ne dedin?”

“Didi. Baş harfleri gibi. Adı çok fena.”

Başımı küçük şeytana doğru eğerek sordum, “Sen olsan ne isim verirdin?”

Her iki zarif elini de kupanın etrafına sararak kahvesinden temkinli bir yudum aldı ve bardağının kenarından atı süzdü. “Bilmem.” Hanımlara hiç yakışmayacak bir homurtu çıkardı. “Belki Bay Black. İnsanlar berbattır, haliyle benim için mükemmel erkek muhtemelen o. Soyadımı alırdın, değil mi, DD?”

Kahkahamı bastırdım. “Adını dedem koydu, biliyorsundur.”

Bir şey söylemedi ama *iyk* der gibi dudaklarını geriye çekti ve sonra aniden konuyu değiştirdi. “Kahve için teşekkürler, ama ben kremayla içerim.” Dalga mı geçiyordu şimdi? Ona inanamayan bir ifadeyle bakıyor olmalıydım, çünkü bana Cheshire kedisi gibi gülümsedi. “Biliyorsun işte, bir dahaki sefere.”

“İnanılmazsın,” diyerek başımı iki yana salladım.

“Teşekkür ederim.” Arkamı işaret etti. “Bir sandalye al ve bir saniyeliğine rahatla. Çok gerginsin. Bu durum DD’yi de beni de geriyor.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Hayır. Sana doğru hücum ettiğinde, sana söylemiş oldu.”

Gözlerimi ata çevirdim. Çiğnemeyi bırakmıştı ve başımı kaldırmadan gözünün ucuyla şüpheli bir şekilde beni izliyordu. Belki de Billie haklıydı. Birkaç adım ilerleyerek onun çitlere yasladığı öteki kamp sandalyelerinden birini aldım ve padoka doğru dönerek yanına kurdum. Oturduğum an, tuttuğumu bilmediğim bir nefes ciğerlerimden kurtuldu.

Hoştu.

Ona bakmak için bariz bir şekilde dönmeden Billie’nin profilini incelemeye çalıştım. Çok sıra dışı, çok çekiciydi, bir galeride analiz etmek istediğim bir sanat eseri gibiydi. İçinde kaybolmak istediğim. Bu kadın griler denizinde bir fırça kırmızıydı.

Bana dönük olan yanağı kıvrıldıktan sonra kirpikleri bana doğru çevrilince, onu süzdüğümü anladığını fark ettim. Tüm yüzünü kaplayan haylaz bir ifadeyle, “Merhaba ve fakirhaneme hoş geldin,” dedi.

Kahkahama engel olamadım ve alçak bir hırıltı göğsümde titreşti. “Sen bir kaçıksın. Bunu biliyor musun?”

“Hah! Bana türümün tek örneği olduğum söylendi.” Yüzünde bir hüznün belirdi ama geldiğı gibi kayboldu. Dönüp bana baktığında, suratında ufak bir gülümseme vardı. “Kahve için teşek-

kürler. İnanılmaz şekilde jetlag oldum ve bütün gün doğru düzgün bir şey yemeden dün gece çok fazla şarabın tadını çıkarmış olabilirim de olmayabilirim de. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.”

Kupasıyla sessizce kadeh kaldırdı, çok tatlı ve içten görünüyordu. Kaygısız ve alaycı kadın şu an ortalarda yoktu ve uygun-suz davrandığında onunla başa çıkmanın daha kolay olduğunu fark ettim. Onun bu neredeyse melankolik haline nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Homurdanarak ben de kendi kupamla onun jestine karşılık verdim.

Harika.

Sessizlik içinde oturup kahvelerimizi yudumladık ve Double Diablo’yu ya da onun deyimiyle DD’yi –buraya bir göz devirme ekleyelim– izledik. Onun saman çiğnemesinden gelen yumuşak ses, çiftliğin etrafından gelen homurtular ve kişnemelere karışıyordu. Tüm duyuşal deneyim beni burada geçirdiğim çocukluk yazlarıma geri götürdü. Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru sandalyeye yasladım. En son ne zaman dışarıda oturup doğanın tadını çıkardığımdan emin değildim.

Hayat çok meşgul bir hale gelmişti. Gökdelenler ve sıkışık trafik, çalan telefonların sesleri, yazıcıdan çıkan sıcak kâğıtlar genellikle günümü dolduruyordu. İtiraf etmem gerekirse, bu neredeyse terapi gibiydi. Zeytin dalı uzatmak şu ana kadar katlanılır olmuştu. Billie’nin de sessiz olması durumu daha da iyi hale getiriyordu.

Ama elbette, çok sürdüremedi.

“İyi misin, Vaughn?”

“Ne?” Olduğum açıdan, sabahın erken ışıklarıyla aydınlanan profilini gerçekten analiz edemiyordum. Burnunu çekince, o düz, yukarı kalkık burnunun ucu hafifçe buruştu. Kulağının arkasına sıkıştırdığı gür karamel saçları, omzundan aşağı şelale gibi dökülüyordu.

“Beni duydun,” derken, gözlerini padoka dikmişti.

Neredeyse rahatsız görünüyordu. Bana bakmaktan kaçınıyormuş gibi fazla hareketsizdi.

Şu son birkaç haftadır kimse bana nasıl olduğumu sormamıştı. Sadece kibar olmak için değil de *gerçekten* bilmek için sorduğunu hissettirecek şekilde sormamışlardı. Billie sırf kibarlık olsun diye bir şey soracak bir kadın gibi görünmemişti bana. Pek tanımadığım ve pek hoşlanmadığım birinin bana bu şekilde yaklaşması tedirgin ediciydi. Dengemi bozdu; bu da pek bayılmadığım bir duyguydu. İçimdeki çalkantıyı, içimdeki utancı *kimseyle* paylaşmak istemiyordum. Hele ki alay edecek bir yol bulması muhtemel olan Billie Black ile hiç.

Yeni bir çalışana makul ölçüde hoş davranma hedefim bugünlük tamamı. Ayağa kalkarak ona kurnaz bir şekilde gülümsedim. “Turp gibiyim.”

Karşılık olarak gözlerini bana dikti ve başını yana eğdi. Bakışları omurgamın karıncalanmasına neden oldu, maskaralığının ötesini görebiliyordu sanki.

Omzumun üzerinden, “Bugün için iyi şanslar,” diyerek oradan ayrıldım.

Evet, kuyruğumu kısıtırıp kaçmıştım.

BILLIE

Bu sabah katlanır sandalye temel olarak benim için tahta dönüştü ve şikâyetim yoktu. Dün geceki huysuz siyah at ve bir şişe şarapla olan randevumdan sonra hızlıca duş alıp yatağa devrilmişim. Gece üçe kadar baygın gibiydim ama sonra tamamen aklım karışmış halde uyanmışım. Tekrar uymayı denemiştim ama jetlag tam bir şerefsizdi ve tekrar dalmama izin vermedi. Ne de olsa Dublin’de saat daha 23.00’tü. Yataktan kalkarak kendimi azarlamış ve utanç spiralinin başlamasına izin vermişim. Kaç yaşındaydım ben? Ertesi gün iş varken bir şişe şarabı kafaya dikmek de neydi? Yeni patronuma dizlerinin üstündeyken iyi görüldüğünü söylemek?

Ayıp. Ayıp. Ayıp.

Biraz temiz hava almak ve sabahları çiftliğin nasıl işlediğini görmek için buraya süzüldüğümde, Hank yanıma gelerek, “Billie kız, ölü gibi görünüyorsun,” demişti.

“Hayır, *sen* görünüyorsun,” gibi bir şeyler homurdanmışım, çünkü öyle de hazırcevap ve olgun biriydim.

Gülmüş ve küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırmıştı. Ardından diğer çalışanları kendilerini tanıtmaları ve biraz sohbet etmeleri için buraya yollamıştı.

Tembel bir kraliçe gibi hissediyordum.

DD, benim yani kendine ait insan otomat makinesinin orada oturmasından rahat görünüyordu. Çok ani hareket etmediğim ve ona tuhaf kurabiyelerden atmaya devam ettiğim sürece mutluydu. Beni ziyarete gelen beş adamın her birine gösterdiği tepkileri izledim. İki tanesini görmezden geldi, birine surat yaptı ve diğer ikisi karşısında tam bir öfke nöbeti geçirdi. Fark ettiğimden daha iyi karakter analizi yapıyordu sanırım.

Hiçbiri fazla yakına gelmedi, benimle tokalaştıktan sonra yavaş yavaş geri çekildiler. DD’nin davranışına bağlı olarak hızlı çekilen de oldu. Bu içten içe gülmeme neden olmuştu. Kendimi arkamda oturan bir ejderhayla Daenerys* gibi hissettim. Herkes çok yakına gelmekten korkuyordu. Bazıları diğerlerinden daha da fazla.

Hepsinin saçmaladığını düşünüyordum. Tabii ki DD gerçek bir huysuz şirret izlenimi bırakıyordu, ama yine de sadece bir attı. Onlarla yeterince uzun süre çalışırsanız, farklı davranış kalıplarını öğrenirsiniz. Ve benim kitabıma göre DD o kadar da tedirgin edici değildi.

Bir nevi cazibeli olduğunu düşünüyordum. Aptal ve sersem bir kişiliği olmamasını takdir ediyordum. Zekâsını ve hiddetini rekabetçi bir içgüdüye yönlendirebilirim, Gold Rush Çiftliği’ne acayip sayıda yarış kazandırır.

Sadece ona farklı bir açıdan yaklaşmam gerekecekti.

* Game of Thrones dizisine gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

Tahtımda oturmaya devam ederek her bir atın dosyasına notlar alırken, yaklaşan ayak sesleri duydum. Başımı kaldırıp baktığımda genç bir kadının yüzünde ciddi bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Merhaba. Ben Violet Eaton,” dedi sessizce, elimi sıkacak kadar yaklaştı.

“Merhaba, Violet.” Ona sıcak bir gülümsemeyle bakarak tepeden tırnağa süzdüm.

“Buradaki seyislerden biriyim. Hank beni genç atlara atadı ve sadece kendimi tanıtmaya geldim.” Ellerini ovuşturarak benim ötemdeki DD’ye baktı.

“Tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum,” dedim. “Ayrıca burada biraz östrojen görmek de hoş oldu.”

Bu yorum üzerine, yuvarlak mavi gözleri şok içinde bana döndü. Gülümsemesini bastırmaya çalışırken yanaklarındaki porselen teni hafifçe pembeleşti. “Bir çeşit sap partisi gibi, değil mi?”

Gürültülü bir kahkaha patlattım. “Kralların sporuna hoş geldin, arkadaşım,” diye göz kırparak karşılık verdim.

Zarif küçük başını sallayarak kıkırdadı. Oyuncak bebek gibi görünüyordu. Her şeyiyle minyondu, soluk sarı saçlarını başının tepesinde düzgün bir topuz yapmıştı. Onun yanında kendimi dağınık bir Amazon gibi hissettim.

“Kendinden daha çok bahsetsene,” diyerek elimi yanımdaki sandalyeye doğru salladım. Bana şaşkın bir bakış attıktan sonra aceleyle oturdu.

Bakışlarım hemen DD’ye kaydı, Violet’ın hızlı oturuşu karşısında irkilmişti. Zeki kara gözleriyle ona baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi ve kulaklarını ileri uzattı. *İleri!* Bu da temelde bir gülümsemeye eşdeğerdi. Ardından bir homurtu çıkarıp taze saman balyasına geri döndü.

Tekrar Violet'a baktım, gözlerim yerinden oynamıştı. Karşılık olarak ağzının bir kenarı yukarı kalktı ve omuz silkti.

“Onun herkesin anlattığı kadar kötü olduğunu düşünmüyorum. Buradaki dedikodu kazanı acımasız olabilir, eski eğitmenimiz de öyleydi.”

Tespiti karşısında ağzım kıvrılırken başımı iki yana salladım. Şimdiye kadar ben de bu kadarını çözmüştüm.

“Üzgünüm,” diye aceleyle ekledi, “burada olmadığı için kendini savunamayacak birinin arkasından kötü konuşmamam gerekirdi.”

Gözlerimi devirdim. “Üzülme, benim sorumluluğum atlara karşı, daha önce tanışmadığım birine değil. Dahası, ben de aynı sonuca varmıştım zaten.”

Ciddiydim de. Bir at kendi adına konuşamaz. Onun müttefiki olmak benim görevimdir. Diğer yetişkinler kendi eylemleri ve itibarlarından sorumlu tutulabilirler. Benim işim bu değildi; kendi itibarını mahvettiği için kimsenin elini tutup sırtını sıvazlayacak halim yoktu. Her halükârda bu kızı sevmiştim. Sevimliydi, güvenilirirdi ve DD de onu onaylamıştı.

Ayrıca bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Bu sabah tanıştığım herkes gayet kibardı. Ama yeni patronlarına ikna olmaları daha zor olabilecek bir iki egzersiz binicisi olduğunu söyleyebilirdim. Muhtemelen uzun zamandır ortalıkta olan, belki de buradaki skandalın çapraz ateşine yakalanmış insanlarla arkadaş olan yaşlı adamlardı.

Henüz yirmili yaşlarında ve mekândaki yeni kız olarak bazı alayların ve sessiz triplerin hedefinde yer alabileceğimi biliyordum. Eğer şanslıysam, belki biraz erkekçe patronluk taslama da görürdüm. O benim favorimdi: *Kulaklarını iyice aç küçük hanım, ben uzun zamandır bu işin içindeyim.*

İçimden gözlerimi devirdim ve hemen yanımda duran Violet'a baktım, çok fazla şey söylediği için suçlu görünüyordu. Anlık sessizliğimizi bozarak sordum, "Sadece iki yaşındaki atlar için mi görevlendirildin?"

"Evet."

"Harika, şu an onlar benim ana projem, bu da seni benim se-yisim yapıyor." Bacaklarımı silkeleyerek ayağa kalktım ve ellerimi başımın üstüne doğru gerdim. Violet bana yine kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. "Sende gerçekten şu fara-tutulmuş-tavşan bakışları var, ha?"

Bir eliyle yanağını kaşırken dudaklarından şaşkın bir kıkırdama çıktı. "Yüz ifadelerimi pek kontrol edemediğim söylenir."

"Hah. Edemiyorsun, ama hoşuma gitti. Bu palavra sallamadığını gösterir. Öğle yemeği için evimde bana katılır mısınız? Açlıktan ölüyorum. Sonrasında atları bu öğleden sonra biraz çalıştırmak için dışarı çıkarabiliriz."

Verandadaki salıncakta ton balıklı sandviçlerimizin tadını çıkardıktan sonra, Violet ile arazide yürüyerek çiftliğe döndük. Güzel bir öğle yemeği olmuştu. Konuştukça yanımda daha rahat davranmaya başlamıştı.

"Peki, aslen nerelisin?" diye sordum.

Violet gözlerini devirdi. "Muhtemelen hiç duymadığın küçük bir kasaba. Chestnut Springs. Calgary, Alberta'nın hemen güneyinde."

"Kulağa kovboy filmlerindeki bir kasaba gibi geliyor."

"Öyle de görünür."

"Öyle mi? Seksi kovboylar filan?" Kaşlarımı kaldırıp indirdim.

Yanaklarının üstü pembeleşti ve elini sallarken gözlerinde keyif oynayıyordu. Benden sadece birkaç yaş küçüktü, ama çok masum çıkmıştı. Bir çiftçi kıza göre epey çekingendi. "Benimle yeterince takılırsan, biraz gevşersin, Violet."

“Bu söylem beni biraz ürküttü.” Kıkırdadı.

“Bahse varım sana biraz içirirsem, bir denizci gibi küfretmeye başlar ve yerel barda mekanik boğaya üstsüz binersin. Sessiz olanlar genellikle en manyaklardır.”

Boğazından boğuk bir ses çıkarken bir kez daha bana kocaman açtığı gözlerle baktı.

Ahıra çıkan köşeyi dönerken, başımı geriye atıp kahkahayı bastım. Ama Vaughn-oyunbozan-Harding’in taş gibi sert göğsüne çarpınca ve onun, “O zaman sen neden bu kadar ses çıkarıyorsun?” diye sorduğunu duyunca tüm keyfim kaçtı.

Düz burnunun üstünden bana kibirle baktı, bize kulak misafiri olduğu için kendini hiç şüphesiz ulu ve kudretli hissediyordu.

Hıyara bak.

Sadece gözlerimi devirdim ve cevabı yapıştırdım, “Neden? Beni üstsüz binerken yakalamak mı istiyordun, Patron?”

Beni omuzlayarak yanımdan geçerken, yemin ederim hırladı ve ben de ağzımın kenarlarını yukarı doğru çeken ufak gülümsemeye engel olamadım. Patronu kıskırtmak bu kadar eğlenceli olmamalıydı.

BILLIE

Sonraki hafta kolayca geçti ve rahat bir tempoya girdim. Sabah ilk iş belirli atlara hafif koşu yaptıran egzersiz bincileriyle çalışmakla meşguldüm. Violet ile hızlıca arkadaş olduk, çoğu gün öğle yemeklerini beraber yiyorduk. Hank bana sıkıca sarılıyordu ve onunla çiftliğin günlük işlerinde çalışırken, her şey güzelce yağlanmış bir makine gibi işliyordu. En mesafeli çalışanlar bile yola geliyordu. Bazen benimle homurtularla konuşmak yerine kelimeleri kullanıyorlardı. Bunu da kazanç sayıyordum. Patron ise hâlâ takım elbise içindeki ayaklı seksti, ama bütün gün ofisinde saklanan tipik bir zengin gıcık şirret olmaktan geri kalmıyordu.

Şimdiyse bütün havalı kızların bir cuma gecesinde yaptığı şeyi yapıyordum: asıl erkeğimle biraz rahatlamak.

Bir attı kendisi.

Geçen hafta epey yol almıştık. Her sabah tepenin eğiminden geçip yanına gittiğimde, padokunun köşesinde beni beklerken buluyordum onu. Yaklaşırken vıcık vıcık bir bebek sesiyle ona cıvıldıyordum ve artık ne irkiliyordu ne kulaklarını dikiyordu. Sadece beklentiyle bana bakıyordu, çünkü bende yiyecek olduğunu *biliyordu*.

Elmalar, havuçlar, nane şekerleri. Evet rutini biliyordu.

Artık yanında çitlere oturmama izin veriyordu, boynunu ve kulaklarını kaşıyabiliyordum. Her sabah yanına oturup bir fincan kahve içiyor, dağların üstünden güneşin yükselişini izlerken sabahın erken saatlerinin nemli havasının etrafımı sarmasına izin veriyordum. Biz dostça bir sessizlik içinde otururken, çiftlik canlanıyordu. Kahvemi bitirdiğimde, yumuşak burnuna bir öpücük konduruyordum ve o da mutlu mutlu orada durup ahıra doğru yürümemi izliyordu. Dürüst olmak gerekirse, günüme başlamanın en iyi yoluydu.

Çiftlikte akşamlar daha sessizdi. Herkes eve gidiyordu. Ya tesis bünyesindeki yatakhanelere ya da yakınlardaki küçük Agassiz kasabasına. Gece kontrolünü yapmaya gönüllü olmuştum, çünkü şey, yapacak başka işim yoktu. Dolayısıyla henüz kimse bilmiyordu ama geceleri kimse izlemiyorken DD ile daha fazla ilerleme kaydediyorduk. Artık doğruca padokuna girip yanına yaklaşabiliyordum. İstikrar ve kurabiyeler işin anahtarıydı.

Bu gece için planım birkaç biranın keyfini çıkarmak ve DD'yi tımarlayarak parlatmaktı. Dokunulmadan geçen aylardan sonra, zavallı çocuk pasaklı görünüyordu. Işıltılı bir siyah yerine tozlu siyah gibi görünüyordu. Yelesi dolaşık, kuyruğu kördüğüm olmuştu. Arazinin arka köşesinde saklanmasına şaşmamak gerekirdi. Pek çok şeye benziyordu ve pahalı bir yarış atı onlardan biri değildi.

Bu sefer başını gönüllü olarak bir yulara soktu ve onu çit direğine bağlamama izin verdi. Ahırdan bir kutu fırça aldım, onu mükemmel bir parlaklığa kavuşturmayı planlıyordum. Plastik taraklar, lastik taraklar, yumuşak kıllı fırçalar, nemlendirici sprey, toynaklarına sürmek için özel yağ. Evet, DD bu gece spaya gidiyordu. Soğuk biramdan bir yudum aldıktan sonra işe koyuldum.

Tamamen dalıp çocukken bile kendimi kaybedebildiğim mutlu bir yere gittim. Memnun iç çekiş seslerinin tadını çıkarırken, ona ne kadar etkileyici bir çocuk olduğunu söyleyip durdum. Omzunun yanında durup göz ucuyla ona bakarak sırtının duruşunun gevşemesini ve göz kapaklarının ağırlaşmasını izledim. Bu kadar kısa bir sürede ne kadar yol kat ettiğine hayret ediyordum; yaptığım şeyin işe yaradığının nihai onayıydı.

“En güzel çocuk kimmiş?” diye ata cıvıladım.

DD’nin başı hızla kalkınca beni transımdan uyandırdı. Omzumun üstünden bakınca Vaughn’ın çitlerin orada durduğunu gördüm, kollarını üst kısma yaslamış, gayet rahat görünüyordu. Ve kibirli. Evet, yüzünde o tiksiniç, kibirli ifade vardı.

“Bu atla böyle çok konuştuğun için endişelenmeli miyim?”

Ona dik dik baktım. Hayır, onu zevkle seyrettim. Ofisinde inzivaya çekilmişti ve nasıl da göz kamaştırıcı bir güzellikte olduğunu neredeyse unutmuştum. Bedenimin onun varlığına böyle ani tepki vermesinden nefret ediyordum. Kalp atışlarım hızlanmış, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. “Hayır, ama muhtemelen süslü takım elbiseni o kirli çitlere yaslayarak mahvetmek konusunda endişelenmelisin.”

Elini sallayarak beni savuşturdu. “Yeni bir tane alacak gücüm var.”

Evet. Tiksiniç. Böyle sözler yüzünden mirasyedilerden uzak durmaya yemin etmişim. “Ne hoş.” Tekrar DD’ye döndüm ve yumuşak kıllı bir fırçayla, topladığım tüm kılları silkelemeye başladım. “Sana yardım edebileceğim bir şey var mı, Vaughn?”

“Ofisimin penceresinden seni görebiliyorum ve gelip bu haftanın senin için nasıl geçtiğini öğrenmek istedim.”

Harika. Yani her gece burada beni izliyordu. Bu beni ürküt-meliydi, ama düşüncesiyle bile göğsüm ısındı. *Mankafa gibi davranma, Billie.*

Tımarlamaya devam ederek DD'nin etrafında dolandım, Vaughn'ın varlığını görmezden geldiği için onun da bana bir hayrı dokunmuyordu. Şöyle bir sinir krizi filan geçirse, Bay Para Babası rahatsız olup giderdi belki. O zaman ben de yanımdaki yakışıklı surata aval aval bakmamak için önümdeki kısa siyah tüylere odaklanmak zorunda kalmazdım.

Vaughn Harding'e karşı bir çekim duyduğumu itiraf etmek sinir bozucuydu. Tedirgin edici. Ancak gerçektir işte. Onu bütün hafta doğru dürüst görmedikten sonra, şiddetle farkında olduğum bir gerçek. Son konuşmamızdan sonra benden kaçınmak istiyormuş gibiydi. Arada bir ofisine doğru bakıp o sabahlardan birinde bana kahve getirir mi diye merak ediyordum.

Gözden uzaktı ve çoğunlukla gönülden de uzaktı. Ancak şu an beynim dudaklarımla bağlantısını kaybetmişti, çünkü belli ki onun ne kadar çekilmez olduğunu unutmuştu. Tuhaf kaçacak kadar uzun süredir sessiz olduğumu fark ettim ve başımı kaldırıp ona bakma riskine girdim.

Elmacıkkemikleri hâlâ çıkık ve keskindi, omuzları hâlâ geniş ve güçlüydü ve o gözler hâlâ karanlık ve fırtınalıydı; üstelik bana odaklanmıştı. Öyle bir yoğunlukla beni delip geçiyordu ki, ilgisi-nin baskısıyla farkında olmadan dudaklarımı yaladım.

Gözleri kısıldı ve neredeyse anında ağzıma doğru indi. Yemin ederim aramızdaki hava dile gelmemiş gerilimle çatırdıyordu. Evet, Patron ile aramızda bir tür delice patlamaya hazır kimya vardı. *Tehlikeli* bir kimya.

“İyi,” diye niyetlendiğimden çok daha boğuk bir sesle cevap verdim, başımı eğip DD’yi daha kuvvetle tımarladım. Dikkatimi elimdeki işe vermek en güvenlisiydi. Belli ki beynimin bildiği şeyi yumurtalıklarım bilmiyordu. Vaughn gibi adamlar kötü haberdi.

Tak, tak, yumurtalıklar! Ben beyin. İçeri girmeme izin verin.

“Bu kadar mı? İyi? Atlarımın nasıl olduğuna dair detay verebilir misin?” Sesi tenime değen kadife gibiydi, akşam üzerinin alçalan ışığında bir okşamaya benziyordu.

Tımarlamayı aniden bıraktım, kendi kendime başımı sallayarak dramatik bir iç çektim. “Pazartesi’ye kadar bekleyemez mi? Şu an mesai dışındayım,” diyerek biramı işaret ettim. Artık gitmesini ve şimdiye kadar fevkalade olan geceyi bölmeye son vermesini istiyordum.

Bakışları parmağımı takip etti ve gözlerinde ahlaksız bir pırlıtyla tekrar bana döndü. “Hayır, değilsin. Gece kontrolünü yapıyorsun,” diye karşılık verdikten sonra kutu biramı alıp büyük, kocaman bir yudum içti.

Gözleri bana odaklı kaldı, meydan okuyordu. Bütün sağduyuma rağmen, ben de bakışlarımın kaymasına müsaade ederek her yudumda âdemelmasının yukarı aşağı hareket edişini hayranlıkla izledim. Bronz boğazı ve koyu renk kirli sakalı bembeyaz gömleğinin yakasının içinde hareket ederek merkezime doğru bir elektrik dalgası gönderdi.

Tepki olarak yutkundum. *Billie, ne yapıyorsun sen? Bu adam tam bir kâbus.* Fırçayı kovaya attım, gerekenden biraz daha kuvvetli bir şekilde ellerimi birbirine vurarak silkeledim ve ona döndüm. “Umarım artık hayatının geri kalanında çekeceğin uçukları tedavi ettirmeyi karşılayabilirsin.”

“İyi deneme,” diye cevap verdi, yüzünde salak bir sırıtış vardı.

“Sanırım hiç gerçekten bilemeyeceksin. Şu andan itibaren, sabah uyandığında, aynaya bakıp o güzel yüzünü bozan bir uçu-

ğu göreceğin günün gelip gelmediğini merak edeceksin. Sürekli olarak emin olamayacaksın ve biramı çalmaktan sonsuza dek pişmanlık duyacaksın.”

Kibirli ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Yüzümün güzel olduğunu mu düşünüyorsun?”

Gözlerimi devirerek sprej şişesini aldım ve DD’ye bakım işine döndüm, o da tek toynağını hafifçe kaldırıp yere yaslamış mutlu bir şekilde uyukluyordu. Etraftaki gerilimden her nasılsa bihaberdi.

“Bu hafta her şey iyi gitti.” Üzerinde çalıştığım şeyin açıklamasını yapmaya başlayarak belirli atlardan ve personelden bahsettim. Violet’tan ne kadar etkilendiğimi söyleyince tek tepkisi “Kim?” oldu, çünkü bu pislik bana anlamadığı veya bilmediği bir sürü strateji ve insanı tarif ettiriyor, tüm bunları yaparken de nefes kesici bir şekilde orada durmuş, çalıntı birasının tadını çıkarıyordu.

İyi tarafı, DD’yi cilalamak için biraz dirsek gücü harcayacak kadar sinirlendim ve monoloğumu bitirdiğimde, becerikli işime hayranlıkla bakmak için geri çekildim. Gün batımı atın parlak yanlarında parlıyordu.

Muhtemelen ben ayrılır ayrılmaz gidip çamurda yuvarlanacaktı, ancak yine de onu tımar etmek tatmin edici ve terapötik olmuştu.

“İyi geçmiş gibi o zaman,” diye Vaughn zekice bir cevapla geldi, bu arada DD’ye bakıyordu. Ona haftanın on dakikalık özetini geçtikten sonra, bana sadece her şeyin “iyi” olduğunu tekrarladığı için ne kadar memnundum anlatamam.

DD’nin yularını çıkarıp onu yanağından öptüm, kulaklarının arasını güzelce kaşıdım ve onu serbest bıraktıktan sonra dönüp çitlere tırmandım. Her sabah yaptığım gibi en üst korkuluğa oturdum, tek fark bu akşam yanımda Vaughn vardı. Pozisyonun

bana verdiği boy avantajı hoşuma gitti. Buradayken, ona tepen bakan kişi ben oluyordum.

Ben Vaughn'ın elinden biramı alırken, DD'nin dudaklarının cebimi nazikçe dürttüğünü hissettim, daha fazla yiyecek için üstümü aradığına şüphesiz yoktu. İçeceği geri çalarken havalı göründüğümü düşünerek bir yudum aldıktan sonra, geride sadece ağzımızdan geri akanlar ve yavan biradan oluşan ılık karışım kaldığını fark ettim.

“İğrenç,” diyerek öğürdüm ve tadı yok etmek istercesine başımı sallayıp kutuyu çimenlerin üzerinde atılmış sırt çantama doğru fırlattım.

Çiti tutarak Vaughn'a baktım, bir tür canlı komedi gösterisindeymiş gibi gözleri parlıyordu. Huzurlu akşamıma dalıp biramı bitirmişti ve şimdi de ılık tükürüğünü içtim diye bana gülüyor muydu? *Süpermiş.*

O sıcak tanıdık ateş boğazımdan yukarı yükseldi ve kafamın asabiyetle uğuldadığını hissettim. Hoş davranma isteğim pembe alacakaranlık göğüne karıştı. “Ne kadar ukala bir hıyar olduğunu sana söyleyen oldu mu?” diye ağzımdan çıktıktan hemen sonra, DD yemek hırsızlığı girişimlerindeki sabrını yitirdi ve belime doğru daha güçlü bir hamle yaparak kendimi kafa üstü yere doğru uçarken bulmama neden oldu.

Ancak yere çarpmadım. Güçlü eller yolumu kesti. Uzun parmaklar göğüs kafesime sıkıca dolandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi çit direğine yaslanmış halde buldum, Vaughn bir dizini bacaklarımın arasına bastırarak beni kütük gibi yere düşmekten kurtarmıştı.

Sıkıca bastırıyordu.

Başımı aşağı eğerek ince tişörtümde ellerini koyduğu yere bakınca, başparmaklarının yumuşak sporcu sütyenimin sınırlarını geçerek her göğsün yan tarafını okşadığını gördüm. Ellerindeki

damarların belirginleştğini fark ettim, bir şekilde erkeksi ve çekici bir şeydi.

Ellerinin arasında tişörtüm küle dönüşüp yok olacak ve akşam esintisine karışacak gibi hissediyordum. Düşüşüm beni şoka uğrattığı için göğsüm normalden daha hızlı kalkıp iniyordu ve ciğerlerim fazlaca çalışırken, göğüs kafesimde yukarı aşağı hareket eden elleri ile büyülenmişim.

Amaretto kokusu çok yumuşak bir ipek gibi etrafımı sardı. Onunla dolu bir şişeye atılmış gibi hissettim. Tamamen rahatlatıcı ve erkeksi. Gözlerimi oradan çekerek çenemi yavaşça kaldırdım ve yüzüne baktım. Kötü seçim. Çok kötü seçim.

Kirpiklerinin kalın koyu çizgilerinin altında gözleri sıcak erimiş çikolata gibiydi ve tamamen vücuduma odaklanmıştı. Tam olarak benim az önce gözlerimi diktiğim yere bakıyor, ellerinin beni ele geçirme şeklini izliyordu, o kadar büyüklerdi ki neredeyse kaburgalarımın etrafını sarmıştı. Başını hızla kaldırıp gözlerime baktığında, gergin sessizliğimizi bozarken ifadesi düpedüz tehlikeliydi.

“Hayır, Billie,” derken sesi tehlikeli biçimde alçaktı, nefesini boğazımda hissedebileceğim kadar başını kulağıma iyice yaklaştırdı, “kadınlar kendilerini bana sevdirmek için çaba gösterirler. Beni kızdırmak için değil.”

Bu hıyara bir ders verme vakti geldi.

Sözleri beni ateşledi ve düşünmeden ona doğru uzanıp işaret parmağımı bembeyaz gömleğinin düğmelerinin arasından geçirdim. Parmağımın ucunu sıcak teninde nazikçe gezdirirken, karnındaki kasların dokunuşum altında kasıldığını ve orada olduğunu bildiğim sert çıkıntıları hissettim.

Ahırların civarından geçen biri olsa, silüetlerimiz onun tepemde dikilme şekli yüzünden hızlıca bir ısırık almaya girişen bir vampir olduğu izlenimini verebilirdi. Bizi kimsenin görme-

mesi için sessizce dua ettim ve elime sürtünen kumaşa doladığım parmağımla gövdesini kendime çektim ve uyluğunun üstüne binmiş oldum.

Keskin nefes alışını duyunca, kalça kemiğimin üstünde o tanıdık sızıyı hissettim. *Bu çok kötü bir fikir.*

Başımı kaldırıp alnına düşen karanlık gölgeleri ve neredeyse acı çeken yüz ifadesini inceledim. Bu belirsizlik içinde birbirimize sarılırken, birkaç saniye yüz yüze durduktan sonra, ona çenesindeki kirli sakalın yanağını çizeceği kadar yaklaştım. Elleri göğüs kafesimi sıkarak beni olduğum yerde tutmaya çalıştı.

Baskının artmasıyla meme uçlarım sertleşti ve aniden kollarımdaki tüyler diken diken oldu. *Sorun değil.* Kim bana bu şekilde dokunsa vereceğim tamamen tipik bir tepkiydi.

Vücudumun onunkine verdiği tepkiden rahatsız olarak bahsi arttırmaya karar verdim, diğer elimle gömleğinin yakasına dokunurken, dişlerimi de nazıkçe kulak kepçesine sürttüm. O kadar yakındım ki, göğsünden kopan homurtuyu duymaktan çok hissediyordum.

Bir an için ikimizi farklı şartlar altında hayal ettim; bütün o enfes sesleri çıkararak üstümde hareket ediyor, vücutlarımızın altımızdaki yatağa gömülmesine neden olacak şiddetle kendini içime bastırıyor. Sadece benim için tamamen çözülüyor.

Kafamda bu görüntüyle, parmaklarımı boynundan yukarı kaydırıp saçlarının arasından geçirdim ve avucumla sıkıca kavradım. Tamamen hareketsiz duruyordu. Donakaldı.

“Peki madem, bu konuda bekâretini bozan kişi ben olayım, Patron,” diye kulağına fısıldadım. “Tamamen katlanılmaz birisin.” Kulak kepçesini bir kez daha ısırdım, bu defa daha sertti ve nefesinin gürültülü bir tıslama şeklinde ciğerlerinden ayrılmasına neden oldu. “Şimdi ellerini üstümden çek. Ben senin oyuncaklarından biri değilim,” diyerek bitirdim, resmen ikimi-

zin üstünde bir kova soğuk su boşaltmış kadar olmuşum ve onu sertçe ittim.

Dudaklarımı yalayarak Vaughn'ın onu yakmışım gibi ellerini hızla kaldırışını izledim. Ellerin yokluğu, az önce alev alan yerlerde kutup soğuğu yarattı, orada birbirimize bakarak dururken, kalbimin göğüs kafesinde kontrolsüzce attığını hissedebiliyordum.

Şoke olmuş gözler, benim vahşice bakan gözlerimi delip geçiyordu. Afallamış gibiydi ve saçları karmakarışık o loş ışıktaki dururken ne kadar yürek sızlatıcı şekilde güzel olduğunu istemsizce fark ettim. Bunu ona ben yapmıştım. Göğsüm sızladı ve o sancı beni transımdan uyandırdı.

Tanrım. Çok ileri gitmiştim. Çok çok ileri.

Henüz ulaşamadığım bütün hedefleri, tam olarak onun gibi adamların başıma açtığı bütün sorunları düşündüm. Bulduğum yere ulaşabilmek için yaptığım bütün fedakârlıkları kendime hatırlattım ve utanç duygusu üstüme çöktü. Bana böyle hissettirme gücünü ona neden veriyordum?

Utancımın verdiği his o kadar yoğundu ki, erimiş lav gibi omurgamdan aşağı dökülerek sert ama kırılğan bir kayaya dönüşüyor, yıpranmış sinirlerime güç veriyordu. O güç tamamen hareketsiz kalmış Vaughn'ı itip geçmeye yetti; kollarımız son kez birbirine değdikten sonra sırt çantamı alıp bir omzuma attım.

“Bira kutunu geri dönüşüme gönder,” diye tersçe söylenirken, çizmemin ucuyla o tarafı işaret ettim, ama başımı kaldırmaya cesaretim yoktu.

Hâlâ tek kelime etmemiş ya da santim kıpırdamamıştı.

Geceye doğru yola koyuldum. Adımlarımı yavaş tutmak, kalçalarımı özgüvenle sallamak ve omuzlarımı dingin bir şekilde indirmek niyetindeydim; tüm bunlar, içimdeki çatışmayı hiçbir şekilde belli etmeyen bir özgüven düzeyini yansıtmak içindi.

VAUGHN

Billie ile atışmamızdan beri tam olarak iki hafta geçmişti. Saydığım yoktu tabii. Kadınlar her zaman üstüme atarlardı. Ya kendi emellerine ulaşmak için ya da annemin buyruğuyla. Bir farkı yoktu. O hadiselerin yüzde yüzü beni gıcık etmekten başka bir şeye yaramazdı ve çoğuna saygılı ancak genel bir ilgisizlikle davranırdım.

O gece Billie kendini bana bastırduğında da durum farklı gelmemeliydi – ama gelmişti.

Keşke onun bana dokunma şeklini hiç düşünmediğimi söyleyebilseydim. Hem özgüvenli hem umursamazdı. Yumuşak dudaklarını çeneme sürter ve hiç beklemediğim küçük bir fettan gibi kulağımı ısırırken, bacağımın üstüne ileri geri sürtündüğünü fark ettiğinden bile emin değildim.

Hiç kimse beni o kadar sertleştirip ardından itmemişti. O artık bir meydan okumaydı, ben de hedefe kilitlenmişim.

Kilitlenmemeliydim.

Tanrım, gerçekten yapmamalıyım. Bana pervasızlığını bu-
laştırmıştı sanki, çünkü o olayı aklımın ucundan bile geçirme-
mem gerekirdi. Ama geçiriyordum. Kontrol üstündeki hâkimi-
yetimi zahmetsizce alaşağı etmesi beni çıldırtıyordu.

O gece uykularımı kaçıırıyordu, teslim olup zonklayan aletimi
duşta kavradığımda ve fayansların üstüne boşaldığımda aklım-
dan o gece geçiyordu. Göğüslerinin kabartısının başparmağımın
ucundaki temasını ve zarif parmaklarının saçımı otoriter bir şe-
kilde avucuna alışını hissediyordum, bu onun tasasız kişiliğine
yakışmayan bir hareketti. Ancak engel olamıyordum ve öfkeyle
mastürbasyon yaparken kendi kendime son olduğuna dair söz
verip duruyordum.

Bundan nefret ediyordum. Ben kendini kontrol edebilen,
kılı kırk yaran biriydim. Her zaman bir planım vardı ve şimdi
tanıştığım en sinir bozucu kadınlardan biri beni sarsmıştı. Aile
skandalımız gazetelere çıktığından beri kötü bir ruh halindey-
dim, dedemin en büyük eseri olan, çok sevdiği karısından kalan
çiftliğini kurtarmaya çalışırken canımı dişime takmıştım. Ama
o olay sabrımı taşırmıştı. Hak etmeyen insanlara patladığımı
biliyordum. Dikkatim dağınıktı ve asabiydim. Yorgundum ve
sürekli olarak çalışanıma masamın üstüne domaltıp ondan fay-
dalanmayı düşünmekten bıkmıştım.

Bana yakışmıyordu ve öylece sistemimden atıp hayatıma de-
vam edebileceğim bir şey de değildi.

Ailemizin daha fazla skandala ihtiyacı yoktu. Medyada nasıl
resmedildiğimin farkındaydım. İnsan içine çıktığı her seferde
koluna yeni bir kadın takan Harding ailesinin varisi. Ben çap-
kındım, ağabeyim de soğuk münzevi. Devamı sayfa 10'da (ya da
kaçıncı sayfaysa işte). Yeni yardımcıyı becerdiğimi yazmak onla-
rı keyiften dört köşe ederdi.

Başımı iki yana salladım. İşte mesela, Billie'nin sadece bir yardımcı olmadığını biliyordum. İşinde ustaydı. Başta onun hakkında düşündüklerime rağmen, o pozisyon için mükemmel olduğunu kanıtlıyordu. Yönetim toplantılarımızda hem o hem de Hank bütün atların hiç olmadığı kadar iyi koştuğuna dair rapor veriyorlardı. Çiftliğin dolaylarındaki bütün çalışanların onu sevdiğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Hatta bazıları bana söylemişti de. Herkes ile neşeli ve şakacı bir tavırla iletişim kurması gözümünden kaçmıyordu. O yüksek perdeden kahkahası sık sık ahırlardan yankılanıp acımasız bir şaka gibi ofisime süzülüyordu.

Bana soğuk davranmıyordu bile, büyüklüğün onda kalması için kendini beğenmiş bir misyonu vardı sanki. Her gün kapının önünden geçerken elini sallayarak bana, "Selam, Patron," diyor, diğer gece beni neredeyse yiyip bitirdiği gerçeğinden hiç etkilenmeden geçip gidiyordu. Bana o saçma isimle seslenmeyi bırakmasını bile söyleyemiyordum. Olur da profesyonel maskesi tekrar düşerse, azıcık bile aralanırsa, bana onunla ödeşmek için iyi bir neden verirdi.

Onu *My Little Pony* oynarken ya da Double Diablo ile ne yapıyorsa onu yaparken görüyordum, ki bahsi geçen at şimdiye kadar karşılığında bir bok elde edemedi neredeyse bir milyon dolar harcadığımız parlak bir kara delikten başka bir şey değildi. Billie her sabah onun çitlerinin yanında kahve içiyor ve her gece onu bir petrol sızıntısı gibi parlayana kadar tımarlıyordu. Arabamın yanma yürüdüğüm her sefer onunla konuştuğunu duyabiliyor ve kendimi muhtemelen dengesiz olduğuna ikna etmeye çalışıyordum ama dürüst olmak gerekirse atın tavrını değiştirme şekline hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Dünyadaki en huysuz at bile ondan hoşlanıyordu.

Kaçınılmaz biriydi.

İşte bu yüzden buradaydım, cumartesi öğleden sonra geç vaktte çiftliğe park ediyordum. Genç eğitimciler hafta sonları eğitim çalışmalarının çoğunu erken yaparlardı. Yani ortalık hayalet kasaba gibi ıssız olacaktı. Billie şu anda hafta sonları hiç çalışmıyordu, bu da onun sesini duymak veya onunla ilişkilendirdiğim o güneş ve limon kokusunu solumak zorunda kalmayacağım demekti.

Sabah boyunca fazlaca spor yapıp asabiyetimi üstümden atmıştım ve şimdi ay sonu tablolarıyla ilgilenmem ve halkla ilişkiler firmamıza birkaç ay içinde bildiğin halka açık yarış pistine yeniden katılma şeklimize dair en iyi yaklaşımın ne olması gerektiği hakkında bir e-posta yazmam gerekiyordu. Odaklanmam lazımdı.

Ofisime saklanıp çalışırken, gün geceye döndü. Bir ara verip akşam yemeği niyetine getirdiğim protein barı yedim. Hiç iştah açıcı değildi, ama tek başına yemek pişirmek de cazip sayılmazdı. Ofis sandalyemi çevirip pencereden dışarı baktım, kısmen Billie'yi "DD'nin" padokunda görmeyi bekliyordum.

Onu orada görmeyince hayal kırıklığına uğradığım için kendimi azarladım. Ne yapacaktım ki zaten? Sapık takipçi gibi orada durup onu mu izleyecektim?

"Aşağı yukarı aynen öyle," diye mırıldandım kendi kendime. "Çoğu gün yaptığın şey bu, Vaughn."

Aptallığım yüzünden başımı iki yana sallayarak pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Daha uzun süre baktıkça, Double Diablo'yu hiç görmediğimi fark ettim. Ayağa kalkıp pencereden dışarı araştırdım, daha yüksek bir açının onu padokunun uzak köşesinde durmuş, muhtemelen şirket parasını çiğnerken ve kuyruğuyla sinekleri kovalarken görmeme faydası olacağını umuyordum.

Fakat olmadı. Orada değildi.

Ofisimden sakın ama itiraf etmeliyim ki biraz endişeli bir şekilde çıktım. Koşarak padokuna gittim ve atların bayıldığı o öpücük sesini çıkardım. Billie yaptığında kulağa hoş geliyordu, ben yaptığımda ise biraz sönüktü. Ama bir fark yaratmadı. Burada, çitin yanında, Billie'yi yasladığım direği tutarken, onun padokta olmadığını görebiliyordum. Bir köşede değildi, barınağında yoktu, uzanmamıştı.

Kanım kulaklarımda çağlarken, nabzım şiddetle göğüs kemiğime vuruyordu. Atlar öylece kaybolmazdı.

Ellerimi saçlarımdan arasından geçirerek boş padoka baktım. Kapı sürgülüydü ve bütün çitler yerli yerindeydi, yani kendi başına gitmemişti. Ancak burada olduğum süre boyunca, onu padokundan çıkarma riskine girecek kadar psikotik kimse yoktu, bu yüzden komşu padoklardan birinde takıldığını umarak etrafımda döndüm.

Yoktu.

Bir mengene boğazımı sıkmaya başladı, çünkü bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum. Ben dosyalar ve kağıtlarla çalışırdım. Onların kendi akılları yoktu ve genellikle bıraktığınız yerde kahlırlardı. Burada bilmediğim topraklardaydım.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım – koştum.

Tam gaz arabama geri döndüm, içeri atlayarak arka yoldan Billie'nin kulübesine doğru hızla ilerledim, köşeyi dönüp çakıl taşlarıyla dolu araç yoluna girdim. Bir manyak gibi araba kullanıyordum ve farkındaydım. Ne yazık ki, bunu biraz geç fark ederek ön verandada frenlere asıldım.

Kulübenin solunda, Double Diablo'nun arka ayakları üzerinde dikildiğini ve çılgın gibi gözlerinin beyazlarını gösterdiğini gördüm. Bacakları hayvanın böğrünün etrafına dolanmış, onu yerinde tutacak bir eyeri olmayan Billie, yelesini elleriyle kavrayarak, onun dikey hareketini karşılamak için öne eğilmiş, ne-

redeyse boynuna sarılmıştı. Sırtındaki küçük bir sinek gibi ona yapışmış, konsantrasyonla dişlerini gıcırdatıyordu.

Hareketinin en üst noktasındaki duraklama neredeyse zamanı durdururken, çevredeki sesler hiçliğe karıştı. Daha ne olduğunu anlamadan, atın ön toynakları yere indi ve Billie dizginlerden birini vücudundan uzakta tutarak hayvanı sıkı bir daire içinde döndürdü. Ona alçak, yatıştırıcı bir şekilde mırıldanmasının sesi bilincime sızdı.

Başımı koltuğun baş desteğine yaslayarak gözlerimi kapattım ve iki elimi de saçlarımdan geçirdim. Son birkaç dakikadır göğsümde düğümlenen nefes, ciğerlerimi titrek bir solukla terk etti. Rahatlama, sıcak bir günde serin bir duş gibi üzerime aktı. At buradaydı ve panik ânında yanlışlıkla bir çalışanı öldürmemiştim.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktığımda, Billie'nin Double Diablo'nun sırtında güvenle oturduğunu gördüm. Nefeslerinin ağırlığıyla atın yanları inip kalkıyordu ve başı, eğitmeninin ayağının yanında sallandığı yere doğru döndü. Billie, onun yüzüne doğru eğildi ve boynunu nazik okşamalarla sıvazladı.

Şükürler olsun.

Kapıyı açıp arabamdan indim. Mürekkep siyahı at sesle irkil-di ve başını kaldırıp bana baktı. Billie'nin başı da onu takip etti ama daha yavaştı. Bir yırtıcı gibi.

Geniş kenarlı siyah binici şapkasının gölgesinin altındaki lav gibi gözleri kısıldı. Artık onu öfkeli yüzünü bilecek kadar iyi tanıyordum. Ancak bu oyunu iki kişi oynayabilirdi, bu yüzden olduğum yerde durup ona aynı şekilde karşılık verdim. Kendimi kötü hissettirmesine izin vermeyi reddediyordum. Başını iki yana sallayarak dikkatini tekrar ata çevirdi ve yavaşça karın üstü eğilerek atın yan tarafından nazik bir şekilde yere indi, ellerini sürekli olarak hayvanın üstünde gezdiriyor ve güven verici bir şekilde onunla konuşuyordu.

Bana arkasını dönerek at başlığına bağlı dizginleri aldı ve hayvan porselenden filan yapılmış gibi başının üstünden kaldırdı. Onu süzmemeye çalışsam da her zamanki gibi başarısız oldum. Sırtından aşağı sarkan kalın kahverengi örgüsü gözlerimi dar kot pantolonunun üstüne nasıl oturduğuna yönlendiren bir ok gibiydi. “*Buradan başla!*” diyerek dikkatimi dar beline, ardından kalçalarının kadınsı kıvrımına ve nihayetinde yuvarlak sıkı poposuna çekiyordu. Düz ve sıska popolardan değildi, kadının kıvrımları vardı. Narin ve zayıf değildi; ince ve güçlüydü. Sanırım bir çiftlikte çalışması ve eyer üstünde saatler geçirmesi sayesindeydi.

Vücudunu inceleyişim, aniden dönüp ateş püskürmesiyle kesildi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Şeytanlar kovalıyor gibi buraya geliyorsun? Atımın ödünü patlatıyorsun?”

“Kafan karıştı herhalde,” diyerek ben de çıkıştım, dirseğimi arabamın tavanına yaslayarak hissettiğimden daha rahat görünmeye çalışıyordum. “O *benim* atım. Sen de onu *benim* iznim olmadan *benim* arazimden çıkardın. Çalışmaya geldiğimde en kıymetli varlıklarımızdan birinin kaybolduğunu gördüm ve onu aramak için çakıllı yollarda deli gibi araba sürdüğümünden muhtemelen Porsche’mdede de göçükler var şimdi.”

Çalımla burnunu çekti ve cüretkâr bir şekilde çenesini bana doğru kaldırdı.

“Görünüşe göre daha kullanışlı bir araba bakmalısın. Minnie Mouse’un terliği tam olarak ideal bir çiftlik aracı sayılmaz.”

“Sana daha önce de söylediğimi düşünüyorum ama... buradan çıkardığın şey bu mu?”

“Evet, Vaughn, bu,” diye devam etti, kara gözleriyle bizi pürdikkat izleyen Double Diablo’ya dalgın bir şekilde bir kurabiye uzattı. “Bir telefonum var. Muhtemelen insanları nasıl arayacağını ya da mesaj atacağını biliyorsundur. Başlamak için iyi bir hareket olabilirdi.”

Hakkı vardı.

“Burası hâlâ senin arazin. Onunla çalışabilmek için çayırlardan eve kadar onu koşturdum. *İzin günümde,*” diye vurguladı.

Kollarımı kavuşturarak yere baktım. “Tamam,” diye homurdanıp bir çakıl taşını tekmeledim.

Bana fazladan kafam çıkmış gibi baktı ve tekrar söze girdi, “İnanılmaz! Şimdi de orada durup aptal araban için surat asıyor ve beni neredeyse öldürecek olmanla ilgili sorumluluk almıyorsun, öyle mi?” Dudak büktü. “Tipik bir mirasyedi davranışı.”

Kırmızı. Görmeye. Başladım.

O imadan nefret ederdim. Büyürken yüklenmek zorunda kaldığım bir şeydi. Bana göre, olduğum yere gelmek için kıcırmı yırtmıştım. Tamamen saf da değildim gerçi. Ayrıcalıklarımın bana sağladığı desteğin farkındaydım. Soyadımın açtığı kapıların. Atlayıp geçtiğim zorlukların. Ama arkama yaslanıp beleşten kazanç sağlamamıştım da. Boy gösterdiğim için katılım madalyasına ihtiyacım yoktu, ama tüm günlerini golf oynayarak ve yatırım hesaplarındaki faiz ödemelerini toplayarak geçiren akranlarımla aynı kefeye konulmaktan nefret ediyordum. Ben kendimi işe yarar kılmıştım.

Boynumdan yukarı yükselen kıpkırmızı sıcaklığı hissedebiliyordum. Alınmış olmaktan nefret ettim, ama sözleri olabilecek en kötü şekilde vurmuştu. Tamamen gergin bir halde dönüp kullanışlı olmayan arabama doğru birkaç kısa adım atmıştım ki, kürekkemiklerimin tam ortasına bir şeyin çarptığını hissettim.

Ona arkam dönük halde dondum ve bastırılmış bir kıkırdama duydum.

“Billie,” diye haykırdım, “sen az önce bana bir şey mi fırlattın?”

Kıkırdama yüksek sesli bir homurtuya dönüştü.

Ağır çekimde döndüm ve onu elini ağzına kapatmış, kahkaha atarken gördüm, diğer elinden dizginler sarkıyordu. Çay tabağı boyutundaki gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

“Dengesizin tekisin.” İnanılmazdı. “Cidden bana bir şey mi fırlattın?”

Başıyla onaylarken dudaklarını birbirine bastırdı, kahkahasını bastırmaya çalıştığı belliydi.

“Kurabiyeydi,” dedi boğulur gibi. “Onları fırlatmak DD’yi yola getiriyor gibi de.”

Bunu komik bulmadığımı söylemek isterdim, çünkü bulmamalıydım, ama neşesi bulaşıcıydı. Ayrıca bütün o gerilimin artçı etkileri kendimi sersemlemiş hissetmeme neden olmuştu.

Sırıttım. “Kurabiyeleri *ona* fırlatmadığına eminim.”

Omuz silkti. “Beni o kadar kızdırmıyor.”

Mesaj alınmıştı. Ona sert bir baş selamı verdim ve gitmek üzere döndüm.

“Vaughn,” diye seslendi, “dursana.”

Devam edip arabamın kapısını açtım.

“Yüce Tanrım, şirret bir bebek gibi davranma.”

Kendime engel olamadım. İstemedem sert bir kahkaha patlattım ve dönüp ona baktım.

“Billie Black, sen az önce işverenine şirret bebek mi dedin?” diyerek ona inanamayan bir bakış attım.

“Tamam, tamam.” Sırıtarak evin yanındaki küçük padoka doğru yürümeye başladı. “O güzel güven fonu kıcını döndür de benimle bira içmeye gel. Sana bir özür borçluyum.”

Bu kadın düpedüz hayret vericiydi.

Neredeyse “güzel kıcımı” döndürüp ön basamaklarda onu beklediğim gerçeği kadar hayret verici. *Aklımdan ne geçiyor ki?*

BILLIE

DD'yi arka kapımın hemen dışındaki padoka yerleştirip önüne biraz taze saman attıktan sonra, tekrar ön tarafa gittim ve Vaughn'ı verandadaki salıncakta otururken buldum. Neredeyse orada oturmak için fazla iri görünüyordu, fazla geniş, fazla uzun, her şeyden çok *fazlaydı*.

Onun takım elbiseyle nefis olduğunu düşünürdüm hep, gerçi dağın başındaki bir çiftlikte biraz gülünç kaçıyordu ya neyse. Ancak bu kot pantolon tişört görünümü, genellikle sergilediği ofis şekeri imajını kesinlikle aşıyordu.

Alacalı gri V yaka tişört, hayal gücüne klasik gömlekten çok daha az şey bırakıyordu. Geçen gece parmaklarımı gezdirdiğim hatları tişörtün altından seçebiliyordum neredeyse. Göğüs kaslarının dış hatları kareydi ve düz karnı ile daralan beliyle öne çıkıyordu. Altında ne olduğunu görebilmem için kumaşı biraz kaldırabilir miydi acaba? Geçici hipotezime göre, orada altılı

baklavalara vardı. Sekizli olması da muhtemeldi. O son iki karın kası, adam kasıntısının teki olduğundan sürekli kendini sıktığı için çıkmış olabilirdi.

Elimi kolumu sallaya sallaya basamaklardan çıktım. “İçeri gel, Patron,” dedim, onun için kapıyı açık tutarak.

Bana her an patlamaya hazır bombaymışım gibi baktı ama yine de peşimden geldi. Akıllı adam.

Kendi kendime kıkırdadım. Bay Kasıntı’nın benim etrafımda gerilmesi mantıklıydı. Söz konusu o olduğunda, sakın ve aklı başında davranabileceğimi henüz kanıtlamamıştım. Ama sanki gizli şalterimin nerede olduğunu biliyor ve beni zıvanadan çıkarmak için tam olarak gereken tuşlara basıyor gibiydi.

Mutfağa giderek buzdolabını açtım ve iki tane buz gibi cam şişe çıkardıktan sonra dönüp adanın karşısından ona baktım.

“*Lager mi pale ale mi?*” diye sorarak iki seçeneği de yukarı kaldırdım.

“*Lager,*” diye karşılık vererek amber renkli şişeyi işaret etti.

Mutfak dolaplarına yöneldim. “Harika. Şişe mi, bardak mı, emzikli bardak mı?”

Başını iki yana salladığını bilmek için arkama bakmama bile gerek yoktu, bu tepkiyi ondan çok sık alıyordum.

“Emzikli bardak o zaman.” Kurnaz bir gülümsemeyle omzumun üstünden göz kırptım.

“Şişe yeterli.” İç çekti. Tabii bir de başını iki yana salladı.

Kapağı çevirerek açtım, birayı ona doğru kaydırırdıktan sonra karşıdaki tezgâha yaslandım ve biramdan bir yudum aldım.

Yorgun görünüyordu. Bitkin düşmüş gibi. Seksiydi, her zaman aptalca seksiydi, ama açıkçası dağılmış saçları ve ağzındaki gergin ifadeyle biraz bezgin duruyordu. Bar taburesine oturdu, omuzları adanın üstüne doğru kamburlaştı. Suçluluk beni rahat-

sız etti ve bastırmak için avucumu göğüslerimin hemen üstündeki yere yasladım. Alnına düşen bir tutam koyu renk saç onu kayıp bir çocuğa benzetmişti.

Gözlerini bira şişesine dikerek sessizce etiketi yoldu. Ona ne diyeceğimi bilemediğim için tipik içgüdümlüğünü beni ele geçirmesine izin verdim. Onu besleyecektim.

“Herhangi bir yiyeceğe alerjin var mı?”

Koyu çikolata gözler hızla gözlerimi buldu. “Hayır.”

“Bir şeyler yemek konusunda seçici gıcığının teki misindir?”

“Hayır.” Tekrar şişesine odaklandı, ama günahkâr ağzının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı.

O ağızla yakın ve içli dışlıydım, yani unutmaması zordu. Bazı geceler, yatakta tek başımayken, o gece çitlerin orada yaşadığımız şeyi düşünüyor ve bu iri yarı gerzeği öpmediğim için kendimi azarlıyordum. Zihnim neler olacağını, kendimizi nerede bulacağımızı canlandırıyordu. Sonra da internette gördüğüm koluna takmış olduğu yeni ve pahalı görünümlü bir kadınla çekilmiş yüzlerce fotoğrafını hatırlayınca, başımı iki yana sallıyordum. Hiçbir dikkat dağınıklığı, hiçbir zengin çapkın yok. Hayır. Asla. Bu kız için imkânsız. Kariyer hedefleri ve normal hoş adamlar, kazanan biletti.

Ona tek kelime etmeden buzdolabından bir çift biftek çıkardım ve arka kapıdan dışarı çıkıp barbeküyü yaktım. DD’yi kontrol ettim. Yeni özel mekânında mutlu görünüyordu ve onun orada olması hoşuma gitti. Hafta sonları evde bir başıma çok yalnız geçiyordu, bu yüzden sırf bir noktada onu buraya getirebilmeyi umarak padoku temizlemiştim. Buraya kadar hoş bir yürüyüş yapmıştık ve sonra o çocuk-adam aceleyle buraya gelip içine etmişti. İyi haber, DD çabucak toparlanmıştı; telaşını sürdürmemişti. Küçük korkak tavuk kendini toplamıştı. Bana güveniyordu.

Mutfakta tekrar Vaughn'a katıldığımda, pek hareket etmemişti, sadece artık etiketi yırtıyordu ve ufalanmış parçaları yığın halinde biriktirmişti.

Onun hemen önünde biftekleri baharatladım ve sebzeleri yıkayıp şişlere geçirmek üzere doğradım ama ağzını açmadı. Yığını giderek büyüyordu ve daha fazla katlanamadım. "Orada küçük bir şenlik ateşi mi yakacaksın, Patron?"

Durdu.

"Pardon. Biraz dalıp gitmişim. Ne yaptığımın farkında bile değildim." İç çekerek arkasına yaslandı.

"Aklında bir şey mi var?" diye üsteledim, mükemmel halkalar şeklinde doğradığım kabaklardan başımı kaldırmamıştım.

"Çok fazla var," deyip duyulabilir bir iç çekti, koyu renk gözleri beni delip geçiyordu.

Giderek bir fırtına bulutuna benziyordu. Birbirimize karşı o kadar kavgacı davranınca, onun aslında patronum olduğunu unutmak kolaydı. Filtrem kayıyor ve pişman olacağım şeyler söylüyordum, genellikle de sırf onu kızdırmak için oluyordu. Süper olgun bir hareketti, biliyorum. Ama şimdi sessizliği ve düşünceli görünüşü beni endişelendiriyordu. Patatesleri haşlamak için ilerlerken ona tekrar bakma riskine girdim. Hâlâ bana bakıyordu.

"Bak, üzgünüm. Sana bir özür borçluyum. Aslında birden fazla özür de olabilir. Senin yanında pek de profesyonel davranmadım. Beni tamamen zıvanadan çıkarmak konusunda süper özel güçlerin olduğunu itiraf etmem gerek. Asabi olduğumu biliyorum ve en iyi karakter özelliğim değil," diye gevezelik etmeye başladım, "ama burada çalışmayı seviyorum. Çalışanlar, atlar." Efkârla iç çektim. "Bütün burası rüya gibi."

Hiçbir şey demedi.

“Hem bak,” diye haykırdım, camlı arka duvarı işaret ederek, “birazcık başarıyla şeytani atını bile sürüyorum. Bu sezon yarışmaya hazır olacak! Sana söz veriyorum.”

“Billie,” diye sözümü kesti, “gevezeliği bırak.”

“Sadece sen şey gibi görünüyorsun... bilmiyorum. Beni kovmak için yollar arıyorsun sanki.”

Vaughn yavaşça gözlerini kırıştıtarak şakaklarını ovdu. “Bazen çok zahmetli oluyorsun. Ama hayır. Senden özür dilemek için bir yol arıyordum,” diye homurdandı.

Ah. Şey, içime su serpilmişti.

“Bu yüzden mi böyle kabız gibi duruyorsun?”

Tanrım, Billie, gerçekten mi? Evet. Ağzımdan çıkan buydu. Bazen kendim bile etkileniyordum.

İki elini de önünde uzatarak ağzı açık bakakaldı, “cidden mi?” der gibiydi.

“Bu tavırları nerede öğrendin?”

“Özel okulda. Orada zengin çocuklar kötü davranışlardan paçayı sıyırlılar.” Barbeküye koyulacak bifteklerimizi almak için döndüm.

“Oysa ben kurtlar tarafından yetiştirildiğine yemin edebilirdim,” dedi sırtıma doğru.

Hakkını vermek gerekirse, doğruluk payı vardı.

Omzumun üstünden, “Bana Mogli” de işte,” diyerek kapıdan çıktım.

Akşam yemeğimizin geri kalanı huzur içinde geçti. Antika yemek masasında oturup kibar kibar havadan sudan konuşurken, akşam güneşi yavaşça dağların ardına doğru alçaldı. Yaptığım yemek için iltifat etti, hatta ikinci bir tabak daha aldı. Bir ara ona

* Aynı isimli animasyon filmde, ormanda hayvanların büyüttüğü yetim çocuğa gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

özür-olmayan özrünü kabul ettiğimi söyledim ve bu bana dramatik bir göz devirme kazandırdı.

Ona bir bira daha teklif ettiğimde, sadece homurdandı ve beni kışkırtıp temizlik işini üstlendi. O bulaşıkları yıkarken, ben de mutfak tezgâhına tünedim, tabakları ovarken damarları belli olan kollarının kasılıp gevşemesinin keyfini çıkardım. Herhangi bir adamın ev işi yapması bu kadar iyi görünmüş müydü hiç?

Vaughn'ın cüssesi o kadar iriydi ki, lavabodan uzaklaşmaya çalışmama rağmen pek de uzak değildik. Bacağım belinden taş çatlasın bir adımlık mesafedeydi. Ve evet, bakıyordum. Onunki gibi bir yüze sahip hiçbir adam bir kot pantolonu o şekilde doldurmamalıydı. Neredeyse suç sayılırdı. Bütün keskin, erkeksi yüzeyler ve koyu renk, düşünceli gözler o güçlü kuvvetli, biçimli bacaklarla bir aradaydı.

Haksızlıktı. Hiç değilse, karakterinin boktan olması içimi rahatlatılabirdi. Kendime böyle söylüyordum en azından.

“Bence arkadaş olmayı denemeliyiz,” deyiverdim.

Bir homurtu çıkardı ve elindeki tabağı ovmaya devam etti.

“Ben ciddiylim. Didişmekten yoruldum. Artık senin yanında diken üstünde olmak istemiyorum. Köprünün altından çok sular aktı, falan işte,” diyerek baştan savma bir tavırla elimi salladım. “Burada seninle oturmak, burada sürekli tek başına oturmaktan iyi.”

Tamam, belki biraz ileri gitmiştim. Ancak onun tuhaf ruh hali ve boktan karakteri dahilinde olsa bile, bir insanla zaman geçirmenin hoş bir değişiklik olacağını içten içe biliyordum.

“Tamam, Mogli,” diye yanıtladı, hafifçe sıırıtsa da göz temasından hâlâ kaçınıyordu.

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum ve sonra yaramı sakınır gibi dramatik bir şekilde elimi kendime çektim. “Onun altına kurşun geçirmez yelek mi giydin sen?”

Nihayet bana çarpık ama zorlama bir gülümseme bahşetti. “Senin civarındayken her şeye hazırlıklı olmak lazım, Billie.”

Tekrar sessizliğe gömüldük. Bu gece beklenmedik şekilde dalgındı. En ufak bir kibir belirtisi bulamıyordum. İnanın, bütün gece aradım. Bana ukala bir yorum yapması için kusursuz bir açılış yapmıştım ve başının üstünden geçip gitmesine izin vermişti.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakika sonra, gözümün ucuyla ona kaçamak bir bakış attım. Çok ciddi görünüyordu. Aklından neler geçtiğini merak etmeden duramadım. Kulak yolundan içerde bir yerlerde düşüncelerinin uçtuğunu görebilecekmişim gibi daha yakına eğildim. (Göremedim.)

Bu yakınlık dahilinde onu inceledim. Yanaklarında ve boynunda kirli sakal çıkmıştı ve V-yakasının en alt noktasından hafif bir tutam göğüs kılı bana bakıyordu. Ferah çamaşır deterjanı kokusu, onun tatlı badem aromasına yeni bir eklemeydi. Adam sarhoş ediciydi ve iyi bir fikir olmadığını bile bile kokusunu içime çektim.

“Arkadaşlar birbirini koklar mı?” diye sordu.

Siktir. Yakalanmıştım.

Boğazımı temizleyerek tekrar ondan uzağa çekildim. “Hayır, ama bir şeylerin yolunda olmadığını anladıklarında, birbirlerini kontrol ederler,” diye karşılık verirken, kazağımdan aslında olmayan bir şeyi aldım.

Galiba damarına basmıştım, çünkü öne eğilerek tezgâhı kavradı ve başını öne eğdi.

İç çektim. “Vaughn, iyi misin?”

Dolgun dudaklarından boğulur gibi bir “hayır” çıktı. Bana cevap vermek bile ona fiziksel olarak acı veriyordu sanki.

Yıkılmış ses tonu ve yenik duruşu karşısında yüreğim biraz burkuldu. Ondan pek hoşlanmıyor olabilirdim ama perişanlığın eşiğinde görünüyordu. Onunla tanıştığımdan beri güç ve özgüven timsaliydi ve onu bu şekilde görmek yanlış geliyordu.

Boğazımda bir yumru belirdi ve istemsizce ona doğru uzandım. Ellerim yüzüne yaklaşıncı duraksadım. Yakınlığım yüzünden canının sıkıldığına dair bir belirti göstermeyince, elimi daha da yaklaştıracak saçından düşen bir tutamı başparmağım ile orta parmağımın arasına aldım, sonra saygılı bir tavırla tarar gibi düzelttim ve birkaç parmak ucumu eğilmiş kafasına sürttüm.

Kıpırdamayınca, o hareketi birkaç kez daha tekrarlama cesareti buldum. Gözleri titreşerek kapandı. Veranda ışığından kaynaklı gölgeler profilinde oynadı ve dudaklarımı yaladım. Bu kara kara düşünme performansı tehlikeliydi.

Aklını başına topla, Billie!

“Konuşmak ister misin?” Başını iki yana salladı.

Ellerimi yavaşça ensesine yerleştirerek fısıldadım, “Sarılmaya ihtiyacın var mı?”

Evin içindeki sessizlik sağır ediciydi ve tezgâhta beceriksizce kıpırdandım, teklifimden pişman olmuşum bile. Kendimi içimden o kadar fena azarlıyordum ki, alçak sesli “Evet,” deyişini neredeyse kaçıracaktım.

Vaughn doğruldu ve yana doğru büyük bir adımla bacaklarımın arasına geldi. Neredeyse anında çelik gibi kollarını belime sardı ve dudaklarımdan kaçan nefese engel olamadım. Bana yaslanmış olarak çok sıcak ve sağlam hissettiriyordu; yumuşak ve kırılğan.

İki kolumu da boynuna doladım ve birbirimizle bütünleştik. Kucaklanmaya bu kadar fena halde ihtiyacı olan birine sarılmıştım hiç. Patronuma bu şekilde sarılmak garip gelmeliydi, ama mutfağımın ortasında kendimi Vaughn Harding’e dolamak dünyadaki en doğal şey gibi hissettiriyordu.

Aramızdaki hava titreşirken, yüzünü boynuma gömdü. Sakalının verdiği hisle tenim karıncalandı. Keşke açılmasını sağlayıp sorunun ne olduğunu öğrenebilseydim, ama en karanlık düşüncelerimizi yalnızca kendimizi hazır hissettiğimizde konuştüğümüzü da biliyordum. Tanrı biliyor, ben de yüzeyin altında pusuya yatmış sırlarımdan yeterince çekiyordum.

Bazen sessizlik bir insanın ihtiyacı olan şeydi.

Birbirimize sarılarak orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum, dalıp gitmiştim. Sonra Vaughn'ın başparmağının belimde daireler çizdiğini hissettim, kazağımın ucunun hemen altındaydı. Ten tene. Uyarılma omurgamdan yukarı tırmandı ve rahatlamış kalp atışlarım hızlandı. Ânı mahvetmek istemiyordum ama vücudumun, dokunuşuna verdiği tepkiyi kontrol edemiyordum da. Derin ve inkâr edilemez bir şey, kimyasal bir reaksiyondur. Çamaşır sodasının üstüne sirke dökmek gibiydi.

İç çekerek göğsüne doğru büküldüm ve vücudunun sertliğinin dikleşen meme uçlarıma sürtündüğünü hissettim.

“Billie.” Adımı kulağıma doğru fısıldarken, sesi vahşiydi. Bana bakmak için geri çekildiğinde, gözleri dumanlıydı, normalden daha kısıktı. Belli ki kucaklaşmamız sadece benim irademi mahvetmiyordu.

Yapmamam gerektiğini biliyordum, ama elimi uzatıp bir elimi koyu renk saçlarının arasından geçirdim. Vaughn'ın göğsünden bir hırıltı duyuldu ve alnını eğerek alnıma yasladı. Kendimi ona yaklaştırmak için iç bacaklarım kalçalarının etrafında kasıldı. Bütün bunlar fazla samimiydi ve farkındaydım. O da farkındaydı. Ama ikimiz de kendimizi durduramıyor gibiydik.

Parmak uçlarını tüy gibi dokunuşlarla nazikçe boynumda gezdirince, kürekkemiklerimin ortasından beri tüylerim diken diken oldu. Çenemin altını okşadı ve yüzümü kaldırıp bakışlarının sıcaklığının tadını çıkardım. Vücudum dünyadaki en doğal şeymiş gibi onun liderliğini takip ediyordu.

Dudakları benimkilere doğru alçaldığında, bunu daha önce milyon kez yapmışız gibi iç çektim.

Öpücük iffetliydi. Saygılı.

Ama vücudumun umurunda değildi, insanlık tarihindeki en tutkulu öpüşmeymiş gibi tepki verdi. Nefesim ciğerlerimde tılandı, midem yalpaladı, ayak tabanlarım sızladı ve merkezim aniden sırlıklam oldu.

Hayatımın en iyi öpücüğü olabilir.

Nefesim kesilerek geri çekildim. *Aklımdan ne halt geçiyor benim?*

Vaughn anında bir adım geri attı, ben ürkmüş bir hayvanmışım gibi ellerini yukarı kaldırmıştı. “Özür dilerim.”

“Hayır. Ben özür dilerim.”

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırarak oraya damgaladığı hissi silmeye çalıştım. Birbirimize bağıralı daha iki saat olmamıştı; bizim sorunumuz neydi? Tezgâhtan indim, vücuduyla – onunla– arama mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Mesafe, şu an ona hissettiğim yoğun çekimi dindirecekti sanki.

“Su. Biraz su ister misin?” diye teklif ederek bardak almak için adanın etrafından dolandım.

“Siktir, Billie. Bu sınırı aşan bir davranıştı. Tamamen boku yemiş durumdayım. O kucaklaşma...” Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Göğsü tamamen yükseldi ve sonra kuvvetle hava üfleyerek alçaldı, gerginlikten neredeyse titriyordu. “O sarılmaya ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim. Ama bundan faydalandım.” Koyu renk içten gözleri gözlerimi buldu. “Çok özür dilerim. Tekrar olmayacak.”

Doğruca ona baktım. “Tekrar *olamaz* zaten. Ama bundan faydalanmadın. Geçici bir delilik diyerek bütün olayın üstünü çizebiliriz.”

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, ama ben mutfak masasına ilerleyip oraya otururken melankolik görünüyordu.

“Neden oturmuyorsun?” Dikdörtgen masanın karşı tarafını işaret ettim. “O uca otur da bir dalavere dönmesin ve bana neler olduğunu anlat.”

İnleyerek başını iki yana salladı. Anlaşılan duygularından bahsedemeyecek kadar maçoymuş kendisi.

Tek elimi kalbimin üstüne koydum. “Vaughn Harding, pazar-tesi sabahından itibaren sana tekrar amansızca sataşmaya başlayacağıma yemin ediyorum. Kimse benden iyi sır saklayamaz.” Bir an tavana baktım. *Bir bilseydi.* “Güven bana.”

Koyu renk gözleri evin içinde gezindikten sonra bana döndü. Göz temasından kaçışı DD’ye benziyordu. Bağı kurmaktan korkuyordu.

Karşıma oturup ellerini düz bir şekilde masaya yasladı ve “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi.

Böyle durumlarda az ve öz olmak daha iyi olduğundan hiçbir şey söylemedim. İçini kemiren her neyse, çözemeyeceğimi biliyordum ama bir kişiye, herhangi birine anlatabilecek olmanın arındırıcı etkisi olduğunu da biliyordum; benim için o biri, atlar oluyordu.

Parmaklarını ahşap masanın damarları üstünde gezdirdi, her düğümün etrafında daire çiziyor, her çizginin üzerinden kaydırıyordu. Neredeyse hipnotize ediciydi.

“Önce öfkeliydim.” Vaughn’ın sesi o kadar yumuşaktı ki, onu güçbela duyuyordum. “Şimdi...” Bakışlarını kaçırarak karanlık pencereden dışarı baktı. “Şimdi sadece boğulacak kadar hüznü hissediyorum. Çaresiz. Altından nasıl kalkacağımı da bilmiyorum. Nasıl duracağımı bilmiyorum.”

Bana tanıdık geliyordu.

“Herkes bana nasıl hissetmem gerektiğini söylüyor. Yasın düzgün aşamalarının neler olduğunu,” diyerek dudak büktü, “falan filan. Ama yerine oturmuyor, biliyor musun?”

Başımı salladım, biliyordum.

“Babam öldüğünde sadece on yaşındaydım. Elbette yıkıldım, ama bana aynı şekilde darbe vurmadı. Aynı şekilde anlamadım. Abim kalkıp gitti, annem sıkıntıya düştü ve hayatımın en hatırlanmaya değer yıllarında o boşluğu doldurmak için dedem öne çıktı. Şimdiyse ben sadece...” Sesi çatlayınca düzeltmek için boğazını temizledi. “...gerçekten acayip üzgünüm. Onun masum olduğunu kanıtlayıp itibarını temizleyebileceğimi umuyorum ama yapabileceğimi sanmıyorum.”

Parmağımı bardağımın dışında kaydırarak ardından akan buğuyu izledim. “Belki de masum değildir.” Vaughn’ın başı hızla bana doğru kalktı. “Belki değildir ve biliyor musun, sorun değil. İnsanlar siyah beyaz değildir; sadece grinin tonlarından oluşurlar. Belki bazı kötü şeyler yapmış, kötü seçimlerde bulunmuştur, ama bu onu *kötü* biri yapmaz. Senin için yaptığı bütün o harika şeyleri ya da hayatında oynadığı önemli rolü hükümsüz kılmaz. Deden ikisi de olabilir.”

Bir nefes verdim. Defalarca yaptığım bir konuşmaydı bu. Ancak bir atla. Dünyadaki en iyi dinleyici onlardı. Başka bir insana anlatmak yeni bir durumdu, yine de devam ettim. “Hayal kırıklığı, öfke, hüznün ve canın ne halt isterse onu hissedebilirsin. Canının istediğini hissedebilirsin. Doğru bir sıra ya da doğru yol yok. Hepsine hakkın var. Çünkü günün sonunda, o sana bir şeyleri açıklamak üzere burada değil, bu yüzden mesele senin ne kadarını affedebileceğine kalıyor. Ne kadarını kabullenebileceğine. Ve dünyada sana o eşiğin ne olduğunu söyleyebilecek başka tek bir insan evladı yok.” Şimdi başımı kaldırıp ona baktım. “Fakat ne kadar can yakıcı olursa olsun, araştırmaya devam etmelisin, çünkü aksi takdirde içini kemirip duracak.”

“Tanrım.” Vaughn başını ellerine indirerek mırıldandı, “Çılgın Billie Black’ten iyi bir tavsiye alacağımı hiç düşünmemiştim. Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de hâlâ o eşiği arıyorum.”

VAUGHN
BİR AY SONRA

Tribünlerin tepesinde durup Hank'in bana yeni uzattığı dürbünle baktım. Pistin en uzak köşesinde, köşeden rüzgâr gibi dönen küçük siyah bir mermiyi görebiliyordum, baş ve boyun ileri uzanmış, bacaklar toprak pistte bir bulanıklık gibi hareket ediyordu. Arkasındaki rüzgârda uçuşan uzun bronz örgüsüyle Billie, boynunun üzerine çökmüş, kendini hafif ve aerodinamik bir şekilde tutuyordu.

Ellerimi indirip Han'ê bir bakış attım. İnanamaz bakışlarım onun safi neşe dolu gözleriyle karşılaştı. Yani adam cidden ışıltı ışıldı. Gülümsemesi, güneşten yıpranmış yüzünü ortadan ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Bir hayal görüyormuşum da o görüntüyü kafamdan atabilirmişim gibi başımı iki yana salladım. Bir kez daha dürbünü kaldırıp merceklerinden bakarak pistteki ikilinin seyrine daldım. Bütün olarak hareket ediyorlardı. Sanki yaptıkları şey nefes almak kadar doğal bir şeydi.

İşte Billie de kollarımda öyle hissettirmişti. *Doğru* gelmişti.

Son düzlüğe girip bize doğru hızla gelirlerken yüzlerindeki ifadeye hayran kaldım. Ben ve yarış sunucusu dışında kimse- nin ona Double Diablo demeyeceğini kabul etmiş olduğum DD, rahat ve kararlı görünüyordu. Eğlendiğini bile söyleyebilirdim. Billie'nin, *arkadaşım* Billie'nin ise yüzünde tatmin dolu bir sırı- tış vardı. Vahşi ve özgür... ve güzel görünüyordu. Buraya aitmiş gibi. Yüzümü ele geçiren içten gülümsemeye engel olamadım.

"Hayret verici, değil mi?" diye sordu Hank, ben hâlâ onları izlemeye devam ederken.

"O... onlar... evet, öyleler." Dalgın bir şekilde dürbünü ona geri verdim ve Billie'nin üzengilerin üstünde ayağa kalkarak DD'yi çekip yavaşlatışını izledim. At ona doğru tek kulağını eğdi, her harekete karşı tetikteydi; Billie'nin omuzlarını kıpırdatışı, kalçalarını düşürmesi gibi. Onun vücudunun verdiği her tali- mata DD neredeyse ânında karşılık gösteriyordu. Hiç mücadele etmeden.

Bütün bunlar etkileyiciydi. Bazı atlar, hızlarını düşürmek için epey bir zamana ihtiyaç duyardı ve o kadar ısındıktan sonra sa- kinleşmeleri daha da uzun sürerdi. Ama DD, Billie'nin bütün ta- leplerine tamamen razı görünüyordu.

İstemeye istemeye bakışlarımı toprak pistten Hank'e çevir- dim, üniforması gibi olan kot pantolon ve polo yaka tişörtünün içinde duruyordu, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. Sizin bil- mediğiniz bir şeyi biliyormuş gibi.

"Ne? Onu işe almakta haklı olduğunu kabul etmemi mi isti- yorsun?"

"Hayır, evlat." Yanağı seğirdi.

"Tamam. O zaman sadece ondan kurtulma planımın geri te- pebilecek gibi görünmesinden zevk alıyorsun?"

Gürleyen bir kahkaha patlatarak geçerken omzuma vurdu ve ihtiyar kuvveti, topuklarımın üstünde sallanmama neden oldu. Kibirli hıyar.

Haklı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bu Billie açısından bir güç gösterisiydi. Fazlaca heyecanlanmış olduğumu inkâr edemezdim. Rahatlamıştım da. Gold Rush Çiftliği'nin tekrar adımızı duyuracak bir şeye umutsuzca ihtiyacı vardı. Umutlarımı yükseltmek istemiyordum, ama Tanrım, Double Diablo'nun o şey olmasını umuyordum.

Billie'nin buralarda kalıcı olmasına üzüleceğimi artık sanmıyordum bile. Zamanla ısınmıştım. Davetini tekrarlamamış olsa bile her cumartesi üzgün bir köpek yavrusu gibi verandasında bitiverecek kadar hem de. Kapısını çaldığımda biraz şaşırmış gibiydi ama beni geri göndermedi.

Eşliğinden hoşlanıyordum. Tuhaf espri anlayışından hoşlanıyordum. Mırıldanarak bana yemek hazırlarken kalçalarının salınışından hoşlanıyordum. Onun yanındayken olduğum kişiden hoşlanıyordum; medyanın ve taşra kulübü ahalisinin draması beni endişelendirmez oluyordu. Dudaklarının tadından ve onu öptüğümde çıkardığı küçük iç çekme sesinden de hoşlanmıştım, ancak o sınırı bir daha aşmamak için kendimi tutmayı başarmıştım. Çünkü bulanıklaşmasına ikimizin de ihtiyacı olmayan bir sınırdı o. Çiftlik daha fazla dramayı kaldıramazdı ve aletimle düşünmeme Billie'nin ihtiyacı yoktu.

Kulağa klişe geliyor, ama Ruby Creek'te saklanmak beni neredeyse iyileştiriyordu. Ofisi, şehri, baskıyı arkada bırakmak tahmin edemediğim bir şekilde tazeleyiciydi. Dedemin burada olmayı neden sevdiğini anlıyordum. Çiftlikte onun adımlarını takip etmek bana avuntu veriyordu. Sanırım onu affetme yolunda ilerliyordum bile.

O eşiği buluyordum.

Yeni bir ritim buluyordum.

Örneğin, sırf Billie'nin tepenin üstünde eyersiz olarak DD'ye binişini izlemek için her sabah erkenden ofisi me geliyordum. Sonra ona bir bardak kahve götürüyordum. Artık içine krema bile koyuyordum. Gerçi bazen, kendini kaybedip bir şey söyleyeceği bir nokta var mı diye görmek için *hiç* yeterince koymuyordum. Bu hareket şimdiye kadar bana sadece gülmemeye çalıştığım küçük yan bakışlar kazandırmıştı. Kahvelerimizi padokta içiyor ve çiftlik ile gelecek sezon için planlar hakkında sabah toplantısı yapıyorduk. Hank sık sık bize katılıyor ve Billie ile iyi anlaşmamız ona şüpheli görünüyormuş gibi bize kuşku dolu bakışlar atıyordu.

Her şey mükemmel değildi gerçi. Çiftliğin geleceği konusunda hâlâ gergindim. Bell Point Park'a tekrar adım atmak ve skandal yüzünden hissettiğim utanca rağmen başımı dik tutmak konusunda. Pislik ağabeyimin haksız olduğunu kanıtlamak konusunda gergindim. Ofise geri dönüp Gold Rush Resources'ta çalışmamı istiyordu, "Çiftçilik oynayarak" vakit kaybetmemi değil. Sırf bunu düşünmek bile iyi bir ruh halinin üstüne dökülen bir kova buzlu su etkisi yaratıyordu.

Elimle yüzümü ovuşturarak endişelerimi dindirmeye çalıştım ve tekrar piste bakınca, Billie'nin yere indiğini, DD'nin de kayıp bir yavru köpek gibi peşinden kapıya doğru gittiğini gördüm. Sahne beni güldürdü. O at, Billie'ye tamamen abayı yakmıştı. Tribünlerin sıralarından aşağı doğru uzun adımlarla indim ve mecazi olarak Billie'nin sırtını sıvazlamak için kapıya doğru ilerledim. Eğer o siyah aygırı şımartması çiftliğin geleceğini kurtarabilecekse, Billie benim en büyük varlığım olabilirdi.

Köşeyi döndüğümde onun sarışın ve minyon bir kadına sarıldığını gördüm, ikisi de sarıldıkları yerde zıplayarak ciyaklıyorlardı. Billie çok dramatikti. Gören de derbi' kazandığını sanırdı.

* Üç yaşındaki atların katıldığı yarışlara verilen ad. (ç.n.)

Boğazımı temizleyince, sarışının başı hızla kalkarak ürkek bir şekilde baktı. Kendini kucaklaşmadan ayırmaya çalıştı, ama Billie zarif kollarını kızın ufak vücuduna sıkıca sardı.

“Şşş. Onu görmezden gel sadece. Mahvedecek,” diye gürültüyle fısıldadı.

Ellerimi belime dayayıp gökyüzüne baktım ve sessizce sabır duası ettim.

“Billie, sizi yukarıdan izliyordum. Bazı sözlerle seni ödüllendirmeye geldim, ki çalışmaya dönebileyim. Vaktimi ziyan etmeyi bırak”

Minyon kadının omzuna doğru sarhoş gibi kıkırdadı.

“Merhaba, Bay Harding,” dedi sarışın titrek bir sesle, bu arada tokalaşmak için elini Billie’nin etrafından uzattı.

“Seni görmek güzel, Violet. Lütfen bana Vaughn de.” Elini sıkıttıktan sonra Billie’nin örgüsünü ortasından yakalayarak çektim ve kafasını gömdüğü yerden kaldırıp bana bakmasını sağladım.

Uzun boylu olabilirdi, ama ben daha uzundum.

Vahşi amber gözler, siyah kaskının siperliği altından gözlerime baktı ve nihayet Violet yana çekilebildi. Billie ile ben ikili bir mücadele hâlinde birbirimize bakarken, o da yerde bakacak ilginç bir şey bulmuş gibiydi. İçimden bir heyecan dalgası geçti. Rekabeti severdim ve bir süredir bunu yapmamıştık. Biraz nefes nefeseydi ama bahar güneşinin altında 550 kiloluk bir hayvanı dörtmala koşturmanın bir sonucu olduğunu düşündüm. Bakışlarım kızarmış yanaklarında ve çiller serpiştirilmiş zarif elmacıkkemiklerinin üstünde dolaştıktan sonra mükemmel yay şeklindeki ağzına indi. Dili dışarı çıkıp alt dudağını ıslattı. Ve saniyeler içinde Billie, *arkadaşım olan Billie*, beni bıkkından tahrik olmuş hale getirdi.

Tanrım. Acınası durumdaydım.

“Tebrikler. Double Diablo harika görünüyor. Çok etkileyici.”
Kelimelerim kaskatı ve yapmacık bir şekilde çıkmıştı.

Beni bilmiş bir gülümsemeyle izledi ve haylaz bir tavırla göz kırptı. “Teşekkürler, Patron.”

“Ben gidip birkaç eyer temizleme işine girişeyim,” diye Violet lafa girdi ve resmen koşarak uzaklaştı.

“İşte benim tuhaf Violet’ım,” dedi Billie sevecen bir şekilde.

“Sen iflah olmazsın.” Başımı iki yana salladım.

“Tamam, artık özel okul kelime dağarcığını bir kenara bırakabilirsin. Etkileyeceğin kimse yok. Sadece adın bile ne kadar pahalı olduğunun kanıtı.”

“Affedersin?”

“Vaughn Harding,” diye ilan etti, İngiliz aksanıyla söyleyerek tek eliyle havada bir yay çizmişti.

Yüzümü ele geçirmekle tehdit eden istenmeyen gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. Başarısız oldum.

Cevabım, “Her neyse, Mogli,” oldu. “Double Diablo için jockeyler hakkında konuşmalıyız. Yasak Haziran’da kalkıyor.”

“Ona öyle demeyi bırak. O tatlı ve hassas bir çocuk, isim ise aptalca.”

Onu görmezden geldim, “Zamanın doğru olduğunu hissettiğinde, elimde etkileyici rekorlara sahip bir adam var.”

Dönüp DD’nin sırtından eyeri kaldırdı. “Ona bakarım. Özel birine ihtiyacımız olacak, Vaughn. Bu atı gerçek bir yarışta koşturmak için galibiyet rekorundan daha fazlası lazım.” Eyeri çitin üstüne koyup ekledi, “Pistte kalması gerektiğini düşünmüyorum. Orası fazla uyarıcı ve onun hassas olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Huzura ve sessizliğe ihtiyacı var. Ben onu gün içinde römorkla götürürüm, yarıştan kısa süre sonra da eve getiririm.”

“Billie, o bir yarış atı. Köpek yavrusu değil. Farkındasın, değil mi?”

Bana yıkıcı bir bakış attı. “Sırtına atlayıp eğitimisen devralmak ister misin?”

Ata baktım. Bu günlerde epey uysal görünüyordu, tanıdığım çoğu aygırdan daha sakindi ama Billie’nin hakkı vardı. İleri doğru bir adım atıp teslim oldum, “Tamam, tamam.”

Omuzları yükseldi ve büyük, rahatlamış bir nefesle geri indikten sonra konuyu tamamen değiştirdi. “Yarın gece için acayip bir yemek planı yaptım; sebze reyonunda fazlasıyla inanılmaz kuşkonmaz vardı, bu yüzden ben de...”

Onu yavaşlatmak için tek elimi kaldırdım. “Aslında yarın katılmamı istedikleri bir bağış etkinliği var.”

DD’nin omzunu okşayan eli durdu ve kaşları havalandı. “Sorun değil,” dedi.

Omuzları tipik gururlu duruşundan kademeli olarak düştü ve yüzüne tuhaf bir gülümseme yerleşti. Gözlerimin önünde bir balonun sönmesini izlemeye benziyordu. *İğneyi batıran da sensin, pislik.*

Bir adım yaklaştım, belirsiz sınırlarımızı aşmadan onu teselli etmek istiyordum. “Billie, özür dilerim. Daha önceden söylemeliydim.”

Yere baktı ve aniden dönerek at ile uzaklaşmaya başladı. Ahıra doğru koşturarak, “İyi eğlenceler!” diye abartılı bir neşeyle omzunun üstünden bağırdı.

Orada durup gidişini izlerken, tam bir kafa karışıklığı denizine düştüm. Cumartesi akşam yemeklerimizin, ona gelmeyeceğimi haber vermemi gerektirecek kadar resmi olduğunu düşünmemiştim. Programlarımda arkadaşlarımı düşünmeye alışık değildim. Yeni bir ağırlık hissiyle midem beni vurdu, hız treninde yokuş aşağı zemine çakılıyor gibiydim.

İnmek istediğim bir yolculuktu. İyi hissettirmiyordu. Bırakın midemin bulanmasını, birini hayal kırıklığına uğrattığım için en son ne zaman kötü hissettiğimi hatırlayamıyordum. Ancak şimdi fena halde durum buydu.

BILLIE

Gitme vaktiydi. Yan tarafına Gold Rush Çiftlikleri logosu boyanmış siyah römorkun bağlı olduğu kamyonetin kapısını hızla kapattım. O römorkun içinde kariyerimin bağlı olduğu abanoz siyahı at vardı.

Gergindim. Bok gibi gergin. Fakat DD'nin meydan okumaya hazır ve yeterli olduğunu da *biliyordum*. Son birkaç ayı ilk yarışına hazırlanarak geçirmiştik. Eğitim parkuruna, arazilere ve ormana gitmişti, hatta farklı biniciyle nasıl başa çıkacağını görmek için birkaç kez Violet'ın onu koşturmasına bile izin vermiştim. Sırf bugünkü gürültüye ve kalabalığa duyarsızlaştırmak için şu son birkaç hafta sonunda onu römorkla yarışlara götürmüştüm. Formdaydı ve zihinsel olarak hazırды.

Ben mi? O kadar hazır değildim.

Kendime bunu düşünme izni vermemem gerektiğini biliyordum, ancak bugünkü yarış prestijli Denman Derbisi için bir ele-

meydi. Ya büyük oyna ya da hiç oynama, değil mi? Planımı dile getirmemiştim. Bu onu fazla gerçek –hayal kırıklığı için fazla uygun– yapardı. Ancak başarabileceğimizi düşünüyordum. Doğru bir başlangıç yaparsak, eleme için sadece birkaç yarış kazanması gerekirdi. Onu çok yormak istemiyordum; her hafta sonu dışarı çıkıp para kazanacak türden bir at değildi. *Sadece* yeterince şey yapması ve sonra arkasını dönüp büyük güne kadar rahatlaması gerekiyordu.

Gizlice hepsini planlamıştım.

Onu geç kaydettirmek için ekstra ücret ödemiştim, yani rakiplerimiz geldiğimizi göremeyecekti. O kelimenin tam anlamıyla sürpriz attı ve her şeyi en ufak detaya kadar planlamıştım. Sadece küçük bir bilinmeyen vardı: jokey. Vaughn'ın ağabeyi Cole, görünüşe göre ortak olacağı ve bu adamı tanıdığı için veya başka bir saçma nedenden ötürü onu kullanmak zorunda kalınacak büyük bir anlaşma yapmıştı. Hardingerler için aile bağlarını geliştirmek amacıyla bu atla ikimizi kullanması beni neredeyse çileden çıkarıyordu. Bu “sen benimkini okşarsan ben de seninkini okşarım” zihniyeti beni deli ediyordu. Bir nedenden arkamda bıraktığım pislik buydu işte. Ama gülümseyip başımı sallamanın bir yeri ve zamanı olduğunu biliyordum. Şey, bu da o zamanlardan biri olabilirdi.

Cumartesi günkü akşam yemeğimizi ektiğinden beri Vaughn ile mesafeliydik. Ona kızmaya hiç hakkım yoktu ama hissettiğim yoğun hayal kırıklığını da inkâr edemezdim. Bizim gecemiz olması gereken günde başka bir kadınla dışarı çıkması düşüncesiyle karın boşluğumun arkasında alevlenen kıskançlık sızısını da. O da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Haliyle ortalık hepten tuhaflaşmıştı. İğnelemeler, ilk günden beri arkadaşlığımızın can damarıydı, ancak ikimizin de artık buna yüreği yoktu adeta. Gerçek şu ki, Vaughn'dan hoşlanıyordum. Gerekenden de fazla. Biraz kibirli ve somurtkan olabilirdi, tamam; bazen kendini

beğenmişliğe vardıırıyordu. Ancak iyi bir insan olduğunu ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyordum. Belki ilk başta fark etmemiştim, ancak muazzam baskı ve keder karşısında çok çalışmıştı.

Baştaki yanlış anlaşılmanız ve arada bir giriştiğimiz sözlü tartışmaların haricinde bana (ya da başka birine) centilmenlik dışında bir tavır göstermiyordu. Dolayısıyla arkadaşlığımızın bozulmuş gibi görünmesi berbat bir durumdu. Arka arkaya bir iki Cumartesi yemeğini iptal edince, mesajı almıştım. Biraz soğuk olsa da samimi ve profesyonel olmaktan öte değildik.

DD'nin ekipmanlarını da arkamdan sürükleyerek büyük otoyoldan ilerledim. Şu an yağmur yağıyordu ve ilk yarışı için ideal bir durum değildi. Midem durmaksızın çalkalanıyordu. O his karnımda birikerek boğazıma doğru tırmandı. Bu sabah tek bir lokma yiyememiştim. Galiba bugünü kahveyle geçirecektim. Kim bilir, belki sigaraya bile başlayabilirdim. Gergin olduğumda ellerimle yapmak için iyi bir uğraşa benziyordu. Üstelik ellerimi ovuşturmak yerine, duman üflersem daha havalı görünürdüm.

Yolculuk hızla geçerken, derin nefes alıp vermeye ve ön camda sileceklerin sürekli hareketinin beni kısmen sakinleştirmesine izin vermeye odaklandım. Meditasyon gibiydi. Pistin ahırlarının önünde durduğumda, azıcık rahatladığımı hissettim.

Ödümün koptuğunu kendime sakladım. Şimdi oyun ifademi takınma zamanıydı. DD'nin de etrafımdaki çalışanların da kaygılarımı algılamasına gerek yoktu. Ortada bir baskı olmadığını, bu yarışın sadece alıştırma amacı taşıdığını söylemek isterdim ama çok daha fazlası gibi hissettiriyordu. Çiftliğin piste döndükten sonraki ilk hafta sonuydu. İlk sahneye çıkışımdı. DD'nin ilk çıkışıydı.

Çok da önemli değil.

Burada, yani Bell Point Park'taki ahır bölmelerimizin olduğu yerde büyük kamyonetten indim ve Violet'ın çoktan beni beklediğini gördüm. O da stresli gibiydi. Kocaman açılmış mavi gözler. Büzülmüş dudaklar. Yüzünü acıtıp acıtmadığını düşündüren sımsıkı bir topuz.

Ona el sallayarak seslendim, "Merhaba, Vi! Şu amatörler bunun nasıl yapıldığını göstermeye hazır mısın?"

Sözlerim bana küçük bir gülümseme kazandırdı. "Fazlasıyla hazırım!"

Omzumda kuvvetli bir el hissettim, döndüğümde Hank bana sırtıyordu. Büyük, ihtiyar konfor battaniyem. "Küçük siyah merminin nereden geldiğini anlamayacaklar. Siz hanımların örtülerin altında sakladığı gizli bir silah gibi oldu. Yarışı izlemeye ve vınlamayı duymaya sabırsızlanıyorum."

Üçümüz kaçıklar gibi birbirimize sırttık. Stres insanlara tuhaf şeyler yapardı ve etkilerine bağışık değildim. Tüyler ürpertici kaygı partimizi bölen tek şey, DD'nin gürültülü ayak sesleri ve homurdanmalarıydı. Onu römorktan çıkarıp biraz yiyecek getirmem için beni, yani kölesini çağırıyordu. Olaysız bir şekilde onu çıkardık, yemeğinin suyunun eksik olmadığından emin olduk, sonra ben DD'yi büyük çıkışında en ısıltılı halinde kalması için Violet ile bırakarak çok özel jokeyimi aramaya gittim.

Ahırlarda yürüyüşüm sırasında yarış gününün telaşını içime çektim. Atların homurtu sesleri, alüminyum nallarının betona çarpması, bir kovaya tahıl eklenmesinin çıkardığı vızıltı... Ahırların perde arkasında neredeyse duyusal bir aşırı yükleme vardı ama bana göre pistte olmak rahatlatıcıydı.

Bunun için yaşıyordum.

Birkaç dakika içinde, ana katında tamamen ofislerin olduğu ve üst katlarda loca odaları ile toplantı salonları bulunan ana idari binaya ulaştım. Yarış vaktine yaklaşık iki saat vardı, Vaughn

ve havalı jokeyimizle üst kattaki sahipler salonunda buluşmam gerekiyordu. Tanışılacak, strateji konuşulacak, her şey tastamam ayarlanacaktı. Adamla daha önce konuşmak, ona birkaç pratik sürüş yaptırmak ve DD'nin gerçekten ne kadar özgün olabileceğine dair detayları sıralamak isterdim. Ama anlaşılan çok meşguldü. Yarıştan hemen önce atın üstüne atlıyor, bitince de takım elbiselilerle kadeh tokuşturmaya dönüyordu.

Merdivenlerden çıkarken, kuru sohbetin donuk uğultusunu ve buzun bardağa çarpma seslerini duydum. Eşikten geçtim ve büyük odayı inceledim. Diğer herkes metal sıralara doluşmuş kuttudan Budwiser içiyordu, ama burada her şeyi lükstü. Tabandan tavana kadar olan camlar parkurun tamamen kesintisiz bir manzarasını sunuyordu. Raptiye detayları olan konforlu kahverengi deri kanepeler ve koltuklar pencerede dışarı bakıyordu.

Odayı incelemeye devam ettim. Yemin ederim, Vaughn'ı görmeden önce hissettim. Bir şey tam karnımdan çekmiş gibiydi. Son bir ayda birbirimizin etrafında diken üstünde o kadar çok etkileşimde bulunmuştuk ki, onun varlığına karşı özellikle duyarlı hissediyordum. Nihayet olduğu tarafa doğru dönünce, onun zaten bana bakmakta olduğunu gördüm, parçası olduğu sohbetten başını çevirmiş ve gözlerini lazer gibi bana odaklamıştı.

Onu seyre daldım, sıcak bir gündeki buzlu limonata gibiydi. Ancak hava serindi ve dışarıda sağanak vardı.

Ne hoş adamdı ama. Bu ortamda çok iyi duruyordu. Daha mutlu görünseydi, ona kusursuz bir şekilde uyduğunu söylerdim. Ama tahmin edileceği üzere kayıtsız görünüyordu. Mutfağında ben onun için yemek hazırlarken bira içen adamla alakası yoktu. Kusursuz dikilmiş lacivert takım elbisesi ve üniforması gibi olan beyaz gömleği mürekkep karası saçlarıyla güzel bir tezat oluşturuyordu. O saçlar jölelenerek mükemmelen düzeltilmişti ve bütün bunlar ellerimi oraya daldırıp birkaç tutamı serbest bırakmak istememe neden oluyordu. Onu biraz gevşetmek istedim.

Bakışlarının incelemesi altında, bilinçsiz bir titreme bedeni mi sarstı. Engel olamadım, gerçekten istemiyordum; hatta dene-medim bile. Adama açık açık hayranlıkla baktığımı biliyordum, o da bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Bu benim kitabımda olumlu bir şeydi. Onun kontrolünü sarstığımda hâlâ kafam güzel oluyordu. Onun sakinliğini kaybetmesini izlemek benim için temelde bir uyuşturucuydu ve bu bakışı biliyordum. “Kendini toparla” bakışıydı ve amacı gözümü korkutmaktı.

Şansına küssün, tek etkisi beni ateşlemek oluyordu.

En iyi güzellik kraliçesi gülümsememi atıp ona doğru ilerlerken, gizlice göz kırptım, bu da bana neredeyse fark edilemez asabi türden bir baş sallama kazandırdı. *Hah. Ben kazandım.* Çaktırmadığını sanıyordu, ama hayatımın son on yılını beden dili üzerinde çalışarak ve atlarda kendi avantajıma kullanarak geçirmiştim. İnsanlar da farklı değildi. Aynı bokun laciverti işte.

Üç erkeğin olduğu gruba doğru yürüdüm ve Vaughn’ın beni takdim ettiğini duydum, “Beyler, size Gold Rush Çiftliklerinde kalan baş eğitmenimizi tanıştırayım,” diyerek nezaketle beni işaret etti. “Billie Black.”

Soluk gözleri ve kum rengi saçları olan, ufak tefek orta yaşlı bir adamın elini sıktım, sanırım kendisi yeni jokeyimizdi.

“Billie, bu Patrick Cassel, Double Diablo’nun yeni jokeyi.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Patrick,” dedim samimiyetle, atıma hâlâ Double Diablo dediği için çaktırmadan Vaughn’a pis bir bakış attım. *Hıyara bak.*

Patrick’in cansız elini sıktım, en zayıf tokalaşmalardan biriydi, o da bana düz bir şekilde gülümsedi. “Ne şanslıyım. Kanada’nın uzun zamandır kayıp prensesi burada.”

Panik her yanıma sararken yüz hatlarımı düzeltmeye odaklandım. Bugünün geleceğini her zaman biliyordum. Eninde sonunda biri beni tanıyacaktı. Sonuçta, temelde göz önünde sak-

lanıyordum. Planım başından beri onu görmezden gelmekti ve şimdi bu plandan sapacak halim yoktu. Vaughn'ın kaşının yukarı kalktığını göz ucuyla gördüm ama ben sadece yüzümde sıkılmış bir gülümsemeyle Patrick'e bakmaya devam ettim.

Sohbeti ilerletme isteğiyle gruptaki diğer adama döndüm. Onu tanımadığımı söyleyebilirdim, ancak Vaughn'a çok benziyordu. O kadar uzun veya zarif değildi, bir şekilde daha kaba, daha kaslıydı. Sıcak kahverengi yerine kurnaz gri gözler, ancak aynı mürekkep gibi koyu saçlar ve aynı yüz hatları vardı. Vaughn bir futbolcuysa, bu adam da Amerikan futbolcusuydu. Ancak benzerlik açıkça ortadaydı.

Vaughn'm eli belime yerleşerek beni ağabeyi olduğuna emin olduğum adama doğru çevirdi. "Bu da," diye neredeyse homurdandı, "Cole Harding. Ağabeyim ve Gold Rush Çiftliği'nin ortak sahibi."

Buz grisi gözleri gözlerime döndü ve iki kardeş arasındaki farklılıklar o an katlanarak arttı. Bu adam acayip soğuktu. Vaughn kayıtsız ve kibirliyen, Cole tamamen buz gibi ve samimiyetten yoksundu. Daha ürkek bir kadın olsaydım, gözümü korkutabilirdi.

Tokalaşması Patrick'inkinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Uzun parmakları elimi tam bir mengene tutuşuyla sıktı. Daha az formda olsam, dengemi kaybetmeme neden olabilirdi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi, olabilecek en çirkin ve alaycı türden bir sesle. Aha. Başka bir zengin hıyar daha. Doğuştan küçümseyici.

En masum gülümsememi takındım, kürekkemiklerimi yaklaştırdım ve ben de onun elini aynı şekilde canını çıkarırcasına sıktım. "Ah, o zevk tamamen bana aittir. Hakkınızda çok şey duydum!"

Bunun üzerine gözleri kısıldı ve Vaughn'ın eli belimin etrafından kayarak kalça kemiğimi sıktı. Bok kafalı kardeşine bir tane

patlatmamam için sessiz bir talepte bulunuyordu, sorun değildi ama ilk bırakan ben olmayacaktım. Cole ile gözlerimizi birbirimize dikerek ellerimizi ezercesine sıktık. Ben atlarla ilgilenerek geçimimi sağlıyordum, bu adam ise haftalık olarak maniküre gidiyor ve altın kaplama kalemler kullanıyordu. Bu sidik yarışını kazanmak konusunda pek de endişeli değildim. Dolayısıyla hiç bozmadan, yüzüme yapıştırılmış sahte gülümsemeyle ona bakmaya devam ettim.

O sahte gülümseme çenemi ağrıtmaya başladığında, Vaughn homurdandı, “Yüce Tanrım, Cole, eğitimcimni sakatlama.”

İri canavar elimi bırakınca başımı ona doğru çevirdim. Vaughn az önce benim imdadıma mı yetişmişti?

Tekrar adamlara döndüm, yüzümde güneşten daha parlak bir gülümseme vardı, canım acayip acıyor olmasına rağmen parmaklarımı onlara doğru salladım. “Pöh, altından kalkamayacağım bir şey değil.”

Buz Kralı bana dik dik bakmaya devam etti. Ne kargaşa ama. Eğlenceli bir adama benziyordu. *Dermişim.*

Vaughn boğazını temizledi, gözleri parlıyordu ve dudaklarını büzmüştü. Gülmemeye çalıştığından neredeyse emindim. Bugün kazanmalara doyamıyordum. Hayra alamet olmalıydı.

“Peki, Billie,” diyerek Vaughn tekrar söze başladı, “Cole ile ben, işi Patrick’le sana bırakacağız. Bana ihtiyacın olursa, burada olacağım. Yarış için burada bize katılabilirsin istersen.”

“Hayır, bence aşağıda, parkur civarında olsam iyi olur,” diye karşılık verdiğimde Vaughn bakışlarımı takip etti. “Bittiğinde, DD için orada olmak istiyorum.”

Bana çok tatlı bir şekilde gülümsedi. Ufak ama içtendi. Keyfimi yerine getirdi. Sinirlerime sürülen merhem gibi. O yorumdan sonra Patrick ile konuşabilmem için ihtiyaç duyacağım bir merhem. DD gibi bir atı sürecektik olduğu için ne kadar şanslı

olduğunu biliyor muydu? Kimse bunu onun aklına sokmuş muydu? Minnetinden birilerinin ayaklarına kapanmalıydı. Onun yerine orada durmuş, sırtarak bana bakıyor, sohbeti hiç girmek istemediğim yerlere çekmeye çalışıyordu.

Ahmak.

“Pekâlâ, Patrick,” diyerek fazla neşeli bir şekilde söze başladım, “görünüşe göre dikkat çekici bir sicilin var. DD ile neler yapabileceğini görmek için gerçekten heyecanlıyım. O çok özel bir at.”

Kardeşler gitmek üzere döndüler ve arkamdan yürürken biri dirseğimi hafifçe sıktı, bunu Vaughn’ın bana uslu durmamı söylediği şeklinde yorumladım. Profesyonel davranacağıma bu kadar az mı güveniyordu? Ne büyük bir güven oyu.

“Anneler hep kendi çocuklarının özel olduğunu düşünürler. Bir atın kendini kanıtlayana kadar sadece at olduğunu bilecek kadar uzun zamandır bu sektördeyim,” dedi. “Aynı şey bir eğitmen için de söylenebilir.”

Olabilecek en tatlı şekilde gülümsedim, çünkü bu işte onun gibi adamlar benim için yeni bir olgu değildi. “Pekâlâ, bana Anaç Tavuk de o zaman, Patty. Çünkü hayatında böyle bir ata hiç binmedin.”

Bunun üzerine burnunu çekti ve düz burnunu ovuşturdu.

“Adım Patrick ve bundan derin şüphelerim var. Kuzeybatı Pasifik’teki en iyi atları sürdüm. Bunu sadece Cole’a bir iyilik olsun diye yapıyorum, biliyorsun. Ailelerimiz yıllardır bağlantılıdır.”

Parmaklarım avuçlarıma doğru kıvrıldı, tırnaklarım tenime batmak üzereydi.

“Tebrikler. Ben de dünyadaki en iyi atlardan bazılarıyla çalıştım. Küçük bir gölde büyük balık olabilirsin, ama büyük-isimli herhangi bir derbide senin adını görmediğimden gayet eminim.” Gözleri kısıldı. Hassas noktalara vurma kabiliyetim olağanüstü-

dü. “Ama bu at senin için bunu yapabilir. *Bizim* için. Bu yüzden o tavrını bırak ve beni dinle. Onun özel olduğuna inanmana gerçekten ihtiyacım yok, ama planımı noktası noktasına uygulaman gerekiyor.”

Elini yukarı doğru kaldırdı, avucu yukarı bakıyordu ve orada ilginç bir şey bulmuş gibi tırnaklarını incelemeye koyuldu. Göz temasından kaçınarak, “Dinliyorum,” diye mırıldandı.

İçime bir rahatlık doldu. DD bana güveniyordu ve hoşlanırsam da hoşlanmasam da bu hıyarın işbirliğine ihtiyacım vardı. “Harika. O gergin bir at. Haliyle kamçı yok.”

“Kamçı yok mu?” dedi alaycı bir tavırla. “O sadece bir gereç. Acıtmadığının farkındasın, değil mi?”

“Kamçı. Yok. O şeye ihtiyacı yok ve onu korkutuyor.”

Geri zekâlıymışım gibi suratını buruşturdu.

“Kabullen bunu,” diye tersledim, gözlerinin içine bakıyordum. “Kapılardan hoşlanmıyor. Orada gerilecek ve bunu avantajımıza kullanmak istiyorum. Başlangıçta, onu geri tut ve sürünün gerisinde kalmasını sağla, böylece bütün atların ondan koşarak uzaklaştığını görsün, tamam mı?”

Ters bir baş onayı.

“Güzel. İlk düzlükte...”

Düzenleme
Ny.özlem

VAUGHN

Kapılar hızla açıldı ve bir dizi at uçarcasına çıktı. Double Diablo'yu anında seçebildim. Sarı siyah üniformamız onu bulmayı kolaylaştırıyordu. Tepe lambalarının amber renkli ışığının altında, yağmur her nasılsa havada asılı kalmış gibi görünüyordu, şimdi durup izleme zamanıymış gibi. Her şey çamur içinde kalmak üzereydi ama yine de "DD" seçkin görünüyordu. Tamamen ince uzun kaslı hatlar ve parlayan tüyler. Buradan bile onun oradaki diğer atlardan çok daha üstün olduğu anlaşıyordu. Eşsizdi.

Yarışın başından itibaren sürüye liderlik ediyordu, geri kalanların önüne geçerek sıralamada önde bir yer kapmıştı. Onu parkurun iç kısmında tutmak, koşacak daha az mesafe anlamına geliyordu, yarışı önde götüren biri için istenen bir pozisyondu; bu atın öyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Şimdi ilk düzlükteydiler ve Patrik onu adeta uçuruyordu. Öteki atlara toz yutturuyorlardı. Neredeyse gözlerime inanamadım. Üç kısa ay önce kimsenin bu atın yanına yaklaşıp yaklaşmadığını ve şimdiyse ilk yarışında ışıkların altında sürüye liderlik ettiğini düşününce... Hayret vericiydi.

İnanamayarak başımı iki yana salladım ve Cole'un yanımda, o da inanamıyormuş gibi, "Ha," dediğini duydum. İlk geldiğimizde bana, "Patrick'in o ukala kıçının deli at tarafından yere atılmasını izlemeye" sabırsızlandığını söylemişti. Hayalleri gerçek olacak gibi görünmüyordu.

Billie'nin onu arazilerde ve tepelerde aşağı yukarı koşturma şeklindeki alışılmadık eğitim sistemi ve ona kucak köpeği gibi davranma yaklaşımı gerçekten işe yaramıştı. At onun elinin altında gelişmiş ve harikulade bir şey olmuştu. İçime gurur doldu. Göğsümde yeşererek omuzlarıma saçıldı ve tamamen alışılmadık bir şekilde dirseklerimden parmak uçlarıma yayıldı. Billie'ye sarılmak ve onu tebrik etmek için yerimde duramıyordum sanki. Ona ne kadar yanıldığımı söylemek için.

Billie'ye imkânsız olduğunu düşündüğüm bir görev vermiştim. Onu başarısızlığa mahkûm ettiğime inanıyordum ve bana olabilecek en muhteşem şekilde hareket çekmişti. Kızgın değilim. O etkileyici bir kadındı. Akıllı, sert, nazik ve güzel.

Belki de ondaki en sinir bozucu şey de buydu. Artık sinirimi hiç bozmuyordu.

At sürüsünün son dönüşe gelişini izlerken, boğazımda kaygıdan bir yumru hissettim. Double Diablo geride kalıyordu. Bir derece. İki. Şimdi de parkurdaki yerini kaybediyordu. Ellerimi ceplerime sokup anahtarlarımı şingirdattım, beden dilimle bir şey çaktırmamaya çalışıyordum. Son düzlükte bizim takımın geri kaldığını görebiliyordum, güçlerini kaybediyor gibiydiler.

Patrick elini arkaya uzatıp Double Diablo'ya üç defa kamçıyla vurdu. Ahırın etrafından dolanıp gizlice atı eğitmelerini izlerken Billie ya da Violet'in yaptığını hiç görmediğim bir şeydi bu.

Ancak işe yaradı. Double Diablo intikam peşinde bir hayalet gibi yanlarından uçarak geçerken, diğer atlar neredeyse ağır çekime düştü. Başını eğip mümkün olduğunca ileri uzandı, inanılmaz bir güçle öne atılarak bitiş çizgisini en yakın rakibinden yarım boy farkı önde bitirdi.

Sırıtmama engel olamadım. Hayret içinde aşağıdaki küçük siyah ata baktım. Çoktan yavaşlamıştı, böğrü inip kalkıyordu ve tüm vücuduna çamurlar sıçramıştı. Ne geceydi. Ne gösteriydi. Kıl payı olmuştu ama galibiyet galibiyetti.

Yavaşça başımı çevirerek yanımdaki ağabeyime baktım. Kollarını kavuşturmuş, parkura bakıyordu, yüzünde tek bir duygu emaresi yoktu. Tipik. Bir şeyi doğru yapmıştım ve o bana bir gülümseme bile bahsedemiyordu. Şakacı bir tavırla omzuna yumruk attım. Sırf onu gıcık etmek için. Sadece küçük kardeşlerin yapabildiği şekilde. Bana kaşlarını çattı.

“Başardık,” dedim sırıtarak, onu birkaç kez dirseğimle dürttüm.

Başını iki yana salladı ve ciddiyetle, “Patrick'in çamura yuvarlanışını izlemeyi tercih ederdim,” dedi.

Bir kadeh İskoç viskisi aldım ve dönüp bara yaslanarak bakışlarımı önümdeki odada dolaştırdım. Cole asık suratlıydı ve tanıdığı birkaç kişiyle konuşuyordu. Bu boktan nefret ederdi. Hep etmişti. Son zamanlarda onu suçlayamadığımı hissetmeye başlamıştım, sıkıcı bir şeydi. Ama kara atımız ilk yarışının galibiydi, haliyle bulutların üzerindeydim.

Kehribar sıvıdan büyük bir yudum boğazımı yaktı. O an kendimi memnun hissettim. İtiraf etmem gerekirse, bu yarış beni germiştir. Oyun öncesi asabiyete düşmüştüm ve bu viski hem kutlamaya hem yatıştırmaya yarıyordu. Billie'nin gelip benimle kadeh kaldırmasını istiyordum.

Kapıda bir hareket gördüm ve Patrick'in dünyanın kralı filanmış gibi içeri girişini izledim. Kabinde onu tanıyan birkaç kişi hafifçe alkışladı, o da tiksindirici bir şekilde baş selamı verdi. Sanki atı sıfırdan alıp kahramana dönüştüren kişi oydu da. Bütün bu sahne memnuniyetimde küçük bir çatlak açtı. Atı onun sürdürdüğünü biliyordum ama Billie'nin aylardır her lanet gün Double Diablo'ya kölelik edişini izlemiştim.

Ve şimdi bu ahmak çıkıp kraliyet ailesindenmiş gibi baş selamı veriyordu, çamurlu üniformasını çoktan çıkarıp yerine keten pantolon ile polo tişörtünü giymiştir. İğrenç küçük puşt. Bir alkış silsilesini hak eden kişi Billie'ydi.

Sonunda içeri girdiği zaman onu alkışlama düşüncesi beni gülümsetti. Bundan *nefret ederdi*, ki yine de yapmam için harika bir nedendi.

Patrick'in böbürlenişini izlemekten sıkılarak tekrar bara döndüm ve Billie'yi alkışlama düşüncesiyle kendi kendime gülümsemeye devam ettim. Üstüne düşündükçe, gerçekten iyi bir fikir olduğunu hissediyordum. Ona sataştığımda hoşuna gidiyor, meydan okumadan keyif alıyordu. Aldığını biliyordum.

Barda dalgın dalgın kendi kendime düşünürken odanın sessizleştiğini hissettim. Kapıya döndüğümde Billie'yi gördüm, gözleri çıldırmış gibiydi ve çamurluydu. Yağmur damlalarıyla kaplıydı, bronz örgüsü her zamankinden daha koyu görünüyordu. Dağınık saç tutamları alına yapışmıştı ve gözleri yanan kömürlere benziyordu. Siyah bir pantolon takımı giymiş, düpedüz korkutucu görünüyordu.

Orada durup ellerimi alkışlamak üzereymiş gibi açtım, ama ondaki yoğunluk olduğum yerde kalmama neden oldu. Patrick'in durduğu yere odaklanarak tekrar hareket etmeye başladı, vücudunu saran takımının içinde panter gibi odada ilerliyordu. Sessiz ve ölümcül. Herif ona sırtını dönük halde, dünyanın en heyecan verici hikayesini anlatıyormuş gibi el kol hareketleri yapıyordu. Arkasından neyin geldiğinden bihaberdi.

Birkaç dakika içinde ben de bihaber olduğumu fark ettim. Çünkü Billie ufak adamın arkasına yaklaştı ve anlaşılan beynim biraz ağır kavırıyordu, çünkü beyzbol maçında vuruş yapacakmış gibi kolunu kaldırıp elindeki kırbaçla adamın küçük kışının tam ortasına bir darbe indirdiğinde bildiğiniz afalladım.

Ağzımdaki viskiyi püskürttüm. Tam spreyci oldu. Sonra da önümdeki sahneye aval aval baktım. Oraya gidip adama girişmişti resmen. Bu iz bırakacaktı. Patrick yüksek perdeden çılgıncı atarak döndü ve Billie ile yüz yüze geldi. Onun gözlerine bakabilmek için adam başını kaldırmak zorunda kaldı ve bu da bütün bu olaya onun insan içinde şaplak yemiş küçük bir çocuk gibi görünmesine neden olan komik bir dinamik kattı.

Şok ve hayret içime doldu. Pisliği umursamadan takım ceke-timin koluyla ağzımı sildim. Önümdeki sahne beni esir almıştı.

“Böyle çılgıncı atacaksın,” dedi Billie, elindeki kamçıyla kü-çümser bir tavırla onun bedenini işaret ederek, “sonra da bana acıtmadığını mı yutturmaya çalışacaksın?”

Ses tonu tüyler ürpertici bir şekilde sabit ve sakindi. Etkilen-miştim, çünkü şu an acayip korkutucuydu. Billie'nin öfkesini daha önce gördüğümü sanıyordum, ama şimdi bu zamana kadar gördüğüm ruh halinin sadece şakacı bir çocuk oyunu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Patrick'in yüzü kıpkırmızıydı. Vişne gibi bir kırmızı. Parlak canlı bir rengi olan kiraz değil yani. Vişne çürüğü gibi. Adam. Küplere. Binmişti.

“Ne... Bu ne cüret!” dedi tükürükler saçarak.

O kamçıyı tam boğazma doğru tutarak Billie onun göz hizasına gelmek için eğildi.

“Seninki. Ne. Cüret. Seni sikik piç kurusu sıçan.”

Patrick’in eli fazlasıyla şoke olmuş bir tavırla göğsüne gitti. Odadaki her göz Patrick ile Billie’nin üstündeydi. İğne düşse, duyulurdu.

“*Sen benim için çalışıyorsun. Sana açık ve net talimatlar verdim. İş ilişkisini devam ettirebilmek için o küçük-adam-sendromlu şovenist sözlerini duymazdan geldim. Peki sen ne yaptın?*”

“Benimle bu şekilde konuşmana izin vermem, Wilhelmina. Gerçi Victor Farrington’ın kızının da onun kadar boktan olması beni şaşırtmamalı.” Billie biri onu tokatlamış gibi geri çekildi.

Dur biraz. Ne? Victor Farrington. *Eski Başbakan Farrington mu?* Patrick homurdanarak minik göğsünü şişirdi ve üzerinde kir varmış gibi omzunu silkeledi. Gitmek üzere döndü ama Billie onu durdurmak için kamçıyı kaldırdı.

“Daha lafımı bitirmedim, Küçük Patty. Kendimi açıkça ifade etmek istiyorum, o yüzden kaçıp saklanmadan önce gözlerime bak.” Daha da aşağı eğildi, yüzü onun yüzünden sadece birkaç santim uzaklıktaydı, kamçı hâlâ adamın omzuna dayanmış duruyordu. “Bundan sonra başka bir atıma asla binmeyeceksin. Double Diablo’nun yanma asla yaklaşmayacaksın. Ona dair göreceğin tek manzara, onun bitiş çizgisini geçişini izlerken göreceğin parlak, siyah kıcı olacak.” Kamçısını indirip doğruldu. “Bana gelirsek? Profesyonel hayatımda ailemin hiçbir etkisi yok. Ben anaç tavuk değilim. Kahrolası anne ayıyım. Sen de beni dürttün. Dolayısıyla beni etrafta görürsen, olduğun o mızımız, küçük sürük gibi dönüp ters yöne kaçmanı istiyorum.”

Arkamda bir iç çekiş duyduğum, “Sanırım âşık oldum.” Dönünce, barmen kızın sahneye tam bir huşu içinde baktığını gördüm. Bakışlarını bana çevirdi. Omuzumun üstünden işaret ederek, “Oradaki hanımefendi tek kelimeyle belalı bir tip.”

Haksız değil.

“Ve sen...” Billie tekrar başladı. Ah Tanrım. Sıradaki kimdi? Arkamı döndüğümde, kamçısını heykel gibi kaskatı duran ağa-beyime doğrulttuğunu gördüm. Adam sapına kadar askerdi. Gri gözleri tamamen buz gibi ve duygusuzdu, Billie’ninkiler ise alev alev ve parlaktı. Bu ikisi için de iyi sonuçlanmayacaktı.

“Eğer bir daha beni ve atlarımı, milyarder-bebek kum havuzunda yıldızlı pekiyi almak için kullanırsan, seni oraya bizzat gömerim. Anlaşıldı mı?”

Cole tamamen öldürücü görünüyordu. Eli kulağında patlamada araya girebilmek için Billie’ye doğru ilerledim.

“Bayan Black, o sizin atınız değil,” dedi. “Benim atım. O bir mal varlığı.”

“Şöyle bir silkelenin. Ben sizi silkelemeden önce,” Billie işaret parmağıyla kendi göğsünü dürttü. “O pahalı bir çim süsüydü. Denman Derbisi favorisi değil. O yaşayan, duygusal bir canlı; piyon değil. Siz de onu o şerefsizin ellerine bıraktınız ve *mal varlığınızı* o kadar korkuttu ki, şu an bölmesinde tir tir titriyor.” Kamçısını onun ayaklarının dibine atınca, Cole’un hafifçe geri çekilmesine neden oldu. Ondan yıllardır görmediğim kadar büyük bir tepkiydi aslında.

“Sizi *asla* affetmeyeceğim,” diye sözlerini bitirdi, son cümlede sesi çatlamıştı. Tanrım, onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Derhal.

Üç uzun adımda yanına vardım, elimi beline bastırarak onu kapıdan dışarı yönlendirmeye çalıştım.

“Sakın bana dokunma,” diye tersledi, omzunu silkerek benden kurtuldu ve başı havada odadan çıktı. Kraliyetten gibiydi. Bu yerin sahibi gibi.

Peşinden koridora çıktım. Nereye gideceğinden emin değilmiş gibi etrafa bakındı ve koridorun sonundaki yangın merdiveninde karar kıldı.

“Billie, yavaşla,” diye seslendim, o kapıdan hızla çıkarken. Gücünü kaybeden bir kasırga gibiydi. Takındığı görünümün çatlama başladığını görebiliyordum.

“Beni yalnız bırak, Vaughn,” diye omzunun üstünden bağırarak yağmurlu, karanlık geceye çıktı.

Kapıda duraksadım, onu yalnız bırakmamı söylemişti ama istemiyordum. Kapının yanındaki duvara yaslanarak burun kemerimi sıktım. Şimdi ne yapacağımı çözmeye çalışıyordum.

“O iyi mi?” diye koridordan bir ses duydum.

“Selam, Hank.” Elimi indirip gözlerimi tavana diktim. “Bilmiyorum.”

“En azından bir gösteriye dönüştürdü mü?” diye sorarken, sesinde bir gülümseme izi vardı.

Boğazımdan bir kahkaha kurtuldu. “Hiç yapar mı?”

“O etkileyici bir kadın.”

Başımın arkasını duvara yaslı olarak çevirip ona baktım. “Öyle,” diyerek dürüstçe onayladım.

Hank sadece gülümsedi, o sinir bozucu, bilmiş gülümseseydi; başıyla onayladı ve elini sallayarak merdivenlerden geri döndü. Gözlerimi tekrar tavana diktim, seçeneklerimi tartarak şu an ona yaklaşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum.

Sol elimi acil çıkış kapısına doğru kaldırıp üç defa vurdum. “Billie? Ben Vaughn. Bir arkadaşına hazır olana kadar burada bekleyeceğim.”

“Tanrım. Bel soğukluğu gibisin. Senden kurtulamıyorum,” diye boğuk bir cevap geldi.

Dudaklarım kıvrıldı. Tanıdığım çoğu kadın peşlerinden gitmeme memnun olurdu, ama Billie değil. Hayır. Ona göre ben acı verici bir cinsel hastalıktan başka bir şey değildim.

“Madem öyle, kendimi gösteriyorum,” diye karşılık verdim ve çubuğu iterek kapıyı açtım.

Metal merdivenin sahanlığında durmuş, korkuluğa tutunarak aydınlatılmış yola bakıyordu. “Dikkatli ol, Patron. Bu gece birilerini öldürmeye meyilliyim. Sen de listemden muaf değilsin.”

Aramızda birkaç adım mesafe bırakarak yanında durdum. Sırf güvenlik için. Korkuluğu kavrayarak parkura baktım. Sessiz saniyeler aramızda uzayarak dakikalara dönüştü.

“Orada neden beni azarlamadın?”

“Hızımı kaybettim herhalde,” diye sessizce cevap verdi.

“Buna inanmakta zorluk çekiyorum.”

“Çünkü bu konuda her halükârda kendini azarlayacağını bilecek kadar seni tanıyorum. Bir şey söylememe gerek yok. Ailenin suçluluğunu da sana yükleyeceğim her suçluluğu da modern-dönem Sisifos'u* filan gibi omuzlayacaksın. Hem muhtemelen barmeni becermeye çalışmakla yarışı izleyemeyecek kadar meşguldün.”

Bu son darbeydi ve parmaklarım metal çubuğa sımsıkı yapıştı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Herhalde,” diye çıkıştı ve tekrar içeri girmek için kapıyı çekerek açtı. Ancak öncesinde dönüp avucumu yaslardım ve kapının arkasında zorla kapattım. “Vaughn, şu an mirasyedi öfke krizlerin için hiç modum yok.”

“Billie, arkanı dön.” Hareketsiz ve sessiz durdu. Tek duyduğum metal basamaklara çarpan sağanak yağıştı. “Şimdi.” Toplantı salonu sesimi kullandım.

* Yunan mitolojisinde Tanrıların devasa bir kayayı tepeye yuvarlamakla cezalandırdığı bir kraldır, kaya tepeye her yaklaştığında aşağı yuvarlanmaya mahkûmdur. (ç.n.)

O zaman çabucak döndü, tek elini kaldırmıştı, “Biliyor musun, siktirip gidebi...”

Bileğini elimle kavrayıp onu soğuk metal kapıya doğru ittim ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak tek bir sert ve cezalandırıcı öpücükle kavgacı sözlerini kestim. Ne karşılık verdi ne mücadele etti, ben de durdum. Tek bileğini başının üstünde tutuyordum ve tepkisini ölçmek için biraz geri çekildim.

Kızgın gözleri gözlerimi deliyordu. Kadınsı yüzünde safi bir şok vardı. Başının arkasını kavrayıp başparmağımın ucunu elmacıkkemiğinin çıkıntısında gezdirdim ve ona sıırttım. Yüzündeki ifade çok sevimliydi. Onu aynı anda hem yumuşatmak hem de kızdırmak istiyordum. Bu gece ondan böyle, tamamen saldırgan, vahşi ve öngörölmez haliyle hoşlandığımı fark etmişim. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve kapana kısılmışa benziyordu. Azıcık korkmuş gibi.

“Özür dilerim,” diye soludum.

Saldırıya geçmesini ve büzölmüş dudaklarından daha fazla keskin sözün uçuşmasını bekliyordum. Onun yerine ceketimin yakalarını kavrayıp beni tekrar bir öpücüğün içine çekti. Dudakları dudaklarımın üstünde çılgınca hareket ederek –son öpücüğümüzden çok farklıydı– beni tek bir öpücüğün yapabileceğini sandığımdan daha çok ateşe veriyordu.

Ham duygular aramızda dolaştı. Öfke, hüsrân, gerilim ve hasret. Çok fazla hasret.

Ellerimin arasında soğuk bir taştan akışkan lava dönüştü. Temasımın altında bütün vücudu gevşedi. Ama ağızlarımız hâlâ birbiriyle savaş halindeydi. Isırarak. Emerek. Tartışarak. Tanıştığımız günden beri yaptığımız gibi. Acayip bayılmışım.

Başımı bırakıp elimi yavaşça boynuna indirdim ve bir süre orayı tuttum. Boğazını nazıkçe sıkınca, ağzıma doğru inledi.

“Tanrım. Billie. Beni delirtiyorsun,” dedim hırıltıyla, sesim arzu doluydu. Çünkü doğruydu. Kelimenin bütün anlamlarıyla, beni delirtiyordu.

Geri çekilip gözlerime baktı, ıslak teni loş ışıktaki parlıyordu. Çok güzeldi. Acı verecek kadar. Birkaç su damlasının saçlarından köprücük kemiğinin üstündeki çukura kadar yuvarlanışını izledim. Elini serbest bırakıp eğilerek orayı öptüm. Gözleri titreşerek kapandı ve başını geriye attı. İnliyordu. Bu da zaten sızlayan aletime ani bir kan akışına neden oldu. Tamamen giyiniktik ve en son ne zaman bu kadar acı verici bir şekilde sertleştiğimi hatırlayamıyordum.

“Vaughn,” diye fısıldayarak iki elini de sıırıslıklam saçlarıma daldırdı, “ne yapıyorsun?”

“Seni susturuyorum,” diye mırııldandım tenine doğru, dişlerimi sürterek boynundan yukarı tüy hafifliğinde öpücükler konurdum ve kulağını güzelce ısırıldım.

Karşılık olarak boğuk bir, “Mmm,” sesi çıkardı. “Yarın buna pişman olacaksın.”

Bunun üzerine durdum, işaret parmağımı alt dudağımın hemen altındaki çukura götürdüm. Başını geriye atması için oraya bastırdım, egzotik gözleri titreşerek açıldı ve gözlerime baktı.

“Hayır, olmayacağım,” diye cevap verirken, dolgun dudaklarının birleştiği yerde parmağımı gezdiriyordum. Gözleri gözlerime kilitlenmiş olarak dudaklarını araladı ve parmağımı emdi. Sıcak dili etrafında dolanıyordu.

Fazlasıyla günahkâr bir tavırla gözlerini bana dikip parmağımı emmesini izleyerek, “Siktir,” diye mırııldandım.

Kalçalarımı daha yakınına iterek ona yasladım, böylece bana ne yaptığımı hissedebilirdi. Aletim tam doğru yerle hizalanmıştı. Şu an bana bakış şekli düpedüz suçtu. Islak, sıcak ve için için yanarak... Ağzına aldığı parmağım, aklımdan söküp atamayacağım bir görüntüydü.

Islak bir *pop* sesiyle parmağımı çektim. Dudaklarını birbiri-
rine bastırarak bakışlarını indirdi, utangaç bir kızarıklık nemli
yanaklarını sarmıştı.

“Bakışlarını benden kaçırmaya cüret etme, Billie Black,” diye-
rek nazikçe başını tekrar kaldırdım.

Aşağıya ve yana doğru baktı, tüm o küstah güven şimdi on-
dan yükselmeye başlamıştı. Başını avuçlarıma alıp bu sefer onu
nazikçe, yumuşakça öptüm. Geri çekilmesin diye onu ikna etme-
ye çalışıyordum. Dokunuşlarımla ona hiç yüksek sesle söyleme-
diğim şeyleri anlatmayı denedim. Dudaklarımız birlikte hareket
ediyordu, bu sefer yavaş ve şehvetliydi. Tatlı tatlı. Mükemmel bir
ritimle sahile vuran dalgalar gibi.

Bana doğru iç çekti, avuçlarını gömleğimin önünden yukarı
kaydırarak bedenimi araştırdı, tırnaklarını ceketimin altında sır-
tımdan aşağı sürtüyordu. Tam bir ortaokullu ucube gibi gözlerimi
açıp onu izledim. Kendini tamamen öpücüğümüze vermişti ve bu-
nun ağırlığı neredeyse ciğerlerimdeki havayı söküp atıyordu. Oyun
parkındaki bir oyuncaktan yere düşen küçük bir oğlan çocuğu gibi.

Sonunda eli yanağıma geldi ve çenesini eğerek dalgın bir
tavırla parmaklarını karmakarışık saçlarımdan geçirdi. Tekrar
gözlerime baktı, ama birkaç dakika önceki ateş orada yoktu.
İstediğim şekilde değildi. O an, birazdan söyleyeceği şeyin hoşu-
ma gitmeyeceğini anladım.

Tek elini göğsüme yasladı ve “Teşekkürler, Vaughn,” dedikten
sonra, dönüp kapıdan karanlık koridora çıktı.

Az önce ne olduğunu anlayamayacak halde orada dikildim ve
pantolonumda kendimi düzelttim. Ağzının ağzıma bastırılmış
halinin anısı bedenime kazınmıştı ve belli ki sızlayan aletimin
henüz vazgeçmeye hazır olmadığı bir şeydi. Dürüst olmak gere-
kirse, aklım da vazgeçmeye pek hazır değildi.

Hem teşekkürler mi? Lanet bir teşekkür? Daha yeni ikimiz bir-
den birbirimizde yanıp kül olduktan sonra? Öyle bir kimyayla?

Hiç sanmıyorum, Billie.

15

BILLIE

Vay be. Muazzam salaklık. Yani, acayip büyük bir salaklık. Ben şimdi ciddi ciddi maaş çeklerimi imzalayan adamın parmağını mı emmiştim?

Salak, salak, salak.

Ama ayrıca:

Seksi, seksi, seksi.

Külotum mahvolmuştu. İşim de öyle muhtemelen ama ona daha sonra odaklanacaktım.

Ahırların geçidinde koşturarak DD'nin bölmesine ulaşmaya çalıştım. Niyetlendiğimden daha uzun süre uzak kalmıştım ve onu bıraktığım için suçluluk duyuyordum.

Dallama Patty sırtından inip onu Violet'a teslim ettiğinde DD iyiydi, ama bölmesine girdiği an olduğu yerde donakalıp titremeye başlamıştı. Koşum takımını çıkarıp onu yıkamış ve kalm

yün battaniyelere sarmıştık. Hank onun yaralanmış olma ihtimalinden endişelenerek pistin veterinerini onu kontrol etmesi için çağırmaya gitmişti. Zavallı şey şoktaydı.

Ben de büyük avın peşinde, arkamdan atlı kovalıyor gibi koşarak çıkmıştım.

Galip aygırı ahırında sinir krizleri geçirirken, Patrick'in yıkanıp temizlendiğini ve yeni bir denyo kıyafeti giydiğini gördüğümde gözlerime inanamamıştım. Beni çileden çıkarmıştı. Gördüğüm tek şey kırmızıydı ve onun boktan, kendini beğenmiş minyatür yüzüydü.

Onunla açık konuşmuştum. Tane tane. Zor kullanarak ama net. Herif bildiğin bana karşı gelmişti ve doğal içgüdülerine karşı gelerek kendisinden isteneni yapmak için bize güvenen bir hayvan bunun bedelini ödüyordu. O puşt ona bir defa vurduğum için şanslıydı. O kamçıyı ona saplayıp herifi şiş kebab yapmaya hazırdım. Özellikle de kirli geçmişimi bir oda dolusu insanın önünde ortaya serdikten sonra.

Ancak şu an ona odaklanamazdım.

Nihayet koridorumuza geldim ve Violet ile Hank'in onun bölmesinin dışında durmuş, içeri baktığını gördüm. Oraya ulaştığımda, soluğum kesilmiş halde ikisinin arasında durup bölme-ye baktım. DD'ye bir serum bağlanmıştı ve gür atkuyruğu olan genç bir kadın bacaklarını muayene ediyordu.

"O iyi mi?" diye sordum nefes nefese.

"Bence iyi. Sadece kendine biraz panik atak geçirtmiş sanırım. Bacakları tamamen iyi görünüyor." Ayağa kalktı ve atın kulaklarının arasını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Öyle değil mi, koca oğlan?" DD gözkapaklarını indirdi ve onun özenli bakımı karşısında boynu gevşedi.

Artık titremiyordu. Ama bitkin görünüyordu.

“Ekstra su alması için serum bağladım. Şiş ya da acıyan bir yeri yok, ama hareket edişini görmek için onu bölmesinden çıkaramadık. Biraz TLC izleyip dinlenmesi lazım sanırım.”

Sıcak bir el sırtıma konarak ufak ve emin daireler çizmeye başladı. Omzumun üstünden bakıp Hank’e ağlak bir şekilde gülümsemdim, gözlerime dolan sıcak yaşlarla mücadele ediyordum. Akmakla tehdit ediyorlardı ama ben başkalarının önünde ağlayabilen türden bir kız değildim. Yalnız kaldığım bir zamana saklayacaktım.

Violet’a dönüp baktığımda, yavru köpek bakışları ve gözyaşlarıyla ıslanmış bir surat görmeyi bekliyordum. Ama gözleri koyu safirler gibiydi, çıkık dudakları ise öfkeli bir somurtmayla aşağı kıvrılmıştı. Kızgın küçük bir periye benziyordu. Açıkçası modumu yükseltmişti. Bu kız tam bir muammaydı, onun hakkında bilmediğim hâlâ çok şey vardı. Ama ondan hoşlanıyordum. Çok. Çoğu insandan daha fazla.

“Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler,” dedim veterinerine, sesim fısıltıdan biraz yüksekti.

“Ne demek, her zaman. Size kartımı vereyim, yarın da nasıl olduğunu görmek için bir uğrarım.” Sıkıca tokalaştı ve rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı, ama aslında bunun doğal karakterinin bir parçası olmadığı anlaşılıyordu. Gözleri zekâyla parlıyordu ama sırtınızı sıvazlayan türden bir veteriner değildi. Gerçeklerle bilimsel takılan biriydi ve bana uyardı. Yine de ona sarıldım ve robot gibi karşılık verdi, hızlı bir şekilde sırtıma pat pat vurup beni üstünden çekti.

“Peki, o zaman,” dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

“Çok teşekkürler, Doktor...?”

“Mira Thorne. Ayrıca rica ederim.” Cebinden bir kart çıkarıp bana verdi. “Bir değışiklik olursa, bu gece nöbetçiyim.” Serumunu DD’nin boynundan çıkardı, çantasını topladı ve çevik adımlarla uzaklaştı.

Hank, Violet ve ben sessizce durduk. Garip bir şekilde. Birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemiyor gibiydik. Bu gece kazanmıştık, büyük bir galibiyetti. Bu yarışı kazanarak aldığımız puanlar, bir sonraki yarışı dikkatle seçer ve kazanırsak, DD'nin Denman Derbisine hak kazanabileceği anlamına geliyordu. Kıtanın batı kıyısındaki yarışların gözdesi ve Northern Crown'un ilk ayağı.

Ama ne pahasına? Bundan sonra DD koşmak isteyecek miydi? Ondan bunu istemek adil olur muydu? Keyifli bir gece geçirmeliydi, parkurda oynaması ve biraz deneyim kazanması gerekiyordu. Travmatize olması değil.

Olanları düşünmek bile midemi bulandırdı ve kalp atışlarım tekrar yükseldi. Kanımı coşturdu. Bir şeyleri bırakmakta ber battım ve bunun önümüzdeki yıllarda aklımdan çıkmayacak bir gece olduğunu şimdiden söyleyebilirdim.

Birçok açıdan.

“O kibirli küçük pezevengi öldüreceğim,” dedi Violet tükürür gibi. Hank ile ben, ağzımız bir karış açık dönüp ona bakakaldık.

“Vi... Sen az önce küfür mü ettin? Bu şekilde konuşmaya yaşının tuttuğuna emin misin?” diye sordum, âna biraz espri katmaya çalışarak.

“Sen söyleyince manidar oldu, B,” diye karşılık verdi. “Her gün denizci gibi küfrediyorsun.”

“Öyle davranıyor da,” diye ekledi Hank gülerek. “Ya da en azından civardaki sokaklarda öyle bir dedikodu var.”

Violet zarif kaşlarından birini bana doğru kaldırarak sorgulayan bir bakış attı.

“Patty kışında bir kamçı izi taşıyor olabilir de olmayabilir de,” diye açıkladım yüzümü buruşturarak.

“Ona vurdun mu?” diye haykırdı Vi.

Başımı bir o yana bir bu yana eğdikten sonra bluzumun yakasını düzelttim. “Evet. Sertçe. Yani... Onu dövdüm işte.”

Violet gözlerini bana dikti, söylediğim şeyi idrak edememiş gibi gözlerini yavaşça kırıştıırıyordu. Hank elini ağzına kapatıp sessizce güldü, omuzları sarsılıyordu ve yüzünde keyifli bir ifade vardı.

“Billie! Bu saldırı! Seni tutuklayabilirler,” diye ciyakladı Violet.

Onu çekerek yandan sarıldım. “Yapabilirler. Ama buna değer. Kefaretimi ödeyip beni çıkarırsın, değil mi, küçük Vi?”

Kahkahası sıkıntılıydı ama o da bana sarıldı. “Vahşi tarafını seviyorum, Billie.”

Ruh halim düzelmiş olarak ve Hank ile Violet’ın yardımıyla römorku yükleyip DD’yi yolculuğa hazır hale getirmeyi başardım. Eve olan uzun karanlık yolculuğu tek başıma yaptım. Hem Violet hem Hank benimle gelmeyi teklif etmişti, ama biraz alana ihtiyacım vardı. Biraz da sessizliğe.

Pekmezle kaplı bir tahıldan yapılan tatlı yemle biraz toparlandıktan sonra, DD tekrar hareket etmeye başlamıştı. Hiçbir yerinde gerçekten bir yaralanma olmadığını teyit etmiş ve onu elimizden geldiğince sevmiştik. Sarılmalar, okşamalar, masajlar, bacaklarına soğuk uygulama; yani tam bir spa bakımı. Muhtemelen yorucu bir günün ardından bitkin bir şekilde, sessizce römorka binmişti.

Onu kulübede indirdiğimde, kırılacakmış gibi padokuna kadar yürüttüm. Dizginlerini açınca tam önümde kaldı, bu yüzden kollarımı kocaman sıcak boynuna dolayıp ona sarıldım. Omuzlarını okşadım ve o da boynunu alçaltarak başını sırtıma yasladı. Hâlâ onun sevgisini hak ediyormuşum gibi. Kendi jockeyimi, birlikte çalışabileceğim birini seçmek için daha çok çabalamam gerekirdi. Bu ata bir şempanze bindirsem bile kazanırdı. Bunu iliklerimde hissediyordum. Başarısızlığımın ağırlığı neredeyse midemi bulandırıyordu.

Bilmem ne kadar uzun bir süre orada durup ağladım. O kadar şiddetle ağlıyordum ki, nefesim bir daha asla düzelmeyecek sandım. Bu geceden daha fazlasına ağladım. Bu gece olan her şeyden sonra Vaughn'ın beni kovmak zorunda kalacak olmasına ağladım. Burada duran ve sümüklerimle maskaramı mükemmel kürküne sürmeme izin veren bu güzel ruhun her şeye rağmen beni seviyor olmasına ağladım, hayatımdaki neredeyse hiç kimse için bu kadarını söyleyemezdim. Asla kimse beni *seçmemişti*. Konu her zaman para, itibar, iş oluyordu ve sonra sırada öne geçiyordum.

Atlar hariç, hayatımda onların sevgisi sarsılmaz bir süreklilikteydi.

Ve hiç bu geceki kadar bunu hak etmediğimi düşünmemiştim.

Bölünüp duran uykum kısa sürdü. DD'yi kontrol etmek için alarmımı iki saate bir çalacak şekilde kurmuştum ve nihayet artık kalkmam gerektiğine kadar verdiğimde, aynada kendimi görüp irkildim. Tamamen korkutucu görünüyordum.

Ayaklarımı sürüyerek arka kapıdan çıktım ve kollarımı arka verandanın korkuluklarına yasladım, orası DD'nin padokunu mükemmel şekilde görüyordu. Onu sabırsızlıkla kahvaltısını bekleyerek girişin yanında dikilirken görmeyi bekliyordum, ama yoktu. Gözlerim padoku taradı ve nihayet onu barınağın arka köşesinde buldum. Çamura bulanmıştı ve yan yatmış inliyordu.

Kalbim boğazıma fırlayarak delice atmaya başladı. Atlar nadiren yan yatar, hele DD gibi gergin olanlar. Savunma açısından iyi bir pozisyon değildi. Atların yanında yeterince zaman geçirirseniz, bu tür bir davranışın ne anlama geldiğini neredeyse ânında anlarsınız. Bebeklerde sık görülen ve kulağa tuhaf gelse de atlarda da aniden ortaya çıkan kolik ölümcül olabilir.

Arka kapıda bıraktığım parmak arası terlikleri ayağıma geçirirken, sabah mahmurluğum buharlaşıp uçmuştu. Yağmur çiseliyordu ama bir palto giymekle uğraşmadım ve arka verandadaki birkaç basamağı uçarcasına indim, DD'ye seslenirken, hissettiğim paniğin beni boğmasına engel olmaya uğraşıyordum.

Yularını ve ipini kancadan çıkarıp çitin orta kısmından başımı eğerek geçtim ve hiç zaman kaybetmeden yanımdaydım. Benim gelişimle başını birkaç santim kaldırdı, sonra inleyerek tekrar çamurlu zemine indirdi.

“Selam, küçük adam,” diye mırıldanarak büyük yuvarlak yanak kemiğini okşadım. “Ayağa kalkman lazım. Kalkarsan kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Yerçekimi, şekle bağlı olarak, sindirim sistemlerinde bizimki kadar iyi çalışmaz. Başımı karnına doğru eğdim. Bağırsak sesleri iyi olurdu, istediğimiz şey tam sessizlik değildi.

Ama elime geçen o oldu.

Başını yavaşça elimdeki siyah deri yulara doğru kaldırdım, kopçayı kulağının yanına taktım, ona sürekli ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söyleyerek onu okşadım da okşadım ve kendimi toprak ve çamura buladım. Geri çekildim ve ben birkaç kez nazıkçe çektikten sonra başını kaldırıp daha dik bir pozisyona geldi. Şimdi zor nefes alıyordu, rahatsızdı. Ama onu ne kadar çabuk ayağa kaldırıp hareket ettirebilirsem, onu ilaç ve veteriner bakımı için çiftliğe o kadar çabuk götürebileceğimi biliyordum.

Ardından yürümeye başlayacaktık. Büyük bir ihtimalle bütün günü yürüyerek geçirecektik. Mecbur kalırsam, onunla bayılana kadar yürürdüm. Sadece bağırsaklarını düzeltmemiz gerekiyordu.

Arkasına geçip kaburgalarına bastırdım ve kalçalarına hafifçe vurdum. “Yukarı kalkıyoruz, DD. Hadi, bebeğim. Yapabilirsin.”

Ön bacaklarını bir denemede uzattı ama pes edip çamura geri yuvarlandı. Boynu ve göğsü terden ıslandı ve ben paniğimi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. En kötü senaryolar kafamın içine doluşmuştu. Olumlu bir bakış açısına sahip olmak istiyordum ama gerçekçi biriydim ve durum iyi görünmüyordu.

Tekrar başını çekip yine arkasına geçtim, artık umutsuzca itiyordum. Kalkması için ona yalvardım. İnliyor ve terliyordu ama ön bacakları uzanmış halde kaldı.

Keşke çiftlikte olsaydık. Bana yardım edecek biri olurdu. İlaçlar daha yakın olurdu. Daha iyi bir şansı olurdu. Ancak ben onu burada, evimin yakınında tutacak kadar duygusal ve bencil davranmıştım.

Korku içime dolarken, kaburgalarının arasından iyice iterek, “DD, kalk ayağa!” diye haykırdım.

Ve kalktı.

Muazzam bir inlemeyle nihayet kalktı. Derhal harekete geçerek girişi açtım ve ahıra giden sisli arazileri aşmak için doğruca evimin arkasındaki tepelere ilerledim.

Yürürken telefonumu çıkarıp tuşladım.

“Alo?” diye uyku sersemi bir ses cevap verdi.

“Hank, DD kolik geçiriyor. Fena halde. Bizim veterineri arayıp hemen buraya çağırman gerekiyor.”

Çarşafların hışırtısı hattan duyuldu. “Tamamdır, Billie kız. Derin nefesler al. Onu hemen arıyorum ve yanına geliyorum. Yirmi dakikada çiftlikte olurum.”

“Tamam, harika.” Sesim titredi.

“Geçecek. O atla ilgilenebilecek biri varsa, o da sensin. Sadece onu sürekli yürüt. Yoldayım.”

Hank kapattı ve arazideki ağır yürüyüşümüze devam ettik. DD göğüs kafesini her dürttüğünde ya da karnına tekme attığında, onu ilerlemeye zorladım.

Tepenin zirvesine ulaştıgımızda, Violet'ın elinde büyük bir şırınga, pijamalarıyla bize doğru koştuğunu gördüm. Anlaşılan Hank onu aramıştı. Onu yardıma hazır halde orada görmek, gözlerime yaşların dolmasına neden oldu. Sinirlerim laçka olmuş, duygularım şaha kalkmıştı.

DD'ye uzandı. "Selam, zavallı çocuk. Vi Teyzen ilacınla geldi," diye cıvıladı ve iğneyle onun boynuna yaklaştı. Yorgun, titrek ve üzgün bir karmaşadan ibarettim ve şu an kimse sivri bir nesne konusunda bana güvenmemeliydi. Çok şükür, Violet bir damar buldu ve o an ona fazlasıyla minnettardım.

"Selam, B." Dönüp bana sarıldı. "Bok gibi görünüyorsun."

Bir kahkaha attım ve bu ağlamama neden oldu. Başımı onun boynuna yaslayıp kendimi toplamak için birkaç nefes aldım.

"Sen bir kahve filan almaya giderken, onu almamı ister misin?"

"Hayır, sanırım sadece kapalı arenaya gidip yürümeye devam edeceğim. Onu sıcak ve kuru bir yere götürmek istiyorum. Birkaç fırça ve yün battaniye getirebilir misin?"

"Tabii ki," deyip topuklarının üstünde döndü ve malzemele-rimizi almaya koştu.

Aceleyle içeri girip yürüyüşümüze başladık. Ne kadar yürür-se o kadar iyiydi, haliyle planım büyük yarış parkurunda bütün gün yürümekti.

"Billie!" Hank ringin diğeri tarafından seslendi. "Dr. Thomas bütün gece başka acil durumlarla ilgileniyormuş. Hâlâ ameliyât-taymış ve yakın zamanda buraya gelebilecek gibi görünmüyor."

Kaygı boğazıma doldu. Görüş alanımın kenarlarının puslan-maya başladığını hissettim. Bu kadar uzakta pek veteriner bu-lunmuyordu. *Sikeyim böyle işi.* Ben de ona bağırdım. "Tamam. Dün geceki Dr. Thorne'u arasana. Onun Vancouver'da olduğunu biliyorum ama bakalım ne diyecek."

“Tamamdır!”

“Ve Hank!” Durup bana döndü. “Vaughn’ı burada istemiyorum. Ona söylemeye mecbur olduğunu biliyorum, ama şu an bokluklarıyla uğraşamayacak kadar Harding kardeşlere sinirliyim. Lütfen, bunu sağlamak için elinden geleni yap.”

Hank bana sert bir baş onayı verdikten sonra dönüp gitti. Ricam hoşuna gitmemişti, ama saygı duyacak kadar beni sevdiğini biliyordum.

VAUGHN

Bütün sabah dedemin evini temizlemiştim. Ya da dene-
miştim. O eşyaların herhangi birini nasıl atacaktım ki?
Hepsiyle ne yapmam gerekiyordu? Ayrıca aklımın dün
gece yağmurda Billie'yle olanlara odaklanıp durmasını nasıl dur-
duracaktım?

Lanet olası Wilhelmina Farrington. Nasıl olmuştu da ben
bunu kaçırmıştım? Çünkü muhtemelen o yaşta dedemle beraber
çiftlikte saklanıyordum, haberlerden uzaktım ve politika ya da
başkalarının acısına önem veremeyecek kadar kendi aile dertle-
rime gömülmüştüm.

Ancak yine de... güvenmeye başladığım başka biri. Başka bir
yalan. Buna sürekli olarak şaşırdığım için epey bir saf olmalıydım.

Başta geçmişini umursamamıştım. Yani, geçmişini *şimdi* de
umursamıyordum. Ama bu konuda açık sözlü olmaması beni
rahatsız etti. Önem verdiğim insanların benden sır saklaması,

tekrarlanan bir hale dönmüştü belli ki. Bunu benden saklaması, istediğimden daha çok rahatsız ediyordu. Hem kişisel olarak hem profesyonel olarak. Geçmişteki sıkıntılarının beni ya da aile işimi nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Dedemin sahtekârlığı sağ olsun, çiftliğin itibarı zaten sallantıdaydı.

Her şeyin aslında dönüp dolaşıp geldiği nokta da buydu. Sahtekârlık.

O sırada kafama dank etti. Cole, çalışanların geçmiş araştırmasını asla atlamazdı. İlerleyen yaşıyla kendinden geçmiyorsa, daha ilk günden biliyor demekti. Billie'nin saklı geçmişini bana Cole anlatabilirdi. Parmağımı telefonun ekranına vurarak numarasını buldum.

Telefon iki kez çaldıktan sonra, Cole cevap verdi. "Küçük kardeş. Dün gece erkenden sıvıştın." Genellikle soğuk ve kayıtsız olan sesine keyif izleri karışmıştı. En azından on yıldır ondan duyduğum bir miktarda keyif vardı.

Sözlerini duymazdan gelip doğruca aramamın nedenine geçtim. "Billie Black hakkında geçmiş araştırması yaptırdın mı?"

"Çılgın Billie mi?" diyerek sözümü kesti. "Yaptırdım. Evet."

"Detay vermeyi düşünür müsün?"

"Ne açıdan? Lafı dolandırma, Vaughn. Pasif agresif tavırlar, hormonal ergenler ve dar görüşlü yetişkinlere ait bir taktiktir."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ağabeyimin burada tam olarak söylemediği şeyle yüz yüze geldim ve sırtımdan yukarı tırmanan içsel korkuyu bastırmaya çalıştım. "Geçmişini biliyor musun? Eski kimliğini?"

Az önce söylediklerime karşı tamamen ilgisizdi. "En skandal dolu ve adı çıkmış başkomutanımızın kızı olması gibi mi? Gündeme geldi, evet."

Hava boğazımda tıkanı. İhanet içimde birikiyordu. İçten içe, muhtemelen aşırı tepki verdiğimi biliyordum. Ama sürekli konunun dışında bırakılmaktan nefret ediyordum. Küçük kardeş, yeni çocuk, daha yirmi sekiz yaşında. Akıllara sonradan gelen kişi.

Garip bir sessizlik ânından sonra, “Bana söylemen gerektiğini düşünmedin mi?” dedim.

“Şey, psikopata âşık olmanı beklemiyordum.”

Ofis sandalyemde geri çekildim. Az önce ne demişti o?

Ben hiç de...

Beni gıcık etmek istiyordu, ama dut yemiş bülbüle döndürdü. Billie Black'e âşık mıydım? “Ben hiç de...”

İtirazımı yarıda kesti. “İzleri dikkatle kapatılmıştı. Onun açısından acele bir karar olmadığı belli. Atlarla arası iyi olduğu sürece, bir önemi olduğunu düşünmedim.”

Hank'in bana en iyiyi getireceğine gözüm kapalı inanmıştım. *Hank*. Bu konuda başının etini yiyeceğim sıradaki kişi oydu. O da biliyor olmalıydı. Temel olarak etrafımda değer verdiğim herkes biliyordu ama bana söylemek kimsenin aklına gelmemişti. Sırtıma saplanan hançerlere de bakın.

Telefonda hâlâ sessizdim, çünkü o kadar öfkeliydim ki, ağızımdan çıkacaklardan emin olamıyordum.

Cole iç çekerek sesini alçalttı, “Vaughn, bunu kişisel alıyorsun. Mümkün olduğunca kibarca dile getiriyorum inan, ama bunu siktir edip üstesinden gelmen lazım. Yetişkin olma vakti geldi. Önemsemediğini iddia ettiğin insanları bu pastoral siyah-beyaz standartlara tabi tutmayı bırakmalısın. Hiç gerçekçi değil ve incittiğin tek kişi kendinsin. İnsanlar karmaşıktır.” Sesi alışılmadık bir şekilde aksadı, “Bazen bir insanın yeni bir başlangıca ihtiyacı olur. Bu hikâyeyi anlatmak bana düşmez.”

Az önce ağabeyim beni tokatlamış gibi hissettim. İçten içe, onun haklı olduğunu biliyordum. Ama bunu itiraf etmeye hazır değildim. Şimdi üstüme boşalttığı bilgelik kırıntılarını kavramaya ihtiyacım vardı. Yalnız başıma yaralarımı sarmam lazımdı.

“Tamam, teşekkürler.”

Suratına kapattım, ama sadece anlık bir huzurdan sonra Hank’in numarası ekranda belirdi.

“Seninle görülecek hesabımız var,” diyerek açtım.

“Sonra görürsün.” Sesi sert ve emrediciydi. “DD bütün gün kolik yüzünden hasta ve Billie söz dinlemiyor. Hiçbir şey yemedi. Uyumadı. Ama seni burada istemiyor. Henüz değil en azından, yani şansını zorlama evlat. Ben idare ediyorum ve seni haberdar ederim.”

BILLIE

Başımı öne eğip ilerlemeye devam ettim. Ne kadar zamandır yürüdüğümü bilmiyordum ve kapalı arenaya giden ara sokaklarda yankılanan sesleri duydum. Violet, DD yürürken onu fırçalamıştı, en azından üzerindeki çamuru temizlemeye yetmişti ve şimdi üstünde sarı bir Gold Rush Çiftliği poler battaniyesi vardı. Violet bir şekilde sakin ve kendine hakimdi ama ben gergin bir enkazdım. Ben ayaklarıma bakarak her adımları ve kumda bıraktığı izi izlerken Violet onunla ilgileniyordu. Ayakkabım, DD'nin toynağının yanında, mükemmel bir uyum içindeydi. Baş alçak ve somurtkandı, ama ilerliyor, benim için elinden geleni yapıyordu.

Her zamanki gibi.

Onu hak etmiyordum.

“Billie kız, o geldi.”

Başımı kaldırıncaya, Hank'i yanında Dr. Thorne ve kocaman bir alet çantasıyla gördüm. Elimi sallayarak onlara doğru ilerledim.

“Dr. Thorne, burada olmanıza çok sevindim. Onca yolu geldiğiniz için teşekkürler.”

Kapıdan içeri girip bana ve DD’ye doğru kesin hareketlerle yürüdü. Kendine güveni rahatlatıcıydı. Kesinlikle saçmalıklarla uğraşmıyordu ve bunu seviyordum. O özgüvenden beslenerek, gücünün bir kısmını içime çekmeye çalıştım.

“Selam, Koca Oğlan.” Elini birkaç kez atın boynundan kaydırdı. “Nasılız bakalım?”

Derisini çimdikleyerek hidrasyon seviyesine baktı. Deri yukarıda kalırsa, susuz kalmış demektir. Hızla eski haline dönerse, her şey yolundaydı.

Yukarıda kaldı.

“Billie, sen nasılsın?” Boynundaki o kısmın, ağır ağır eski haline dönmesini izledim.

“Billie, tatlım,” parmaklarını gözümün önünde şıklattı, “sen iyi misin?”

“Hım? Evet. Yorgunum sadece.” Omzumu sert ve güvence veren bir tavırla sıktı.

“Endişeliyim de. Onu bulduğumda çamurun içinden zor kaldırdım.”

“Tamam, onunla ilgileneceğiz. Birkaç sıvı getireceğim. Bağırsaklarını temizlemeye çalışacağız. Mümkünse ameliyattan kaçınmak isteriz. Sen onu yürütmeye devam et.” Yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakarak iki omuzumu kavradı. “Harika gidiyorsun.”

Kararlılıkla başımı sallayıp yürümeye devam ettim.

Bitkinlikten ölüyordum; günüm bir filmin ağır çekim montajları gibi ilerliyordu. Ama sıkıcı ve boktan bir tanesiydi, bütün sahnelerinde büyük daireler çizerek yürümek, DD’ye güven vermek ve sıvı torbalarını değiştirmek vardı. Dr. Thorne gelip gidi-

yordu. İhtiyaç duyacağımız bütün ilaçları ve sıvıları ayarlamıştı ve durum kötüye gitmezse, muhtemelen ameliyata gerek kalmayacağını ileri sürdü.

Rahatlamak istiyordum, ama ancak gördüğüm zaman inanırdım.

DD'nin stresli tepkisinin hastalık nöbetini tetiklediğini düşünüyordu ve bu da Patrick ile Cole'u daha çok öldürmek istememe neden oldu. Vaughn'ı da böylesine sıkık bir ezik olduğu için sakat bırakırdım herhalde. Hepsi geri zekâlıydı.

Yere bakmakla o kadar meşguldüm ki, Hank'in yanıma gelip elini babacan bir tavırla enseme koyduğunu güçbela fark ettim.

“Billie kız, kaç saat oldu. Neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Biraz mola vermelisin. Bırak onu biraz da Violet ile biz yürütelim. Kahve iç, bir şeyler ye, azıcık uyu, neye ihtiyacın varsa. Düşüp bayılacak gibi görünüyorsun.”

“İyiyim.”

“Seni uzun zamandır tanırım ve şu an kendini suçladığını biliyorum. Yapma. Hep kendine fazla yükleniyorsun. Hiçbiri senin hatan değil.”

Buna dudak büktüm, burnumu çekerek çatıya bakarken, biriken gözyaşlarımın göz yuvalarıma, geldikleri yere geri akmasını diliyordum. “Hank, burada olmana fazlasıyla minnettarım. Gerçekten. Ancak bu tamamen benim hatam. Eve gidip izin gününün tadını çıkar, ailenle biraz vakit geçir. Şu an kendi başıma daha iyiyim.”

O sırada, beni paramparça etmeye çalışıyormuş gibi, “Sen de benim ailemsin, biliyorsun,” dedi.

O zaman gözyaşlarımı durduramadım ve ona, kucağının güvenliğine ve rahatlığına dönerek yüzümü göğsüne yasladım. Büyük bedeni tarafından sarılmış durumdaydım, yumuşak ekose gömleği eski bir battaniye gibi etrafımı sardı. Büyük bir el ba-

şımın arkasını tuttu ve diğeri sırtımı yukarı aşağı ovuştururken beni yatıştırıcı bir şekilde susturdu.

“Şşş. Gececek, Billie. Halledeceğiz. Şşş.”

Kendime onun sımsıkı kucaklamasında rahatlamak ve sözlerinde teselli bulmak için birkaç dakika verdim. O sözlerle inanmıyordum ama hepsini duymak yine de iyi hissettirmişti. Geri çekildiğimde, gözlerime ulaşmayan ağlak bir gülümseme sundum. “Sana sahip olduğum için çok şanslıyım.”

Sadece gülümsedi ve beni doğrultmak, daha dik durmamı sağlamak ister gibi omuzlarımı ovuşturdu. Beni bunalımımından çıkarmak ister gibi. Yumuşak bir burun belime sürtündü ve arkamı dönüp DD’nin yumuşak alnına bir öpücük kondurdum.

“Ağlamayı bırak, atını da üzüyorsun.” Bana göz kırptı. “Gitmemi istediğine emin misin?”

“Evet, herhangi bir gelişme olduğunda seni ararım. İhtiyacım olursa, hemen yolun aşağısında olduğunu biliyorum.”

“Pekâlâ, tamam,” diye karşılık verdi ve bana doğru elini salladı. “Violet, senin de izin günün, küçük hanım. Gidip tadını çıkar.”

Violet panikle ona baktı. “Ama o zaman Billie tek başına kalır. Ya bir şey olursa? Yardıma ihtiyaç duyarsa?”

Komplocu bir sırtış Hank’in dudaklarına yerleşti. “Duymaz, ama olur da ihtiyaç duyarsa, hemen üst katta olacaksın,” dedikten sonra Violet’ı arenanın sonundaki banktan kaldırdı. Bütün bu senaryoyu sorun etmediğimden emin olmak için kızcağız dönüp bana baktı. Başımınla onayladım ve bir an önce gitmesi için elimi salladım.

Nihayet yalnız kalınca, dönüp DD’ye baktım. Giderek daha neşeli görünüyordu, sanki başı o kadar aşağıda değildi ve daha az inliyordu. Şimdi düşününce, sanırım onu karnına tekme atarken görmeyeli... telefonumu kontrol ettim... yaklaşık yarım saat

olmuştı. Bana sokuldu ve kulaklarını kaşıdıktan sonra, böğrüne doğru ilerleyip bağırsak seslerini dinledim.

İşte onları duydum.

Hafif ve anlıktı, ama kesinlikle vardı. Rahatlama, sıcak bir günde serin bir yağmur gibi üzerime çöktü. Henüz tehlikeyi atlatmadığımızı biliyordum, ama bu onun durumunun kötüleşmediğinin somut kanıtıydı. Bu rahatlama hissi arındırıcıydı ve beni görecekt kimse olmadığından, yüzümü DD'nin omzuna gömerek gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Yıllardır bu kadar ağlamamıştım. Evden ayrılırken bile ağlamamıştım. İki gündür neredeyse hiç uyumamış olmam, duygusal sağlığımın yıpranmış durumuna kesinlikle katkıda bulunan bir faktördü. Uykusuzluk ve hız treni gibi duygular beni mahvetmiş, canıma okumuştı.

Darmadağındım.

Hıçkırdım. İnsanın iliklerine kadar sarsan, vücudunu iki büklüm eden hıçkırıklardandı. Çirkin bir ağlamaydı, orası kesin. DD beni korur gibi boynunu ve başını etrafıma doladı, ben de sümüğümü, gözyaşlarımı ve iki günlük maskaramı onun güzel kürküne bulaştırdım. Yine.

“Çok özür dilerim,” diyerek aramızda oluşturduğumuz küçük baloncunun içinde ağladım.

Tam o sırada bir elin dirseğini kavradığımı hissettim ve omzuma doğru bir elektrik akımı geçti. Şu anda başa çıkamayacağım kadar ham ve yeni bir akımdı.

“Billie, gel buraya.”

Olduğum yerde donakaldım.

“Hayır.”

“Evet. Şimdi,” dedi Vaughn ve bir rica değil, emirdi. Benim üstümde sadece birkaç kez kullanmaya çalışırken duyduğum sesini kullanmıştı. Genellikle tepemi attırırdı. Ancak o an orada

darmadağın haldeyken, daha çok ihtiyacım olan yönlendirme gibi geldi. Belki de sesindeki tüm o kuvvet, zavalıca ayakta durmaya çalışmak yerine ona yaslanabileceğim anlamına geliyordu.

Dönüp ona bakarken, titremesinler diye dudaklarımı ısırdım, ne kadar çok ağladığımı gizlemek için yanaklarımı sildim. Sanki beni duymamış ya da şu anda ne kadar berbat bir halde olduğumu görememişti. Bana acıyan bir ifadeyle bakmıyordu ve sadece bunun için bile ona sarılabılırdım. Kimsenin beni böyle görmesini de özellikle bana acımasını da istemiyordum. Gururuma ve özenle inşa ettiğim kaygısız kişiliğime hakaretti.

Kollarını iki yana açarak gözlerini bana dikti. “Gel buraya.”

Ben de ona gittim.

Yapmamam gerektiğini bile bile. Onun hakkındaki tüm bildiklerime rağmen. Mantıklı beynimin bana yapmamı söylediği her şeye rağmen. Onun kollarına yığıldım. Yapacağını bildiğim gibi, beni kaldırdı. Beni sakinleştirmede ya da her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Bana sahte sözler sunmadı, beni avutmaya ya da iyileştirmeye çalışmadı. Sadece kendim olmama izin verdi. Birlikte geçirdiğimiz bütün o sessiz anlar zihnimde bir araya gelirken, onun bana düşündüğümünden daha çok önem veriyor olabileceğini fark ettim.

VAUGHN

Içeri girip Billie'nin atın omzunda hıçkırdığını görmek, karnıma indirilen bir darbe gibiydi. Hank bana onun iyi durumda olmadığını söylemişti. Ama tamamen paramparça olduğunu söylemeyi atlamıştı. Billie kadar güçlü birinin yıkıldığını ve en nihayetinde benim sorumlu olduğum bir şey yüzünden hıçkırarak bir attan özür dilediğini görmek, neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden olacaktı.

Suçluluk. Sesindeki katıksız acı yüzünden göğsümde oluşan sızı. Onun gösterdiğinden daha duygusal olduğunu biliyordum. Ama bu... Bu sahne göğsümün yarılıp açılmasına ve kalbimin onun ayaklarının dibinde atmaya devam etmesine neden olabilirdi.

Evet, can yakıcıydı.

Kollarımda hıçkırıyordu, başını omzuma yaslamış, kolları göğüs kafesimin altına dolanmıştı. Ona canını yakmadan mümkün olduğunca sıkıca sarıldım, ıstırabını üstüme almaya çalış-

şıyordum. İçime dolmasına izin verdim. Suçlanmayı hak eden kişi bendim. Dağınık kestane rengi saçlarını avucumla okşarken, hıçkırıkları yavaşladı. Arkasındaki DD'ye baktım. Yorgun görünüyordu, gözlerini kapatmış ve şimdi uyukluyordu. Başka birinin gelip Billie'yle ilgilenmesini bekliyordu sanki.

Spiritüel bir adam değildim ya da yeni dönem enerji saçmalıkları ilgimi çekmezdi, ancak ben bile Billie ile DD arasında özel bir bağ olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Çok sık görmediğiniz, sadece kitap ve filmlerde karşılaşılan türden.

Onun kendi Siyah İnci'siydi.

İçimdeki ufak ve çocuksu bir yan gıpta ediyordu. Billie gibi bir kadının seni sevmesi, sana güvenmesi, inanması nasıl bir şeydi? DD için dönüştürücü olmuştu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı gömleğime doğru ve kaburgalarımı ekstra sıkarken, başını pazıma daha da gömdü. Oraya saklanmaya çalışıyor gibiydi. Billie'yi tanıyorsam, muhtemelen öyleydi.

"Ne demek," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdim ve kirli sakallı yanağımı yumuşak saçlarının üstüne yasladım.

"Muhtemelen dengesiz olduğumu düşünüyorsun. Bir at için bu kadar şiddetle ağlamamam gerekirdi."

"Gerçekten dengesiz olduğumu düşünüyorum," dedim ciddiyetle, bu onu güldürdü ama ayrıca kaburgalarımı sertçe dürtmesine neden oldu. "Billie, bazı insanlar 'köpek annesi' oldukları için Anneler Günü'nü kutluyorlar. İşte *bu* dengesizlik. Sevdiğin ve hastalanan bir at için ağlamak değil." Bir an durakladım, suçumu yüksek sesle itiraf etmek isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyordum. Doğru jokeye ihtiyacım olduğu yönündeki uyarılarını görmezden geldiğim için bu kadar yanılmış olmaktan nefret ediyordum.

"Köpek annelerini yargılama, seni hıyar. Ben de bir gün onlardan biri olmayı planlıyorum."

Güldüm ama isteksizceydi. Rahatsız bir durumu espriyle başka tarafa yönlendirmeye çalışıyordu. Şakalar onun zırhıydı ve şu an savunmasız hissettiğini biliyordum. “Kendine bu kadar yüklenemezsin, son birkaç gündür her şeyi bok eden benim. Özür dilerim. Seni de DD’yi de hayal kırıklığına uğrattım, ikiniz de daha iyisini yapmamı hak ediyordunuz.”

“Vay be.”

“Cevabın bu mu? Vay be?”

Hıçkırarak güldü. “Evet. Vay be. Bu fiziksel olarak canını acıtmış olmalı.”

Başımı iki yana sallayarak kafasının tepesine sürttüm. “Gördün mü? Dengesiz.”

“Teşekkürler, Vaughn.”

“Bankta senin için bir sandviç ve Hindistan cevizi suyu var. Gidip otur ve ye.”

“Beni iyi...” diye itiraz etmeye girişti, ama sözünü kestim.

“Billie. Git dedim.” Girişe doğru işaret ettim.

“DD ne olacak?” Dönüp uyuklayan ata baktı ve uzun parmaklarını nazikçe hayvanın yelesinden geçirdi.

“Aslında bu çiftlikte büyüdüğümü söylediğimde neden inanmadığını bilmiyorum. Bir atı daire çizerek yürütmekten çok daha fazlasını yapabilirim.”

Billie kıstığı gözleriyle beni yukarı aşağı süzdü. “Senden hoşlanmayabilir.”

“Uyumak üzere. Hank Dr. Thorne’un teşhisi hakkında beni bilgilendirdi. Hiç düzelme var mı?”

“Evet,” dedi, omuzları düşmüştü.

Yuları ellerinden alıp tekrar giriş tarafını işaret ettim. “Güzel. Şimdi git.”

Göğsünden derin bir iç çekiş çıktı ve pes ederek dönüp kapılara doğru yürüdü.

DD'yi nazikçe okşadım ve nazik bir *cık-cık* sesiyle dikkatini çektim. "Uyan, dostum. Yürümeye devam etmemiz gerek." İnledi ama pek itiraz etmeden beni takip etti.

Ben yürüdüm, Billie yedi.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bütün gece ve sabah onu düşünmüştüm. Sıcak tarçınlı kokusu beni sarhoş etmiş, burnuma yerleşmiş ve beni daha fazlası için açlık çeker hale getirmişti. Öpüşmemizi, dokunuşunu, parmağımı ağzına çekişini kafamda tekrar canlandırmıştım. Cüretkârdı, sonra utangaç olmuştu; çoğunlukla da kafası karışmıştı.

Benden hiçbir şey istemiyordu ve birlikte zaman geçirdiğim kadınlar için param, kıyafetlerim ya da arabam önemli gereksinimler olduğu için bu hoş bir değişiklik olmuştu.

Eh, randevularını anneciğinin seçmesine izin vermekten vaz mı geçsen, koca oğlan?

Ringin köşesinden döndüm ve gözlerim anında Billie'yi buldu. Bitkin görünüyordu. Ama en azından yiyordu. Hank bana gelmememi söyledikten birkaç saat sonra tekrar arayıp Billie'nin onu dinlemediğini ve şımarıklık ettiğinde onu idare edebilecek birine ihtiyacı olduğunu anlatmıştı. Gülmüş ve o zamanlarda onu *kimsenin* idare edemeyeceğini söylemiştim.

Ona doğru tekrar bir bakış attığımda, onun da bana baktığını yakaladım.

"Yemek için teşekkürler," dedi. "İhtiyacım vardı."

"Rica ederim."

"Ve şey," boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı, "bana yardım etmeye bunca yolu geldiğin için de teşekkürler. Hafta sonu merkezde kaldığını biliyorum."

“Dün gece buraya dönerken seni takip ettim.” Bana hayret dolu bir bakış attı, bunu yaptığıma inanamıyor gibiydi. “İkinizin de sağ salim döndüğüne emin olmak istedim. Epey üzgün görünüyordun.” Yanakları pespembe olmuştu, ben de bakışlarımı kaçırdım.

“Dün gece olanları unutmamız gerek.” Sesi hırıltılı çıkmıştı.

O dediği asla olmayacaktı. Ancak şimdilik suyuna gidecektim.

“Sahipler ve sponsorlarla dolu bir odada Patrick’in kışına vurmanı asla unutabileceğimi sanmıyorum,” diye gülerek karşılık verdim ve gelip önünde durdum.

İnleyerek yüzünü iki eliyle kapattı ve bankta geriye yaslandı.

“Sonra da ağabeyime patladın.” İnanamayan bir tavırla başımı iki yana salladım. “Uzun zamandır gördüğüm en iyi şeydi.”

İki parmağını ayırıp aralıktan bana baktı. “Bana doğruyu söyle. Ağabeyin robot mu?”

Gürültülü ve içten bir kahkaha patlattım. DD’ye döndüm, şimdi sabit durduğumuz için tekrar uyuklamaya başlamıştı ve kendi kendime güldüm.

“Ciddiyim. Senin kasıntı bir hıyar olduğunu sanmıştım. Ama onun yanında tam bir neşe yumağı gibi kalıyorsun.”

Bu sözler beni hiç beklemediğim şekilde vurdu. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Dönüp şaka mı yapıyor diye kontrol ettim. Küçük bir gülümsemeyi bastırmak için yanakları seğiriyordu, tek kaşımı kaldırarak bundan paçayı sıyıramayacağını ima ettim.

“Patrick’in söylediği şeyi yok mu sayacağız?”

Yüz hatlarına bir kalkan inerek onları kayıtsız bir hale büründürdü. “Hangi kısmı?”

Doğruca gözlerine baktım. “Farrington kısmını. Bütün sohbetlerimizde, babanın ülkemizin eski lideri olduğuna değinmekten ustalıkla kaçındın.”

“Hah!” Sesi alayla keskinleşmişti. “Evet ya. O taşımaya çok da bayıldığım bir unvan, onur nişanı gibi bir şey. Onun ulusal özür turunda sorumluluk sahibi, zarif kızı olarak teşhir edilmek çok hoştu. Özellikle de gazetecilerin babamın fahişeleri becerdiği videoları görüp görmediğimi sormasından çok keyif aldım. Lafı gelmişken, hepsini gördüm ve o görüntüleri aklımdan silmeye dünyadaki çamaşır suları yetmez. Yani hepsini ortaya sermediğim için lütfen affet beni. Elimden geldiğince kısa sürede mümkün olan en hızlı şekilde kaçtım. Yeni bir başlangıç yapmak için kışımı yırtarcasına çalıştım. Ben artık Wilhelmina Farrington değilim. Çok uzun zamandır değilim.”

Peki. Hassas nokta. Aklım yine de allak bullaktı. Baktığım kadarıyla, haftalarca ülkedeki, belki de dünyadaki her gazetede adı geçmişti. Sanırım bu birçok şeyi açıklıyordu. İnternetteki varlığının eksikliği, elit olduğunu düşündüğü her şeye karşı duyduğu nefret. Aklıma bir anı gelince güldüm.

“Ne?” Sesi suçlayıcı ve savunmacıydı; hoşuna gitmeyen bir şekilde çıplak kalmıştı.

“Zengin insan adına sahip olduğum için benimle alay ettiğin zamanı hatırlıyor musun?” Kahkahamı bastırmaya çalıştım, ama omuzlarım yukarı aşağı sarsılıyordu, kendimi dizginlemekten gözlerim yaşardı. “Kahrolası Wilhelmina Farrington,” dedikten sonra kontrolsüz kahkahaya teslim oldum.

Alınmış görünmeye çalışıyordu ama kendini çok tutamadı. Birkaç saniye içinde, ikimiz de konuşamayacak halde kahkaha-dan kırılıyorduk. Yüzümüzden gözyaşları akıyordu. Sadece gerginlik ve bitkinlikten sonra gelen türden bir kahkahaydı bu.

“Ah Tanrım.” Kahkahalarımız dinerken göz kenarlarındaki yaşları sildi. “Doğru.”

Bana bakarak başını iki yana salladı, ben de dönüp sakince uyuklayan DD’ye bir göz attım. “Bana söyleyebilirdin, biliyorsun.”

Boğazını temizledi. “Biliyorum.” Ellerini ovuşturarak gözlerini kucığına dikti. “Bana kızgın mısın?”

Ciddi değildi, değil mi? Kendisi için bütün bunlardan daha farklı bir şey istediğı için ona nasıl kızabilirdim? “Sana neden kızayım? Seni kimin büyüttüğü umurumda değil, Billie. Benim kızdıklarım, sana kaçıp saklanman gerektiğini hissettiren kişiler.”

Kirpiklerinin altından bana baktı, gergin bir şekilde dudaklarını kemiriyordu. Söylediğim şeye inanamıyordu sanki.

“Bu konuda güvenine ihanet etmezdim –etmem de– gerçi. Bir önemi yok. Konuşmaya hazır olduğun zaman, kulaklarımı dört açtım bekliyorum.”

İç çekti, yüzündeki rahatlama ifadesi apaçık ortadaydı. “Teşekkürler.”

“Rica ederim. Ayrıca, bir sonraki sefer jokeyi sen seç.”

Bunun üzerine hızla doğruldu, konunun ani değişimine şaşmıştı. “Cidden mi?”

“Cidden.”

“Diğer sahip Cole Harding ne olacak?” Parmaklarıyla havada alaycı tırnak işaretleri çizdi.

“Onu ben hallederim.” Geri çekildi, amber gözleri kocaman açılmıştı. “O konuda endişelenme. Biraz rahatla. Ben yürümeye devam edeceğim.”

Bu defa benimle kavga etmedi. Sadece bankta geriye yaslanarak cebinden telefonunu çıkardı ve derin bir nefes verdi.

Ben de yürüdüm. Düşündüm. Billie’nin büyüdüğü ortamı düşündüm. Dün gece okuduğum her şeyi. Babası olan ülkenin başbakanının fahişelerle seks yapıp uyuşturucu kullandığı videolar tüm dünya patlamıştı. *Tanrım.*

Dedemin skandalı yüzünden yaşadıklarımın dair bir fikri vardı sanırım. Ona anlattığımda gözünü bile kırpmamıştı. Dedemin

masum olabileceğine dair umuda tutunduğum için bana kendimi suçlu ya da zavallı hissettirmemişti. O sadece... hissetmeme izin vermişti. Etrafımdaki diğer herkes belirli bir şekilde olmamı isterken, o kendim olmama izin vermişti.

DD durdu ve beni farkındalığımdan çekip çıkardı. İnledi ve... kaka yaptı. Bir atın sıçtığını görmekten bu kadar heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim. Tıkanıklık açılmıştı ve Billie ile kutlamak için döndüm. Ama gördüğüm şey, Billie'nin banka kıvrılıp yatmış hali oldu. Baygın düşmüştü. Bir kolunu yastık gibi başının altına kıvrımış, uzun bacaklarını kenardan sarkacak şekilde bükümüştü. Güneş batmıştı ve tepe lambalarından biri uyan bedenine neon bir ışıltı saçıyordu.

Bu heyecan ânında bile, şu an ne kadar genç görüldüğünü istemsizce fark ettim. Espri yok, alaycılık yok, kavga eden sözler yok. Huzurlu ama üzgün görünüyordu. Her şeyin ötesinde, her zaman biraz üzgün görünüyordu. Bir koruma dürtüsü beni ele geçirirken, ona doğru ilerledim.

Yanma gelip çömeldim, bir elimle saçlarını okşayarak yüzünden çektim. Bu kadar yakından, gerçekten büyülenmişim. Yaz çillerinin hafif serpintisi, o kabarık üst dudağın mükemmel yay şekli, çok yumuşak ve kadınsıydı. Tabii tüm bunlar şimdiye kadarki en kötü kamyoncu ağzı vakalarından biriyle birleşmişti. Evet, Billie tamamen ikilemler ve sürprizlerle doluydu. Sert ve yumuşak. Mutlu ve üzgün. Sıcak ve soğuk. Sıcak hali hoşuma gidiyordu; her hali hoşuma gidiyordu.

Öngörülmez tavırları önceden beni geriyordu. Şimdiyse onun yanında diken üstünde olmak heyecan veriyordu. O elektrikli teldi, ben de açıktaki ucu tutunca ne olacağını görmekten mutlu olan geri zekâliydim. O duvarlar yıkıldığında –ve yıkılacaklarını biliyordum– o ve ben birbirimizi ateşe verecektik.

Ağız dalaşlarımız huysuzdan komiğe, oradan da yoğuna geçiş yapmıştı. Hareket ediyormuş gibi görünen bir resmi yansıtan o çevirmeli defterlerden biri gibi, görüntüler kafamın içinde uçuşup duruyordu. Billie üstümdeyken... Billie tam önümde dört ayak üstünde dururken... Altımda adımı soluyan Billie...

Evet, planlarım vardı.

Sadece Billie'yi o noktaya getirmeliydim.

Ona yapmayı planladığım tüm o günahkâr şeyleri düşünerek başparmağım ile elmacikkemiğini okşarken, gözleri titreşerek açıldı.

"Ne zamandır bana bakıyorsun, Patron?" diye mırıldandı.

"İlk günden beri," diye kulağına fısıldadım.

"Bayık saçmalıklarını başka yere götür, Vaughn."

Bir homurtu çıkardım. "İşte buradasın."

Gözlerini kapattı ve elini sallayarak beni kovmaya çalıştı. DD kalçasını dürterek ona sorgular bir ifadeyle baktı.

"Yürümeyi ben devralırım. Bana sadece beş dakika daha ver, DD. Ondan muhtemelen bıkip usandığını biliyorum."

"Billie. Kaka yaptı."

Gözleri hızla açıldı ve anında doğrulup oturdu. "Anlayamadım?"

Arenada fiziksel kanıtın durduğu yeri işaret ettim.

"Ah! Aman Tanrım!" Zıplayarak ayağa kalktı. "Gerçekten mi?"

"Yani, istersen gidip bir bakabilirsin?"

Olimpik bir hedefi başarmış gibi ellerini havaya kaldırdı. Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerime atlayarak DD'nin sıçramasına neden oldu ve kollarını bana doladı.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!"

Dünyadaki en iyi duyguydu. Onu böyle heyecanlı görmek? Tiryaki ediciydi. Onu sürekli bu kadar mutlu etmek istiyordum. Tamam, belki sürekli değil, çünkü huysuz tarafı da bir nevi hoşuma gidiyordu. Ancak daha sık.

Kesinlikle daha sık.

Saçına doğru gülümseyerek elimi başının arkasına koydum, sonra geri çekilerek bana baktı, her eli bir omzumdaydı.

“Vaughn Harding, şu an seni öpebilirim.”

Neredeyse bunu söylediğini duyduğum an ateş içimi yaladı. İfadem değişmiş olmalıydı, çünkü söylediklerinden hemen geri bastı. Burada, zaman ve mekânda asılı kalmış, birbirimize sarılırken, kocaman açılmış gözleri yırtıcı gözlerime odaklanmıştı.

“Ama öpmeyeceğim. Çünkü benim patronumsun.”

“Öyleyim.” Bir adım yaklaştım.

“Ayrıca uzak duracağıma dair kendime söz verdiğim her şeysin.” Başımı yana eğerek ona biraz daha yaklaştım ama devam etti, “Dahası, Gold Rush Çiftliği daha fazla skandalı kaldıramaz.”

“Bizim skandal olacağımızı kim söyledi?” diye sordum, başımı ona doğru eğerek gözlerimi dudaklarına diktim.

“Şaka mı yapıyorsun? Birlikte görüldüğün her kadın 5. Sayfa’ya çıkıyor.” Elini sertçe göğsüme bastırarak benden bir adım uzaklaştı. “Bu sektörde insanların yirmi sekiz yaşındaki bir kadını ciddiye almasını sağlamak zaten yeterince zor. Ama milyarder zampara patronunu beceren bir kadını? Asla unutturamam. Ben çok çalıştım. Çok fazla şeyden vazgeçtim.”

Sözleri için için yanan kömürlere dökülen bir kova buzlu su gibi etki yaptı. Buharı beni yaktı, dumanı iste boğdu. O ise karşımda durmuş, hiç etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyordu.

Gazetelerin beni nasıl resmettiğini hiç uzun uzun düşünmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, benim için asla önemi olmamıştı. Hiçbir zaman bana karşı kara leke olarak kullanılmamıştı. Ama Billie farklıydı. Onda hoşlandığım şey buydu, ama ayrıca şu an beni öldürüyordu. Geçmiş seçimlerimi değiştiremezdim ve onların bana karşı kullanılması, hazırlıklı olmadığım bir şekilde canımı yaktı. Haklıydı ama. En çok acıtan da buydu.

Sahip olamayacağın bir şeyi istemek diye bir şey vardı, sonra bir de bu vardı; bir şeyi istemek ama mahvettiğini bilmek.

Bunu yapamayacak kadar ona değer veriyordum.

Bir adım geri çekildim ve elinin göğsümden düşmesini izledim. İri amber gözlerinin bana hüznle baktığını yakaladığımda, bundan nefret ettim. Acınmaktan nefret ederdim. Ama her şeyden çok, ona sahip olamamam için mükemmel sebepler sunmasından nefret ettim.

Şımarık Velet Vaughn halime döndüm ve DD'nin yularını ona doğru uzatarak salladım. "Haklısın. İşte. Alsana."

Aldı ama elimi de tutmaya çalıştı. Hızla geri çektim. "Vaughn, özür dilerim," diye fısıldadı, tepkimle afallamış görünüyordu.

Adil olmak gerekirse ben de afallamıştım. Yirmi sekiz yaşındaki adamlar bir şeyi elde edemeyince öfke nöbetleri geçirmezlerdi. Şu âna kadar *onu* ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Saklanıp yaralarımı sarmak istiyordum; ayrıca DD'nin henüz tehlikeyi atlatmadığını ve Billie'nin bu gece yardıma ihtiyacı olduğunu da biliyordum.

Gözlerimi yere dikip gitmek üzere döndüm. "Takma kafana. DD'nin daha iyi olmasına sevindim. Hadi gidelim." Omzumun üstünden elimi salladım.

"Hadi gidelim mi?"

"Evet. Evine dönelim ki, soğuk ve sert bankta uyuma. Onun dinlenmesi lazım ve senin oradaki padokta nöbet tutabilirim."

"Gerçekten bunu yapmana gerek yok..." diye söze başladı.

Başımı iki yana sallayıp yürümeye devam ettim. "Arkada kalma, Billie. Dışarısı karanlık."

BILLIE

Ahırdan çıkıp karanlık arazilere yöneldiğimizde vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Yağmur ve taze biçilmiş çimen kokuyordu, tepemizdeki bulutlardan tek bir yıldızı bile göremedim. Kapalı gökyüzünde ay sadece daha parlak bir noktadan ibaretti.

Yorgundum ama Vaughn ile aramızdaki gerilime odaklanmıştım.

Durum çok tuhaftı.

Belki tüm silindirlerim tam gaz çalışmıyordu, uykusuzluk ve yüksek stres seviyeleri bir kıza bunu yapar, ama kafam karışmıştı.

Vaughn'a onu öpebileceğimi söylediğimde, yüzünde ve bedenindeki bütün ifade değişmiş ve daha tehlikeli bir şeye dönüşmüştü. Beni şaşkına çevirmişti. Beni atıştırmalık yapmak üzere olan bir yırtıcı gibi görünüyordu. En kötü kısmı ise, o an için atıştırmalık olmak istemiştim.

O benim patronum olmasaydı yani. Demek istediğim, kimse bu adamı günlük kıyafetlerle görmüş müydü? Çünkü fazlasıyla suça benziyordu. Takım elbiseleri siktir edin. Vaughn Harding günlük kıyafetleri o seksi ve dağınık Calvin Klein modelleri gibi taşıyabiliyordu. Yataktan kalkıp gelmiş ve sizi yanına alıp oraya dönmek istiyormuş gibi.

Haraç olmaya gönüllüyüm!

Belki bir geceliğine? Herhalde bir geceyi bir karmaşa olmadan idare edebilirdik. İkimiz de olgun yetişkinlerdik... Haha. Şaka şaka. Değildik. Bu iş ilişkimizi mahvederdi, ki zaten en iyi hallerinde bile dayanıksız bir ilişkiydi.

Kirpiklerimin altından ona bakarak erkeksi profiline hayranlıkla baktım. Gizemli görünüyordu, bütün karanlık yüz hatları gecenin siyahına uyum sağlamıştı. Ayrıca köpürdüğünü, biraz öfkeli olduğunu, şu an beni fena halde silkeleyebilirmiş gibi hissettiğini biliyordum. Bu yanı hoşuma gidiyordu. Dün gece yağmur altında bedenimin kontrolünü ele geçirmesi gibi.

Yaklaşp onu öpmemi beklerken o güç çizgisinde o kadar ustaca yürümüştü ki. Ne kadar da tahrik ediciydi. Mahvolmuş külotum bunun kanıtıydı. Bunu yaptığıma göre, beynimi yeterince karıştırmıştı üstelik.

Hem siktir... Dün gece çok ateşliydi. *Buna değer.*

Ama sonra bugün bana olan tepkisi? Düpedüz tehlikeliydi. Bunu tekrar yapmak işleri karıştıırırdı. Çok fazla karıştıırırdı.

Dedesini idealize etmişti ve bu çiftlik o adamın mirasıydı. Batmasına izin veremeyeceği kadar kimliği burayla bütünleşmişti. Biliyordum. Sebebi olursam, bana içerlerdi. Yani, ona ve kıcına uzaktan hayran olacaktım. Bir göz atmak için biraz geriye eğildim, ancak gecenin bir vakti siyah pantolonlar gizlice bakmak için pek uygun değildi.

Tekrar yüzüne döndüm ve açlıkla dudağımı kemirdim. Görünüş kategorisinde kıl payı ikincilik buranımdı.

“Billie, gözlerini diktin.” Homurtusu derin düşüncelerimi böldü.

“Evet. Üzgünüm.” İnkârın ne anlamı vardı?

Homurdanmakla yetindi.

Gece sessizdi ve spor ayakkabılarımız ıslak çimenlerin üzerinde çıkardığı ses, DD’nin nal seslerine karışıyordu. Çok yorgundu. Geride kaldığını hissedebiliyordum.

“Üzgünüm,” dedim tekrar.

“Onu demiştin.”

“Hayır, baktığım için değil. Şey, onun için de üzgünüm aslında. Ama daha önce söylediğim ve seni kızdıran şey neyse, onun için üzgünüm demek istedim.”

“Kızmadım,” diye hırladı ve başını iki yana salladı.

Gökyüzüne doğru sessizce ağzımı oynatarak “Peeeeeki,” dedim.

Birkaç saniye sonra, “Üzüldüm,” dedi.

Bunu söylediğini duymak tamamen nefesimi kesti. Parktaki salıncaktan düşüp yere çarptığımda, vücudumdaki tüm hava dışarı çıktığı âna benziyordu. Şimdi bununla ne halt edecektim? Öncesinde durumlar tuhafsa bile, şimdi acayip garip bir hal almıştı.

Üzülmüş müydü? Onu üzme istememiştim. Gerçekçi davranıyordum. Dürüst olmak gerekirse, Vaughn’i üzecek güce sahip olduğumdan haberim bile yoktu. Sinir bozucu çalışanı olarak ona sataşırdım, o da karşılık verirdi. Bu oyunumuzun, itme çekme olayımızın bir parçasıydı. Hem onun uzak durmam gereken türde bir adam olduğunu bilsem bile, bu yüzden ondan tiksini mezdim. Sırf bu yüzden ona kasten incitici ve kindar davranmazdım. Sadece o seçeceğim bir şey değildi.

Buna ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden uzanıp bileğini elini cebine soktuğu yerin hemen üstünden tutup çektim ve iri, sıcak elini elimin içine aldım. Direnmedi. Aslında sessizlik içinde yürürken, başparmağı dalgın bir tavırla avucumu okşamaya başladı ve bu hareket dikleşmiş meme uçlarımın hemen üstünde duran kolumdaki tüyleri diken diken etti.

Sorun değil.

DD'yi padokuna yerleştirdikten sonra, ilk iş banyoya gittim ve oradaki aynada görüntüme gözüm çarptı. Vay canına. *Tiksinç*. Gözlerimdeki sarılıklar koyu gölgeleri vurguluyordu, saçlarım da tarak kullanmayı reddeden ilkokullu bir çocuğa ait gibiydi. Görünüşe göre tüm maskara izlerini silecek kadar ağlamıştım (Kazanç!), ancak bu kazanç ağlamaktan bütün yüzümün şişip pespembe olmasıyla dengelenmişti (Kayıp!).

İyi haber şu ki, bu ürkütücü görüntü, Vaughn'ı dün gecedan beri aklımdan her ne geçiyorsa, ondan vazgeçirmenin mükemmel bir yoluydu. Beni ışıktan gördükten sonra, muhtemelen bir sonraki randevusuna davet edebileceği tüm o süslü, iyi yetiştirilmiş kadınları hayal etmeye başladılar zaten. Derbeder tipim ona ihtiyacı olan itici gücü sağlamıştı.

Bu düşünce göğüs kemiğimden bir sancıya neden oldu. Sakatlanan kemiğinizi bir yere çarptığınızda hissedilen o bitmek tükenmek bilmez zonklama gibi. Ne bok yemeye öyle bir isim vermişlerdi ki? Kelimenin tam anlamıyla komik bir yanı yoktu. Şu an benim hissettiğim şeyde de yoktu.

Komik değil. Lanet olası delilik.

* İngilizcede dirsek ucuna "funny bone" denir, "funny" kelimesi hem komik hem de tuhaf anlamına gelir. (ç.n.)

Ellerimi tezgâha yaslayıp birkaç derin nefes aldım. Oracıkta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Ayakta.

Yüzümü soğuk suyla yıkayıp şiddetle ovuşturduktan sonra, Vaughn'ın beklediği oturma odasına döndüm. Bir koltuğu pencereden dışarı, DD'nin padokuna bakacak şekilde çevirmiş, bana arkası dönük halde sessizce oturuyordu.

“Bok gibi göründüğümü söyleyebilirdin.”

“Görünmüyorsun,” dedi.

Yani, peki. Ama... belliydi.

Yürüyerek görüş alanına girdim, alt dudağımı sarkıtmıştım. “Bu,” kendimi göstererek vücudumu yukarı aşağı işaret ettim, “gerçekten kötü.”

Beni süzdü ve iç çekip gözlerini kapattı. “Bugün o atın hayatını kurtaran biri gibi görünüyorsun. Önemli olan o. Güzel olduğunu zaten biliyorum.”

Gözleri kapalı olmasa, ağzımın bir karış açık kaldığını görürdü. Az önce güzel olduğumu yüksek sesle söylediğinin farkında mıydı? Şaka mıydı, değil miydi? Artık ayırt edemiyordum. Yer gök olmuştu, sol artık sağdı ve Vaughn Harding güzel olduğumu düşünüyordu.

Gözlerini hafifçe araladı, ifadesi bir şey ele vermiyordu. “Billie, düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum. Git de yat.”

Verebildiğim tek cevap, “Tamam,” oldu ve afallamış halde dönüp merdivenlerden çıktım. Güzel kelimesi zihnimin içinde dönüp duruyor, kafa karışıklığının kıvrımlı çizgileri arasında ke-sintisiz dolanıyordu.

Duş aldım. İki günlük hissettiren kir ve duyguları lifledim, ovaladım, tıraş ettim. Kafa karışıklığımı azaltmaya bir faydası olmadı ama beni öylesine sersemletti ki, yatağa kıvrıldım ve ıslak havlumu hâlâ vücuduma sarılıyken uyuyakaldım.

Tel kapımın kapanma sesiyle irkilerek uyandım. Saat kaçsa artık, dışarısı hâlâ karanlıktı. Dikkatle dinledim ve aşağıdaki örtülü ayak seslerini duydum. Mantıken oradakinin büyük ihtimalle Vaughn olduğunu biliyordum, ama bir şüphe tohumu içime düştü. Yalnız yaşayan bir kadın olarak, geceleri çıkan seslerden bir miktar korkardım.

Bacaklarımı yataktan kaydırarak ayaklarımı yere bastım. Sessizce merdivenlere ilerleyip havlumu bıraktım ve omurgamdan aşağı süzülen ürpertiyle mücadele etmek için ince siyah sabahlığımı giyip kendimi sarmaladım. Başımı köşeden uzatarak parmak uçlarımda ilk birkaç basamağı indim.

Vaughn'ın aynı koltukta oturan, sadece veranda ışıklarının sarı parıltısıyla aydınlanmış karanlık bedenini görünce içim rahatladı. Ekranını kaydırduğu telefon silüetini aydınlatıyordu. Buradan, kameraya gülümsediği, acı verici derecede yakışıklı görüldüğü, kolunda güzel bir hanımla birlikte tanıdık sıra sıra fotoğraflarım görebiliyordum. Birkaç hafta önce benim evdeki akşam yemeğini iptal ettiğinde aynı resimlere bakınmıştım. Her birinde farklı takım elbiseler, farklı kadınlar, farklı etkinlikler vardı. Tamamen dürüst olmam gerekirse, o zamandan beri onlara bir iki kez daha baktığımı söyleyebilirdim. Vaughn'ı neden fazla yakışıklı patronumdan öte bir şey olarak görmemem gerektiğinin görsel hatırlatıcıları.

Vaughn'ın etrafında olmak bana vitrin gezmeyi hatırlatıyordu. Ben bir kadındım ve onu fark etmemem için kör olmam lazımdı. Ancak bu ona dokunabileceğim anlamına gelmiyordu... ya da onu üstüme deneyebileceğim mi deseydim?

Tiksinç. Tamam. Farklı benzetme yapalım. Sanatı her zaman takdir ederdim, ama bir eser satın almak için koşturduğumu göremezsiniz. Hayranlıkla bakar ve devam ederdim. *Oo, aa, ne hoş tablo! Şu fırça darbelerine bak! Ya renkler! Ah, vay canına, saate bak, gitsem iyi olacak. Son.*

Önümdeki güzel tablo başını yana eğerek şakağını avucuna koydu, dirseğini kahverengi koltuğun büyük rahat kolçağına yasladı ve nefesini saldı. Omuzları alışkın olmadığı bir açı almıştı, kendi içine doğru katlanıyor gibiydi. Bir yanım kendini davetsiz misafir gibi hissetti, ama pek sınır tanımayan diğer yanımın umurunda değildi. Basamakların geri kalanını indim ve bu dik katini çekti.

Telefonunu aceleyle kilitledi ve dönüp bana baktı. “Uyuyamıyor musun?” diye sordu, sesi yorgunluktan biraz çatallı çıkmıştı.

“Biraz uyudum. Ama kapının kapandığını duydum ve biraz tedirgin oldum.” Köşeyi dönüp yanından geçerken omzunu sıktım ve önündeki pencere pervazına yaslandım.

“Sadece DD’ye biraz saman verip onu kontrol ettim. Görünüşe göre her şey tekrar yolunda gidiyor.” Duraksadı ve kafasının karıştığını belli edercesine hafifçe başını eğdi. “Nasıl tedirgin oldun?”

DD’nin durumu hakkında verdiği bilgiyle içime büyük bir rahatlık doldu. “Evde biri var gibi işte.”

“Ama burada olduğumu biliyordun ya?”

“Biliyorum.” Elimi sallayarak onu savuşturdum. “Bazen burada tek başına yaşamak hayal gücünün coşmasına neden oluyor. Bu yüzden DD’nin dışarıda olup eşlik etmesini seviyorum. Bekçi atım.” Zorlama bir kahkaha attım.

Kaşları çatılırken, gözleri kısıldı. “Senin için bir alarm sistemi kurduracağım.”

Gözlerimi devirdim. “Vaughn, o aşırıya kaçmak olur. Ben iyiyim.”

“Bunu yapacağım, Billie. Kendi evinde o şekilde hissetmeni istemiyorum.”

Mağara adamına da bakın.

Birbirimize baktık, benim şirret yüzüme karşı onun şirret yüzüydü. Ama her zamankinden daha erken pes ederek başını iki

yana salladı ve gözlerini kaçırdı. Gergin görünüyordu ve kendini internetten arattığını gördükten sonra, bir sorun olduğunu biliyordum. Bilerek gözlerimden kaçınıyormuş gibi, doğal sayılmayacak kadar bir süre başka yöne baktı.

“Vaughn,” diyerek sessizce söze başladım, “öncesinde hassas bir noktaya dokunduğumu biliyorum. Duygularını incittiysem, özür dilerim.”

“İncitmedin.” Cevabı kısa ve sertti.

“Bana maval okuma, Patron. Kendini internette araştırdığını gördüm.”

İtirafım üzerine inleyerek iki eliyle yüzünü ovuşturdu. “İnternetteki bağlam dışı fotoğraflara yanıt vererek onlara önem katmayacağım. Ben ne tür bir adam olduğumu biliyorum.”

Gözleri bir an benimkilerle buluştuktan sonra tekrar aşağı indirdi. Süper ötesi muhteşem. Şimdi de tanıdığım en gururlu adamlardan birini hem incitmiş hem utandırmıştım.

“Konuş benimle. Biz arkadaşız, unuttun mu?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Hangisine?”

“İkisine de,” derken, bakışları tekrar benimkilere kilitlendi.

“İkisine de mi?” Omuzlarımı daha da dikleştirip pencere pervazına yaslanarak kendimi korumaya çalıştım. Az önce bana söylediği şeyden alınmak istemiyordum. Ama alındım.

Bana hiçbir şekilde şaka izi taşımayan bir ifadeyle baktı. Bu her zamanki atışmamız değildi; şu an fazlasıyla dobraydı. Bunun gözlerimin batmasına neden olmasından nefret ettim. Onun önünde ağlamamaya kararlı halde, yanından uzaklaşmak için pencere pervazından doğruldum. “Arkadaş değilsek, o zaman burada olmana gerek yok. Evine git. Yarın işte görüşürüz.”

Ben kaçamadan bileğimden tuttu ve olduğum yerde kaldım. Dün gece bileğimi başımın tepesinde tutuşunun anıları zihnime doluyordu.

Tek hissettiğim şey sıcaklık olsa da titredim. Başımı eğip ona baktığımda, ezici bir arzu hissiyle çarpıldım. Dokunuşuna verdiğim fiziksel tepkiyi fark etmediğini ummuştum, ama ettiğini anladım. İkimizin de alev alev yandığı belliydi ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Yüzündeki ifade nefesimi kesti; can yakıcıydı. Göğsümü sızlattı.

Bütün sert hatlarını, o yoğun gözleri incelerken, olduğum yere kök saldım. Donmuştum.

“Konuşmak istemiyorum. Biz arkadaş değiliz.” Sözleri kâğıt kesigi gibiydi. Acıtıyor ama kanatmıyordu. “İstediğim şey sensin, üstüme binmeni istiyorum ve arkadaşlarımdan bunu yapmasına izin vermem.”

Hâlâ bana bakıyordu, bileğimi tutmuş, nabzımın üstünde küçük daireler çiziyordu. Tek duyduğum sığ nefeslerim ve kanımın kulaklarımda çağlamasıydı. Dokunuşunun altında nabzımın çılgınca atarak temposuna uyduğuna hiç şüphem yoktu.

“Bu kötü bir fikir, Vaughn,” dedim hırıltılı bir sesle.

“Bana nedenini söyle.”

“Söyledim zaten. Sana bir liste neden sıraladım,” diye karşılık verdim, artık sesimden panik akıyordu. Ama vücudum çoktan harekete geçerek onun önünde durmuş, beynimin algılayamadığı şekillerde tepki veriyordu.

“Billie, ben olduğumu sandığın gibi zampara değilim.” Öteki elini sabahlığımın dışından dizimden başlayarak kalçama doğru kaydırdı. “Annemi mutlu etmek için onun ayarladığı, çoğunlukla platonik randevulara çıkıyorum. Çünkü annemi seviyorum ve niyetinin iyi olduğunu biliyorum.” Durdu ve beni sert bir bakışla olduğum yere çiviledi, “Ve çıkmamak için bir nedenim yok.”

Yaptığı ima aramızdaki havada, bir olta ipindeki yem gibi asılı duruyordu; parlak, dalgalı ve büyüleyici. Yoğunluktan siyaha dönmüş gözlerle bana baktı. Soru aramızda dalgalandı ve düşünebildiğim tek şey, ellerimi onun dağınık saçlarında gezdirmek istediğimdi. Sadece bir kez daha. *Ona bir neden verme, yürümeye devam et.*

Kafamdaki uyarı dolu sesi yok sayarak ona bir adım daha yaklaştım. Elimi uzatıp parmaklarımı başının tepesindeki saçların arasından geçirdim ve sürekli aynı hoş yerden alnına dökülen koyu renk bukleyi geriye doğru taradım. O saç tutamı her zaman nasıl bir gün geçirdiğine dair önemli bir ipucu sağlıyordu. O saç tutamı onu her zaman *tam da* külotumu eritecek kadar dağınık gösteriyordu.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı, o bakışta çok fazla vaat yüklüydü. Elini kalçamın üzerinden geçirerek sadece kıcımı avuçlayıp beni daha da yakınına çekebileceği yerde durdu. O el daha da aşağıya, üst uyluğuma doğru gitti ve parmaklarını sıktı. Her bir parmak ucunun bacağımın etrafına sarıldığını, iç uyluğumun hassas derisine, eğer giyiyor olsaydım külotumun olacağı yerin hemen altına bastırdığını hissedebiliyordum.

O parmaklar pelvisimden yukarı bir elektrik akımının geçmesine neden oldu ve bir sıcaklık akıntısı aşağılara döndü. Vücudumun beynimi tamamen devre dışı bırakacağı şekilde, güzel başını öne doğru eğip kalça kemiğimin tam üstündeki o ultra-hassas noktaya bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, “Bana bir neden ver, Billie.”

Dudaklarımdan bir inilti fırladığında, beni oradan öpmeye devam ediyordu, dişlerini kemik boyunca kaydırarak titrememe neden oldu. Sızlayan bedenim idareyi ele aldı ve ben daha ne yaptığımı anlayamadan, önünde diz çöktüm ve çılgın gibi eşofman altının lastiğini çekiştirmeye başladım. Pek bir şeyin farkın-

da değildim, ama onu ağzımda istediğimi biliyordum. Her çıkıntıyı hissetmek istiyordum. Kontrolü geri almak ve onun kendi kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

Güçlü eller bileklerimi kavradı. “Dur, Billie.”

Başımı kaldırıp gözlerimi onun eşofmanına baskı yapan etkileyici aletinden ayırdım ve ellerimi kurtararak sendeleyerek ondan uzaklaştım. “Özür dilerim.” Az önce patronuma yapmaya çalıştığım şeyin gerçekliği tüm çıplaklığıyla kafama dank etmişti.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve eliyle beni daha yakına çağırdı. “Gel buraya.”

Tereddütle ona doğru bir adım attım ve tekrar iki bileğimi de yakaladı. “Otur,” diyerek çenesiyle kucağını işaret etti.

İtaat ederek tam tarif ettiği şekilde, üstüne bindim. Her bir dizimi düzgün belinin birer tarafına yerleştirirken, çıplak tenime değen kıyafetleri yumuşaktı.

Kusursuz bir şekilde uyduk.

İki bileğim de hâlâ onun elinde olduğundan kendimi toparlamadım ve bacaklarımı onun etrafında araladım. Sabahlığımın önü açıldı ve etrafımızı saran karanlığa rağmen her şeyi gözler önüne serdi.

İnleyerek dikkatle izledi, gözleri için için yanıyordu ve dili dışarı çıkıp dudaklarını yaladı. Onun vücuduma bu kadar aleni şekilde hayranlıkla bakması baş döndürücüydü. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum, onun da görebildiğine emindim.

Altımda bacak kasları sert ve sarsılmazdı, ama popoma bastıran ereksiyon daha da sertti. Kalçalarımı ona doğru sallayarak sürtündüm ve göğsünden derin bir hırıltı kurtuldu. Hareketi durdurmak için kalçalarımı kavradı, ben de ellerimi göğüs kaslarına koydum, ince tişörtünün altından sağlamlığını hissedebiliyordum.

Titrek bir nefes vererek, "Siktir," derken, açıkta kalan kısmıma bakıyordu, sonra başını kaldırıp tekrar gözlerime baktı. Sıcak kara kömürler gibi alev alev bir bakıştı. Muhtemelen o kömürlerin üzerinde yanacaktım.

Gergin bir tavırla dudaklarımı ısırdım. "Yarın bundan pişman olacağım."

"Hayır, Billie." Elleri beni okşadı. "Ben bu kusursuz küçük amı yiyeceğim, sonra da seni yatağına yatıracağım. Yarın mı? Yarın düşüneceğin tek şey, dilim içindeyken ne kadar iyi hissettiğin olacak."

Nefesim dudaklarımın arasından bir tıslamayla çıktı. Hay sikeyim. Bakire değildim, ama Vaughn öyleymişim gibi yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu. Bütün vücudumu ateşe vermişti aslında. Beynimi de tabii, çünkü kendisi içinde mutlulukla yuvarlanacağım bir kötü kararlar birikintisine dönüşmüştü.

Vaughn'ın elleri sırtımda şehvetle yukarı aşağı kayarak geçtikleri yerlerde tüylerimi diken diken etti, sinir uçlarımı kavurdular. Pek düşünemez haldeydim. Bir eli yukarı hareket ederek saçlarımı avuçladı ve beni bir öpücüğün içine çekti. Ateşli ve sert bir öpücük olmasını bekliyordum, ama yumuşak ve araştıran türdendi. Ustaydı, ihtiyaç dolu vücudumu yıllarca çalışıp uzmanlaştığı bir enstrüman gibi çalışıyordu. Şu anda bu, umurumda da değildi. Bir uzmanla oynayabilecekken, neden lafı geveleyen delikanlılarla takılacaktım ki?

Dili ağzımın içine daldı. Sataşıyordu. Araştırıyordu. Bu defa almaktan çok daha fazlasını istiyordu. Sol eli yavaş yavaş tırmanarak karnımın üstünden göğsüme ulaştı. Saçımı kavramış ağzımın içini araştırırken, başparmağı meme ucumu ileri geri okşadı.

Teslim oldum, şu an tek bir parçamın bile itirazı yoktu.

"İstediyini söyle, Billie," diye dudaklarıma doğru mırıldandı ve hafifçe dişledi.

Ne biçim patronluk taslıyordu. Bana talimat vererek bunu mahvetmek zorunda mıydı?

“Anlayamıyor musun?”

Saçımı çekince, gözlerine bakmak zorunda kaldım. “Hayır. Söylediğini duymak istiyorum. Emin olmak istiyorum.”

O bana şimdiki gibi bakarken, her şeyi söyleyebilirdim. Gözleri çikolatalı fondü gibiydi. Sıcak ve eriyik. Onu bütün vücuduma sürüp ona yalatmak istiyordum. Saçları karmakarışık, bir günlük kirli sakalı ona hafiften kaba bir görüntü kazandırmıştı ve verdiği hissi sevdim.

Sevmek yok. Düzeltme, büyük bir hayranı oldum. Kaba Vaughn, şık Vaughn’dan çok daha hoşuma gitti. Aslında bu iki yönünün zıtlığı ve öyle kolay değişebilmesi hoşuma gidiyordu. İstiyor muydum? Eh herhalde, istiyordum.

“İstiyorum.” İtirafımda bedenim ürperdi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, gözlerinde şeytani bir ışıltı, dudaklarında bilmiş bir sırıtış vardı.

Orada dengemi bozmaya çalıştığını biliyordum. Birbirimize bunu sürekli yapıyorduk. Meydan okuma hoşuma gitti, dolaısıyla ona doğru kirpiklerimi kırpıştırarak kulağına eğildim, bunu yaparken de dişlerimi sakallı çenesine sürttüm. Alçak sesle konuşmaya çalıştım ama sabahın erken saatlerinin sessizliğinde gürültüyle duyuldu.

“Dilini içimde istiyorum.” Elini alıp vücudumda aşağı kaydırdım ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığın tam üstüne koydum.

Kaslı göğsü şimdi yükselip alçalıyor, parmakları kendi kendine hareket ediyordu. Kıvrımlarımı araştırarak klitorisimi okşadı. “Bu kusursuz küçük amı yemeni istiyorum.” Neredeyse anında bir parmağını içime soktu. Vücudum bükülürken, parmağını orada çevirerek doğru noktaya bastırdı.

Başım geriye düşerken, nefesim ciğerlerimi terk etti. Sert aleti popoma baskı yapıyor, kararlı eli saçımı kavırıyor ve güçlü parmağı içime doğru bastırıyordu. Bütün hisler birleşti. Bana hükmediyordu. Sinir sinapslarım şakımaya başladı. Daha ne olduğunu anlamadan, kendimi ona dolanmış halde buldum, popomu kavramış, basamakları ikişer ikişer çıkarak beni üst kata taşıyordu.

Düşünecek zamanı zar zor bulabildim. *Ben ne halt ediyorum böyle?*

VAUGHN

Billie'yi üst kata taşırken kendimi mağara adamı gibi hissediyordum. Ya da aylar süren bir baskından sonra en çok istediği hazineyi ellerine alan bir Viking gibi.

Artık bununla savaşmıyordum bile. İş siktir et. Ailemi siktir et. Ne istediğimi sandığımı siktir et.

Ben Billie Black'i istiyordum.

Aslında hiçbir kadına ona olduğu kadar açlık çekmemiştim. Çoklu kişiliği, pis ağzı, uzun bacakları ve mükemmel yuvarlak poposu. Rol kesmekten bıkmıştım. Kendimi dizginlemekten bıkmıştım; bu konuda somurtmaktan bıkmıştım.

Bu gece onun daha önce hiç olmadığı kadar şiddetle boşalmasını sağlayacaktım. Vücudunu sahiplenecektim. Ona neleri kaçırdığını gösterecektim. Sonra da üstünü örtüp daha fazlasına hasret çekmesine neden olacaktım. Ona küçük parçalar halinde verecektim. Takip etmek zorunda kalacağı, yola atılmış küçük

ekmek kırıntıları gibi. Aceleyle getirip de ona bunu ciddiye almadığımı düşünme tatminini vermek istemiyordum.

Çünkü ciddiye alıyordum.

O fotoğraflar? Öteki kadımlar? Bir anlamları yoktu. Seve seve ispatlayabilirdim.

Aptal değildim ve bu gece ne yaparsam yapayım, yarın onun kafayı yiyeceğini anlayacak kadar onu tanıyordum. Sabah Billie'nin farklı bir versiyonuyla karşılaşmaya tamamen hazırlıklıydım. Şu an önümdeki bu erimiş, aç, yumuşak başlı versiyonu olmayacaktı. Ancak fırsatım varken bunun tadını çıkaracak ve ona bu Billie'nin daha çok ortaya çıkıp benimle oynaması gerektiğini kanıtlayacaktım.

Çünkü kazanmak niyetinde olduğum bir oyundu bu.

Billie'yi yatağa atıp yağmalamak istiyordum. Aynı zamanda ona porselenden yapılma gibi davranmak istiyordum. Ulaşmış gibi görüldüğümüz bu kırılgan anlaşmayı bozmak istemiyordum. Sert bir maske takınıyor, enerjik kişiliğini ortaya çıkarıyordu ama oranın altında sakladığı üzgün kızı görmüştüm bir kere. Olduğu yere gelmek için dişiyle tırnağıyla çalışmış ve bir yabancıнын kışına kamçı vurabilecek olan, insanlardan kaçan ve kimselere güvenmeyen kız.

Onu yatağa yatırıp üstüne çıktım ve dirseklerimi başının her iki yanına yasladım. Onu tekrar öptüm. Saygıyla. Dudaklarımın atında dudakları dolgun, açık ve hevesliydi. İnlemeleri ve iç çekişleri kurumuş çimenlerin üstüne düşen yıldırımlar gibiydi. Ateşime dökülen benzin. Daha fazlasını istiyordum. Kontrolünü kaybedip adımı haykırmasını istiyordum. Bunu onun aklına kazımak istiyordum. Vücudumu... onun vücuduna kazımak...

Dudaklarından çekilerek yüzünü seyrettim. Pencereden giren ay ışığı zarif yüz hatlarını vurguluyor; yanakları, boynunun altı ve köprücük kemikleri boyunca bütün kadınsı girinti çıkıntıları aydınlatıyordu. Her birini yalamak istedim.

Şekil ve renk olarak kediyi andıran gözleri amber gibi parlıyor ve yüzümü daha önce hiç görmediğim bir açıklıkla araştırıyorlardı. Dolgun, kalp şeklindeki dudakları hafifçe aralanmıştı ve aletimi oraya bastırdığımı düşünmeye engel olamadım. Dudaklarının arasından kayışını izlemek... Kedimsi gözlerinin kocaman açılışını seyretmek... Her santimimi yutarken inlemesinin titreşimlerini izlemek...

Sırf düşünmek bile beni imkânsız derecede sertleştirdi. Bana dokunmamıştı bile ama patlamaya hazırdım. Yüzüne ya da dolgun memelerinin üstüne. Ancak bir planım vardı ve benim boşalmam bir sonraki seferi beklemek zorundaydı. Çünkü daha yeni başlıyordum.

Ayağa kalkıp ona baktım, tepesinde dağ gibi dikiliyordum. Güzelliği, yüzündeki ahlaksız ifade neredeyse çözülmemeye neden olacaktı. Nefesim göğsümde tılandı. Onu almama hazır halde, uzun kolları ve bacaklarıyla, hale gibi yayılmış kestane yelesiyle altımda sere serpe yatıyordu.

Tadını çıkarmam için hazır, dünyanın en leziz tatlısı gibi...

Gözlerim vücudunu incelerken, bakışlarımdan utanmadı. Sabahlıkların yüz karası olan o ince, siyah şey hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Omuzlarından başlayan derin V şeklindeki açıklıkla sadece meme uçlarını örtüyor, ince belindeki kuşağa kadar gidiyordu. Orada yansıması olan ters V ise biçimli bacaklarına doğru açılarak onu pek kapatmıyordu.

Beline dolanmış kuşağın ucuna yapışıp çekiştirdim. Düğüm kolayca açıldı ve sabahlığın her iki tarafına parmaklarımı geçirip çekince, ay ışığıyla aydınlanan pürüzsüz bedeni açığa çıktı.

Billie'nin dış görünüşüne haksızlık ettiğini biliyordum. Kendiyle dalga geçen bir tavırla kendinden amazon diye bahsettiğini ya da saçlarını taramamış, yüzünü yıkamamış haliyle onu gördüğümde dehşete düşecekmişim gibi davrandığı gözümünden

kaçmamıştı. Ancak daha fazla yanılamazdı. Çıplak ve benim için ıslanmış halde altımda sere serpe yatarken, düşünebildiğim tek şey vardı: *benim*.

Dik göğüsler. Bir avucu dolduracak kadar. Tam ihtiyacım olan. Biçimli omuzlar ve kollar, genişleyen kalçalar, sıkı bir karın ve bacaklar; hepsi yıllarca bir çiftlikte beden gücüyle çalışmaktan ve ata binmekten olmuştu. Onu ilk günden beri nasıl karşı konulmaz bulmadığımdan pek emin değildim.

Kör müydüm acaba? Bana tam olarak mükemmelliğin sınırında görünüyordu.

Başka hiçbir erkek bir daha bu manzaranın tadını çıkarmamalıymış gibi görünüyordu. Eğer biri ona kendini çarpıcı ya da aşırı becerilesiden daha azı gibi hissettirdiyse, aptalın teki olmalıydı.

Yatağın kenarında, tam onun önünde diz çöktüm, tapınağına tapınmaya hazırdım ve ben bunu yaparken onun alt dudağını ısılatışını gözden kaçırmadım.

Ellerimi baldırlarından kaydırdım ve çevirerek poposunun altına koydum, çıplak teniyle sabahlığının ince kumaşının arasındaydı.

“Kenara kay, Billie.”

Başını kaldırıp bana baktı ama bir şey söylemedi. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Nefesleri sık solumalara dönüştü ve göğsünde titreşti. Pelvisini fazla yavaş bir şekilde kaldırıyor, sabrımı yitirdim. Kalçalarını kavrayıp onu aşağı çektim ve nefesi kesildi.

Poposu yatağın kenarına yaklaşmış, dizleri bükülmüş, topukları yatağa bastırır halde dururken, her başparmağımı bir kalça kemiğine bastırarak onu olduğu yerde, açık seçik tuttum. “Bana ne istediğini söyle.”

“Ben... Ben devam etmeni istiyorum,” diye kekeleyerek nefes nefese cevap verdi.

Bunu istediğini, beni istediğini söylediğini duymak aletimin kabarmasına, kalbimin göğsümde sarsılmasına neden oldu. Billie o kadar gardı yüksek, o kadar dokunulmaz biriydi ki, bu itiraf bambaşka bir şey gibi hissettiriyordu.

Dizinin iç tarafına nazik bir öpücük kondurdum. “Daha fazlasını yapabilirim.” Lafını ikiletmezdim.

Ellerimi dizlerinin altına geçirerek onları araladım ve bir bacağı omzuma atarken yumuşak iç bacağından yukarı öpücükler kondurdum. Kadınlığı artık parlıyordu. Bu kadar yakından, sırlıklam olduğunu görebiliyordum. *Bunu ona ben yaptım.*

“Siktir, Billie. Yenilesi görünüyorsun.”

Başını yana çevirdi ve tutamadığı inlemesini bastırmak için elini yüzüne kapattı. *Tatlı kız, neye bulaştığının farkında değilsin.*

Diğer topuğunu tekrar yatağa yerleştirerek onu benim için iyice açtım. Kendimi delirtiyordum. Burada gerçekten kendime işkence ediyordum. İkimize de ediyordum muhtemelen.

Baş parmağımı kıvrımlarından yukarı kaydırarak okşadım ve sonunda nazikçe klitorisine sürtündüm. Kadife teninin etrafımda kıpırdanmasını izledim. Kalçaları yataktan yükseldi. Tekrar okşadım ve kıvranarak kasılmasını seyrettim. Fazla duyarlı. Fazla hassas. Başparmağımın ucunu içine soktum ve omuzumdan sarkan bacağının titrediğini hissettim.

“Vaughn. Lütfen.” İnledi.

“Lütfen ne?” diye sordum, başparmağımın ilk boğumunun ıslak ve dar kanalına girip çıkmasını izliyordum.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu, gözlerindeki vahşi bakış benimkilerin bir yansımasıydı. “Daha fazlasına ihtiyacım var. Bana fazlasını ver.”

Göz temasını bozmadan parmağımı içinden çıkardım ve hassas tomurcuğunun etrafında daireler çizdim. Başımı geriye bıra-

karak çığlık attı, zevkin vücut bulmuş hali gibi yuvarlak memelerini yukarı doğru itti. Onu izlemeye bayılıyordum.

Tekrar bacaklarının arasına odaklanarak onu yakına çektim ve dilimi merkezinden kaydıldım. Yavaşça.

Belli belirsiz, “Siktir, evet,” dediğini duydum. Etrafımda tüm bedeni titredi.

Kontrolümü tutan pamuk ipliğini koparmaya o titreme yetti. Sonrasında bacaklarını genişçe açılacak şekilde bastırdım. Ziyafet çekmeye giriştim. Ellerimi uzatıp memelerini kavradım. İşaret ve başparmaklarımın arasında meme uçlarını çekiştirdim. Altımda zevkten kıvrandı. Filtresiz sözleri içimdeki ateşi körükleyen bir bilinç akışı, arzu seliydi. “Devam et. Durma. Daha sert. Daha fazla. Beni becermeni istiyorum, Vaughn.”

Yatakta da dışarıda olduğu kadar geveze olduğunu bilmiydim. Yalvarıyordu. Aletim de çok sertti. Hiç olmadığı kadar sert. Can acıtiyordu. Billie dilimin altında cennet gibiydi. Haliyle umurumda bile değildi.

Her iki bacağı da boynumun etrafında kıvrıldı. Beni yakına çekiyordu. Kalçaları sallanarak utanmazca kendini ağzıma daha çok bastırdı. Fena halde bayılmışım.

“Vaughn, çok yaklaştım,” dedi nefes nefese, bacaklarının arasında gerçekleşen gösteriyle büyülenmişti.

Durup ona ahlaksızca baktım.

Sızlandı. “Sana durma dedim.”

Sırıttım ve poposunu avuçlayan elimi oradan çektim. Ardından oradaki iki parmağı tek bir sert hamleyle içeri soktum.

Başını geriye atarak tekrar, “Siktir,” diye haykırdı.

Siktir doğru kelimeydi. Siktir, bunu izlemeye bayılmışım.

Tekrar parmaklarıma odaklandım. Bir ritim tutturdum. İtiyor, çekiyordum. Parmaklarımın onun ıslak sıcaklığına girip çıkmasını izledim.

“Ah Tanrım,” demesi, bu karışıma ağzımı da eklememe yetti, dilimi sinir yumağının üstünde döndürüyor ve bastırıyordum.

Billie’nin vücudu gergindi ve ilgimin altında kıvranıyordu. Meme uçlarını çimdikledi. *Aferin kızım.* Pelvisinde biriken gerilimi hissedebiliyordum. Serbest kalmaya hazır bir yumak gibiydi. Ateşlenmeye. Patlamaya.

Sonra bunu yaptı.

“Aman Tanrım. Vaughn! Ben...” Etrafımdaki her şey kasıldı. Bacakları. Kadınlığı. Elleri. O eller şimdi saçlarımdaydı ve beni kendi çekiyordu. Parmaklarımı pompalayıp onu yalayarak orgazmını elimden geldiğince devam ettirirken, titreşimler vücudunu halsiz bıraktı.

Sonunda vücudu etrafımda gevşedi. Az önce yaptığımız şeyin büyüklüğü beni çarptı.

Zaman durmuştu. Billie’yle kuşatılmış haldeydim –sığ nefesleri, teni, kokusuyla– ve bu defa farklı olduğunu fark ettim. Billie ile çok daha *fazlasıydı*. Aletim kendini imha etmek üzereydi ve tek düşünebildiğim Billie’yi öpmek, ona sarılmak, onu tekrar boşaltmaktı. Sonra tekrar.

Etrafımda dağılışını izlemek gördüğüm en güzel şey olmalıydı. Aylardır biriken ayların duyguları tamamen birleşerek hayatımın en tatmin edici cinsel tecrübesinde toplanmıştı.

Fena boku yedim.

BILLIE

Anlaşılan ben de Vaughn da haklıydık. Sabahın altısında tamamen uyanmıştım ve dün gece yüzünden kafayı yiyordum. Ama aynı zamanda onun günahkâr dilini hatırlamaya da fazlasıyla odaklanmıştım. Sırayla saat başı DD'yi kontrol etmiştik ve birimizin yatağa döndüğü her seferde beni vücudunun kıvrımına doğru çekerek saçıma öpücük kondurmuştu.

Avuçlarımın altını gözlerime bastırdım, sonra başımı çevirip yanımda hâlâ uyuyan Vaughn'a baktım. Nefes kesiciydi. Kelimenin tam anlamıyla. Orada uzanışını izlerken nefesim göğsümde tıkanı, içeri süzülen sabah ışığının altında tanrı gibi görünüyordu. *Am yeme tanrısı.*

Hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyordum. Dün gece ay ışığında tehlikeli görünen, ukala ve külot ıslatan Vaughn mı? Yoksa altın parıltılı günışığında sıcak tenden ve sert hatlardan

oluşan Vaughn mı? Hafif nefesler, o imzası niteliğindeki amaretti kokusuyla birleşiyordu.

Belki de bu yüzden kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Vaughn'dan ve kötü kararlar vermekten sarhoş olmuştum.

Duyguları seksten ayırmak konusunda iyiydim genelde ama bu yeniydi ve biraz panikliyordum.

Tamam. Epey panikliyordum.

Geçen yıllar boyunca, Hank bana bağlanma sorunlarım olabileceğini ima etmişti. O her şeye burnunu sokan şerefsiz haklı olabilirdi.

Şerefe, anne ve baba! Beni dış dünyaya salarken bir şey kazandırmışsınız en azından!

Dün gece Vaughn, bu zamana kadar uzak durduğum insanların bir örneği, elimi kolumu bağlayıp derimi yüzmüştü. Göğsümün içini açmıştı. Yük treni gibi boşalmama neden olmuştu. Gerçekten seks yapmamıştık bile; gerçi yapalım diye yalvardığımı hayal meyal hatırlıyordum.

Ah Tanrım. *Yalvarmıştım.*

Ayıp. Ayıp. Ayıp.

Normal iş ilişkimize döndüğümüz an –çünkü kesinlikle dönecektik– bunu sürekli bana karşı koz olarak kullanacaktı.

Sadece tek gece. Gösteri bitti, millet!

Hafızamdan kolay kolay silinmeyecek tek bir gece. Bana dokunuşu. Beni yalayışı. Isırışı. *Sahiplenişi*. Sonraki yıllarda beynime ve bedenime kazınmış olacaktı. İyi seks de yapmıştım, kötü seks de. Hatta harika seks yaptığımı bile söyleyebilirim. (İrlanda aksanı, müstehcen konuşmaları acayip bir seviyeye taşıyor, biliyor musunuz?) Ama dün gece dünya dışı bir deneyimdi. Sırf düşüncesi bile bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyordu. Kirli sakalının hassas bacaklarıma sürtünüşünün hatırasıyla tenim yanıyordu. Adam ustaydı.

İşte bu yüzden onu kapı dışarı etmemiştim. Gitmeye çalışmıştı, şafaktan önce ahıra yürüyecek ve oradan da arabayla evine gidecekti. Mankafa. Ona da öyle demiştim zaten.

“Mankafa gibi davranma. Bütün gece nöbet tuttuktan sonra karanlıkta taşra yollarında araba sürmeyeceksin. Gel şuraya.” Battaniyeyi kaldırıp geri kayarak ona yer açmışım.

Benim yatağım için fazla iriydi, ama işe yaramıştı. Bana şüpheyle bakarak, “Tamam, ama seni becermeyeceğim,” demişti yüzünde salakça ukala bir sırıtışla. *Hıyar.*

Sonra sadece pencereden süzülen gümüşü ışığın altında, karanlıkta soyunmasını izledim. Vücudunun iyi olacağını biliyordum (Erkekleri süzmek konusunda bir uzman olduğumu düşünmek isterim) hem birkaç yerine dokunmuşluğum vardı.

Ancak gerçekten bambaşka bir şeydi.

Beklentilerimi aşıyordu. Vaughn’ın boş zamanlarında ne yaptığına dair fikirlerim vardı ve çoğunlukla denk geldiği kadınları becermeyi içeriyordu, ama artık yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlamışım. Çünkü hiç kimse günde bir iki saat spor yapmadan böylesine iyi görünemezdi. Hiç. Kimse.

Ardından bana *sarılmıştı*. Ne yapacağımı bilememiştim. Dolayısıyla öylece uzanıp kabullenmişim. Onun sadece uzanıp uyuyakalmasını bekliyordum. Daracık boxerıyla yatağa yayılıp ruh değiş tokuşu yapıyormuşuz gibi beni öpmesini, az önce yaptığımız şeyin tadını almama neden olmasını, sonra da kollarını etrafıma dolayıp çıplak omzuma yumuşak öpücükler kondurmasını değil.

O kısım sürpriz olmuştu. Hoş bir sürpriz.

Şimdi de gözlerime onun uyuyan bedeninde gezinme izni vererek onu yine hayranlıkla seyrediyordum. Görüntüyü hafızama kazımaya çalıştım. Bir gün torunlarıma anlatacak güzel bir hikâyeydi. Onun gibi bir şey işte.

Üstün başarı göstermişim. Tek geceliğine bir Adonis yakalamıştım. Sert hatlar, inanılmaz geniş omuzlar, dişlerimi batırmak istediğim pazılar, yorganın altına doğru gözden kaybolan bir V ve hafifçe serpiştirilmiş koyu renk kıllar. Adam bildiğiniz erkeksiydi.

Bir de bacaklarımın arasında gürleyen o hırıltılı, buyurgan ses.

Siktir. Fena abayı yakmıştım.

Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek yerdeki sabahlığımı etrafıma sardım ve parmak ucumda alt kata indim. İlk olarak DD'yi kontrol ettim, padokta ayakta durmuş rahat bir şekilde uyukluyor gibi görünüyordu, köşede de bir iki kaka vardı.

Harika haber.

İkinci olarak kahve yaptım ve uyandığında Vaughn'a ne söyleyeceğimi planladım. Kendimi sakın davranmaya ve ölümüne tuhaf hallere bürünmemeye hazırlarken, bir titreşim sesi duydum ve telefonuma bakındım. Tabii ki kaybetmişim. Darmadağın bir haldeydim ne de olsa.

Mutfağı kontrol ettikten sonra kendimi oturma odasında buldum, gözlerim malum koltukta gezindi. Hani şu çöküşümün başladığı yer.

Telefonumun siyah alt ucu oturulan minder ile kolçak arasına sıkışmıştı. *Çok şükür.*

Oradan çıkardım ve bir sürü bilgilendirme mesajı göndermek niyetiyle ekranı açmaya çalıştım. Ama parmak izim işe yaramadı. Şifrem de öyle. Telefon ekranına döndüğümde, bunun benimki olmadığını fark ettim. Vaughn'ındı. Dün gece ben onu taciz ederken, cebinden düşmüş olması mantıklıydı. Tezgâha koymak niyetindeydim, ama bekleyen mesajı yüzüme bakıyordu.

ANNE

Günaydın, tatlım. Gelecek cumartesi sana galada Emma Breland'ın eşlik edeceğini hatırlatmak istedim sadece. Dün tenis kulübünde onunla konuştum ve kızcağız dört gözle bekliyor. Tatlı kız. Pembe giymeyi düşünüyor, belki sen de uyumlu bir şeyler giyebilirsin?

Bu kadın şaka mıydı? Onların mezuniyet balosuna filan gittiklerini mi sanıyordu?

Ayrıca gerçekten güvensiz olan yanım, Vaughn'ın eğer benimle arkadaştan fazlası olmak istiyorsa, ne bok yemeye gidip başka bir kadınla buluşma planları yaptığını merak ediyordu.

O senin patronun, erkek arkadaşın değil, seni üzgün mal.

Gerçekten şaşırmamam gerekirdi. Bu tür adamların yaptığı şey buydu. Büyürken görmüştüm ve belli ki gerçekleri saklamak ve herkesle düşüp kalkmak konusunda babam da şekil Aydı. Vaughn dün gece kalkanlarımı indirmek için bütün doğru şeyleri söylemişti, ben de yemiştim.

Sorgusuz. Sualsiz.

Vaughn'ın başta sandığım gibi bir erkek-orospusu olduğunu düşünüyor muydum? Hayır. O konuda yalan söylediğini sanmıyordum. Ama aptal yerine konmaktan hoşlanmazdım. Beni bir ömür idare edecek kadar uluorta rezil olmuşum zaten. Birkaç gün içinde, kızlar kapınızda kuyruk olacaksa, istediğiniz şeyin ben olduğumu söyleyemezsiniz.

Onun annesinin parmağında oynattığı yirmi sekiz yaşında bir adam olduğunu düşünüyordum gerçi. Annesinin ona rastgele kadınları ayarlaması bir şeydi, o bunu yapınca Vaughn'ın annesinin suyuna gitmesi bambaşka bir şeydi. Kadının niyeti iyi olabilirdi, ama biri sizi sürekli olarak hoşlanmadığınızı iddia ettiğiniz bir duruma sokuyorsa, hoşunuza gitmediğini söylemediğiniz için kabahat yine de sizin olur.

Vaughn annesinin karşısında yüreksiz davranıyordu, benim ise böyle bir şeyle işim olmazdı. Kendime ait yeterince anne ya da baba sorunlarım vardı, başkasınınkini de üstlenemezdim. Hayatımda başka bir projeye yer yoktu. Kendi kendine çözebilirdi.

Kendime bir fincan dumanı tüten kahve doldurdum. Çifte kavrulmuş. Çok krema. Tezgâha yaslanıp cennetten çıkma ilk yudumu aldım. Hiçbirinin tadı, sabah içtiğim ilk yudum kadar iyi olmuyordu. Gözlerimi kapatıp tadını çıkarırken iç çekerek cesaretimi topladım. Uyandığında olgun ama mesafeli olmaya kendimi hazırlıyordum. Büyük bir kızdım. Bir gecelik oynaşmadan sonra herhangi bir beklentim yoktu. Evli değildik. Bana bir bok borçlu değildi. O yüzden, anıya gülümseyip devam edecektim.

Vardığım sonuç hakkında iyi hissederek planımın gidişatından tatmin oldum. Biz sadece bir zayıflık ânında birbirine düşen çalışan ve patranduk. Duyguların yüksek, uykunun az olduğu bir an. Artık profesyonel Billie'ye dönme zamanıydı. Dışarıdaki küçük siyah atla bir Kentucky Derbisi kazanacak olan Billie.

Vaughn tamamen giyinmiş ama seks-dağınıklığına sahip bir tanrı gibi görünerek ahşap basamaklardan inene kadar, ben DD'yi beslemiş, telefonumu bulmuş ve ihtiyacım olan tüm mesajları atmıştım. Bünyemde bir fincan kahve vardı ve biraz daha kendim gibi hissediyordum.

Akıllı, kendine yeten Billie gibi.

“Selam.” Sinsice bana yaklaşıırken, günahkâr dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı, gözleri bedenimi bilmiş bir ifadeyle izli-

yordu. A       bir       . Tepki olarak omurgamın altında bir sıcaklık birikti.

Gerçekten acınasıydım. Bu adamın yakınındayken kendimi kontrol edemiyordum bile.

Beni kollarıyla tezgâha hapsetti  inde, zekice cevabım, “Merhaba,” oldu. Teninin kokusu etrafımı sararak dün gece        vücuduma dolanmış halinin verdiği hissi hatırlattı. Beni kıvrandırırışını, inleti  ini, yalvartı  ını...

Sakalını çeneme sürterek kulağıma, “Henüz kafayı yemedin mi?” diye fısıldarken ürperdim.

Vücudumun ona verdiği tepki elimde değildi. Özellikle de artık neler yapabildiğini bilirken. Tam olarak bu yüzden telafi etmek için, fazla ne  yle gülümseyerek net bir       , “Hayır! Harikayım!” dedim.

Başını eğerek beni değerlendirdi. Koyu renk zeki gözleri daha açık olan gözlerimi taradı, sözlerimi yemediği belliydi.

“Billie...” Dudakları yanağımı sıyrarak geçip dudaklarma sürtündü. “Bana yalan söyleme.”

Beni daha sertçe öptü ve hain bedenim mutlulukla ona doğru büküldü. Bir elimi göğsünün ortasına koyup onu ittim, gerçi bütün vücudum onu kendime çekmem için çığlık atıyordu.

“Giyinip ahıra gitmem gerek. Bir saat içinde Dr. Thorne ile buluşacağım.” Yanından geçtim, kollarının kutsal kavrayışından uzaklaşmak için bacaklarımı hareket etmeye zorluyordum.

Geri çekilen halimi yüzünde kafası karışık bir ifadeyle izledi. “Bugün izin yap, Billie.”

Omzumun üzerinden elimi sallayarak onu savu  turdum ve üstümü giymek için merdivenlerden çıkmaya ba  ladım. “Yok. Her şey yolunda. Bu gece uyurum. Telefonun tezgâhın üstünde. Koltukta buldum.” Sonra da düşündüğüm kadar olgun olmadığım için devamını getirdim, “Annenden mesaj var.”

VAUGHN

Hay sikeyim, harika. Annemden mesaj. Telefonumu aldım ve dehşet omurgamdan yukarı süzülürken, mesajı okudum.

Tanrım.

Zamanlaması mükemmeldi. O konuda hakkını vermeliydim. Dünyanın en kapalı kadının nihayet duvarlarını yıkmaya başlamıştım ve annem bana başka bir kadımla ayarladığı buluşmaya dair bir mesaj atmıştı.

Yer almaya hiç niyetimin olmadığı bir buluşma.

Özellikle de dün gecedен sonra.

Billie'nin yüzünde o aşırı neşeli, garip gülümsemeyle buradan fırlayıp gitmesine şaşmamak gerekirdi. Tamamen kafayı yiyordu ve o mesaj da tuz biber ekmişti.

Billie adına üzgünüm, ama ben o kadar kolay korkup kaçmazdım. Salak bir mesajla yara alan gururu beni vazgeçirmeye yetmezdi. Onun tadına bakmıştım ve daha fazlasını istiyordum. *Çok çok fazlasını.*

Aklı başında ve sabırlı bir adamdım. Pragmatik bir adam. Kovalayan taraf olmaya alışkın olmayabilirdim, ama hayatımda hiçbir kadını bu kadar kafaya takmamıştım. Billie'yle uzun soluklu oyunu oynayacaktım.

Buna değerdı.

Kafamı odasına uzattım. "Billie, bir koşu eve gidip duş alacağım ve üstümü değiştireceğim. Hemen dönerim."

"Bunu yapmana gerek yok! Ben tamamen iyiyim. Hoşça kal!" Sahte coşkusu gözlerimi devirmeme neden oldu.

Çocukluğu ortaya çıkmışken, artık onun peşindeydim. O parlak neşeli görüntü bir maskeydi ve pek çok şey açığa çıkmıştı ve ben o yüzeyi parça parça ortadan kaldıracaktım. Altındaki huysuz, asabi kadına ulaşacaktım. İlgimi çeken Billie oydu. İstedığım Billie.

Daha emniyet kemerimi yeni takmıştım ki, Bluetooth sistemime, "Annemi ara," diye bağırdım.

Telefonun çalma sesi hoparlörlerden yankılandı, ardından annemin neşeli selamı geldi, "Vaughn! Ne güzel zamanlama. Ağabeyinle arabadayım. Kahve içmeye gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?"

Bu da yeni olayıydı, artık şehirde yaşamadığımı bilerek yok sayıyordu.

"Merhaba anne. Bugün olmaz. Çiftlikteyim, unuttun mu? Seninle konuşmam lazım ama."

"Elbette, tatlım. Hayırdır?"

Pat diye söylemeye karar verdim, “Bana randevu ayarlama-ya bir son vermelisin. Çok uzun zamandır devam ediyor. Artık bitsin.”

Tuhaf bir sessizlik.

“Ben... Vaughn, özür dilerim. Yardımcı olmaya çalışıyordum.”

İç çektim. Annemle olan ilişkim en iyi halindeyken bile sıkıntılıydı. Bir yandan ona kendini daha kötü hissettirmek istemiyordum, babamın ölümünden sonraki birkaç yılda beni dedeme bırakıp kendini şişelerde boğmuş olmasının yoğun suçluluğunu yaşamadığını düşünecek kadar dikkatsiz değildim. Ama yıllar süren yokluğunu beni göstermelik bir yetişkin gibi üstüme düşerek telafi etmesinin bir son bulması gerekiyordu. İtiraf etmem gerek, bu olmadan ortak hiçbir noktamız kalmayacağından endişeliydim. Olduğumuzdan daha da uzaklaşacaktık. Ama bu daha sonra geçeceğim bir köprüydü.

“Biliyorum, anne. Ama artık yardımı olmuyor. Emma Breland’ı arayıp iptal etmemi ister misin, yoksa sen mi yaparsın?”

İptal etmek kendimi kötü hissettiriyordu. Emma Breland’ı yıllardır tanırdım. Birçok etkinliğe *arkadaş* olarak birlikte katılmıştık. Annemin normalin ötesinde burnunu sokması onun hatası değildi. Benim bunu durdurmayacak kadar büyük bir pısrık olmam da onun hatası değildi.

“Son bir kez istediğimi yapamaz mısınız? Gerçekten sevimli bir kız, Vaughn. Çiftlik için iyi bir bağlantı sağlar. İyi anlaştığınızı biliyorum, biz...”

Derin bir nefes aldım. Şu an ciddi miydi? “Anne. Kes şunu. Artık bitsin dedim.”

Arka planda abimin şeytani gülüşünü duyabiliyordum.

“Hoparlörde miyim?”

“Merhaba, kardeşim,” diye karşılık verdi Cole, sesindeki keyfi saklamakta başarısız olmuştu.

“Anne, senin için mükemmel bir çözüm buldum. Emma’yı galaya Cole götürsün. Uzun zamandır randevuya çıkmıyor.”

Bu defa gülme sesi duymadım. İçten içe gülerek ağabeyime sataşmaktan keyif aldım. Çoğu insanın atlatılabileceğinden çok daha fazlasını başarmış, ama diğer taraftan soğukkanlı ve mesafeli bir şekilde geri dönmüştü. Ulaşılmaz. Randevulaşma denizine ayağını sokma vakti gelmişti.

“Ağabeyine sataşma.” Annemin de onun yanında diken üstünde olmaya bir son vermesi gerekiyordu. “Emma’yla konuşurum. Eminim onu orada görürsün.”

Gözlerimi devirdim. Bu kadın gerçekten imkânsızdı. “Anne, ben gelmiyorum.”

“Nedenmiş?” Gerçekten dehşete düşmüş gibiydi.

“Çünkü henüz hazır değilim. Meşgulüm. Çiftlikte iyiyim. Engerek yuvasına dönmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Cevabımdan hoşlanmayarak burnunu çekti ama tüylerini kabartmayacak ya da olay çıkarmayacak şekilde yetiştirilmişti. “Seni ne mutlu edecekse, canım.”

“Harika. Sonra konuşuruz,” dedikten sonra kapattım ve arka yollardan evime doğru ilerledim.

Billie bütün hafta benden kaçındı. Cezanın kalkmasıyla oradaki atları eğitmek üzere Vancouver’daki piste gidip gelerek günlerini geçirdiğini bilmeme rağmen, ben öyle hissediyordum en azından.

Ben de çiftlikteki ofisimde saklanıyordum. Onu ne kadar istediğimi ona kanıtlamak konusunda tamamen çuvallamış du-

rumdaydım. Ne yapacağıma dair kafamda büyük fikirler vardı. Büyük jestler yapacaktım. Ama burada boyumu aşan sulara olduğumu fark ettim.

Onun için olan hislerim beni korkutuyordu. Beni felce uğratmışlardı.

Temelde ödleğin tekiydim.

Büyük paraların döndüğü bir iş anlaşması mı? Hiç sorun yok. Biri mi kovulacak? Adamınız benim. Hoşlandığın ve saygı duyduğun bir kızla konuşmak? Galiba onun yerine dağılacığım.

İşler yolunda gitmediğinde insanların benden uzaklaşması yaygın bir durumdu. Annem. Ağabeyim. Daha önce de yaşamıştım. Ama Billie ile olunca, her nedense daha kötüydü.

Onu çiftlikte görüyordum, yüzünde hep o zorlama mutlu ifade vardı ama sürekli başka biriyle kendini koruyordu. Sürekli olarak yandaşları Violet veya Hank'ten biri ile birlikteydi ve onu yalnız yakalamak imkansızdı. Etrafımda olmak istemediği bariz olduğundan, evine yanaşamayacak kadar korkaktım.

Ayaklarına kapanmak dışında ne yapılacağını bilemeyecek kadar ilişkiler konusunda tecrübesizdim.

Ayrıca ben ayağa kapanmazdım.

Dolayısıyla benimle konuşacağı şeyler olduğunu söyleyen bir mesaj aldığımda, rahatlayarak iç çektim. O bana geliyordu. *Bu* bildiğim topraklardı.

Onu beklerken yerimde duramadım. Masamı düzenledim. Her şeyi yerli yerine koydum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Gergindim. Heyecanlı. Küçük çocuk gibiydim.

Tak, tak, tak.

Başımı kaldırıncı, amber bakışlarıyla karşılaştım, eşiğimde duruyordu. Kestane-kahverengisi saçlar ve altın gözler. Ondaki her şey sıcak ve şehvetliydi, tıpkı kadife gibi.

“İçeri gelsene.”

“Benimle görüştüğün için teşekkürler,” dedi resmiyetle ve tuhaf bir tavırla.

“Elbette,” dedim, tam bir korkak tavuktum. “Hayırdır?”

“DD’ye bir jokey buldum,” diye karşılık verirken, gelip tam karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Tamam.” Konuşacağımızı düşündüğüm konu bu değildi.

“Violet,” diye devam etti.

Bir dakika durup kişisel bir şey yerine iş konuşacağımızı fark ettim. *Biz yerine.*

“Bizim küçük saf taşralı Violet mi?”

“Kendini beğenmişlik etme, Vaughn.” Burnunu çekti. “Atlarla arası muhteşem. Gerçekten yetenekli. Lisansı almak için de çalışıyor. Tek yapmam gereken at binme saatlerini imzalamak ve tamamen hazır olur.”

Tamam, şimdi dikkatimi çekmişti. Masamda öne doğru eğilerek ellerimi çenemin altında kule gibi birleştirdim. *Kendini beğenmişlik* etmemeye çalışıyordum.

“Billie... o... şey, çok genç. Çok deneyimsiz. Daha önce tek bir yarışa katıldı mı? Sen de onu öylece Derbide yarışan bir atın üzerine koyup durumuna mı bakacaksın?”

“Öyle.” Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Hepsi doğru. Bütün hafta onu DD’ye bindirdim. DD onu seviyor. Böylesine hassas-ken, riske atamayız. Sen de benim kadar iyi biliyorsun.” Billie bilmiş bir bakışla beni olduğum yere sabitledi. “DD’nin içinde çok fazla yarış var. O her hafta sonu koşacak bir at değil. Violet de onun yolundan çekilecektir. Onun bildiğini yapmasına izin verir. Onları birlikte görmelisin. Bu... şey, gerçekten inanılmaz.”

İnledim, ellerimle yüzümü ovuşturduktan sonra tekrar saçlarımdan geçirdim.

Ben nasıl bu hale düşmüştüm? En çok hayran olduğum adam tarafından ihanete uğramış ve terk edilmişim. Onun çiftliği için –adı lekelenmiş mirası için– sağı solu belli olmayan bir eğitmeni işe almıştım. Şimdi de en değerli atımın –çiftliğin muhtemelen tek kurtarıcısının– üstüne tamamen acemi bir jokey oturtmak üzereydim.

Bunlar benim işleri ele almayı sevdiğim organize ve mantıklı yöntemler değildi. Bu kararlar... pek mantıklı değildi.

Kontrolümü kaybediyordum.

“Ben... Bilmiyorum,” diye dürüstçe karşılık verdim.

Zarif yüz hatlarına kararlılık kazanmış halde gözlerini bana dikti ve bunu ondan esirgemeyeceğimi içten içe biliyordum.

“Bana güveniyor musun, Vaughn?” diye sordu başını hafifçe eğerek.

Ona güveniyor muydum? Güvenmekten de öteydi. Şimdi ona bakıyordum da güçlü ve azimliydi, ne istediğini söylüyor ve onun için savaşıyordu. Söylediğim ya da yaptığım her şeye razı olan kikirdek bir varis değildi. Kendine özgü biriydi. Baştan sona. Taviz vermeden.

Ona fena halde hayrandım. Yabancı sıcak duygular tonlarca tuğla gibi üzerime döküldü.

“Evet,” diye yanıtladım. Gözlerim gözlerini araştırıyordu. Söylediğim doğruydum ama zihnim bu kadına her istediğini vereceğime dair bir farkındalıkla kaynıyordu, aslında durum gülünçtü, çünkü o benden hiçbir şey istemeyen tek kadın olabilirdi.

“Bu konuda bana güven. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Sessiz kaldım, ona inanmak istiyordum ama bana sevdiğiniz insanların her zaman düşündüğünüz gibi çıkmadığını anlatan zihinsel şemamla savaş halindeydim. Her zaman güvenilir olmazlardı.

Temel olarak dedem vardı. O adam için yapmayacağım şey yoktu. İtibarını onarmak için hâlâ yapamayacağım şey yoktu. Ancak o kafamda onun için yarattığım idealist imajdan çok farklı çıkmıştı. Fazlasıyla gafil avlanmışım. İnsan birini nasıl bu kadar yanlış tanıyabilirdi?

Ama Billie o değildi ve hayatımın geri kalanını dedemin ihanetinin içinde debelenerek geçirmek istemiyordum. Dede sorunları olan, üzgün, sessiz adam olmak istemiyordum.

Ben de bir atılımla karşımda heyecandan parlayarak oturan kadına güvenmeye karar verdim. *Bunu istiyorum*. Tekrar öyle hissetmek istiyordum.

“Tamam.”

“Tamam mı?” diye sordu, sesinden hayret akıyordu.

Ödülüm yüzündeki *şu* ifadeyken, ona nasıl hayır diyebilirdim? İçten dışa parladığı, ıslıl ıslıl ifade. Parıl parıldı. Atlarla ilgili şeylere ayırdığı o özel ifade. Bana o şekilde bakmasını istiyordum. Onu şişeleyip içmek istiyordum. Umutsuz ve genel olarak sevilmez olduğumu hissettiğim günler için saklamak istiyordum.

Yüzünde otuz iki diş bir sırtımayla ayağa zıpladı, uzun ve zarif parmaklarıyla ufak ufak alkışladı. O parmakları tekrar saçımda, bir de aletime dolanmış olarak istiyordum.

Siktir. Bu kızın yaptığı her şey tahrik ediciydi. *Parmaklardan bahsediyorum, Tanrı aşkına*. Kendimi içimden azarladım. *Zavallı*.

Beni kendine çeken bir mıknatıs gibiydi.. Yanında aklımı yitiriyordum.

“Teşekkürler, Vaughn,” diye şakıdıktan sonra kapıya yöneldi. “DD’nin sıradaki yarışa giriş belgelerini güncellemek için işe koyulayım. Pişman olmayacaksın.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdim, çünkü doğrudu. Billie Black’i tanıdığım aylarda, metanetini ve kararlılığını görmüştüm. Onu çok çalışırken görmüştüm. Bir şeyi aklıma koyunca, gerçekleştiriyordu.

Gidişini izlerken, kalmasını sağlayacak bir şey söyleme çabasıyla kıvranarak konuştum, “Billie...”

“Efendim?” Tek kaşını kaldırdı ve kapı çerçevesini tutarak bana baktı.

“Bu hafta sonu bir planın var mı?”

Neşeli yüzüne o psikopat sahte maskesi yerleşti. Beraber geçirdiğimiz gecedен sonra tek bir kısacık mesajın ne kadar incittiğini fark edince, içten içe sindim.

“Var.”

Derin bir nefes alarak gücümü topladım, uzun zamandır ilk defa kendi buluşmamı ayarlamak istiyordum. Öyle herhangi birini de değil. Billie’yi istiyordum.

“Sen...” Göğsüme bir yumruk atıp boğazımı temizledim. “Dışarı filan mı çıkacaksın?”

Vücudu kaskatı kesildi. “Aynen. Dediğim gibi. Planlar.” Arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

Bir sıcaklığın yanaklarıma yayıldığını hissettim, kalbim kulağlarımda atıyordu. Beş günün içinde nasıl olmuştu da altımda kıvranarak onu becermem için yalvarmaktan, “planlarının” olmasına geçiş yapmıştı?

Benim kontrolüm dışındaki tek bir düşüncesiz mesaj yüzünden fırsatı kaçırmış mıydım? Onu bundan daha iyi tanıdığımı düşünüyordum. O kadar kırılgan değildi, ama erkekler konusunda ihtiyatlıydı. O kadarını açık etmişti. Bu da bana tek bir bariz alternatif bırakıyordu: tatlı Billie bana yalan söylüyordu. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. İzini kaybettirmeye çabalıyordu.

Ancak çok geç kalmıştı. Ben yırtıcı ve o da benim avım ise, unutamayacağım o tadı almıştım bir kere. Farkında olsun olmasın, daha fazlası için geliyordum.

Artık onun yanında kendimi tutmayacaktım.

BILLIE

Tam bir geri zekâlıydım.

Neden öyle demiştim ki? Tabii ki hiçbir planım yoktu. Tek yaptığım boktan Vaughn Harding'in boktan çiftliğinde bok gibi çalışmaktı. Bahsetmeye değer bir sosyal hayatım yoktu.

Şimdi de kendimi köşeye sıkıştırmıştım.

Kocaman boktan bir geri zekâlı gibi.

Ofisinin koridorunda boş bir bölmeye saklanıp ellerimi yüzümü ovuşturdum ve nefes almaya çalıştım; çünkü şu âna kadar onun pembe giysili, güzel ve uygun bir kızla dışarıda olma düşüncesinden kaçınabilmişim.

Yalan söylediğim için, tam bir korkak tavuk gibi davrandığım için kendime kızgındım. Ne yapacağımı sorarak yüzüme çarptığı için de ona kızgındım. Beni yatağa götürüp hâlâ başka bir kadınla buluşma planı yapması ciddi yüz­süz­lük­tü. Üstelik o sabah gittikten sonra bu konuda bana tek kelime etmemişti. *Biliyordu* ve bir

bok söylememiştir. Durum beni şaşırttığından değil tabii. Vaughn Harding gibi şımarık çocuk-adamların izlediği rota böyleydi.

Tamamen dürüst olmam gerekirse, bu hafta benimle konuşmak için elinden geleni yapmadığı için kırgındım. Çoğu gün Vancouver'da pistte geç saatlere kadar kaldığımı biliyordum ama yine de...

Onun evimin kapısına gelmesini, beni bir duvara yaslamasını ve nefesimi kesercesine öpmesini istiyordum içten içe. O sık yüzeyin dağılmasını istiyordum. Yüzeyin altında pusuya yatmış testosteronun saçılmasını istiyordum. Onun beni seçmesini istiyordum. Bunun için uğraşmasını istiyordum.

Erkek olup idareyi ele almasını istiyordum, ama almamıştı. Şimdi hayal kırıklığına uğramıştım. Bu da aptallıktı, nereden baksanız o benim patronumdu ve Vancouver'ın en gözde bekârlarından biriydi. Hayal kırıklığına uğramak için iyi bir nedenim de hakkım da yoktu. Ama işte buradaydım, sırf onu gıcık etmek için randevum olduğu konusunda yalan söylemişim. Ayrıca kendi ayağıma sıkılmışım, çünkü ortada bahsedecek bir randevu da yoktu.

Yardım almam lazımdı. Profesyonel yardım. Şimdilik Violet iş görürdü. Benimle derhal DD'nin padokunda buluşması için mesaj attım. Oraya vardığımda, çoktan beni bekliyordu, yüzünde endişeli bir ifadeyle ellerini ovuşturuyordu.

"Sorun ne?" dedi hemen, onu duyabilecek kadar yaklaştığım an.

"Yarın gece ne yapıyorsun?"

"Ne? Hiçbir şey. Neden?"

"Harika. Hadi bir şeyler yapalım."

"Düşük bir seyisle takılmak istediğine emin misin?" diye şakalaştı.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. İyi haber vermeye bayılıyordum. "İstemem... ama bölgenin yeteneği Double Diablo'nun yeni jo-

keyi işimi görür.” Bana bakarken gözleri çay tabağı gibi kocaman oldu, küçük ciddi ve masum yüzü donup kaldı. “Peki madem, Vi. Beklediğim tepki bu değildi.”

“Komik değil, B. Şaka mı yapıyorsun?” diye fısıldadı, her geçen saniye yüzündeki renk çekiliyordu.

“Ne halt yemeye bu konuda şaka yapayım ki? Şeytani biriyim ama o kadar da değil. Tebrikler! Seni terfi ettirdik. Vaughn ve bana tek gereken şey, belgeleri imzalaman. Bir de lisansını ibraz etmen gerekiyor. Muhtemelen yarış gününe kadar kendini takıntılı bir şekilde tartmaya başlaman da lazım.” Ağzı açılıp kapandı, ama hiç ses çıkmadı. Sudan çıkmış sevimli küçük bir balığa benziyordu. “Yani, hâlâ benim elimdesin,” diye şaka yaptım, “bu yüzden yarın gece bana eşlik etmeye mecbursun.”

“Ben... tamam,” diye cevap verdi Violet nefes nefese.

Başımı geriye atıp kahkaha attım. “Tek söyleyeceğin bu mu?”

Gülümsemesi küçük yüzünde kocaman bir şekilde belirdi ve iki elini kaldırıp ağzını kapatarak kıkırdamalarını bastırmaya çalıştı. İnanamayan kahkahası içinden dökülürken omuzları sarsılıyordu. Çok mutlu görünüyordu; benim de gülümsememin şiddetinden yanaklarım acıdı.

Kollarımı açarak ona sarılmayı teklif ettim ve neredeyse ânında gelip beni sıkıca kucakladı.

“Billie. Bu... bu çok fazla. Ne diyeceğimi bilemiyorum bile.”

Onu geri çekip omuzlarını kavradım. Gözleri akıtmadığı yaşlarla parlıyordu, karşılık olarak benim de gözlerim yanmaya başladı. “Violet,” onu nazıkçe sarstım, “bunu hak ediyorsun. Çok çalıştın. Temkinli ve sakinsin. Hem atların hem benim ihtiyacımız olan iki şey.” Bunun üzerine kıkırdadı. “Çok fazla değil. Herkesten önce buraya geliyor, herkesten sonra gidiyorsun. Bu kariyere neredeyse tanıdığım herkesten daha çok kan, ter, gözyaşı döktün. Asla ama asla kendini hafife alma. Onu al, sahiplen ve her bir zerresini kendin kazanmadığını bir an bile düşünme.”

Uzun kirpiklerinin arasından gözyaşları süzüldü; onlar yuvarlak elmacıkkemiklerinin üstünden kayarken Vi beni inceliyordu.

Omuzlarını sıktım, “Güçlerimizi birleştiriyoruz, ha? Kralların Sporuymuş, yesinler.” Ağlak bir kahkaha atıp elini kaldırarak yüzünü sildi. “Şimdi, ağlamayı kes. Tek bir randevu sadece. Hem bana baksana, seksiyimdir. O kadar kötü olmayacak.”

Bir kahkaha patlattı ve beni geri itti. “Yüce Tanrım, kadın. Bir anlığına ciddi olamaz mısın?”

“Asla,” dedim.

“Cidden ama. Teşekkür ederim, Billie. Seni gururlandıracağım. Söz veriyorum.”

“Çoktan gururlandırdın, küçük Vi.”

“Yarın gece içkiler benden! Neighbor’s barına gidiyoruz.”

“Tamamdır, arabayı ben kullanırım,” dedim, nihayet sosyal sebeplerle bir süre çiftlikten uzaklaşabilecek olmanın beni heyecanlandırıldığını hissettim. Kısaca bir kez daha sıktıktan sonra neredeyse süzülerek ahıra doğru koşturdu.

Onu Vaughn’a karşı zırh olarak kullandığımı bilmenin suçluluğunu hissettim, ama itiraf ettiğimde beni affedeceğini de biliyordum. Violet öyle de iyi bir insandı. Ayrıca bulabildiğim bütün zırhlara ihtiyacım vardı.

Saçımı uzun kestane rengi dalgalar halinde şekillendirdim. Hatta makyaj yapıp gri bir tişört elbise bile giydim. Kot pantolon ve botlardan başka bir şey giymek iyi gelmişti ve dışarı çıkıp atlarla hiçbir ilgisi olmayan bir şey yapmayı iple çekiyordum. Violet’ı ahırların üstündeki küçük daireden almak için oraya gittim.

Siyah Gold Rush iftliği kamyonuna atladığında çok güzel ve dalgın görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum, o emniyet kemerini epey Şiddetle bağlarken.

n camdan doğruca dışarı baktı. “Evet. Ama bir ikiye ihtiyaım var.”

Şaka yapmıyordu stelik. O gece Violet’ın kaç tane paralizere içtiğinin hesabını Şaşırdım. Ben birkaç biradan sonra suya geçiş yapmıştım, görüştüğü ama anlaşılan süper ulaşılmaz olan bir adam hakkında yaptığı belirsiz yorumları dinliyordum. Nasıl zaman bulduğunu merak ettim ama görünüşe göre, nihayet herife postayı koymuştu. Bu yüzden de durmak bilmez bir hızla içiyordu.

Bana ailesi ve Alberta’daki çocukluğundan daha çok Şey anlatmaya başladı. Ebeveynlerini ve ağabeylerini. Ne kadar boğucu ve korumacı olduklarını. Britanya Kolumbiyası’ndan sırf dünyayı kendi gözleriyle görmek istediği için ayrıldığını. Konuştukça kelimeleri daha çok karıştı ve konuşarak kafamı tlemedikten ne kadar keyif alsam da nihayetinde çiftliğe geri dönmeyi teklif ettim.

Merdivenlerden dairesine doğru sendeleyerek çıkmasını izlerken, ona yardım etmem gerekip gerekmediğini merak ettim ve kapıyı arkasından kapattığında rahat bir nefes aldım. Zavallı küçük Violet yarın çok fena acı çekecekti.

Karanlık kulbemin önünde durduğumda, yorgunluk beni çarptı. Bu hafta yaptığım onca yol, pistin orada yeni insanlarla tanışmak, Violet’ı dinlemek, Vaughn’ı düşünmek; kendimi biraz tükenmiş hissediyordum.

Tam olarak bu yüzden, karanlık n basamaklarımda Vaughn’ın oturduğunu gördüğüm an sinirim tepeme ıktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye i çekerek kamyonetten indim.

“Seninle konuşmaya geldim.” Sesinde beğenmediğim bir sertlik vardı.

* Köpüklü, kremalı, soğuk ve güçlü bir kokteyl. (.n.)

Yürüyerek yanından geçtim ve anahtarımı ön kapıya soktum. “Zahmet etme. Ben yatmaya gidiyorum. Sen de galana ya da bu akşam yaptığın her neyse oraya geri dönmelisin.”

Ayağa kalkıp verandaya doğru uzun bir adım attı. “Acayip sinir bozucusun,” diye çıkıştı, sesinin yüksekliği beni şaşırtmıştı, ardından öfkeli bir homurtuya dönüştü, “Benden kaçmandan neredeyse bıktım.”

Benimle bu şekilde konuşabileceğini mi sanıyor? Kapı eşiğinde döndüm, kanım damarlarımda büyük bir hızla pompalanıyordu. “Kaçmak demişken, sen de şimdi kaçıp pembeli flörtüne dönsen nasıl olur?”

Bir adım daha yaklaşırken göğsünden derin ve alaycı bir kahkaha yükseldi. “Aksini bilmesem kıskandığınızı söyledim, Billie. Sen bu gece neredeydin?”

Bunun üzerine geriledim. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Violet ile birlikteydin, Tanrı aşkına! Öte yandan sen geceyi benimle geçirip sonrasında...”

“O ağzın yok mu,” diyerek sözümü kesti ve beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırıp daha da yaklaştı. “Galaya hiç gitmedim. O sabah evinden çıktıktan sonra annemi aradım ve iptal etmesini söyledim. Bana birilerini ayarlamayı bırakmasını söyledim, konu kapandı. Bütün hafta bilerek benden kaçmıydın, şimdiye kadar öğrenirdin.”

Kaskatı kesildim ve hava dudaklarımdan tıslayarak çıktı. “Vaughn, sen benim patronumsun. O sınırı silikleştirdiğimizi biliyorum. Ama yeniden belirlememiz gerek. Bunun karmaşık bir hal almasını istemiyorum. Senin etrafındayken diken üstünde olmak istemiyorum. Sadece çalışmak ve yarışları kazanmak istiyorum.”

“Ben de aynı şeyi istiyorum.” Homurdandı ve beni nazikçe ön kapıdan içeri itti.

Sonra da arkamızdan kilitledi.

BILLIE

Vaughn beni kendine çekti ve daha ne olduğunu anlamadan döndürüp sırtımı sağlam çam kapıya yasladı.

Hareketleri özgüvenli, kararlı, otoriter; ancak dokunuşu nazikti. Aramızdakilerin bütün kontrolünü ele almasını izlerken ürperdim. Bir dağ aslanının zarafeti ve kesinliğiyle hareket ediyordu, ben de kocaman açılmış gözlerle nefes nefese önünde durdum.

Dünyadan bihaber bir av gibi.

Sesim hoşuma gitmeyecek kadar titrek çıktı, “Az önce aynı şeyi istediğini söylediğini sanmıştım?”

Elini boğazımdan yukarı kaydırdıktan sonra çenemi kavrayarak beni kendisine, yakışıklı suratına bakmaya zorladı; koyu renk gözleri gözlerimi araştırıyor, açık bir kitabı okur gibi irislerim arasında gidip geliyordu.

“Evet.” Sesindeki derin hırıltıyla bacaklarımın arasında ısı birikti. “Sürekli bahsettiğin o sınırı yeniden belirlememe izin ver: sen benim çalışanımdan fazlasısın, ben de senin patronundan fazlasıyım. Sana ikimizin de istemediği o mesafeyi tanımaktan bıktım. O kadar da karmaşık değil. Gündüz benim için çalışacaksın, gece altımda olacaksın. Her gece. Diken üstünde olmak yok. Kaçmak yok. Başka biri olmayacak.”

Kan kulaklarımda çağlıyordu. Bütün itirazlarım dilimin ucunda kayboldu.

“Bu hafta o şekilde geri çekilerek işleri bok ettim. Yapmam gereken şey, hem *seni* hem yarışları kazanmayı istediğimi söylemekti. Hepsini istiyorum.”

Kaçığın tekiydi. Acayip buyurgandı. Ve hiç bu kadar seksi olmamıştı. İtirafının ağırlığıyla başım döndü.

“Bana bunu istemediğini söyle ve şu kapıdan çıkıp gideyim. Biz hiç olmamışsınız gibi davranırım.”

O son yemin, kalbime bir mızrak gibi saplandı. Ben nasıl biz hiç olmamışsınız gibi davranacaktım? İmkânsız olurdu ve bu ihtimalin ağırlığı katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Ellerimi takım ceketinin önünden yukarı kaydırıp yakasını kavradım. Dağ başında çalışır ve yaşarken takım elbise giymeye devam etmesi beni hep eğlendiriyordu. Sessizce beni inceledi, bir şey söylememi, itirafına cevap vermemi istiyordu. Dilim dışarı çıkıp alt dudağımın üstünde gezinirken, yüz hatlarını taradım, utanmadan ona hayranlıkla bakıyordum. Biçimli dudakları, güçlü alnı, çenesinin keskin hatları ve yüksek elmacıkkemiklerinin hemen altımda çıkmaya başlamış kirli sakalı. Güzellik türü, sert ve erkeksilik açısından kuvvetliydi. Pürüzsüz ve parlak değildi. Güzelliği *can yakıyordu*.

Dahası, iyi bir adamdı. Kemiklerimde hissediyordum. İliklerimde. Beklediğimden çok farklıydı. Bu da göğsümün hasretle, güvensizliğimin acısıyla sızlamasına neden oldu.

Kendime bile nefes nefese gelen bir sesle yumurtlayıverdim, “Bu çok kötü bir fikir.”

Ağzımın kenarına tüy gibi bir öpücük kondururken sakalı çeneme sürtündü. Bana sataşıyordu. Beni dönüşü olmadığını bildiğim bir yola sürüklüyordu. “Elbiseyi çıkar da sana aksini kanıtlayayım.”

Şimdi kulağımın altını öpüyor, orayı nazıkçe dişliyordu.

“Ama...”

“Billie, kes şunu. Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Adam beni delirtiyordu; sıcak, soğuk, heyecanlı, öfkeli, rahat, gergin, güvenli. Beni seçmişti ve ömrüm boyunca tek bir kişinin beni gerçekten seçtiğini ya da kaçtığımda arkamdan geldiğini sanmıyordum. Ancak o buradaydı, olabilecek en enfes şekilde alanımı kaplıyor ve benim de onu seçmemi talep ediyordu.

Ufak bir jest gibi görünüyordu, ama çarpık kalbime göre her şeydi. Şu an onun tarafından tutulmuş, cüssesi ve kokusuyla kuşatılmış haldeyken, tek istediğim, duygularımı inkâr etmeye bir son vermektir. Yıllardır ilk defa kafamın içinden çıkmak ve bu laşıcı sıcaklığının buzlarımı çözmesine izin vermek istiyordum.

Yorulmuştum. Kaçmaktan, plan yapmaktan, onu istemiyor-muş gibi davranmaktan yorulmuştum. Kararlılığım paramparça olurken, aklım hızla çalışıyordu. Haklıydı. Başka bir şeyin önemi yoktu.

Düzensiz nefesimi kontrol etmeye çalışarak elbisemin ucunu tuttum. Vaughn hâlâ çenemi sıcak avucunda tutuyordu; başparmağı yanağında rahatlatıcı daireler çiziyordu, sadece elbisemi başımdan çıkarıp gelişigüzel yere atarken durdu. Elbise, tüm kısıtlamalarımınla beraber ayaklarımın dibinde yerdeydi.

Keskin nefes alışs sessiz odada gürültüyle duyulurken, şahin gibi gözleri vücudumun tadını çıkarıyordu. Siyah dantel külot,

sutyen ve bir çift kahverengi dolgu topuk ayakkabı dışında çıplak halde karşısında durdum.

“Siktir, Billie. Nefissin.”

Elleri göğüslerime doğru indi, onları sıkıyor ve okşuyordu, sutyenimin üstünden çekip çıkardıktan sonra sutyeni çıkardı. Her büyük avucuna bir göğsümü aldıktan sonra başını aşağı eğip her sert meme ucunu günahkâr dudaklarının arasına çekti. Ağzını vücudumda hissetmek aynı anda hem yeni hem de tanıdıktı.

Daha önce de bu durumdaymışız gibi, yıllardır vücudumu biliyormuş gibi... Birbirimiz için yaratılmışız gibi.

İnleyerek başımı geriye attım ve parmaklarımı gür saçlarından geçirerek kıvrandım. “Lütfen hiçbir zaman biz olmamışız gibi davranma.”

Geriye çekilerek gözlerime baktı ve iki eliyle başımı kavradı. “Bizi bir an olsun unutabileceğimi sanıyorsan, düşündüğümünden daha delisin demektir.” Dudakları dudaklarıma kapandı ve hayal kırıklığını öpücüğe aktardı. Yoğunluğu neredeyse elle tutulur haldeydi, sanki elimi uzatsam parmaklarımı içinden geçirebilecektim. Becerikli ağzıyla beni sahiplendi ve kapıya yaslanmış, nefes nefese kıvranır hale getirdi. Beni nemli ve daha fazlasını ister halde bırakıp geri çekildi.

Ellerini vücudumun yumuşak kıvrımlarından aşağı kaydırdıktan sonra beni kaldırdı ve mutfak adasına doğru ilerledi. “Tezgâha otur.”

Yanımdaki ahşap adaya doğru başını salladı ve bir kez olsun buyurganlık taslamasına sinir olmadım. Omurgamın altında sıcaklık toplanırken, söylediği şeyi yapmak için harekete geçtim. Elleri kalçalarımdayken, titrek bacaklarımın üstüne indim ve soğuk tezgâha oturdum.

Geri çekilerek aramıza mesafe koydu, kollarını göğsünde kavuşturup karşıdaki tezgâha yaslandı. Daha yakına gelmesini

istiyordum. Ellerini her yerimde istiyordum. Onu içimde istiyordum.

“Eğer bunu yapacaksak, daha fazla sır olamaz, Billie. Hayatımda daha fazla güvenilmezliği kaldıramam. Lütfen geçmişini benden saklama.” Sesi duygularla çatlayınca, yüreğim sızladı. Fazlasıyla asil bir adamdı ve idolünün ihaneti kolay kolay silinmeyecekti. Fakat daha iyi olacağıma dair vereceğim söz bir başlangıçtı.

“Daha fazla sır yok,” diye fısıldadım.

Otoriter bir şekilde başını salladı. “Güzel. Şimdi o ufacık külotu kenara çek de yalnız kalıp beni düşünürken bu güzel ama nasıl dokunduğunu göster.”

Yüce Tanrım.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Utangaçlık beni ele geçirirken, alışılmadık bir sıcaklık göğüs kemiğimden tırmanarak bronz yanaklarıma ulaştı. Vaughn Harding dışarıdan durduğu gibi eski kafalı değildi. Şimdi aç gözleriyle beni süzüşü, pembeleşmiş çıkık elmacıkkemikleri, nefes nefese kalmış gibi yükselip alçalan göğsüyle ona bakarken, onu memnun etmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu. Onu mutlu etmekten. Aramızdaki artık her neyse ona balıklama atlamaktan. Gerçekten burada olduğumu hissetmesi için buna, onun istediği şeyi istememe ihtiyacı varsa, yapacaktım. Binlerce kez yapardım.

Kirpiklerimin altından baktım ve hafifçe geriye yaslanarak bacaklarımı araladım. Aşağıya bakarak iki parmağımı tam orta kısımdaki ince dantel şeride geçirip yavaşça yana doğru çektim ve odanın diğer ucundan bir inilti yükseldi. Bugün bu kadar kapsamlı bir şekilde tıraş ettiğim ve süslendiğim için içten içe kendimi övdüm. Vaughn'ın gözleri vücudumun her yerinde, en çok nereyi sevdiğini seçemiyormuş gibi geziniyordu.

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Yüzünde gördüğüm açık arzuyla tahrik olarak diğer elimle klitorisimde birkaç kez daire çizdim ve dudaklarımdan küçük bir inleme sesi duyuldu. Onun da gözlerinin tek bir noktaya sabitlenmesini sağlamıştı. Duruşu gergindi ve bacaklarının arasındaki çıkıntının pantolonunun kumaşına karşı mücadele ettiğini gördüm.

Dikkati üzerimdeyken, iki parmağımı parlayan kıvrımlarımdan kaydırdım ve ardından yavaşça içeri ittim. His karşısında hımlayarak gözlerimi kapattım. Yaptığım şeyin utanmazlığı ve kalçalarımın zonklayan uyarılma, dünya dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. O odanın karşısından seyrederken, parmaklarımı tembelce içeri dışarı pompalayarak işi bir gösteriye dönüştürdüm.

Sahne karşısında göğsünden bir hırıltı yükseldi ve üç uzun adımda bacaklarımın arasında belirdi, tepemde dağ gibi dikiliyordu ve bacaklarımın hassas iç kısmını kavrayarak iyice açtı. “Beni ne kadar sertleştirdiğini biliyor musun? Ne kadar delirttiğini?”

“Göster bana,” dedim nefes nefese. Daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu.

Elleri kemerini çözerken, benimkiler de aynı anda gömleğinin önündeki düğmelere saldırdı. Sadece hissedebilmiş olduğum her şeyi görmek istiyordum. Ellerimin altında dağılmasını ve çözülmesini istiyordum. En az benim kadar kontrolsüz hissetmesini istiyordum.

İç çamaşırını indirince, aleti dışarı fırladı. Kökünü sıkıca kavrayarak birkaç kez bana doğru pompaladı. Dudaklarımı yaladım ve elimi uzatarak çelik gibi sertliğini avucuma aldım. Elimde taş gibi sert, ipek gibi pürüzsüz ve sıcaktı. Çırılçıplak haldeki Vaughn? Adam tam seyirlikti.

“Ben... Ben istiyorum ki...” Konuşamıyordum. Amaretto kokusu ve onun bana bakış şekliyle sarhoş olmuştum. Hepsini istiyordum. Onu her yerde istiyordum.

“Bana ne istediğini anlat, Billie. Söyle.” Ağzı tekrar sızlayan göğüslerimin tepesine indi, sakallarının sertliği göğsüme sürtünüyordu.

Omuzlarını kavrayıp başımı onun eğilmiş kafasına doğru indirdim ve dudaklarımla dişlerimi tam kulağının üstüne sürttüm. “Beni becermeni istiyorum.”

Doğrularak yıldırım hızıyla ceketinin cebinden kondom çıkardı ve yuvarlayarak uzman gibi kendine taktı. “Tabi ya, tesa-düfen ceketinin cebinde de kondom varmış.”

İğneleyici sözlerim üzerine gözleri parladı. “Bu gece bitmeden aletime oturmuş olacağını bildiğim için getirdim sadece.”

Tamam. Evet. Daha fazla müstehcen konuş, lütfen.

Dudaklarımı kıvrıp ona ters ters baktım, pis konuşmasına bayılmıştım. Bana gülümseyerek çenemi tekrar kavradı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. Diğer eliyle bacağıma kaldırarak tezgâhın kenarında bizi hizaladı.

Gözlerimi kapattım, bu ânı ezberlemek istiyordum. O his. Beklenti. Bunu sonsuza dek beynime kazımak istiyordum. Aylarca süren özlem, kaçınılan yakınlaşmalar, bu sonuca varmıştı. Daha iyi ne olabilirdi?

“Gözler açık, Billie,” diye homurdanarak çenemi sıktı ve aşağı eğdi. “Seni becerirken izlemeni istiyorum.”

Alnını alnıma yaslayıp aşağı doğru baktı ve içime doğru bastırdı, gözlerimi alamıyordum. Yapabilsem bile istemezdim. Beni yavaşça santim santim doldurdu, kalınlığına alışmak için vücudumun esneyişini izledim. Ağır nefeslerimiz aramızda karışırken, birbirimizin vücutlarına sarılmış, olabilecek en mahrem şekilde bir oluşumuzu seyrediyorduk.

İçeri doğru bastırıldığında, imkânsız derecede dolu hissettim. Bir defa yerleşince, içimde zonkladığını hissedebiliyordum. Vücutlarımızın bu şekilde birleştiğini görmek ve hissetmek beni nefessiz bıraktı.

Orada duraksadı ve “Vay anasını,” diye fısıldadı.

Ellerim gergin boynuna dolandı ve kalçalarımı ona doğru salladım. “Vaughn. Lütfen hareket et.”

Önce yavaşça ileri doğru itti, kendini dışarı çektikten sonra çiftleşmemizin görünümüne ve hissine yenik düşerek kendini birkaç kez içeri kaydırды. Ardından dudakları tapınma dolu bir öpücükle benimkileri buldu, parmakları kalça kemiklerimin üzerinde gezinirken yavaşça birbirimize doğru hareket etmeye başladık.

Ama yeterli değildi. *Hissetmek* istiyordum.

“Daha fazlasını istiyorum. Daha sert,” diye fısıldadım tenine doğru, onu devam etmeye teşvik ediyordum.

Kediyi andıran gözleri hızla açıldı, onayla parlıyordu. Açlıkla. Umutsuzlukla. Ve o kültürlü maskesi gözlerimin önünde parçalandı.

Nihayet.

Üzerimde dizginlerinden kurtuldu. Beni popomdan kavrarken, her bir parmak ucu oraya gömüldü. Girişlerinin yoğunluğunu arttırırken bacaklarımı beline dolayıp kaslı omuzlarına sarıldım. Bacaklarını gürültüyle bacaklarımın arkasına çarptırarak beni yağmalamaya girişti.

Bana sahip oldu. Beni ele geçirdi. Beni *becerdi*.

Ağzıma çarpan sesi umutsuzca titreşti, “Al onu, Billie.”

Vücutlarımızın çarpışmasında nazik hiçbir yan yoktu. Tamamen dişler ve tırnaklar vardı. Keskin nefesler ve hırıltılar. Aylardır yükselen duygular kaynıyordu. Saf, elle tutulur bir tutku.

Patlamaya hazırdık. Arzu. Bastırılmışlık. Hasret. Öfke. Adını koymaya kendimi ikna edemediğim bir şey daha. Kalbim bu düşünceyle sarsılırken, vücudum hamlelerinin amansız gücüyle sallanıyordu. Hisler vücudumun her köşesini ele geçirdi. Pelvisimdeki yoğun zonklama, her bir enfes darbeye yükseliyordu.

İstediğim tam olarak bu.

Ellerinden biri vücudumdan aşağı kayarak aramıza girdi. Becerikli başparmağı sızlayan klitorisime sürtündü. Bir kez. İki kez. Üç kez.

“Benim için gel, Billie.” Sesi derin ve talepkârdı. Sözleri dudaklarından vücuduma doğrudan bir emir olarak çıkıyordu. Sıcaklık merkezimde toplanarak kalça kemiklerimin altındaki noktayı sızlattı. Orada ısı birikiyordu ve yoğunluğundan bacaklarım titremeye başladı.

“Ah Tanrım, Vaughn. Ben birazdan...” Orgazmım bana tsunami gibi çarptı. Üzerime saçılan bir elektrik akımı gibi yakıyor ve titretiyordu. Onun kollarında dağılırken, vücudum sarsıldı. Beni, vücudumu, yüz ifadelerimi dikkatle izlediğini biliyordum, fazlasıyla zevkime odaklanmıştı ve umurumda bile değildi. Ânda o kadar kaybolmuştum, onda o kadar kaybolmuştum ki, hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı.

“Lanet. Derecede. Güzel.”

Orgazmın artçı şokları vücudumu paramparça ederken, ona sıkıca sarıldım, burnumu boynuna sürterek o tiryaki edici bildik kokusunu içime çektim. Kendimi akışkan ve yumuşak hissediyordum, içime pompalamaya devam ederken, ellerinde macuna dönmüştüm. Yüce Tanrım. Bu adam... çok fazlaydı.

“Bütün gece gelmeni izleyeceğim.”

Karanlık vaadi bütün vücudumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu; hamleleri en üst seviyede kuvvete ve hıza ulaştığında, omuzlarımin arasında bir titreme dolaştı.

Ellerimi koyu renk ipeksi saçlarına dolayıp dişlerimi çene hattında gezdirdikten sonra, baştan çıkarıcı bir şekilde kulağına fısıldadım, “Ver onu bana.”

“Billie...” diye homurdanarak omzumu sertçe ısırdı ve kendini vücudumun derinlerine soktu.

Elleri, orgazmının titreşimleriyle eş zamanlı olarak kalçalarımı sıktı. Öylece kaldık. Hırıltılı nefeslerimiz kusursuz bir uyum içindeydi. Hayatımız buna bağlıymış gibi birbirimize tutunuyorduk.

Hissettiğim şeyin muazzamlığını kavramaya çalışarak Vaughn’ın güçlü kolları arasında mutfak tezgâhında oturuyordum. Kafam uğulduyordu, tenimin her bir zerresi aşırı hassas durumdaydı. İçimi açmış ve saklı köşelerdeki her bir yumuşak ve savunmasız noktayı ifşa etmiş gibi hissediyordum. İlk tepkim onları geri saklayıp kendimi kapatmaktı; ne de olsa yumuşak olmak hayatta bir yere varmamı sağlamamıştı. Ancak burada, onun kollarında kendimi güvende hissediyordum. Belki o duyguları kabullenmek sorun değildi, belki o zaman parçalara ayrılmazdım.

Büyük ihtimalle ısırık izi bıraktığından emin olduğum yerde dilinin ucunu dolaştırdı. Boynuma ve yanaklarıma nazik öpücükler kondurarak benimle yüz yüze geldi. Karanlık derin gözleri benim balı andıran gözlerime odaklandı, “Şimdi nereyi vaftiz edelim?” dedi. Soru olduğu kadar bir ricaydı da.

Hevesle başımı sallayarak, “Her şeyi,” dediğimde karşılık olarak bir göz devirme ve sevgi dolu gülümseme kazandım.

VAUGHN

Bütün gece pek uyumadım.

Başlangıç olarak, Billie doyumsuz bir hayvandı. Onun o vahşi çocuk tavırları ve cinsel imalarla dolu şakaları beni hazırlamış olmalıydı. Ama zaten ben bu kadın konusunda hiçbir şeye hazırlıklı değildim.

Birbirimizin içinde sallanarak saatler geçirdik. Birbirimizi araştırdık. Kulübeyi, bu zamana kadar hiç olmamış şekilde vaftiz ettik. O benim için çok kaygısız, çok maceraperest, çok açgözlüydü. Onun kollarında hissettiğim kadar arzulanan ve erkeksi hissetmemiştim hiç.

Onu istediğimi biliyordum, ama bu... bu çok daha *fazlasıydı*.

Şimdi çıplak ve sırtüstü sakince uyurken bir elini sahiplenici bir tavırla karnıma atmış halini izlemek, kalbimin bilinmedik bir tavırla sızlamasına neden oldu. Avucumu göğüs kemiğime bastırıp ovuşturarak orada yükselen baskıyı azaltmaya çalıştım.

Benim de uyumam gerekirdi, ama gözlerimi ondan alamıyor, her bir hattını içime çekmeden duramıyordum. Onunla ilgili her şeyi hafızama kazımak istiyordum. Uyandığı an kaçacak yer arayacak diye ödüm kopuyordu. Herkesin yaptığı gibi. Azıcık arkamı döndüğüm an, havlu atacak diye ödüm kopuyordu.

Tereddütleri vardı ve onu suçlayamazdım.

Ancak öngörülmez hali beni korkutuyordu. Hayatımda öngörülebilir tek kişi ölmüş ve beni lanet bir kısır döngüye sokmuştu. Kaçınılmaz olarak yine aynı sıkıntıya terk edilecekmişim gibi geliyordu. Billie fazlasıyla temkinliydi ve büyük sırları saklamak için çok uzun yıllardır etrafına duvarlar örüyordu. Kimliğini sakladığı için belki de ona kızgın olmalıydım, ama değildim. Aslında onu her zamankinden daha iyi anladığımı hissediyordum.

Bir fırtına bulutu gibi sürekli üstüme çöken aile skandalım olmadan yeni bir başlangıç yapabilecek olsaydım, muhtemelen yapardım. Bu konuda onu suçlayamazdım. Suçlamayacaktım. On yıl önce adının ne olduğu önemli değildi. Ben şimdi olduğu kişiyi istiyordum. Yani, *gerçekten* onu istiyordum.

Bana sinsice yaklaşmış, tohumlarını ekmişti; ben de köklerin güçlenmesine izin vermiştim, her nabız noktasının etrafına dolanmış, her karanlık köşemi doldurmuş, can yakacak kadar kalbimi sıkarak olmuştu. Artık birbirimize dolanmıştık ve onu çekip çıkarma fikri... katlanılamayacak kadar acı vericiydi.

Bana doğru yuvarlandı, ince elini göğsümde kaydırarak avucumun altına kaydırды. “Çok uzun bir bakışma oldu bu. Beni öldürmenin yollarını filan mı planlıyorsun?”

Yakalandım.

Gözlerini tekrar kapatıp omzuma sokuldu. Göğsümdeki ağırlık, oradaki dokunuşunun yaydığı sıcaklıkla arttı. “Yok. Dün gece seni becererek öldürmeyi denedim, işe yaramadı.”

Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama döküldü. “Muhtemelen öbür tarafa gitmenin bir yolu da budur, herhalde.” Kendini bana doladı, uzun bacağı bacağımın üstündeydi. Kolumu boynunun altına kaydırarak onu kendime çektim, çıplak vücudunun benimkine yapışmasının verdiği hisse bayılmışım. “Sen ve pantolonundaki canavar sağ olsun, bütün gün çarpık yürüyeceğim.”

Bileğini tutup elini bacaklarımın arasına çektim. “Bu canavar mı?”

“Tanrım, Vaughn.” Gülererek sert aletimi kavradı. “Günaydın, Canavar.” Özgüvenli dokunuşları yukarı aşağı kaydı ve daha da kabarak elini doldurdum.

Yüz yüze uzanacak şekilde döndüm, parmaklarımı vücudunun girinti çıkıntılarında kaydırarak tüm kıvrımlarını hissettim. Göğüsten bele ve o enfes yuvarlak kıcına. Bütün gece ağızlarımız birbirine saldırmış olduğundan dudakları şişmiş ve pembe görünüyordu, bu yüzden onu nazikçe öptüm. “Kondomum bitti. Tam bir hayvansın, Mogli.”

Elini uzunluğum boyunca yukarı aşağı hareketine devam ederek kulağıma fısıldadı, “Bunun için kondoma ihtiyacım yok...”

Üzerime çıkıp çarşafın altına kaydı, tırnaklarını karnımın girintilerinden kaydırды. Kalçamın kıvrımına sert bir öpücük kondurduğunu hissettim, ardından dişini kasık çizgimden aşağıya indirdi. Kalçalarım yukarı doğru sıçrarken, o diğer tarafa kadar boydan boya yaladı ve aletimin kökünün hemen yanındaki hassas bir noktayı emdi.

Billie daha da aşağı indi, ben de dirseklerimin üstünde doğrularak onu izledim. Parlayan amber bakışlarıyla gözlerime baktı ve dudaklarını aletimin başına sürttü. İnleyerek dişlerimi sıktım. Dili dışarı çıkarak şişmiş başın etrafında döndü ve parlayan zevk suyunu yaladı. *Şu an ne kadar günahkâr görüldüğüne dair herhangi bir fikri var mı?*

“Billie,” derken sesim tahrik olmuşlukla kalın çıkıyordu, “ne yaptığını sanıyorsun?”

Bacaklarımın arasından bana en iyi masum bakışını attı, kir-pikleri yanaklarına doğru yavaşça inip kalkarken, aletimi cüretkâr bir şekilde kökünden başına kadar yaladı. “Senden özür diliyorum, şey olduğum için... ne demiştin? Acayip sinir bozucu?”

Ardından aletimi tamamen ağzına alıp boğazının gerisine kadar soktu.

“Siktir,” dedim hırıltılı bir şekilde, beni alışını izleyebilmek için parmaklarımı kestane dalgalarına dolayarak geri çektim. Başını kucağımda hevesle yukarı aşağı hareket ettirirken, yanaklarının içine göçmesini izledim. “Gelmiş geçmiş en iyi özür,” diye homurdandım, başının arkasına biraz baskı uyguladığımda, ellerimin altında yumuşak ve uysal bir hale büründüğünü hissettim. Onu canımın istediği gibi hareket ettirmeme izin veriyordu. Kahrolası derecede güven dolu bir şekilde, kendini bana böyle teslim ediyordu; nihai zafer gibiydi resmen. Nihai ödül.

Kontrolsüz bir ateşe benzin dökmek gibiydi. İçimdeki hayvansal içgüdüler daha fazlasını isteyerek zevke uğulduyordu. “Billie. Seni becermeye ihtiyacım var.”

Beni ağzından çıkardı ve gözleri gözlerimi bulurken, alt dudğındaki tükürük kalıntısını zarafetle sildi. “Tamam,” diye soludu, “Temizim ve doğum kontrol hapi kullanıyorum.”

Tam bir mağara adamı gibi içten içe göğsümü yumrukladım. “Ben de temizim. Hiç kondomsuz seks yapmadım.”

Dişleri o alt dudağı saplandı, tıpkı onu gördüğüm ilk günkü gibi. Acayip dikkat dağıtıcıydı. “Güzel. Seni kondomsuz istiyorum.”

Avucunda seğırdim. Hay sikeyim, bu kadın karşılıklı rızaya dayalı güvenli seksten bahsedebiliyordu, ben de buna can atar haldeydim. Aramızda hiçbir engelin olmaması düşüncesi beni çılgına çevirdi. Onu kendime çektim ve yuvarlayarak altına al-

dım. *Ait olduğu yere.* Parmaklarım ıslak sıcaklığının üstünden kaydđ.

Benim kız fazlasıyla hazır. İçine kaydım. Yavaşça. Kararlı. İlk defa ten teneydik. Ona mümkün olduğuunca yakın olmak istiyordum. Birlikte hareket ederken, ikimiz de dillendiremediğimiz duyguları paylaşıyorduk. Dün gece sert ve arsız Vaughn'ı görmüştü, ama bu sabah dengesiz hissediyordum. *Duygusal.*

Tembelce seviştik. Ağır ağır öpüştük. Ellerimizi nazıkçe gezdirdik. Kulağına fısıldayarak ne kadar iyi hissettirdiğini, nasıl inanılmaz derecede güzel olduğuunu söyledim. Vücutlarımızın birbirine mükemmel uyduğuunu anlattım. Başka bir orgazma sürüklenirken, katılarak inledi, etrafıma doladığı uzuvları titrerken kendimi onun içine akıttım.

Duşta birbirimizi sabunladıktan sonra Billie'ye kahvaltı hazırlamayı teklif ettim. Yavaş yavaş adaya yaklaşırken, üstündeki omzu açık beyaz bluzla dinç görünüyordu. Oradan görünen omzunun ve zarif köprücük kemiğinin görüntüsü yüzünden dilim damağım kurudu. Sutyen takmadığının iması düpedüz dikkat dağıtıcıydı. Dikkatimi tekrar kesme tahtasma çevirdim. Onu beslemezsem ellemeye de devam edemezdim.

Mutfak adasında, bekleyen ellerine doğru bir fincan kahve kaydırdım. Başını eğip kupaya baktı, ağzının kenarlarında ufak bir gülümseme belirdi. Onun için eklediğim krema miktarını kontrol ettiğini biliyordum. Kararsız bir ifade ufak gülümsemesini gölgelerken, yanağı seğirdi. “Şimdi ne yapıyoruz? Bu ne?”

Kalbim göğsümde hızla çarptı. Korktuğum bir konuşma buydu. Kaçma sanatçısı Billie'nin *biz* olmaktan sıyrıldığı bir konuşma. Omlet için sebzeleri doğramaya devam ettim.

“Birlikteyiz, Billie. Adını ne koyduğun umurumda değil. Dün gece sana söylediğim gibi işte.” Çarpıcı yüzüne baktım. “İstediğim sensin.”

Karamel gözleri yaşlarla parlıyordu. “Ben de seni istiyorum.” Sesi alçaktı. “Ama çiftlikte ve parkurda bunun nasıl yürüyeceğinden endişeliyim. Patronumu becermekle suçlanmadan bile Patrick Cassel gibi denyolarla uğraşmak zor.”

“Patronunu beceriyorsun.” Onu işaret ettim. “Hoşuna da gidiyor.”

Sırıtarak gözlerini devirdi. “Evet. Ama bir süre saklasak nasıl olur?”

Bu fikri beğenmemiştim. Beni saklamak isteyen bir kadınla birlikte olmamıştım daha önce, genelde tam tersi olurdu. Ancak Billie’nin hakkı vardı. Kariyeri için çok çalışmış, kendi çabasıyla başarmak için pek çok şeyi riske atmıştı ve onun adına bunu mahveden kişi olmayı asla istemezdim. Doğruyu söylemek gerekirse, onun en büyük destekçisi olmuşum. Ne pahasına olursa olsun.

“Elbette,” dedim ve hayal kırıklığımı saklamak için dönüp ocağı yaktım. Can yakıcıydı ve öyle olduğunu görmesini istemiyordum. Onu aceleyle fazla zorlamak istemiyordum.

Tezgâhın üstünde telefonum çalarak sohbetimizi böldü. Tanımadığım bir numaranın aradığını görünce karnıma bir dehşet çörekledi. Telefonuma cevap vermekten korkacağım aklımın ucundan geçmezdi, ama yeni normalim buydu.

“Cevap verecek misin?”

“Kim olduğunu bilmiyorum. Hâlâ dedem hakkında sorular soran muhabirlerden aramalar geliyor. Onlara yorum yapmayacağımı söylemekten yoruldum.”

“Elimi taşın altına koymama izin ver madem.” Cevapla butonuna bastı ve yüzünde heyecan dolu bir ifadeyle hoparlörü açtı. Tam bir ortalık karıştırıcıydı. Sahte tatlı sesi odayı doldurdu, “Aloo! Vaughn Harding’in telefonu.”

“Telefonu Bay Harding’e ver.” Adam bağırarak emrederken, sesi derin ve keskindi, hafif bir aksarı vardı.

Billie istifini bozmadı. “Şansınıza bakın ki, annelerinin lütfen demeyi ya da teşekkür etmeyi öğretmediği kişilerden emir almıyorum.”

İçten içe ürpererek kahkahamı bastırdım. Gerçekten filtresi yoktu. Bu da cazibesinin bir parçasıydı.

“Annem öldü. Telefonu ver. Derhal.”

“Burada olmayıp terbiyesizliğinize ilk elden şahit olmadığı için bu iyi bir şey o zaman,” diye Billie cevabı yapıştırdı. Parmaklarım zonklayarak elimdeki bıçağı sıktı. Tavırlarını eleştirmek istemiyordum, ama şu günlerde o çenesi başımı belaya sokacaktı. “Kimin aradığını sorabilir miyim?”

“Stefan Dalca.”

Rengim attı. O adam tam bir muamma, adeta bir münzeviydi. Bir yıl önce yüklü miktarda parayla bölgede ortaya çıkmıştı ve kim olduğuna ya da nereden geldiğine dair bir yanıt yoktu. Herkesin herkesi tanıdığı bir küçük kasabada onun bu gizliliği tamamen kuşku uyandırıcıydı. Arazisi, ahırları, atları, hepsini peşin parayla satın almış ve yıllardır burada yaşıyormuş gibi, sıkı sıkıya bağlı yarış sektörüne giriş yapmıştı. Topluluktaki herkes bunun olabildiğince şüpheli olduğunda hemfikirdi. O adamlar her türlü bağdan kasten uzak duruyordum ve arazisinde saklandığı için pek de zor olmuyordu.

“Ne hoş. Geçen hafta parkurda bilgi almak için beni sıkıştırdığınızda çok daha kibardınız.”

Gözlerim hızla Billie’ye döndü. *Ha? Adamla tanışmış mı? Hat fazladan birkaç saniye sessiz kaldı.*

Çılgın Billie bölgenin en şüpheli iş adamını dut yemiş bülbüle döndürmüştü. Sessiz kalmak için böylesine uğraşıyor olmasaydım, kahkahayı basardım. Ona bir bakış atarak profilini inceledim. Evet, şu an kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Fareyle oynayan bir kedi gibiydi.

Başımı iki yana salladım. Akli başında Vaughn Harding nasıl bu çok bilmiş delifişegin eline düşmüştü?

“Aha. Bayan Black ile mi görüşüyorsunuz? Yoksa Bayan Farrington mıydı?” Şimdi sesi daha alaycıydı. Yüzündeki kibirli ifadeyi neredeyse telefonda *duyabiliyordum* sanki. İğrenç suratına bir tane çakmak istedim.

“Bayan Black,” diye karşılık verdi Billie, adam onun eski soyadını kullandığında yüzünden geçen anlık şoku ele vermemişti.

“Peki bu durumda,” diye Dalca yumuşak sesiyle devam etti, “Bayan Black, lütfen Bay Harding ile görüşebilir miyim? Geçen hafta konuştuğumuz siyah at konusunda ona bir teklifte bulunmak istiyorum.”

Renginin atma sırası Billie'deydi. Ağzı hariç tüm vücudu kasatı kesildi, o da tek kelime etmeden açılıp kapandı.

“Tamam,” dedi sonunda, ürkütücü bir şekilde sakindi. Gözleri bana döndüğünde yüzündeki ifadeden çok daha sakin.

Bunu nasıl oynayacaktım acaba?

“Vaughn Harding konuşuyor.”

“Bay Harding. Adım Stefan Dalca, resmi olarak tanışmadık, ama geçen hafta sizin...” İmalı bir şekilde duraksadı. “...eğitmeniniz Bayan Black ile konuşma zevkine erdim.”

Billie bana arkasını dönerek pencereden DD'nin padokuna doğru baktı. “Bu özel bir numara, Bay Dalca. Nasıl aldığınızı sorabilir miyim?”

“Kendi yöntemlerim var.” Ses tonu umursamazdı. “Her halükârda, bildiğiniz üzere, yarış atlarından seçkin bir dizi oluşturmak için çok çalışıyorum ve bölgedeki iki büyük oyuncu olarak birlikte çalışabileceğimizi düşündüm. Geçen hafta sonu sizin siyah tayın koşusunu gördüm ve size bir teklif yapmak istiyorum.”

Harika. Tam ihtiyacım olan şeydi. İşime bulaşmaya çalışan başka bir ahlaksız pislik.

“Şirket e-posta adresim web sitesinde yazıyor. Bana her zaman yazılı bir teklif gönderebilirsiniz. Gerçi, kimseyle çalışmak gibi bir niyetim olmadığını söylemeliyim.” Göz ucuyla, Billie’nin uzun bir nefes vererek vücudunun rahatladığını gördüm.

Gülüşi hoparlörde derin bir gümbürtü olarak duyuldu, küçük bir çocuk sevimli bir şey söylediğinde atılan türden bir kahkahaydı. Hiç hoşuma gitmedi. “Her şeyin bir fiyatı vardır, Bay Harding. Dedenizi tanırdım, biliyorsunuz.” Şimdi Billie’nin başı hızla bana döndü, dişlerimi sıkarak çenemi oynattım. “Muhteşem bir iş ilişkimiz vardı.”

Sesim karanlık ve tehlikeli çıktı. Artık çok ileri gitmişti. Bu konuşma bitmişti. “Ne güzel. Başsağlığı dileğiniz için teşekkürler. Size iyi günler dilerim.”

“E-postam için gözünüzü dört açın. Sizinle sohbet etmek bir zevkti.”

Telefonu kapattım. Parmak eklemlerim bembeyazdı, göğsüm hızla inip kalkıyor, aklımdan bin bir şey geçiyordu. *Hıyara bak.*

“Şey, bu... ilginçti,” dedi Billie düşünceli bir tavırla. Karşılık olarak homurdandım, ne söyleyeceğimden emin değildim. “DD satılık değil, değil mi?” Gözleri çok berrak ve dürüsttü, doğruca yüzüme odaklanmıştı. “Yani atların gelip geçici olduğunu biliyorum. Bunun işin bir parçası olduğunun farkındayım, ama...” Susup pencereden dışarı baktı ve dün gece benim yaptığım gibi avucunu boğazından kaydırdı.

“Ama ona bağlandın?” diye tamamladım.

Boğazını temizledi. “Yani evet. Bağlandım. O atı sevdiğimi itiraf ediyorum.” Sesi çatladı ama devam etti, “Muhtemelen şimdiye kadar zaman geçirme zevkine vardığım bütün atlardan daha da çok. Ama Vaughn, o her şeyi kazanabilir. Yapabileceğini bili-

yorum. Denman Derbisini kazanmak için en iyi şansım –şansımız– o. Kahretsin, belki Northern Crown’ı bile. Onun gibi atlar hayatta bir kez karşına çıkar. O türden bir prestijin yerini dolduramazsın.”

Tezgâhın karşısından elini güven verir bir tavırla sıktım. “Merak etme. O adam iş yapmayı planlayacağım en son türden biri.”

Öteki elini elimin üstüne koyup hafifçe sıktıktan sonra tek kelime etmeden evden çıktı ve atı beslemeye gitti. Güvendiğine dair sessiz bir onaydı.

O atı onun elinden almayı düşünmem için bile Stefan Dalca’nın bana acayip bir teklifte bulunması gerekiyordu.

BILLIE

Elimdeki plastik kaşığı, DD'nin toz toprak içindeki siyah kürkünde küçük agresif daireler çiziyordu. Küçük domuz çamurda yuvarlanmıştı ve tam bir bataklık canavarı gibi görünüyordu. Bir kez olsun bu benim için sorun değildi. Endişelerimden biraz kurtulmam gerekiyordu.

Dün gece *çok fazlaydı* ama Stefan Dalca'dan gelen telefon görüşmesi hepten bambaşka bir şeydi.

Vaughn beni becererek aklımı başımdan almıştı ama hepsini değil. Haliyle DD'nin gerçekten satılık olmadığını doğrulamadığı gözümden kaçmamıştı. O adamla kendimi tamamen bırakmama nedenim de tam olarak buydu.

Patronum olarak atları satmak konusunda bana bir açıklama yapma mecburiyetinde değildi. Benim işim onları eğitmek ve mümkün olduğunca başarılı hale getirmektir. Onun işi de işletme tarafını idare etmek, sayıları hesaplamak, alıcılarla anlaşma yapmak gibi şeylerdi.

Ama benim şeyim olarak –artık her ne haltsak işte– şey... bu suları biraz bulandırıyor, değil mi?

Kalbimin etrafındaki kafesi çabucak açan biri değildim, ama Vaughn'ın oraya ulaşmaya yakın olduğunu biliyordum. Kendime dürüst olmam gerekirse, tanıştığımız günden beri beni ele geçiriyordu. Onu rahatsız etmek için yolumdan sapmışım. Onu hoşlandığı kızla uğraşmakla suçlamışım ama benim de aşağı kalır yanımdı yoktu.

Onu sürekli iğnelemiş, sabrının sınırlarını zorlamışım ve hepsi kaldırıp kaldıramayacağını görmek içindi. Patlayacak mı diye. Aşırı derecede bir soğuk bir sıcaktım. Çünkü belki, sadece belki, onu korkutup kaçırıyordum, güvenimi hak ediyor olabilir. Belki en kötü halimi gösterirsem ve o yine de kalırsa, o zaman kendimi açabilirdim.

Oturup bunu Vaughn'a açıklamam gerekiyordu. Ona bir açıklama borçluydum. Muhtemelen bunu çoktan konuşmuş olmanız gerekiyordu, ama birbirimize harika orgazmlar vermekle epey meşguldük.

Tanrım, hiç böylesi bir seks yapmamışım. Sınırsız tutku. Coşkun bir zevk. Geri dönüşü yoktu. Sanki bunu sistemlerimizden çıkarmamız için bir şey bizi görevlendirmişti. Neden bu kadar uzun süre geri durduğumdan emin değildim gerçekten. Vaughn nazik ile hükmedicinin kusursuz bir karışımıydı. Mutfak tezgâhında yaşanan ilkinin açıklamaya ateşli demek yetmezdi.

Adam tiryaki ediciydi. Selametim açısından tehlikeliydi.

DD'yi parlayana kadar fırçalamayı bitirdim ve bulabildiğim tüm havuçlarla onu besledikten sonra aklımdan çıkaramadığım adama bakmak için ahırlara yöneldim. Stefan Dalca'dan gelen arama bütün havasını alıp götürmüştü ve ben DD ile dışarıdayken, aceleyle evimden çıkarak ofisinde birkaç şey halledeceğini söylemişti. O aramanın onu iliklerine kadar sarstığını anlayacak kadar sezgi sahibiydim.

İyi olduğunu söylemişti ama yememiştim.

Kapı çerçevesine yaslanarak ofisinin köşesinden içeri baktım. Masasında oturmuş, yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu, parmaklarını çenesinin önünde kule gibi birleştirmişti. Vücudu gergindi ve alnında odaklanma izleri taşıyan çizgileri gördüm.

“O ifadeyi tanıyorum,” diyerek hafifçe şakağıma vurdum. “Bir şeylere kafa yoruyorsun.”

Çikolata gözleri bana çevrildi ama vücudu hareket etmedi.

“Evet.” İç çekti.

Odaya girip ona bakan koltuklardan birine kendimi bıraktım, iş mülakatım yapılırken oturduğum yerdi. “Sende ağır işliyor, biliyor musun?” Ona hakaret etmişim gibi tek kaşını kaldırdı. “Hayır, hayır, bekle. Bırak bitireyim. Şey gibi bu... ben bir şeyleri hissedirim ve bana tüm gücüyle çarpar. Her şeyi çok yoğun hissedirim. Çok... ani.” Ellerimi bacaklarıma sürerken bana bakıyordu, hiç araya girmede. “Oysa sen görünüşü bozmamak konusunda o kadar beceriklisin ki, bir şeyin seni etkilediğini çok sonrasına kadar fark etmiyorsun bile. Gömüyorsun ve üstünü açma zamanının gelene kadar çürüyor. Resmen seni içten içe yiyor.”

Kıpırdamadan oturarak parmak uçlarının üstünden beni izledi. Saniyeler uzarken birbirimize bakıyorduk.

“Belki.”

Aah. Erkekler. Neden dönüp dolaşıp daha fazlasını bekliyorum ki?

“Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

“Dalca teklifini yolladı.”

Gözlerimi ona diktim, kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Sormaya korkuyordum. “Çok üzgünüm. Benimle konuşmaya başladığında kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şey... teklif...”

Ellerini yüzünden geçirirken omuzları düşmüştü. “Yüklü.”

Benzimin solduğunu hissettim. “Ne kadar?”

“Yeterli değil. Özellikle Dermot’u bir şey varmış gibi konuşmaya dahil etme şekli düşünülürse. Bu imaya pek de bayıldım. Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.”

“Tamam. Ben başlayacağım. Sana çocukluğumu anlatmak istiyorum.”

Masasındaki kâğıtları karıştırarak benimle göz temasından kaçındı. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Toronto’nun dışında, acı verecek kadar şatafatlı bir kasabada büyüdüm, adı The Bridle Path – ayrıca *Milyoner Evleri* olarak da bilinir. Evet, kulağa geldiği kadar kasıntı bir yerdir. Hayır, tekrar o yöne dönmeye hiç niyetim yok, bu yüzden batı sahilleri benim için en iyi yer. Aynı ülke, ters istikamet.”

“Çok daha iyi bir hava.”

“Çok daha seksi patronlar.” Ona göz kıpıp devam ettim, “Gençliğim boyunca birilerine zarif bir eş olmak üzere eğitildim.”

Bu bana bir kıs kıs gülme kazandırdı. “Ailen seninle tanıştı mı?”

Ona hüznle gülümsedim. “Olay da bu, değil mi? Ebeveynlerim benimle ilgili, ailemizle ilgili her şeyi düzene sokmakla fazlasıyla meşguldü. Görünüşüm, eğitimim, ders dışı etkinliklerim, arkadaşlarım, aslında kim olduğumla ilgili her şeyi görmezden geldiler. Gerçekten önemsediklerini sanmıyorum. O mükemmel istatistiğe ulaşabilmek için iki buçuk çocuk sahibi olabilseler, herhalde bunu yaparlardı.”

Çenesinde bir kas attı ve gözleri yumuşadı. “Üzgünüm.”

Omuz silktim. “Lise sonrası eğitimi almamış, bekâr bir yarış atı eğitmeni olduğumu öğrendiklerinde yüzlerinin alacağı ifadeyi hayal ederek teselli buluyorum.”

* İstatistiksel olarak bir Amerikan ailesindeki ortalama çocuk sayısıdır. Tek bir ailede olması mümkün olmadığı için, bu ifade genellikle standartlara bağlılığa gönderme olarak kullanılır. (ç.n.)

“Onlarla hiç konuşmuyor musun? Sana ulaşmadılar mı?”

“Bir kere bile olmadı. Babamın videoları sızdığında on yedi yaşındaydım. Eminim onları görmüşsündür. Fazlasıyla genç eskortlar, yığınla kokain ve Kanada’nın en sevdiği başbakan. Doğal olarak öne çıkıp iyi bir asker gibi babamı savunmam bekleniyordu.” Gözpınarlarımın yanmaya başladığını hissedince başımı iki yana salladım. Kirpiklerimi kırıştırarak su dalgasını bastırmaya çalıştım. “Hiçbir şey bu olurken onun yanında durmak zorunda kalmak, annemin her şey yolundaymış gibi gülümseyerek herkeşe selam vermesini izlemek kadar aşağılayıcı olamaz.”

Vaughn masanın üstünden uzanarak elimi tuttu. “Sen de gittin mi?”

Derin ve pürüzlü bir nefes aldım. “Evet. On sekizinci doğum günümde. Güven fonum adıma geçti ve tam bir zafer parıltısıyla oradan ayrıldım. Şehirden giden bir otobüse bindim ve kendimi Hank’in kapısında buldum. Ergenken bile, başka birinin hatalarını örtbas etmek için kendi kazdığım kuyuya düşmeyeceğimi biliyordum. Bıkmıştım.” Uzun süredir gömülü olan öfkenin sesi-me sızmasına izin verdim. “Kahrolası boktan kararlar verdiğinde, muhtemelen kendini kahrolası boktan bir durumda bulursun ve sevdiğin insanları senin itibarın adına kendilerini feda etmeleri için zorlamazsın. Bu affedilemez bir şey.”

Uzun parmakları elimin üstündeki damarların üstünde gezinirken, Vaughn bana bakıyordu. Yani gerçekten bakıyordu. Tedirgin ediciydi. Doğruca içime, tenimin ve kaslarımın ötesine bakıyor gibi hissettim. Kemiklerimin ötesine. Yamalı kalbimin içine.

“Şairane.” Yanağında bir gamze belirdi ve kendimi tutamayıp güldüm. Bu adam ilk günden beri beni güldürüyordu; bazen ona gülüyordum, bazen de onunla. Vaughn Harding eğleneliydi.

“İşin iyi tarafı, bir ağabeyim var; adı Rich. Ailemden görüştüğüm tek kişi ve muhtemelen ondan hoşlanırsın. Bazen beni

görmeye gelmek için sahte iş gezileri uydurur.” Sustum, ağabeyimi en son gördüğümünden, ona sarıldığımdan beri ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünüyordum. “Onu özledim.”

“O kaldı mı?”

“Ah evet. O gıcık tam politikacı olmak için doğmuş. Doğu’da kaldı, gerçi ailemizle korkunç derecede sıkı fıkı da değil.”

“Bu...” Doğru kelimeleri arayarak duraksadı.

“Fena mı?” Yorgun bir şekilde gülerek iri ve sıcak elini sıktım. “Tabii ki öyle. Ama artık kirli geçmişimi biliyorsun. Hikâyeden çıkan ahlaki ders şu: insanlar neredeyse her zaman beni hayal kırıklığına uğratırlar, atlar uğratmaz.”

Vaughn gözleri kararlılıkla ve başka bir şeyle daha yanarken bana, “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum,” dedi.

Karşılık olarak omuz silktim, o açıdan umutlarımı yükseltmeye hazır değildim. Henüz değil.

“O zaman uğratma.”

Küçük ahşap evimin ön kapısını kapattığımız an kendimi Vaughn’m üstüne attım. Ona çarptığımda nefesinin göğsünden tıslama olarak çıktığını duydum, eşelediğim anıları bana unutturmasını istiyordum.

Dudaklarıma doğru homurdandı, “Yatak. Derhal.” Avuçları kollarımı kavrayıp beni nazıkçe merdivenlere doğru iteledi. Odaya doğru yürürken pelvisimde uyarıcı bir kıvılcım dolaştı. Onun bu versiyonuna bayılıyordum.

Bluzumu başımdan çıkarıp yere attım. Sutyenimin kopçasını açıp merdivenlere bıraktım. Sahanlığın tepesinde kalçalarımı oynatarak kotumdan kurtuldum ve omzumun üstünden ona ba-

karak sadece tangamla yatağa doğru ilerledim. Uzun adımlarıyla arayı hızla kapatarak sinsice bana yaklaşıırken, beni avlıyormuş gibi hissediyordum.

Bir elini omuzuma koyup beni kendine çevirdi ve göğüslerimi avuçladı. “Bu vücut *benim*.” Ben yatağımın kenarında dururken, elleri her yerimde geziniyordu. Dudakları da onları takip etti. Boğazımdan aşağı, köprücük kemiklerim boyunca, meme uçlarımın üstüne; oraya varınca dilini çıkarıp emdi ve dişledi. Dudaklarımdan dökülen ahlaksız inlemelere engel olamıyordum.

Adam beni ateşe veriyordu.

Ağzı vücudumda aşağılara kayarken, önümde dizlerinin üstüne çöktü. Çöktüğü yerden başını kaldırıp bana baktı, ellerimi ipeksi saçlarında gezdiriyor, yakışıklı yüzünü izliyordum. Keskin erkeksi hatları ve fena niyetlerle dans eden derin, koyu renk gözleri. Sırf onun önümde diz çökmüş halinin görüntüsü bile beklentiyle bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Beni örten kumaşa iki parmağını takıp kenara çekti. “Bu defa ben bu amı yerken seni becermem için yalvardığında, sana gerçekten boyun eğebilirim.”

Dişlerim alt dudağımı sıyrırken, “Siktir,” diye iç çektim.

Vaughn harekete geçti. Becerikli dilinin her darbesiyle, dişlerinin her sıyrışıyla, her iyi zamanlanmış emişle bana işkence ediyordu. Yükselip alçalan göğsümün üstünden başının vücudumda hareket edişini izliyordum.

Nefes nefese kalmıştım ve yalvarmamaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama zayıftım. “Lütfen.” Kelime boğulmuş gibi çıkmıştı. “Lütfen, Vaughn, daha fazlasını istiyorum.” Parmaklarını kalçalarıma ve popoma bastırarak çabalarını ikiye katladı.

“L-lütfen becer beni.”

Klitorisimi sertçe emerek bana çığlık attırdı. Hem etkileyici hem de dibine kadar sinir bozucuydu.

“Vaughn Harding!” diye onu azarladım. “O güzel kıcını buraya getir ve beni becer. Şimdi.”

Kalkarak benimle göz hizasına gelirken gülüşü karanlıktı. “O gece böyle yalvardığını hatırlamıyorum.”

“İmkânsız birisin.” Parmaklarımı saçına dolayıp yüzünü kendime çektim. pşme karşılık verirken, dudaklarında kendi tadımı alıyordum. Yoğun bir şekilde mahrem geliyordu ve tek istediğim tenini benimde hissetmekti. “Lütfen.” Ben gömleğini yırtarcasına çıkarırken, o da pantolonunu halletti.

Çıplak kaldığımızda, beni çevirip saçlarımı yumruğuna doladı ve yatağa itti. Beklentiyle kollarımdaki tüyler diken diken olmuştı.

Sert bedeni arkadan bedenimi kaplarken, çıplak aletini hizalayıp kulağıma fısıldadı, “Benim için çok ıslanmıştın, Billie.”

“Evettt,” diye tıslarken, o da omzumda taşıdığım dişlerinin şeklindeki kırmızı izi yaladı. Popomu elik gibi uzunluğuna sürttüm, onun için yanıp tutuşıyordum.

“Bana ne istediğini söyle, bebeğim. Sert mi yumuşak mı?”

“Sert.” Hızla iime girerek tek hamlede tamamen yerleştı. Nefesim ciğerlerimden tek solukta çıkarken boyutlarına alışmaya çalıştım. “Sonra da yumuşak.”

Karanlık gülüşü statik elektrik gibi benimde oynaşarak sinir uçlarımı yaktı. “Benim kız ne isterse alır.”

Birbirimize gömüldük. Gözümüz dönmüştü. Onları en çok sevmesi gereken kişiler tarafından hasar almış iki kırgın insan, teselliyi birbirimizin kollarında bulduk.

BILLIE

Ben toprak piste indiğimde, Violet çoktan DD'nin üstündeydi. Eyere oturmuş, onu çim alanda yürütüyordu. Güneş daha yeni yeni yükseliyordu, ama Violet ilerlemeye hazırды.

Geçirdiğı kolikten sonra DD ile suları test etmeyi konuşmuş-tuk. Neyse ki hastalığı çok şiddetli değildi ve neredeyse iyileş-mişti. Histerik halim *birazcık* aşırı kaçmış olabilirdi. Ama bu at özeldi ve onu hiçbir şekilde riske atmayacaktım.

“Günaydın!” Elini kaldırıp ters bir tavırla sallarken, beyaz çitin üzerinden bir bacağımı atıp üzerine oturdum. DD boynunu kaldırıp kışneyerek beni selamladı.

En azından içlerinden biri beni gördüğüne sevinmişti. İkili bana doğru yürüdü, DD'nin küçük başı mutlu mutlu ileri geri sallanıyordu. Kulaklarını öne doğru uzatmış, sırtı gerinmiş ha-liyle rahatlamış görünüyordu; bu endişeli küçük atın böylesine

hoşnut olduğunu görmek yüreğimi ısıttı. Sadece zamana ve nazik bir ele ihtiyacı vardı; bir de saçmalık derecesinde tonlarca kurabiye. *Açgözlü küçük hıyar.*

“Kim asabını bozdu senin, Vivi?” diye sordum bana yaklaştıklarında.

“Ha-ha-ha.”

DD başını uzattı ve yeterince yaklaşıncaya, kurabiye için beni salladı. Yumuşak burnuna üfleyip parmağımla alnına dokundum. “Antrenmanından sonra, domuzcuk.” Geri çekilip Violet’ın iri mavi gözlerine ve ağzının kenarlarındaki asabi çizgilere baktım. “Sen iyi misin?”

“Hım.” Başını eğip elindeki dizginlerle oynadı.

Yemin ederim söz konusu yine aynı herifse, onu kendi ellerimle öldürecektim. “Aman, aktris olmak için bu işi bırakayım deme.”

“Ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleme.”

Dönünce Vaughn’ın rahat adımlarla ofisinden bize doğru yürüdüğünü gördüm. Elinde bir kupa dumanı tüten kahve vardı ve yaklaşırken bana sıırttı. Ateşli bakışlarıyla omurgam karıncalandı. Son birkaç geceyi nasıl geçirdiğime dair görüntüler zihnime dolmuştu. Edepsiz. Ve enfes. Bu adam beni beyinsiz bir hatuna dönüştürüyordu. Tamamen giyinikti, sabahın körüydü ve tek düşünebildiğim onu ofisine sürükleyip kapıyı kilitlemekti.

Ne yazık ki eğitmem gereken atlar ve kazanmam gereken yarışlar vardı, bu yüzden bana kupayı verip sessizce, “Bunun için de seni yalvartmalı mıyım?” dediğinde, yanaklarıma yayılan kızarıklığı yok saydım.

“Hıyar,” diye tısladım. Aşağı bakınca sıcak kupada krema oranının mükemmel olduğunu gördüm ve elimi etrafına sarıp serin sabah havasında sıcaklığının tenime işlemesine izin verdim. “Teşekkürler, Patron. Bugün parkurda nasıl gittiğine dair seni bilgilendiririm.”

Güldü ve dönüp gitti, az önce onu kışkıışladığımı biliyordu. Ahır civarında ilişkimizi gizli tutmamız gerekiyordu, ama Violet'ın yüzündeki şüpheci bakışı görünce, içimde o açıdan çoktan çuwallamış olabileceğimize dair bir his belirdi.

Boğazımı temizleyip kahveden bir yudum aldım. "Artık o git-tiğine göre, neler olduğunu bana anlatmayı planlıyor musun?"

Bana tek kaşını kaldırarak başını ahıra doğru salladı. "Bilmem. Sen ikinizin arasında neler döndüğünü bana anlatma-yı planlıyor musun?"

Hakkını vermek için kupamı ona doğru kaldırdım. "Güzel konuşma. O küçük psikopatı hafif bir koşuya çıkarmaya hazır mısın? Nasıl hissettiğini görelim mi?"

İç çekti ve omuzları gevşedi. O konuyu sorgulamayı bırakma-ne kadar rahatladığı barizdi. "Evet. Fazlasıyla hazırım."

"Güzel. Ne yapabileceğinize bakalım."

DD, Violet için güzelce koştu. Vi üzengisinde kalkıp onun koşmasına izin verdi. Dizginleri nazikçe çekmesi onu yavaşlatı-yordu ve kızın kusursuz bir şekilde sabit gövdesi atın istediği şe-kilde koşmasına olanak tanıdı. Parkurun üst köşesinden döner-lerken, Violet dizginleri ona bastırdı ve DD fişek gibi ileri fırladı. Adımları uzayarak zemini hızla kapattı. Zahmetsizce.

Önümüzdeki hafta sonu onu uygun pozisyona getirebilirse, öteki atların hiç şansı yoktu. O zaman Denman Derbisine hak kazanacaktık. Northern Crown'ın bir ayağı. Yapılacaklar listesi, bekle geliyorum.

Ahıra döndüğümde, Hank bir koşum takımı bölmesinin önünde durmuş, Brite Lite'ı parkurdaki sırası için hazırlayan se-yislerden biriyle sohbet ediyordu. Ben yaklaşırken hayvanın tatlı sıcakkanlı suratı bana döndü.

“Billie kız!” Hank beni sıcak gülümsemesiyle karşıladı. “Bu sabah nasılsın? DD nasıl koştu?”

Ona doğru başımı iki yana salladım, kaçık gibi sırtıyordum. “O at hepsini kazanacak, Hank. Hazırlandı.”

Gülümsemesi büyüyerek benimkine denk oldu. İkimiz de DD gibi bir atın ne kadar heyecan verici olduğunu bilecek kadar atlardan anlıyorduk. Ne kadar nadir rastlandıklarını. Büyük eli omzumu sıkarken, eğilerek ona sarıldım. “O küçük siyah atta sihrini konuşturdu. Seninle gurur duyuyorum.”

Başımı omzuna yaslayıp iç çektim. “Hepsi senin sayende, ihtiyar.”

“Dönüştüğün kadın ve eğitmen için bütün krediyi üstlenebileceğimi sanmıyorum. Sıkı çalışma başarı getirir ve senden daha çok çalışan birini tanımıyorum. Bunu hak ettin.”

Onayı, ömrüm boyunca eksikliğini hissettiğim şeyle göğsümün sızlamasına neden oldu. Bu övgüyü kendi ailem büyük ihtimalle hiç söylemeyecekti.

“Teşekkürler, Hank,” dedim, daha fazlasını söylemek konusunda kendime güvenmiyordum.

Haftalar birbirini kovaladı. Sabahları çiftlikte genç atlarla geçirdim, öğleden sonraları da Vancouver'daki Bell Point Park'taydım. İkisi arasında mekik dokurken saatler geçiyordu, ama her gece Vaughn'ın güçlü kollarına düştüğümde, buna değiyordu.

Tek düşünebildiğim önümüzdeki cumartesiydi, en önemli yarış. Eğer DD galip gelebilirse, Derbiye hak kazanacaktı. Çünkü yavaş başlamasına izin vermiştik ve hak kazanmak için bu son fırsattı. Yıllardır kurduğum hayal uzanabileceğim bir yerdeydi ve

içten içe eğer DD'yi oraya götürebilirim, halledeceğini biliyordum. O rekabetçiydi, ne yapacağını bilirdi.

Onu sağlıklı tutmak konusunda endişeliydim. Sırtına kendini ispatlamamış bir jokey koymak konusunda endişeliydim. İşimi yapmak konusunda yeterli olup olmadığımı sorguladığım anlar oldu. Sahtekârlık sendromu iğrenç bir şirretti ve kaygılarımı saklamak konusunda pek iyi bir iş çıkarmadığımı biliyordum.

Yatakta, karanlığın örtüsü altında, endişelerimi Vaughn'a itiraf ettim. Korkularımı dinledi. Vücudumu vücuduyla yatıştırdı. İhtiyacım olan kaya oldu. Yetişkinlik hayatım boyunca aradığım kaya. Beni pohpohlamadı ama kendimi yerden yere vurmama da izin vermedi.

Dürüst olmak gerekirse, gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bu yüzden ahırın hemen altındaki evinde, banyosunu karıştırıyordum. Bir seks maratonundan sonra temizlenmek için buraya gelmiş ve kendime engel olamamıştım.

Berbat biriyim, *biliyorum*.

Sessizce çekmeceleri açtım. Diş macunu. Deodorant. Tıraş köpüğü. Jilet. Prezervatifler. Nefesimi saldı. "Sıkıcı. Sıkıcı. Sıkıcı."

"Bir şey mi arıyorsun?" Kapı çerçevesine yaslanmış, biçimli kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çikolata rengi saçları karma-karışıktı; tam sevdiğim gibi.

Aynadan göz göze geldik. "Evet. Sendeki sorunun ne olduğunu çözmeye çalışıyorum."

"Pardon, ne?"

"Beni duydu." Şimdi ona doğru dönüp ondan tarafa elimi salladım. "Beni çıırılçıplak soyduğundan beri, *iyi* davranıyorsun. Tam olarak doğru miktarda da edepsizsin." Sırıttı. "Acayip şekilde de beyefendisin."

“Tamam. Ve bu bir sorun mu?” Kuşkulu görünüyordu.

“Sadece...” Dişlerim alt dudağıma gömülürken koyu renk gözlerinin içine baktım. “Ters bir şeyin olmasını bekliyorum. İnsanlar beni hayal kırıklığına uğratmakta dile düşecek kadar iyidir, haliyle eğer senin bu kadar... bu kadar kusursuz olmadığına, bunun bir rol olduğuna dair kanıt bulabilirsem, o zaman işlerin boka saracağı zamana kendimi hazırlayabilirim. Neyle karşılaşacağımı bilirim.”

Vaughn’ın sırtışı soldu ve köşeye sıkışmış bir hayvanmı-şım gibi bana yumuşak bir şekilde baktı. “Billie. Bu bir rol değil. Biz rol değiliz. İşlerin boka sarmasına izin vermeyeceğim.” Banyoya adım atıp kollarını bana doladı. Bir eliyle yatıştırıcı bir şekilde saçlarımı okşarken, alnıma bir öpücük kondurdu. “Sen sadece ihtiyaç duyduğun yarışları kazanmaya odaklan. Benim yüzümden dikkatinin dağılmaması gerektiği kadar çok çalıştın. Uğraşacak bir sürü şeyin var. Bana ihtiyacın olduğunda burada seni bekliyor olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Uzun bir süre bunun içindeyim.”

Kollarının arasında gevşedim ve ellerimi sırtından aşağı kaydırdım. “Gördün mü? Söyleyecek en mükemmel şeyi bilmek normal değil.”

“Ayrıca bütün vücut parçalarını dondurucumda saklıyorum,” diye ekledi.

Kendimi tutamayıp göğsüne doğru gülerken, kucaklayışının güvenliği içinde anksiyetemin eriyip gittiğini hissettim. “Sende o yakışıklı seri katil havası var ama.”

“Yakışıklı demişken, ne kadar kusursuz olduğumdan biraz daha bahsetsene.”

Ben inlerken, o gülerek beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, beni yatağa götürdü ve tüm şüphelerime ve korkularıma rağmen bütün gece beni sıkıca kollarının arasında tuttu.

Yarış günü geldi çattı ve ben tam bir enkaz halindeydim. Bugüne ulaşmak için *her şeyden* vazgeçmiştim. Ölüm kalım meselesiydi. Başka bir eleme yoktu ve gelecek sene DD katılamayacak kadar yaşlı olacaktı. Baskı üstüme ağırlık yapıyordu ve beni ele geçirmesine izin vermiştim.

Hasta gibiydim. Diğer herkes iyi görünüyordu, fazlasıyla mutlulardı. Onları doğru yolda ilerlettiğime güveniyor gibiydiler. Bu sabah ahşap evimde Vaughn bana öyle demişti. Hank çok neşeliydi. Violet bile ilk yarışı için –üstelik bir eleme yarışıydı– gergin görünmüyordu ve muhtemelen bunun nedeni bütün gruptaki en iyi beygir gücünün üstünde oturacağını bilmesiydi. Onunla strateji konuşmaktan neredeyse canını çıkardım. Sanırım artık onu bu anaç tavuk tavrıyla gıcık ettiğim bir noktaya ulaşmıştım.

Dolayısıyla DD'nin bölmesinde herkesten saklanıyordum, üstümde harika bir pantolon takım olmasına rağmen onu parlayacak kadar tımarlıyordum. Bir önemi yoktu, o mutlu mutlu samanını çiğnerken bu rahatlatıcı kokuyu içime çekmek ve denge bulmaya çalışmak, şu an tam da ihtiyacım olan şeydi.

Hank kafasını bölmeye uzattı, “Birazdan VIP salonuna geçmen gerek.”

Başımı kaldırmadım; elim plastik tımarla simsiyah kürkün üstünde daireler çizmeye devam ediyordu. “Yarışı izleyeceğimi sanmıyorum. Burada, ahırda kalabilirim. Benim için kaydeder misin? Sonrasında analiz ederim.”

“Gerçekten bebeğini oraya bir başına göndermeyeceksin, değil mi?” O DD'nin yelesini okşarken ben de atın iri zeki gözlerine baktım.

Yatışı kaçırma düşüncesiyle göğsüm sızladı, ama her şeyin baskısıyla başım dönüyordu. “Kafayı yiyorum,” diye fısıldadım, babam sayılacak adama.

“Farkındayım, Billie kız. Salona çıkmak zorunda değilsin, ama mutlaka izlemen gerek. Korkuluklarda ya da tribünde kimsenin seni tanımayacağı sessiz bir köşe bul. Senin oğlanın kazandığını izlemenin vereceği hissi kaçırmak istemezsin. İkkinizin arasındaki şey çok özel.”

“Evet,” diye mırıldandım.

Haklı olduğunu biliyordum. Sadece gülümseyip gitti, Tanrı’ya şükür. Sarılmak, kollarında parçalara ayrılmama neden olurdu.

Sonraki bir saati DD’yle baş başa, düzenli bir şekilde onu hazırlayarak geçirdim. Bacaklarını kusursuz bir şekilde sardım, koşum takımını da yerleştirdim. Kimsenin benimle konuşmaması neredeyse tuhaftı, ancak Hank’in beni rahatsız etmemeleri için onları uyardığına emindim, hakkını vermek gerekirse, Vaughn da şu an yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu bilecek kadar beni tanıyordu.

Beni bu kadar kolay anlaması ve kabul etmesi –paranoyam ve renkli kelime dağarcığım da dahil– hâlâ beni tedirgin ediyordu. Gerçekten beni değiştirmeye çalışmıyordu; ben olduğum için benden hoşlandığını düşünmeye başlamıştım. Ona içeri girme izni vermenin düşüncesi bile beni tamamen ürkütüyordu. Bazen hayal görmediğimden emin olmak için gerçekten kendimi çimdikliyordum.

Şimdiyse, bugünün gerçekten yaşandığından emin olmak için kendimi çimdikledim. Bir adım geri çekilip DD’ye baktım. Cazibeli başı, zarif bacakları, sarı ipekle ne kadar yakışıklı göründüğüne baktım. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Neyin yaklaştığını biliyordu.

Kaslı boynuna bir öpücük kondurdum. “Seni seviyorum DD. Orada güvende ol.”

Gitmeye hazırdı.

BILLIE

Kapılar hızla açıldı ve on at parkura doğru fırladı. Hoparlörler cızırtıyla can buldu. “Ve çıktılar!” Parkurun öteki ucunda bitiş çizgisine doğru duruyordum. İlk dönüşü geçtiklerini görecektim ve sonra her şey plana uygun giderse, DD’nin final hareketini karşıdan izleyecektim.

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek Violet’in planımızı mükemmel bir şekilde uygulayışını izledim. Hafifti, hâlâ üzengilerin üstündeydi ve DD’yi nazikçe geri tutuyordu. Sürüden kendini uzak tutuyordu, bu yüzden başlangıç için basit bir görevdi. Bana doğru hızla geldiler, zemin ayaklarımın altında titriyordu. Öndeki koşucular ilk köşeyi dönüp uçarak geçtiler, pist boyunca o imrenilen yer için mücadele ediyorlardı. Tüm enerjilerini yakıyorlardı; yapmalarını istediğim şey de tam olarak buydu.

DD sabit bir hızla dört nala gidiyordu, çok geride sayılmazdı ama kalabalığın içinde de değildi. Tam sevdiği gibi. Parkurun

sonundan geçip kulüp binası dönüşüne doğru hareket ederken parlak siyah ve sarı bir bulanıklık halindeydi. İkinci virajdan dönüp düzlüğe girerken kulaklarının öne doğru fırladığını gördüm. Başı fark edilmeyecek şekilde indi ve kulakları, önündeki at labirentine bakıp da kazanmadığını fark ettiğinde, kendine özgü o sinirli tavrıyla düzleşti.

Aferin oğluma.

Bir aralık belirdi ve Violet oraya hareket ederek sürünün ortasına geçti. Tam olarak DD'nin olmak istemediği yerdı ve oradan kesinlikle olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmak isteyecekti. İstikrarlı bir şekilde ileri doğru hareket ettiler ve yorulan atları geçmeye başladılar.

Patikalarda ve tepelerde koşarak geçen saatler, DD'ye dayanıklılık konusunda bir avantaj sağlıyordu. Henüz en yüksek hızında değildi ve deposunda çok fazla yakıt vardı. Sürünün öteki dönüşe girmesiyle parmaklarım çitin korkuluğunu sıkıca kavradı. Şimdi DD Violet'ı sürüklüyordu, dizginlerine doğru eğildi; ne yapılması gerektiğini biliyordu. Sürünün ortasından büyük hamlelerini yapmaları gereken yer burasıydı. Geriden gelip öne geçecekleri yer burasıydı.

DD son dönüşten küçük ve güçlü bir savaş atı gibi görünerek uçarcasına çıktı. Yüzü intikamla doluydu, kulakları düpedüz aerodinamik sayılacak kadar gerideydi. Ama Violet kollarını öne bastırdığında atın kulakları dikleşti ve ileri fırladılar.

Uyum içinde, az önce bir toptan fırlatılmış gibi hareket ediyorlardı. Diğer atlar ağır çekim gidiyor gibi göründü. Teker teker atları geçerlerken, tek duyabildiğim kulaklarımda gümbürdeyen kanımdı.

Önlerinde sadece iki at varken, Violet iç kısma yaklaşmakla uğraşmadı. Gözlerini bitiş çizgisine dikti ve ellerini ona doğru iterek DD'yi ilerlemeye teşvik etti. Etraflarında toprak sıçrarken dudaklarının hareket ettiğini, onunla konuştuğunu gördüm.

Bana doğru hızla yaklaşırlarken ellerimi ağzımın üzerine kapattım. Çığlık atmak, tezahürat etmek istiyordum ama yumuşak zemini aşarak liderleri geçerken gözlerimi onlardan ayıramadım. Doğrudan birinci sıraya geçtiler ve daha fazlasına ilerlediler. Bitiş çizgisini bir sonraki attan altı boy önde kolayca geçtiler.

Kıl payı bile değildi.

Bana doğru dörtmala koşarlarken yanaklarımın üstünde ıslak bir sıcaklık hissettim, Vi biraz geriye yaslanıp DD'ye mırıldandı ve daha yavaş bir yürüyüşe geçtiler. At homurdanarak başını salladı, kendinden çok memnun görünüyordu.

Durduğum dönüşte geldiklerinde, kendimi tutamayıp zıplayarak, "Violet Eaton, sen bir rock yıldızısın!" diye bağırdım. Yemin ederim DD'nin sivri küçük kulaklarından biri tanıyarak bana doğru eğildi, Violet da beni duymuştu. Bana sunduğu gülümsemeyi asla unutmuyacaktım. O kadar büyüktü ki canı yanıyor olmalıydı, yanakları şişmiş gibiydi.

Ben de denk bir gülümseme patlattım ve az önce olanların gerçekliğiyle kalbim hızla çarpmaya başladı. DD dönüşte yavaşlarken Violet öne doğru eğildi, ufak kollarını onun terli ve kaygan boynuna dolayarak ona sarıldı.

İnanamıyordum. Başarmıştık.

İsimsiz bir jokey, kıdemsiz bir eğitmen ve kimsenin uğraşmak istemediği bir at.

Hem de nasıl başarmıştık.

Galip çemberine doğru koştum, bunun hiçbir anını kaçırmak istemiyordum. Keyifle katılacaktım. Bunun tadını çıkaracaktım. Küçük siyah atımı öpecektim. Kahretsin, belki de erkek arkadaşımı öperdim. Kendimi bu kadar çılgın hissediyordum.

İnsanlar plaketi verdikleri ve fotoğraf çektirdikleri ağlın etrafına doluştu ve ben de aralarından geçtim. Yaklaştığımda,

Vaughn'ın mükemmel bir şekilde taranmış saçlarını görebiliyordum, etrafındaki insanların çoğundan bir baş uzundu ve çembere doğru hareket ediyordu.

“Vaughn!” Ben hızla ona doğru yürürken, başı sesime doğru döndü.

Elleri cebinde orada durup kalabalığın yanından geçip gitmesine izin verdi. Bana doğru başını iki yana salladı, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini tutmaya çalışıyordu. Sıcak çikolata gözlerine bakacak kadar yaklaştığımda, ciyaklayarak kollarımı boynuna doladım. Omzumun kıvrımına doğru gülüp beni yerden kaldırdı. Bana sıkıca, büyük bir gururla sarıldı.

Yanağımı öperek fısıldadı, “Başardın.”

Patlayacak gibi hissediyordum. Takımının ceketinin üstünden pazılarını sıktım ve geriye çekilip yakışıklı suratına baktım. “Hayır. *Biz* başardık.”

Ardından onu öptüm. Etrafımızdaki herkesin görüş alanındaydık ve görmeleri umurumda bile değildi. Bizi sır olarak saklamak istemiyordum. *Biz* fazla iyi hissettiriyorduk. Şaşkınlıkla homurdandı, ama çenemi avuçlayıp öpücüğüme karşılık verdi. Tatlı tatlı. Başparmağıyla yanağımı sevgiyle okşuyordu.

Buz tutmuş kalbim onun ellerinde eridi. Bugün her şey çok doğru geliyordu.

DD'yi öpücüklerle hırpaladıktan, sarılmamın şiddetiyle Violet'ı neredeyse yere serdikten ve Hank'in rahatlatıcı kucaklamasında birkaç mutlu gözyaşı döktükten sonra, fotoğraf çektirdik. Bana galibiyet kupası takdim edildi ve DD'ye şampiyonluk örtüsünü örttüler. Vaughn'ın varlığını bir kaya gibi her an yanımda hissediyordum, insanlar benimle konuşmak için öne çıktıklarında eli genellikle belimde duruyordu.

Cole da geldi ve onu görmezden gelip sadece ânın tadını çıkarmak için elimden geleni yapmama rağmen, onun Violet'a ba-

kakaldığı dikkatimden kaçmadı. Kıza doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldama şekli. Violet'ın yüzünden bütün rengin ve heyecanın çekilerek ağzı bir karış açık ona bakması. Az önce tebrik edilen bir kadına benzemiyordu, hayalet görmüş bir kadına benziyordu. Şimdi *bu* daha sonra tekrar ele alacağım bir şeydi.

Sadece daireler çizerek dönüyormuşum gibi hissederek insanlara tebrikleri için teşekkür ettim ve sorularını yanıtladım. DD hakkında sorular, eğitim yöntemlerim hakkında sorular, Violet'ı biniş için nasıl seçtiğimiz hakkında sorular.

Bir basın mensubu telefonunu bana doğru uzattı, "Buradaki pistte iyi tanınan bir jokeyle olan fiziksel münakaşanızla ilgili dedikodular hakkında ne diyacaksınız?"

Vaughn'ın parmak uçları kalçalarımın batarken, ufak bir gülümsemenin dudaklarıma yerleştiğini hissettim. Dönüp gitmeden önce tek söylediğim, "Bu kulağa pek profesyonelce gelmiyor," oldu.

Vaughn eğildi, sesi boynumda titreşerek omurgamdan aşağı bir ürperti yolladı, "Görünüşe göre, ne kadar yaramaz bir kız olduğuna dair söylentiler yayılmış."

Bıyık altından mırıldandım, "Yaramaz nasıl olurmuş sana bu akşam gösteririm."

Eli popoma indi, sesi tenimin üstünde ipek gibiydi. Yanaklarım ısınırken etrafa bakındım. Ortam, patronumun elinin nerede gezindiğini kimsenin fark edemeyeceği kadar kalabalıktı. "Sözünü hatırlatırım," dedi, şimdi o da bakınıyordu. "Ama şimdi bir saniye gidip Cole'u bulabilecek miyim bakayım. Buradaki işin bitince bir içki için salonda bize katılır mısınız?"

"Elbette," dedim omzumun üstünden, çoktan bana yaklaşan bir sonraki kişiye selam vermeye dönmüştüm.

Dirseğimi sıkıp gitti, ben de en iyi gülümsememle orada takılan insanlara döndüm, oysa tek istediğim DD'yi eve götürmek ve Vaughn'a verdiğim edepsiz sözleri yerine getirmektir.

Ahırdaki sessiz sıramızda DD'nin üzerine titriyorduk. Soğuk bir banyo, bacaklarına buz çizmeleri ve Violet, Hank ve benden bolca şefkatli sevgi görüyordu. Şimdiye kadar onda öteki seyisleri kullanmamıştık, neden şimdi başlayacağımızı bilmiyordum. Huysuz küçük şampiyonumuz belirli kişilerden hoşlanıyordu ve onu azıcık bile suçlamıyordum.

"Orada harika hissettirdi," dedi Violet huşu içinde onu havluya kurularken.

"Siz ikiniz *kusursuz* görünüyordunuz," diye ekledi Hank.

Gülümsedim. "Haklı. İkiniz kusursuzdunuz. Güzel bir şekilde sürdünüz. Güzelce koştunuz. İsteyebileceğim daha fazla bir şey yok."

Violet beni işaret etti. "Senin planındı. Senin eğitimin. Senin stratejin. Ben sadece son anda sırtına atlayıp istediğin şekilde uyguladım."

"Kız haklı." Hank omzumu sıktı.

"Bu doğru olabilir, ama Denman Derbisinde böyle kolay elde edemeyeceğiz. Hazırlanmak için fazla zamanımız yok. Onu kazanmak için mükemmel ve şanslı olmalıyız."

Violet kararlılıkla başını salladı, ama Hank sadece güldü.

"Kızım. Kendi selametinin için fazla ciddisin. Az önce kazandın! Hak kazandın. Git şuradan. Git de Genç Harding'e göz süz."

O bakakaldım. *Nereden biliyordu ki?*

"Billie, Tanrı aşkına. Yaşlı olabilirim, ama henüz kör değilim. Siz ikiniz aylardır birbirinizin etrafında dolaniyorsunuz."

"Haklı," diye ekledi Violet ve DD'nin nemli kürkünün üstüne bir battaniye örttü.

“Daha iyi birini seçemezdin,” dedi Hank. “Git de yaşma göre davran. Bir kez olsun eğlen.”

“Ben hiç de...”

“Git hadi,” diyerek sözümü kesti, elini sallayarak beni kışkııladı. “Sen dönene kadar atının yanından ayrılmayacağım, merak etme.”

Pes edip uzun geçitte ilerledim, sayısız bölmenin önünden geçerek tribünlere ve VIP salonuna doğru yürüdüm. Bugünün başarısında gerçekten rol oynayan personelimizle ahırda bir içki içmeyi tercih ederdim, ancak aynı zamanda kaynaşmanın da bir yeri ve zamanı olduğunu biliyordum. Haliyle işte buradaydım, kaynaşmaya hazır. İş için ve Vaughn için, çünkü gizlice bu boktan hoşlandığını biliyordum.

Köşeyi döndüm ama Stefan Dalca'nın soğuk otoriter sesini duyunca olduğum yerde kalakaldım. “Teklifime bir yanıt bekliyorum.”

Karşılık veren ses buz gibiydi ve çok iyi tanıyordum. “Atın satılık olmadığını size çoktan bildirdim.”

Geçide doğru geriye bir adım atıp başımı kenardan uzatınca, Vaughn'ın sırtını gördüm, Stefan ile yüz yüzeydi. “Her şeyin fiyatı vardır.”

“Öyle diyorsanız. Ancak at az önce derbiye hak kazandı. Hiçbir yere gitmiyor.”

“Haklısınız. Muhtemelen geçen hafta teklif ettiğim on milyon dolardan daha değerlidir.”

Hay sikeyim. On milyon mu? Ciddi miydi bu? Çok sayıda şampiyon bebek yapabilecek bir aygır için duyulmamış bir şey değildi. Ancak DD hâlâ nispeten kendi ispatlamamıştı.

Vaughn yüzü öteki adam dönük dururken, duruşu kaskatıydı. Stefan'ın tehlikeli havasından etkilenmemişti. Dikleştiğinde,

boyu birkaç santim, belki de daha da uzundu, “Teklifinizin ne olduğu umurumda değil,” dedi.

Stefan’ın gülümsemesi sinsiydi, gözleri dizginlenemez bir eğlenceyle Vaughn’ın üzerinde dans ediyordu. Bu konuşmanın tadını çıkardığı açıktı, dünyada hiçbir şey umursamadan parasını savuruyordu. Vaughn gibi keyifli bir medya gözdesi değildi. Karanlıkta hareket eden gölgeydi. Arka oda anlaşmaları ve tehditler onun para birimiydi. Bir tilki gibi kurnazdı; güvenilirmezdi. Araya dalıp ona toz olmasını söylemek istedim ama bu Vaughn’ın savaşıydı, benim değil.

Muhtemelen kulak kabartmam uygunsuz kaçıyordu, ama hey, kimse uygun tavırlar sergilediğimi iddia edemezdi. Neden şimdi başlayacaktım ki?

“Neredeyse benden hoşlanmadığınızı hissetmeye başlıyorum, Bay Harding.”

“Hoşlanmıyorum.” Gold Rush Çiftliği’ne park ettiğim ilk gün karşılaştığım Vaughn’dı bu. Soğuk ve küçümseyici.

“Yirmi milyon.”

Benden çıkan o boğulur gibi sesi bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Delice bir rakamdı ve işin içindeki yanım geri çevrilmeyecek bir teklif olduğunu da biliyordu. Bu miktarda para uzun vadede gider ve birçok güzel at satın alırdı. Ancak duygusal yanım? Hayır, DD çok özeldi. Bir dolar değerinde de olsa aynı şekilde hissederdim. O paha biçilemezdi. Onun gideceğini düşünmek bile gözlerimin yanmasına neden oluyordu.

“Rakamla ilgili bir mesele değil. Gelecekle ilgili. O at satılık değil. Hikâyenin sonu.”

Bu gece bu adama öyle bir tapmacaktım ki...

Gitmek üzere döndü, ama Stefan’ın, “Gelecek demek?” dediğini duyunca olduğu yerde kaldı. Vaughn geniş omuzlarını tek-

rar şaibeli iş adamına çevirdi. “Yirmi milyon ve bir de dedenizin herhangi bir yasa dışı bahis şiketine dahil olmadığına dair su götürmez kanıtlarla basma giderim. Adını temize çıkarırım.”

Her şey durdu. Yemin ederim, kuşlar ötmeyi bıraktı. Dünya, biri durdurma düğmesine basmış ve Stefan’ın yüzüne yayılan sırtışı kaydetmiş gibi hissettiriyordu. Hesapçı bir gülümsemeydi, Vaughn’ın zırhında ufak bir delik görmüş ve oraya hedef almıştı sanki.

Tüm bunların gerçekleşmesini izlemek karnıma mızrak yemek gibiydi.

“Dedemin senin şikene katılmadığını mı söylüyorsun yani?” Vaughn’ın sesi artık keskin, neredeyse nefes nefeseydi. Hâlâ etkilanmemiş görünüyordu ama sesi, Stefan’ın tam bir nakavt edici darbe indirdiğini fazlasıyla ele veriyordu.

Stefan bir homurtu çıkardı. “Benim şikem değildi, Harding. Ve hayır, ben sadece o şekilde gösterebileceğimi söylüyorum. O suçlandığı şeyi yaptı.”

Vaughn kâğıt gibi bembeyaz oldu, Stefan’ın sözlerinin doğruluğu ona gülle gibi çarpmıştı. Takip eden sessizlik o kadar ağırdı ki, ciğerlerimi bir mengene sıkıyor gibi hissettim ve Vaughn sertçe başını sallayıp, “Bana evrakları yolla,” dediğinde, dudaklarımdan kaçan gürültülü iç çekişe engel olamadım.

Parmaklarımı içinden geçirmeyi çok sevdiğim o koyu renk dalgalı saçların olduğu kafa, hızla benden tarafa döndü. Binanın köşesinden başımı uzatmış izlerken bana bakan gözlerinde panik parladı. Araya girdiğimi biliyordum ama doğruyu söylemek gerekirse, sikimde değildi. Tamamen şoke olmuş bir halde ona baktım. Ahlaki değerlerine –kararlarına– hayran olduğum adam az önce umutlarımı ve hayallerimi, çiftliğinin kurtuluşunu, milleti kazıklamış ölü bir adamın itibarını temize çıkarmak için satmıştı.

Kötü bir rüya gibi gelen bu şeyden uyanmak için yalvaracak halde başımı iki yana salladım.

“Bayan Black, uğramanız ne hoş.” Stefan’ın sesinden alaycılık akıyordu. “Orada saklanmanıza hiç gerek yok. Sizin için de bir teklifim var.” Kibirli bir sırıtışla elini sallayarak beni oraya çağırdı.

Kütük gibi hissettiren bacaklarla onlara doğru ilerlerken, Vaughn’ın gözlerine bakmaktan kaçındım. Şu an ona bakamazdım, ya hayalarına tekme basacak ya da ağlamaya başlayacaktım. Çok keskin bir bıçağın üstünde ilerliyordum. *Bu iki pislik için yanımda kamçım olsaydı keşke.*

“Bugünkü büyük galibiyetiniz için tebrikler.” Hâlâ bana bakmakta olan Vaughn’a fazla yakın durmadığımdan emin oldum. “Onu koşturmaya çalıştıkları günden beri bu atı takip ediyorum. Nasıl zorluk çıkardığını biliyorum. Onunla özel bir ilişki kurduğunuzun da farkındayım. Çok yeteneklisiniz ve inanılmaz bir iş çıkardınız.”

Şimdi hevesli ve içten görünüyordu ama ona sıfır duyguyla baktım. Bütün bunları bilmesi nasıl mümkündü? İltifatı karşısında kendimden mi geçmeliydim?

Bu herifi siktir et.

“At benim tesisime geldiğinde, ona olağanüstü şekilde iyi bakılacağına sizi temin ederim. En iyiden başka bir şey olmayacak. Bu nedenle, onun eğitmeni olarak size bir pozisyon teklifinde bulunmak isterim. Baş eğitmen. Maaş oldukça rekabetçi olacaktır.”

Bu herifi duble siktir et.

Hâlâ bir şey söylemiyordum. Kalçamı kaydırıp kollarımı göğsümde kavuşturarak ona sertçe baktım, öfke içimde kaynıyordu. *Kin.* Şerefsizin Vaughn’a çiftliğinin sahip olabileceği en iyi atı satması için şantaj yapması ve sonra dönüp gözünün önünde çalışanını kandırması ne cesaretti ama. Çarpıcı suratını yeniden düzenlemek istedim.

Zeki gözleri yüzümü taradı, ifademde bir yanıt arıyordu. Ama yüzüm okunmaz bir maskeydi. Ergenliğimde, babam siyasi kariyerini kurtarmak için ailesini tamamen sattığımda uzmanlaştığım bir ifadeydi.

“Beni dinle, Gangster Gary, hem de dikkatle dinle.” Sesim neredeyse tıslama gibiydi ve güçbela zapt edilen bir öfkeyle titriyordu. “Senin gibi maço şerefsizleri ben çok iyi bilirim. Etraflarındaki herkesten daha akıllı olduklarını düşünen fazlaca gelişmiş çocuklar.”

Vaughn şimdi araya girdi, “Billie, dikka...”

Bir elimi kaldırıp başımı ona çevirdim. “Lafımı kesmeye cüret etme. Sana söylemek istediğim kelimeler de var, ama tek seferde bir tane şımarık pislikle baş edebiliyorum, o yüzden lanet sıranı bekle.” Dudaklarını birbirine bastırdı. Vaughn sümsüğün teki değildi, ama hangi savaşılar girmesi gerektiğini seçmeyi bilecek kadar akıllıydı; belli ki bu onlardan biri değildi. *Akıllı çocuk.*

Dikkatimi tekrar Stefan Dalca’ya çevirdim. Güçlü yüz hatları, olağandışı bir şekilde şaşkınlığa benzer bir şeyle doluydu. “Benimle kimse böyle konuşmaz.”

“Pekâlâ, belki de başlamalarının zamanı gelmiştir.” Yüzünde ufak ve keyifli bir gülümsemeyle hafifçe geri çekildi. Dürüst olmak gerekirse, bu beni daha da kızdırmıştı. “Hayatımın yeterince yılını ahlaki pusulası olmayan, öncelikleri birbirine karışmış, sadakatleri sadece kendilerine ait olan güçlü adamlara hizmet ederek geçirdim ve bir daha o havuza atlayacak değilim. O atı seviyor muyum? Kahrolası bütün kalbimle.” Sesim bunun verdiği duyguyla çatladı. “Ancak aynı zamanda profesyonelim. Atlar gelip geçicidir. Hepsi sporun bir parçası. Ben büyük bir kızım ve hayatıma devam ederim. Ama asla erdemlerimi para için feda etmem. Ve asla *ama asla* senin gibi bir adam için çalışmam.”

Birleştirmeye çalıştığı bir yapbozmuşum gibi bana doğru ba-

şını eğdi. Hoşuma gitmemişti, hem de hiç. Gitmek üzere döndüm.

Arkamdan konuştu, “Roman halkı arasında biz Double Diablo’nun senin Kalp Atın olduğunu söyleriz. Atlar arasındaki ruh eşin. Başka kimsenin yapamayacağı şekilde anladığın bir at.”

Duygular boğazıma çörekledi. Göğsüm yanıyordu. Böylesine ölümcül bir darbe indirmek tam da bu manipülatif hıyara göre bir şeydi. Arkama dönüp bakamayacağımı biliyordum; Vaughn’ın yüzündeki acımayı ya da Stefan’ın yüzündeki zaferi görmeye dayanamazdım. Bu yüzden omzumun üstünden, “Bu durumda, Kalp Atım ile derbiyi kazanmakta bol şans,” demekle yetindim.

VAUGHN

Siktir. Siktir.

Topuklarımın üstünde dönüp uzun adımlarla Billie'nin peşinden gittim. Arkamda Dalca'nın bu hafta teklifi kuryeyle yollamakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Bilmiyorum, o an ona odaklanamıyordum. Tek görebildiğim, teklifi kabul ettiğimi duyduğunda Billie'nin yüzündeki son derece kırgın ifadeydi.

Dermot'un büyük ihtimalle yarışlarda düzenleme yaptığını, spora hile karıştırdığını kabullenmeye başlamıştım. Ama bunun doğrulandığını duymak can yakıcıydı. Hem öyle olsa bile, bu kabul etmeye mecbur olduğum bir teklifti. Dedemin adını temize çıkarmanın anlamı büyüktü, sadece iş için değil, ailem için de. Bütün bu skandalla açmış olduğu uçurumu kapatabilirdi. Billie'nin bunu anlamasını sağlamak ve ilerlemek için en iyi yolun bu olduğunu ona göstermek zorundaydım.

Yirmi milyon dolarla ona eğiteceği ve çiftliğin itibarını onaracağı birçok şampiyon alabilirdim. Tabii ki böyle öğrenmesini istemezdim. Bunu ona nasıl nazıkçe anlatabileceğimi çözmek için zamanım olmasını isterdim. Billie'nin oturup benimle konuşmasını sağlayabilirsem, anlardı.

Nabzım boğazımda atarak hareketli ahır geçidinde DD'nin bölmesine doğru peşinden gittim. Hızla benden uzaklaşırken topukları ses çıkarıyordu. Topuklu ayakkabılarla bu kadar hızlı yürümesinden etkilendim, ama sonra Wilhelmina'nın böyle birçok deneyimi olduğu aklıma geldi. O her zaman benim tanıdığım ve sevdiğim rahat atçı kız değildi.

Ondan sızan öfkeyi hissederek benden uzaklaşmasını izlerken, gerçekten onu sevdiğimi fark ettim. Onu sinirlendirmek ya da incitmek istemiyordum ama Stefan'ın yaptığı teklif görmezden gelemeyeceğim kadar fazlaydı.

"Römork toplandı mı?" diye bağırdı bölmelerden birine doğru.

"Evet," diye Hank karşılık verdi, başı bölmeden çıkarken kafası karışık görünüyordu. "Neden hemen döndün?" Billie'nin arkasına bakınca, koşturarak geldiğimi gördü.

Nihayet yetişince, Billie'yi kolundan kavradım. "Dışarı. Şimdi."

Hızla döndü ve kolunu silkeleyerek tutuşumdan kurtardı. "Sakın bana elini süreyim deme, Vaughn Harding. Şu an çalışıyorum. Seninle sonra konuşacağım."

"Hayır Billie. Şimdi konuşacağız."

DD, Violet, Hank, hepsi kocaman açılmış gözlerle bana baktılar. Billie kızarmış yanakları ve inip kalkan göğsüyle düpedüz vahşi görünüyordu.

"Hadi gidip bir kutlama içkisi içelim, Vi." Hank onu ahır kapısının önündeki ipin altından geçirirken bana sert bir bakış attı

ve babacan bir tavırla Billie'nin omzunu sıvazladıktan sonra bizi yüz yüze bıraktı. Violet onun arkasından koşturdu ve iri mavi gözlerinde endişeyle omzunun üzerinden arkasına baktı.

“Çok profesyonelce,” diye mırıldandı Billie ve başını eğerek bölmeye girdi, küçük siyah atın yanma geçti.

“Şu an profesyonel davranmak umurumda mı sanıyorsun?” Eşiğe yaslandım ve onun çömelip DD'nin zarif bacaklarına şişkin taşıma bandajlarını sarmasını izledim.

“Hayır. Kesinlikle sanmıyorum.” Sesinden alaycılık damlıyordu. “Bence umursadığın şey sensin ve konu da bu. Bugün tamamen netleştirdin.”

“Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? O anlaşmayı kabul etmek herkes için en iyisi. Bu sadece bir iş, Billie. Yirmi milyon dolar ve çiftliğin adına sürülen leke kalkacak? O miktardaki parayla sürümüze kaç tane gelecek vadeden at ekleyebiliriz, biliyor musun? Çiftlikte ne kadar işi halledebiliriz? Çok beyin gerektirmiyor.”

Bir homurtu çıkardı. “Hiç gerektirmiyor. Orası kesin.” Elleri pamuklu örtüyü yumuşak tabanın üzerine düzleştirdi, her hareketi emin, hızlı ve endişenin eşiğindeydi. Avucunu DD'nin bacağına doğru kaydırıp ayağa kalktı. Parmakları omuzlarını kaşıyınca at boynunu ona doğru mutlu bir şekilde döndürdü. Billie'nin ona doğru gülümsemesi titrekti ve sonra kendini andıran gözlerini bana çevirdi.

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Mesele atı satmakla ilgili değil. *Nedeni* ile ilgili. Bu at daha yeni bizim için yüreğini ortaya koyarak koştu ve dünyadaki en prestijli yarışlardan birine hak kazandı. Sıfırdan ortaya çıktı ve çok sayıda zorluğun üstesinden gelerek sevgili çiftliğinin adını duyurdu. Ama yeterli değil, değil mi? Çünkü bu çiftliğin itibarıyla ilgili değil. O senin adını tekrar duyurdu, sen de karşılığında onu şaibeli bir anlaşmayla takas ettin.”

“Yaptıysam ne olmuş? Yirmi milyon, yirmi milyondur, Billie.”

“E yani? O kazanmaya devam ederse, ilk yılında damızlık olarak üreme ücretiyle sana o parayı çıkarır zaten.” Sesi tiz çıkıyordu ve son derece inanamayan bir tavırla bana bakıyordu, “Gerçeklerle yüzleşme zamanı, Vaughn. Senin deden kanunu *çiğnedi*. Onu suçladıkları her şeyi yaptı. O sinsi yılan bunu az önce doğruladı. Üstünü örtmek hiçbir lanet şeyi değiştirmeyecek!”

“Biraz desteğe ne dersin? Bu benim için önemli. Benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun,” diye gürledim, söylediği her şeyden nefret etmiştim.

Nefesini vererek hafifçe geri çekildi. “Kariyerimi tamamen ezip geçeceğin kadar mı önemli? Violet’ın kariyerini? İlişkimizi?” Billie başını ileri geri salladı, hayal kırıklığı neredeyse elle tutulur gibiydi. “Meşru bir suçu –sporumuzun saygınlığını baltalayan bir suçu– çaresizce örtbas etme ihtiyacının etrafındaki herkesi gölgede bıraktığını bir düşün. Gerçek, canlı şeyler bu yüzden acı çekecek. Ve bunların hepsi ölü bir adamın itibarını düzeltmek için kabul edilebilir kurbanlar mı olacak?”

Dişlerimi sıkarak ona bakmakla yetindim. İnanamayarak bir nefes verdi. “İnanılmaz. Gerçekliğe dön, Vaughn. O gerçekten de itibarım gösterdiği kadar sahtekârdı. Hem harika bir dede hem de şaibeli bir iş adamı olmasında bir sakınca yok. Uzlaş bununla. Artık. Bunu. Kabullen.”

Bakmaya devam ettim, dilimi yutmuş gibiydim. İçten içe bunun kabul edilebilir bir kurban olmadığını biliyordum. O böyle yüksek sesle dile getirince, düpedüz saçmalık gibi görünüyordu. Ama aylardır dedikoduların ve fısıltıların durması için bir yol bulmayı diliyor ve hayal ediyordum. Herkesin benim tanıdığım o harika adamı görmesi için. Bu amaca arkamı dönemezdim, aklım almıyordu hatta.

Gözleri ahırın loş ışığında parlıyordu ve bal rengi irislerinde yaşlar birikti. “Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söyledin.” Çenesi titreyerek içine bir nefes çekti. Acısını bu kadar yakından görmek beni öldürüyordu. Göğsüm çatlayıp açılacak, kalbimin hızla çarparak onun stiletto giymiş ayaklarının dibindeki ahırda bulunan talaşlara düşecek gibi hissediyordum.

“Bu işle ilgili bir karar. Seçimlerimin arkasında durmak zorundayım, çalışanlarımın hoşuna gitmese bile.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı an, yanlış olduklarını biliyordum. Ama adrenalinim yükselmişti. Anlamaması sinirimi bozmuştu ve durduramadığım bir duygusal çarpışmaya ilerliyordum.

“Çalışanın mı?” diye patladı.

“Evet, Billie. Eğitimciler genellikle kendilerine ait olmayan atların satışı konusunda karar vermezler. Bu at seninmiş gibi hissettiğini biliyorum, ama değil. O benim.”

Doğrulurken yüzüne çelikten bir duvar indi. Bana bakarken yüzündeki bütün duygular yok oldu, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. “Netleştirdiğiniz için teşekkürler, Bay Harding.” Sesi, sadece sözlü olarak yerden yere vurmak üzere olduğu insanlara karşı kullandığını duyduğum bir tondaydı. “Umarım bu bilgi sizi geceleri sıcak tutar, çünkü ben kesinlikle yapmayacağım.” Sonunda konuşmasını tamamlarken sesi buz gibi soğuktu, “Şüpheli karar alma becerileri yalnızca kamuoyunun algısına dayanan birinin kolunda tekrar güzel güzel oturmayacağım. Beni seçecek birini hak ediyorum. İşimiz bitti.”

Neredeyse yirmi dört saat olmuştu ve hâlâ Billie’den haber almamıştım. Onu şimdiden özlemiştim.

Bana işimizin bittiğini söyledikten sonra, soğuk bir tavırla omuz silkip topuklarımın üzerinde dönmüş ve hızla uzaklaşmıştım. Sevdiğim kadından uzaklaşırken duyabildiğim tek şey, kulaklarımda gümbürdeyen kanımdı. Öfke içimde kaynıyordu, ama kıvrılıp utançla da karışmıştı. Onunla bu şekilde konuşmam gerektiğini biliyordum. Şimdi bile, bir gün sonra, tam bir pislik gibi konuştuğumun farkındaydım. Yine de kendimi özür dilemeye ikna edemiyordum. Anlamaması benim hatam değildi.

Ofisimin penceresinden dışarı, padoklara doğru baktım DD'ninki boştu. Billie dün gece onu evinde tutmuştu belli ki. Küçük siyah atın gitme düşüncesi onu çok üzmüştü. Aldığım kararlar onu incittiğimi düşünmekten nefret ediyordum ama atların gelip gitmesi alışılmadık bir durum değildi. Özellikle Double Diablo gibi umut vadedenlerin.

Ona sakinleşmesi için zaman verecek, sonra da kendi düşünme şeklimi daha açık şekilde anlatacaktım. Yola gelecekti. O duyguları kabul etmeye gönülsüz olsa da beni önemseydiğini biliyordum. Bu sadece yoldaki bir pürüzdü. Çiftler her zaman kavga ederdi. Çözmenin yolunu bulurduk.

Bunu çözmem gerekiyordu. Onu kaybedemezdim.

Ofisimin kapısının sertçe çalınması beni kafamın içinden çekip çıkardı. Billie eşikte duruyordu, kalçasını eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözlerimin, mavi kot pantolonunun vücudunun her şehvetli kıvrımını sarma biçimini içine çekmesine izin verdim, ancak yüzüne yaklaştığımda nefesim boğazımda düğümlendi. İpeksi kestane rengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, soluk teni makyajsızdı ve genelde parlak olan viski gözleri donuk, şiş ve kırmızıydı.

Bunu sen yaptın, pislik herif.

Görüntüsü karşısında göğsüm sıkıştı. Ağladığı belliydi. Çok. Beklediğim şey bu değildi. Sert, neşeli, iyimser Billie'nin kazana-

cağını düşünmüştüm. Elbette biraz yalnız başına zamana ihtiyacı vardı –üstüne düşülmesinden hoşlanmadığını biliyordum– sonra da salınarak geri gelecekti. Ancak bu... öngördüğüm şey değildi. Yıkılmış görünüyordu.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba.” Sesi yumuşak ve kırılgan çıkıyordu. “Bir dakikan var mı?”

Koltuğumda kıpırdandım, bu kadar resmi konuşması karşısında anında huzursuz olmuştum. “Evet, evet. Elbette.” Karşıma oturmasını işaret ettim. Birkaç hafta önce karşıma oturup bana ailesinden, babasından ve ona yaşattıklarından bahsettiği koltuk. Onu işe aldığımında oturduğu yer.

“Teşekkürler.” Koltuğa çöktü ve benimle göz teması kurmaktan kaçınarak aramıza bir kâğıt bıraktı.

Görüntü karşısında dişlerimi birbirine bastırarak geriye yaslandım ve parmaklarımı çenemin altında kule gibi birleştirdim. “Bu nedir?”

Gergin bir şekilde bana baktı. “İki hafta önceden bildiriyorum.”

Yavaşça gözlerimi kırptırdım, bana ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. “Sen... istifa mı ediyorsun?”

“Evet.” Dişlerini alt dudağına geçirdi ve elimde olmadan, ellerim biçimli vücudunda gezinirken o dudağı emmenin nasıl hissettirdiğini hatırladım.

“Neden?” Şokum sesime yansımıştı. Onu üzdüğümü biliyordum, ama bu beni gafil avlamıştı.

“Ben...” Pencereden dışarı bakarak içine titrek bir nefes çekti. “Ben bunu yapamam.” Tek kelime etmeden birbirimize baktık, gözlerimizde duygular silsilesi vardı. “Kalmak çok acıtıyor. Gidilecek... daha az karmaşık bir yer bulacağım.”

Dalga mı geçiyordu? “Bu mu yani? Öylece benden vazgeçiyorsun?”

Gözleri ıslaktı ve bana bakarken gülümsemesi üzgündü. “Önce sen benden vazgeçtin.”

Geri çekildim. “Gerçekten düşündüğün şey bu mu? Durumu benim açımdan görmeye kendini ikna edemedin mi?”

“Ah, gayet iyi görebiliyorum. Sadece gördüklerim hoşuma gitmiyor.” Ofladım ama devam etti, “Senin için de uygunsa, DD ile bir gün daha geçirmek istiyorum. Sonrasında beni çiftliğin etrafında görmeyeceksin. İki haftamı onun yerine pistte tamamlayacağım ve her şeyi toparlayınca da taşınacağım. DD ile işlerin nasıl ilerleyeceğini bilmiyorum ve...” Sesi çatladı. “O giderken burada olamam.”

Tek bir gözyaşı gözünden akarak yanağının kıvrımına indi. Onu silmek istedim. Öpmek. Kollarımı ona dolamak ve bütün acılarını kendime almak.

Ama yapmadım. Bunun yerine, kalbimi korumaya aldım ve onun gidişi düşüncesiyle göğsümde biriken öfke istilasına odaklandım. En azından onun gitmesini kolaylaştırabilirdim. Onu rahatlatmalıydım, ona âşık olduğumu söylemeliydim ama yalvaracak biri değildim. Bunun yerine, tek yapmak istediğim saldırmaktı.

“Ya biz? Artık kaçmadığını sanıyordum.” Sözlerim aşağılayıcı bir tavırla çıkmıştı ve takındığım bu çocuksu yaklaşımdan o an nefret ettim. O tür bir davranıştan daha iyisini hak ediyordu.

Ayağa kalkıp bana doğru elini uzattı. “Bana sağladığın fırsatlar için teşekkür ederim.” Gözlerime bakarken uzun kirpikleri ıslaktı ve birbirine yapışmıştı. “Benim için yaptığın her şeye ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Umarım mutlu olursun.”

Demek istediği şey açıktı. Kararımdan mutlu olmamı umuyordu. Neden olmayacaktım ki? Son bir yıldır tek istediğim aile-

min adını temize çıkarmaktı. Yapmam gereken bir şeydi ve eğer anlamıyorsa, yapacak bir şey yoktu.

Ayağa kalkıp elini elimle sardım. Tokalaşması hatırladığım kadar güçlüydü, gözleri de o kadar duyguluydu. Orada her şeyi görebiliyordum. İhanet. Öfke. Kafa karışıklığı. Hüzün. Tam bir yıkılmışlık.

Bunu sen yaptın, pislik herif.

Kararım hakkında iyi hissetmeliydim. Ancak arkasını dönüp gidişini izlerken kendimi hasta hissediyordum.

BILLIE

“Emin misin?” Hank endişe dolu gözlerle mutfak adamda oturuyordu, karşısındaki tezgâha yaslanıp elimle yüzümü ovuşturdum.

Emin miydım? Hayır. Şu an hiçbir şeyden emin değildim. Vaughn Harding kendi hakkımda bildiğim her şeyi temelinden sarsmıştı.

Onu bir tür ahlaki mertebeye yüceltmişim, o da kalbimi yerinden sökmekle kalmamış, bir de üstüne basıp ezerek bu acıya hakareti de eklemişti. Onunla olmamam gerektiğini biliyordum. İşyerindeki gönül işleri her zaman boka sarardı. Bu ise bütün bokların ötesinde bir boka sarmaydı.

“Evet, eminim,” dedim ellerimin altından. “Bunu neden yaptım, Hank?”

“Çünkü ben gelip benimle çalışman için yalvardım,” diye öne sürdü tereddütle gülerek, bana daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

Ellerimi indirip tavana baktım. “İşi demiyorum. Hayatımdaki en iyi iş sonuçta. Vaughn’ı diyorum. Bende bu kadar istenmeyecek ne var? Neden kimse beni seçmiyor? Yani gerçekten seçmiyor. Bir çıkarları olmadığında bile. Kolay olmadığında bile.”

Çıkardığı boğuk homurtuyu duydum ve gelip önümde durdu. Avuçlarını omuzlarıma koydu ve onun nazik, açık yüzüne baktım. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, beni nazikçe sarstı. “Ben seni seçtim, Billie. Ve seni tekrar tekrar seçerim. Benim kızım gibisin. Seninle çok gurur duyuyorum. Ailen ya da yaptıkları seçimler hakkında bir şey diyemem. Dürüst olmak gerekirse, bir yığın pislige benziyorlar.” Dudaklarımdan dökülen ufak ve histerik kahkahaya engel olamadım. O açıdan haksız değildi.

“Ama Vaughn,” diye iç çekerek tavana baktı, “o yanlış bir karar veren iyi bir adam. Zor bir yıl geçirdi, ancak haklısın, onun adına bunu düzeltmek senin işin değil. Kendi başına çözmesi gerek. Onu biraz olsun tanıyorsam, yola geleceğine inanıyorum. Sadece umarım çok geç kalmaz.”

Arka arkaya gözlerimi kırptırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. “Öyle olsa bile, onu bunun için affedebilir miyim, bilmiyorum.” Hank o zaman bana sarılarak beni iri bedeninin kozasına aldı. Ondaki her şey yatıştırıcı, sıcak, sabit ve kesindi.

“Bu senin hakkın, Billie kız. Ama unutma, insanların seni seçmesini istiyorsan, onlara fırsat vermek zorundasın. Kandırıldığını biliyorum, kolay kolay güvenmediğini biliyorum, fakat en azından seçilmeye açık olmazsan, aradığın şeyi asla bulamazsın.” Büyük eliyle saçımı okşadı. “Çok hassas bir denge var. Sen olağanüstü bir genç kadınsın, o yüzden kendini değersizleştirme, ama kendini uzaklaştırma da. Hak eden biri güvenini kazanacaktır.”

“Tamam,” diye fısıldadım omzuna doğru.

“Bunun seni güvensiz birine dönüştürmeyeceğine dair söz ver bana.”

“Söz veriyorum,” derken burnumu çektim ve ona daha sert bastırdım. Zırlayışım la gömleğinin o noktasını sırlıslam ettiğime emindim.

“Sen az önce burnunu üzerime mi sildin, çocuk?”

Şimdi gülüyordum.

Hank her zaman beni daha iyi hissettirirken aynı zamanda doğru yola sokma yeteneğine sahipti. Bana ihtiyacım olan tek-meyi atıyor ve sırtımı sıvazlıyordu, bu da sevdiğiniz insanlar için yaptığınız bir şeydir. Onlara eksiklikleri konusunda dürüst olursunuz, ancak yine de onların tarafındasınızdır. Ne olursa olsun.

“Galiba yapmış olabilirim. Ama şimdi tamamım.” Geri çekilerek ona titrek bir şekilde gülümsedim. “Artık ağlamayacağım. Dehidrasyona neden oluyor. Yorucu da.” Anlatmaya yetersiz kalıyordu. Yürüyen ölü gibiydim resmen. Dün gece hiç uyumamıştım ve son bir iki günün duygusal hasarı beni fena ele geçirmişti. “İkisi de erken yaşlanmaya neden olur, bu da istemediğim bir şey.” Ona göz kırparak ortamı biraz olsun yumuşatmaya çalıştım.

Sırıttı. “İşte buradasın. Küçük savaşıım. Avrupa’nın bütün köşelerinde fink atarken, seni nasıl da özledim.” Parmakları omzumu güven verici bir şekilde sıktı.

Beni tarif etme şekline gözlerimi devirdim. “Ben de seni özledim, ihtiyar.”

DD’nin padokunun çitlerine yaslandım. Başı saman filesinden kalktı ve nazik bir kişnemeye beni karşıladıktan sonra ilgi görmek için ağır ağır geldi. Dürüst olalım, kurabiyeler için de. Sebep muhtemelen kurabiyelerdi.

“Selam, oğlum.” Elimi büyük yuvarlak yanağından kaydırırken, kulağıma sıcak nefesini üfledi. Bana sarılmak üzereymiş gibi başı tam omzumun üstüne gitti, ama onun yerine sinsi küçük dudaklarının kotumun arka ceplerine sürtündüğünü hissettim.

Kurabiye arıyor.

“Ben sadece senin yemek fişinim, değil mi koca arkadaş?” Parlak siyah boynuna bir öpücük kondurdum ve ardından ona bir kurabiye verdim, çünkü böyle de zavallıydım. O mutlu mutlu çiğnerken kollarımı boynuna dolayıp fısıldadım, “Seni özleyeceğim, DD.”

Gözlerim doldu ve boğazımın gerisindeki uyarı gibi sızı tekrar belirdi.

Vaughn’ın üstümde hareket ettiği görüntüler zihnime doldu. Neredeyse parmaklarının sahiplenici bir tavırla göğüs kafesimde hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bütün göğsümdeki tüyleri diken diken edebilen o kirli sakalının kulağımın altına sürtünüşü... Beni öylesine pervasızca sınıra sürüklerken ayak tabanlarımla sızlayışı...

Ama silkindim. O günleri ve geceleri düşünmek sonuç vermezdi ve onlardan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Kendime o anılarda kaybolma izni verdiğim her sefer, fırtına sırasında sörf yaparak oradan oraya savrulmaya benziyordu. Dayanmak için bir şeye –ne olursa– tutunmaya çalışıyor, ancak sonra beni kurtaracak hiçbir şeyin olmadığı gerçeği beni vuruyordu. Karanlık sulara batmak kaderimde vardı.

Tımara geri döndüm. DD Stefan Dalca’nın tesisine gitmeden önce onunla son günümdü muhtemelen ve bir adam için derbeder olarak ziyan edecek değildim.

Onun yerine öğleden sonramı çiftlik etrafındaki patikaları keşfederek, eyerin altında DD’nin göğüs kafesinin hafifçe sallanmasında rahatlayarak geçirdim. Sırtımda, yüzümde sıcak gü-

neşin hissini içime çektim, DD'nin başı aşağıda ve kuyruğunu sallayarak patikalarda yürürken ne kadar rahat olduğuna hayret ediyordum.

Omuzlarını sık sık kaşıdım. Sıkı boynuna doğru eğilip ona sarıldım. Ağlamamak için elimden geleni yapıyordum ama ahıra doğru geri dönerken sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Yaklaştıkça karnımda ağır bir yumru oluştu. Buraya kadardı. *Elveda*.

Kariyerim boyunca birçok ata veda etmiştim. Ama bu farklı hissettiriyordu. Durumu daha da kötü hale getiriyordu, çünkü Vaughn ile olan ilişkim de mahvolmuştu. Hızlı, yeni ve heyecanlıydı. Birlikteyken, umut vadeliyordu. Birbirimizi tanıyarak, konuşarak, sırlarımızı paylaşarak –sessiz anlar paylaşarak– aylar geçirmiştik. Bakışlarımızda söylenmemiş sözler olurdu ve dokunuşlarımız biraz fazla oyalanırdı. İkimiz de hâlâ inkâr içindeyken, diğer insanların neler olduğunu görmesine şaşmamak gerekirdi.

İkimizin de göremediği bir tuzağa doğru ilerlemiştik.

Yanlış karar mı veriyorum diye düşünmeden edemedim. Aşırı tepki mi veriyordum? En azından birini elimde tutabilmek için başka yöne bakmaya değer miydi? O zaman ellerim bomboş kalmazdı bari.

Göğsümden bir iç çekiş kurtuldu. Hayır. Gururum bunu yapmama izin vermezdi. Güçlü bir adamın skandalını örtbas etmek için birçok kez onurumu zedelemiştim. Bana kendimi kirli, satılmış... ucuz hissettirmişti. O duygudansa her zaman kırık bir kalbi tercih ederdim.

Sevdiğim adamı kaybetmek anlamına gelse bile.

Vaughn Harding'e olan duygularımı berbat sayılacak kadar uzun süre inkâr etmiştim. Kendimi korumaya almış, şakalar patlatmış, kendimi onda kaybetmenin uyarı işaretlerini görmezden

gelmiştim. Ama işte buradaydım, ona fena halde âşık olduğumun canlı kanıtıydım. Onu kaybedene kadar anlamamıştım bile.

Belki de ona söylemeliydim. Kafamda çevirip durdum. Belki bilirse, bütün meseleyi çok daha farklı şekilde ele alırdı? Ama düşününce, o da beni seviyor olsaydı, zaten bunu yapıyor olmazdı, değil mi?

Beni sevseydi, zarar görmem pahasına, ölmüş bir adım lekeli itibarını temizlemek için DD'yi satmazdı.

DD'nin bölmesinde, onu öpücüklere boğdum ve ellerimi ipeksi kürkünden kaydırđım. Başını kavrayıp iri kara gözlerine baktım, bana Vaughn'ın koyu renk irislerini hatırlatıyordu.

“Yeni ailen için iyi bir çocuk ol.” Sesim kırgınlıkla çatladı ve gözyaşlarım durdurulamaz halde akmaya başladı. Alnına dokunarak kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırmasına neden oldum. “Benim için her şeyi kazan, küçük adam. Duydun mu?” Sivri kulakları öne eğildi ve parmak uçlarımda yükselerek fısıldadım, “Küçük kalbini ortaya koyarak koş. Geri kalanlara toz yuttur.”

Ardından bölmesinde yere çöküp tüm öğleden sonra tuttuğum hıçkırıkların vücudumu sarsmasına izin verdim.

Cinin çiçeksi tadı dilime yayılırken kalabalık verandaya bakındım. Neighbor's, küçük kasabaların tipik ucuz barlarındandı. Gri saçlı barmen, yerlerde şüpheli halılar ve yerliler ya da Vancouver'a gidiş dönüş yolunda uğrayan insanlarla dolu... Veranda, temelde piknik masalarıyla dolu bir otoparktı.

Bayılmıştım.

Violet ihtiyacım olan şeyin bir kızlar gecesi olduğuna karar vermişti. Görünüşe göre, beni küçük kirli bir bölmenin zeminin-

de ağlarken bulmak ona bile fazla gelmişti. Böylece işte burada, küçük kasaba barında, güneşin altında oturmuş, Violet ve kasabadaki en sevdiğim veteriner Mira Thorne ile cin tonik yudumluyordum.

“Tanrı yardımcım olsun, eğer siz sürtükler bana her an dağlabilmişim gibi bakmayı kesmezseniz, içkimi yüzlerinizde zıyan edeceğim. Ben *iyiyim*.”

Buzlar kraliçesi Mira sıırttı. “Eğlencelisin.”

Violet iri mavi ceylan gözlerini bana dikti, zarif küçük suratının her yerinde endişe yazılıydı. “Billie, ben sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Gold Rush’tan ayrılmaya karar vermene üzülüyorum, ama dahası, senin için endişeliyim. Sen her zaman bardağın dolu tarafını gören birisindir. Ama şimdi değilsin. Bu beni strese sokuyor.”

“Vivi. Kontrol edemeyeceğin şeylere stres olma. Bu işte en çok aranan jokeylerden biri olmak üzeresin. Dalca’nın kazanan bir ikiliyi ayırmasına imkân yok. Adam pek çok şey olabilir, ancak salak değil.”

Mira bir homurtu çıkarıp kokteylinden büyük bir yudum aldı.

Başımı ona doğru eğdim. “Açıklamak ister misiniz, Dr. Thorne?”

Dudaklarını şapırdatıp kurnaz gözlerini bana çevirdi. “Adam lanet olası sinsi yılanın teki. Ama salak olmadığı konusunda haklısın.”

“Onunla herhangi bir tecrüben olduğunu bilmiyordum.”

“Pist veterineriyim. Herkes hakkındaki her şeyi bilirim. Her dedikodu. Her ilişki. Arka odalarda dönen her anlaşma. Gidip sadece onun çiftliğinde çalışmam için benim peşimde.”

Tiksintiyle burnumu buruşturdum. “İğrenç.”

Violet yanakları pembeleşerek öne eğilip fısıldadı, “Şey, yani, adam *o kadar* iğrenç değil. Aslında oldukça nefis.”

“Nefis mi, Violet? Gerçekten mi? Kaç yaşındasın sen?”

Mira’nın gözleri keyifle parladı. “Sen becerilebilir demek istiyorsun, Violet.” Violet kızarıırken Mira kıkırdadı.

Stefan Dalca söz konuşuyken, geçmişteki safi öfkemi aşip ona o gözle bakamıyordum. Fiziksel özellikleri zerre umurumda değildi, adamı komple çöpe atıp kapağı çarpabilirdim. “İkiniz de kafadan kontaksınız.” Mira’ya döndüm, “O herife dikkat et, korkunç şekilde manipülatif.”

“Bilmez miyim,” diyerek geriye yaslandı ve iç çekti. “Ama seçeneklerimi araştırmam lazım. Sadece pistten daha istikrarlı bir şey bulmak zorunda kalacağım. Sezon dışında işten çıkarılmak öğrenim kredilerini ödemek için ideal bir durum değil. Ya da başka şeyleri.” İnce uzun parmağını önündeki bardağın buğusunda aşağı doğru kaydırды. Başını sallayarak ekledi, “Yeterli olmanın yakınından bile geçmiyor.”

“Hank ile konuş. Kelimenin tam anlamıyla, kalıcı bir veteriner tutmayı tartışıyorduk. Ruby Creek’in yerel bir muayenehanesi yok ve o sırada sen yakınlarda olmasan DD’nin koliğinin ne kadar kötü olabileceğini ilk elden biliyorsun.”

Mira çenesini ovuşturarak düşündü. “Doğru bir noktaya parmak basmış olabilirsin. İş için kasabaya gidip gelmekten usan-dım.” Bir homurtu çıkardı. “Ve ailemle mandıra çiftliğinde kalmaktan da bıktım. Bir değişikliğe ihtiyacım var.”

Hissettiğim şoku bastırmaya çalışırken neredeyse ikisinin de üstüne cin püskürtecektim. “Sen hâlâ ailenle mi yaşıyorsun?”

Yuvarlak elmacıkkemiklerinin üstüne bir pembelik yayıldı. “Uzun hikâye.”

“Bu harika, kızlar.” Kadehimi onlara doğru kaldırdım. “Boktan hayatlarınızı duymak gerçekten de kendimi daha iyi hissettirdi.” Anaç tavuk Violet bana onaylamaz bir bakış attı, ama

Mira seksi bir şekilde gülümseyerek kadehini benimkiyle tokuşturdu. Yemin ederim, kadının her gözeneginden şehvet fişkırıyordu, hem de zahmetsizce. Güzellik ve zekâ; hoşlanılmayacak ne olabilirdi ki? Günlerce düzgün yemek yemedikten sonra cinin kafamı karıştırdığını hissederek, “Eğer çüklerden bu kadar hoşlanmasaydım, senden hoşlanırdım, Mira,” deyiverdim.

Violet’in içkisi boğazına kaçtı ve elini kızarak göğsünün üstüne koydu. Tamamen şoke olmuştu. Ama Mira bana göz kırptı sadece. “Denemeden gözden çıkarma.”

“Çük demişken, Vi... Seninle G. I. Joe arasındaki mevzu nedir?”

Mira soru dolu bir ifadeyle başını yana eğdi.

“Vaughn’ın ağabeyi,” diye açıkladım. “İkisi birbirlerinin yanında acayip tuhaf davranıyorlar. O kadarını anlamak için üniversite mezunu olmama gerek yok.” Bakışlarımı tekrar Violet’a çevirdim, kendisi şu an içkisinden hanımlara yakışmayacak şekilde büyük yudumlar alıyordu.

Hadi be! Tam on ikiden vurmuştum belli ki.

Derin bir nefes aldıktan sonra kalabalık verandayı inceleyerek göz temasından kaçındı. “Susma hakkımı kullanıyorum.”

“Ah, Tanrım. *Acayip* iyi bir şey olmalı, Vi. Beni öldürüyorsun.”

Mira gülümseyerek Violet’ın omzuna vurdu. “Sonunda her şey ortaya çıkar, Violet.”

Fara tutulmuş tavşan gibi görünerek diğer kadına döndü, “Bu durumda, çıkmasa iyi olur,” dedi.

Gecemiz aşağı yukarı aynı ilerledi. İyi kahkahalar, iyi sataşmalar ve iyi arkadaşlar. Pek çok açıdan, yıllardır olmadığım kadar yerleşik hissediyordum. Aina cin kafası da olabilirdi tabii.

O gece daha sonra, boş kulübeye girip de karanlık padoka baktığımda, ağlamadım bile.

VAUGHN

Bilgisayar ekranına bakarken aslında hiç orayı görmüyordum. Görebildiğim tek şey, Billie'nin ahıra doğru at sürmesi idi, hiç kurtulamadığım yıkıcı bir döngüydü bu.

Daha önce Billie ile DD'nin ahıra yürüyüşünü izlemiştim. Eyerin üstünde acı verecek kadar güzel görünüyordu, çok doğal ve rahattı. Bir atla beraberken, onda sahte olan hiçbir şey yoktu. Kalçaları hayvanın tembel yürüyüşüyle mükemmel bir uyum içinde sallanıyordu ve güneş, kaskının altından omzuna sarkan uzun kestane rengi örgüsünden yansıyor.

Görünüşleriyle büyülenmişim, ta ki yüzüne bakana kadar. Gözyaşları. Çıkık elmacıkkemiklerinin üstünde parlıyorlardı.

Bunu ben yaptım.

Başımı ellerime yasladım ve önümü görmeme yardım edebileceğini umarak gözlerimi ovuşturdum. Kendi kendime doğru kararı verip vermediğimi sormamak imkânsızdı. Önümdeki

ekrana ve Stefan Dalca'nın dün gönderdiği teklife baktım. Neredeyse yirmi dört saattir imzalamaktan kaçındığım teklif.

Yirmi milyon dolar.

Çılgınca bir sayıydı, orası kesin. Ama değer miydi? DD burada Derbyi kazanırsa damızlık ücreti kazanmakla ilgili Billie'nin söyledikleri doğruydı. İnsanlar galip aygırlardan bir doz alabilmek için milyonlar öderdi. Hele bir de galipler üretirse, daha fazlası da mümkündü.

Aptalca olduğunu biliyordum, ama şu an para umurumda değildi. İhtiyacım olandan fazlasına sahiptim. Şu an özellikle at da umurumda değildi. İyi bir attı, ama bana göre ortada bir sürü iyi at vardı.

Sadece bir tane Billie vardı.

Billie'yi *seviyordum* ve eylemlerim yüzünden onu kaybetmiştim. Bana ailesiyle ilgili içini dökmüştü. Duygularıyla ilgili. Ne tür davranışlara tahammül edemediğini açıkça söylemişti. Sonra ben de tutup bunu yapmıştım.

Anlamasını sağlamak, onu kendi tarafıma çekmek için bir yol bulacağımı umut ediyordum sürekli. Hem onu yanımda tutacak *hem de* dedemin adını temize çıkaracak bir yol. Her şeye sahip olacağım bir yol. Genellikle bu tarz şeyleri çözerdim. Cazibemi konuşturur ve söz konusu tüm tarafları memnun edecek bir plan sunardım. Ancak burada işime yaramıyordu. Ne yöne dönersem döneyim, elim boş kalıyordu.

Billie, insanları genellikle koyduğum kalıba uymuyordu. Kahrolası etrafta zıp zıp zıplayan psikopat bir kanguruydu. Ve onu bu yüzden seviyordum.

Ne boktan bir karmaşa ama.

Burada sapık bir aptal âşık gibi oturup onu pencereden izleyeceğime, onunla konuşmam gerekirdi. Ama bunu düzeltmek

için ne söyleyeceğimi ya da *yapacağımı* bilememiştim. *Bununla ilgili bir tecrübem yoktu.*

Hank hiç durmadan ofisimin önünden yürüyüp geçti. “Hey,” diye seslendim. “Hank, bir saniye gelsene.”

Bir an sonra başını ofisimden içeri uzattı, tamamen asık suratlıydı. “Ne oldu, Patron?” Elini kapı çerçevesine vuruyordu.

“Ben...” Kararlılığım çöktü. Ne diyecektim şimdi? “Bir tavsiyeye ihtiyacım var.”

Karşılık olarak homurdandı ve bana gözlerini kıstı. “Seni orada durdurmama izin ver.” Odanın içine doğru birkaç adım attı ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra fazlasıyla korkutucu bir bakışla beni olduğum yere çiviledi. “Billie bu hayatta benim için bir kız evlada en yakın şey. Şimdiyse dışarda, o atın bölmesinde hıçkırarak ağlıyor. Atların taşındığını biliyorum. Billie de biliyor. Ama burada mesele at değil, mesele *sensin*.”

İşaret parmağını bana doğrulttu ve bir an için Hank’i, kucağında büyük bir silahla ön verandadaki sallanan sandalyede oturan tipik bir çiftçi baba olarak gördüm.

Ben de kızının kalbini kıran zavallı aptalım.

“Dinle, Vaughn. Burada, Gold Rush Çiftliği’nde çalışmaktan gurur duyuyorum. Sana saygım var. Ama Billie’yi *seviyorum*. Yani şu an, kızımın kalbinin kırılışını izlerken, senden pek hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Atlatırım. O da atlatır. Ama sen...” Ciddiyetle başını iki yana salladı. “Şey, sonunda aklın başına geldiğinde korkarım çok geç olacak ve sonrasında onu unutamayacaksınız. Elinde de sadece ihtiyacın olmayan daha çok para ve senin için sadece en iyisini isteyen ölmüş bir adamın anısı kalacak.”

Geriye yaslanıp elimi saçlarımdan geçirirken sandalyem gıcırdadı. “Teşekkürler, Hank,” dedim titrek bir nefes vererek. Az önce kafamdaki bütün bahaneleri yerle bir etmişti.

Gitmeden önce bana hızlı bir selam çaktı. "Her zaman, Patron."

Ergenken göğsüme beyzbol sopası yediğim zamanı hatırladım. Aynen öyle hissettiriyordu. Nefesimi kesen keskin ve derin bir sızı. Ardından utanç geldi. Utanç tıpkı bir gülle gibi bana hızlı ve sertçe çarptı; ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ediyordu. Dik durabilmek için masamın kenarını kavradım. Yemin ederim Billie'nin acısını ta içimde hissediyordum.

Bunu ben yaptım.

Ancak boyumu aşan sulardaydım. Başımı masaya yaslayıp ayağımın altındaki zemine bakarak parçaları birleştirmeye çalıştım. Yalnızca ailemin itibarını düzeltmeye odaklanmıştım. Annemi, ağabeyimi... *babamı* düşünüyordum. Dedemin bize bıraktığı bu şeyden daha iyisini hak eden bütün insanları. Her şeyi düzeltme gücü ellerimdeydi.

Ama ne pahasına?

Müziği son ses açıp arabayı Vancouver'a, ağabeyimin ofisine sürdüm. Günlerdir onunla finansal konuları konuşmayı erteliyordum ve bu benim için yapılacak en mükemmel akıl gerektirmeyen şey gibi görünüyordu. Hem de mükemmel kişiyle. Cole eski bir askerdi, bu yüzden beni oturtup duygularım hakkında konuşmazdı. Rakamlardan konuşur ve sorularıma homurdanarak, çirkin bakışlarla cevap verirdi.

Tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Lobiye açılan cam kapıları itip uzun zamandır güvenlik görevlimiz olan Mack'e el salladım ve en üst kata çıktım.

Ana ofisteki herkes beni gördüğüne mutluydu; çiftliğin aksine. Gülümsemeler. El sallamalar. Hatta, “Seni görmek çok güzel!” eşliğinde birkaç tane de tokalaşma.

Onların selamlama şekli beni sadece huzursuz etti.

Bu şekilde karşılanmayı hak etmiyorum. Ne yaptığıma dair bir fikirleri var mı? Ne çeşit bir insana dönüştüğüme dair?

İçimdeki suçluluk yükseldi ve silkinmeye çalışarak modern ofiste ağabeyimin kapısına doğru uzun adımlarla ilerledim.

Kapıyı çalmadan içeri daldım. Onu gıcık edeceğini bildiğim bir şeydi. Küçük kardeşler her zaman küçük kardeşliğini yapar, bilirsiniz işte. Yirmi sekiz yaşında olmamın bir önemi yoktu. Ayıyı dürtmek hâlâ bir çocuk gibi kıkırdamama neden oluyordu. Gerçi artık içimden gülüyordum. Yüksek sesle değil. Ayrıca, bok gibi hissediyordum. Mümkün olduğunda eğlencemi yaşamalıydim.

Cole’un kusursuzca şekillendirilmiş siyah saçlı başı hızla bana döndü. “Elbette, Vaughn. Gelsene. Bir şey yapıyor olamam sonuçta.”

Büyük, gösterişli masanın karşısındaki rahat koltuklardan birine oturdum. Ağzımın kenarında bir gülümseme vardı. “Burada mahremiyet gerektiren ne yapıyor olabilirsin ki?”

“Belki sekreterim masanın altından bana sakso çekiyordur,” dedi düz bir ifadeyle. Cole neredeyse hiç şaka yapmazdı ve yaptığında da o şakalar şoke edici olur, sizi rahatsız etmek amacı taşırlardı.

O ayaklar bana sökmezdi. “Harika. Anneme o çok istediği torunları yapmaya münzevi oğlunun bir adım daha yakın olduğunu söylerim.”

Başını iki yana sallayarak önündeki kâğıtları topladı. Onu orada yakaladığımı bilerek ısrar ettim. “Hadi kafamı ütölediğin o finans işlerine bakalım.”

Cole hiçbir şey söylemeden askeri bir disiplinle masasının üstünü düzenlemeye devam etti. Yemin ederim ki bu şeyi bir diş fırçasıyla veya orada ne yaptırıyorlarsa onunla temizliyordu. Bazen “yaratıcı alan” olarak adlandırmayı sevdiğim benim masamın aksine, onun ofisi tertemiz ve nevrotik bir şekilde organizeydi. Her şey yerli yerindeydi.

Birkaç dakika sonra bile bana tek kelime söylemeden devam ederek, beni burada oturup sessizce onu izlemeye zorluyordu. Cole’un sessizlikten rahatsız olup olmadığını ya da bunu bilerek kendine üstünlük sağlamak için mi yaptığını asla anlayamıyordum. Sanki bunun beni tedirgin ettiğini biliyordu.

Seri bir şekilde alanını düzenlemesini ve beni yok saymasını izlerken dizim seğiriyordu. Bu güç gösterisi zimbirtısını yapmasından nefret ediyordum. Kendimi müdürün odasına çağırılmış öğrenci gibi hissettiriyordu. Galiba kapıyı çalmamamın bedeliydi.

Bıkkın bir iç çekişle söylendim. “Cole. O sayılara bakacak mıyız, bakmayacak mıyız?”

Bana onaylamaz bir bakış attı ama bu defa gözlerini kaçırmadı. Bana gerçekten *baktı* ve bakışlarının yoğunluğunun altında yutkundum. Kurnaz gri gözleri yüzümü taradı ve yakalı gömleğimle kot pantolonumu inceledi. Billie yeterince sataştıktan sonra, çiftliğin dolaylarında takım elbise giyme hayalimden vazgeçmiştim ve Cole da değişikliği gözden kaçırmadı. Beniz analiz ediyordu ve bu fena halde sinir bozucuydu.

“Irak’ta nasıl hayatta kaldığımı biliyor musun?”

“Düşmanlarını sıkıcılıktan öldürdün mü?” diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım. Irak’taki zamanından neredeyse hiç bahsetmezdi. Ama yemi yutmadı.

“Detaylara dikkat ederek.” Gözlerini kısarak parmağını tabanca gibi bana doğrulttu. “Sen de kardeşim, acayip bir şekilde giyinmişsin ve öyle davranıyorsun.”

Dudak bükerek bakışlarımı kaçırdım. “Ben iyiyim.”

“Rakamların üstünden geçmek için isteyerek ve hevesli bir şekilde buraya geldiğine inanmamı mı bekliyorsun? *Kot pantolonla*? Bu işleri benimle yapman için genellikle o güzel çocuk kışını kovalayıp seni zorlamam gerekir. Yalan söylemeyi bırak.”

Tuttuğumdan bile emin olmadığım bir nefes, derin bir iç çekiş olarak çıktı. Parmaklarımı saçlarımdan geçirip gözlerimi tavana diktim. “O lanet at yüzünden.”

“Yirmi milyon dolarlık olan mı?”

“Ta kendisi.” Ellerimi çenemin altında kule gibi birleştirip tekrar ağabeyime baktım. “Sadece çok karışık bir duruma dönüştü.”

“Neden?” Sesinden kuşku akıyordu.

“Satışında bir şartın daha olduğunu söylememiş olabilirim. Billie farkında ve... pek bayılmadı. Şimdi de allak bullak oldum ve kendimden şüpheye düştüm.” Başımı iki yana salladım. “Bir kadın yüzünden.”

“Vaughn. İkimiz de Dalca’nın kurallara göre oynamadığını biliyoruz. Şart nedir?”

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Yüksek sesle söylemek zorunda kalmak sadece bilmekten daha farklı geliyordu. O fikri, tanıdığım en ahlaklı adamlardan birine sunmak, kendimi kaypak hissetmeme neden oldu. Kirli. “Yirmi milyon ve dedemin aslında yarışlara hile katmadığına dair kanıtla medyaya gidecek.”

Cole çocukken bana attığı bakışı attı, kışkırmı tekmelemeden hemen önce attığı bakış. İri cüssesinin şimdi neredeyse titreme biçimi bana bunu tekrar yapabileceğini düşündürdü ve boyum ondan birkaç santim uzun olsa da, yine de hiçbir şansım olmayacağını biliyordum.

Nihayet konuştuğunda sesi alçaktı, sözlerini keskin ve tane tane telaffuz etti, “Ne bok yemeye böyle bir anlaşma yaptın ki? Stefan Dalca gibi bir yılanla?”

“Dedemin adını –adımızı– temizlemek için.”

“Görev duygun resmen işlevsiz.”

İnleyerek yenilgiyle geriye yaslandım. Tek bir insan bile benimle aynı fikirde değil gibiydi ve denklemde tek değişmeyen sizseniz, problemin siz olabileceğiniz gerçeğini dikkate almak gerekir.

Üstelik giderek daha da problem benmişim gibi görünüyordu.

“Toz pembe gözlüklerini çıkar, çocuk.” Artık sesi daha yüksek ve daha sertti. “Her şeyin Vaughn’a çıktığı o güzel-masallar-di-yarında yaşamayı bırak. Hepimiz Dermot’u severdik, ama adam boku yemiş. Kötü kararlar vermiş. Bile bile. Sence yıllarca özel harekatta görev alıp da onun neler yaptığına dair ufak bir araştırma yapmamış mıyımdır? O haltı yemiş. O kadar basit.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

İnanamayan bir kahkaha attı. “Yani şimdi bana onun suçlu olduğunu bildiğini ama buna rağmen masumiyetini uydurmak için şaibeli bir anlaşmaya balıklama atladığını mı söylüyorsun? Bir ton para ve o işletmenin de senin de yıllardır başına gelen tek iyi şey karşılığında?” Şimdi bana doğru başını iki yana sallıyordu, itirafım karşısında hayrete düşmüştü. “Senelerdir bu ailenin itibarındaki parlak kaplamayı kusursuz hale getirmekle uğraştığını biliyorum ama yüce Tanrım, Vaughn. Bu gerçek hayat, Halkla İlişkiler düzenlemesi değil.”

Tanrım.

“Sen böyle söyleyince...” Sustum. Ben ne halt etmişim?

Cole yüzümdeki şok olmuş ifadeyi kaçırmış olmalıydı, çünkü beni azarlamaya devam etti, “Bütün yetişkin hayatın boyunca sahip olduğun en gerçek ilişkiyi sırf bir örtbas ayarlamak için mi mahvedeceksin?” Acımasız bir şekilde kahkaha attı ve o an bu kadar haklı olmasından nefret ettim. “Billie Black hayatımda

karşılaştığım en deli ve en sinir bozucu kadın olabilir, ama en azından ahlaki pusulası iyi çalışıyor.”

“Siktir.” Öne eğilip yüzümü ellerime gömdüm. “Siktir, siktir, siktir.”

“Aynen.” Cole deri koltuğunda geriye yaslandı, hâlâ başını iki yana sallıyordu. Nasıl bir gerzek olduğuma inanamıyor gibiydi. Bir kahkaha patlattı. “Duygusal olarak engelli olma konusunda pazarın hâkimi olduğumu düşünüyordum. Kaçak giriş yapmayı bırak, küçük kardeşim. Sen tatlı olansın.”

“Komik. Yani... gülünç.” Duyabildiğim tek şey kanımın kulaklarımdaki gümbürtüsüydü. *Ne yaptım ben?*

“Ne yapacağım ben?”

“O sözleşmeyi yırt at ve *yalvar*.”

Cole beni sözlü dayayıyla yere serdikten sonra, beni onunla birlikte çiftlikle ilgili finans işlerinin üstünden geçmem için zorlamıştı. Tam bir sadist piç kurusuydu.

Şehir merkezindeki daireme girdim, geceyi orada geçirebileceğimi düşünmüştüm. Ama çiftlikteki kulübeleri dolduran sıcak ahşap ve eski aletlerle kıyaslandığında çok modern ve steril geldi. Yanlış geldi. Bir kişi için çok fazlaydı. Artık buraya ait değildim. Bu yüzden oradan çıktım. Geç olmuştu ama umurumda değildi. Billie ile konuşmak zorundaydım. Özür dilemek zorundaydım.

Ama posta kutularına uğramadan önce değil. Buraya geli, çiftlikte saklanmaya başlayalı aylar olmuştu ve postalarımı kapıcıya bırakmaya başladıklarını söyleyen bir duyuru vardı. Kutunun kilidini açıp ne kadar dolu olduğunu görünce homurdandım.

Yığını iki elimle tutarak, ayrılmadan önce ayıklamak için lobideki püsküllü banka çöktüm. İstenmeyen postalar, faturalar, zar zor tanıdığım birinin düğün davetiyesi vardı ve o sırada durdum. Dedemin düzgün, eğik yazısının bana hitaben yazılmış olduğu bir zarf, geriye kalan son mektuptu.

Ellerim titriyordu. Zarf aniden tutamayacağım kadar ağırlaşmış, açamayacağım kadar korkutucu hale gelmişti. Ellerimi bacaklarıma koydum ve dizimi sallayarak gözlerimi zarfa diktim, kararsızlıkla donup kalmıştım. Dedem neden bana bir mektup yollamıştı ki? Onunla sürekli telefonda konuşurduk.

Onu atmayı, kayıplarımı bırakmayı ve olduğunu bile unutmayı düşündüm. Sonra devam edip zarfı yırttım ve böyle lanet olası bir korkak olmayı düşündüğüm için kendime başımı salladım. Katlanmış kâğıdı çıkardım, okurken elimde titriyordu.

Vaughn,

Ben her zaman yazarak kendimi daha iyi açıklarım. O yüzden haydi hayırlısı.

Büyümeni izlemek, hayatımdaki en büyük keyiflerden biri oldu, hikâyende rol oynamak bir onur. Sadece ikimiz olarak birlikte geçirdiğimiz zaman benim için çok kıymetli, bizi oraya getiren koşullar ne olursa olsun.

Büyüyüp dönüştüğün adama hayranım. Sende babandan çok fazla şey görüyorum, bütün iyi parçalar birleşip tastamam muhteşem bir delikanlı meydana getirmiş. O öldüğünde, seni yetiştiren kişi olmak benim kurtuluşum oldu. Ninen Ada öldüğünde ise, çiftlik benim kaçışım, odağım haline geldi. Bir hedef. O her zaman safkan atlarıyla büyük ödüller kazanmanın hayalini kurardı. Derbiler, Kupalar, Plaketler ve en çılgın hayallerinde Northern Crown'ı kazanmayı düşünürdü. Eski kamyonetimin arkasında uzanıp

bunu yapacağımıza dair ona söz verdiğim geceyi hâlâ hatırlarım. Yeterince çalışır ve birlikte kalırsak, her şeyi yapabileceğimize dair...

Ama bildiğin üzere, kanserin farklı planları vardı. Hayallerinin gerçekleştiğini göremedi. Kahrolası bir rezalet bu, bana sorarsan, bir suç. O ölmüş olsa bile, ben her günü onun hayalleri gerçek olsun diye çalışarak geçirdim.

Yıllarımın tükendiğini görüyordum. Onca yıl önce kamyonetin kasasında verdiğim sözü yerine getirmek konusunda zaman kum gibi elimden kayıp gidiyordu. Korktum ve daha da kötüsü, korkumun beni onun hatırasını onurlandırmaktan çok ihanet eden kararlar almaya yönlendirmesine izin verdim.

Galiba bunu senin yüzüne söyleyecek bir yol bulamamamın nedeni o. Galiba ben koca bir ödleğim. Orada olup gözlerinde hayal kırıklığı görmek ya da sesinde duymak istemiyorum. Çünkü yaptığım şey bir ihanet.

Önümüzdeki haftalarda adımları -ailemizin adını- haberlerde göreceksin. Ben bazı kötü kararlar verdim, Vaughn. Çok uzun zamandır buradayım, çok fazla bağlantı kurdum ve paranın benim için yapabileceklerinden çok fazla emin oldum. Neleri düzeltebileceğinden. Ancak bundan çıkış yolunu satın alamıyorum. Alabilseydim bile, bu yapılacak onurlu şey olmazdı.

Sevdiğim, sevgili Ada'mın sevdiği sporda tanrı rolü oynamaya çalışmak benim işlediğim suç. Birkaç yıl önceki bazı büyük yarışlara şike karıştığını yakında öğreneceksin. Oyunu ben kurdum ve ben çıkar sağladım. Ama ahlaki kusur işlemeye degecek kadar değil. Ailemizin erdemini ve itibarını bu şekilde feda etmeye hiçbir şey değmez ve bunun için fazlasıyla özür dilerim.

Beni hiç affedebilecek misin bilmem, ama biraz zaman tanımanı rica ediyorum. Günler. Aylar. Neye ihtiyacın varsa, sonrasında lütfen çiftlikte ziyaretime gel. Seni görmek, kendimi ve eylemlerimi bizzat açıklamak istiyorum. Hâlâ bana izin verecek olursan, sana sarılmak istiyorum.

Kapım her zaman açık.

Seni her zaman seveceğim, Vaughn.

Deden,

Dermot

Arabayı durdurduğumda Billie'nin ahşap kulübesi karanlıktı. Ya uyuyordu ya da evde yoktu, yine de yürüyüp ön kapıyı çaldım.

Onunla konuşmak zorundaydım.

Tekrar çaldım. "Billie! Ben, Vaughn." Bir ışık yandığında, umut göğsümde kabardı. Sessiz gecede, merdivenlerden inen ayak seslerini duyabiliyordum. Ama kapı açılmadı.

"Ne istiyorsun?"

Koltukaltılarımın hemen önündeki yer ona sarılmak için sızıyordu. İnce bedenini göğsüme çekmek için. Çünkü Billie'nin korunmaya ihtiyacı vardı. Hayatında çok fazla pislik olmuştu ve onlardan biri olduğum için kendimi tekmeliyordum. Birkaç günlüğüne olsa bile.

"Kapıyı aç, bebeğim. Seninle konuşmam lazım." Sesim boğulur gibi çıkıyor, parmak uçlarım ona dokunmak için kaşınıyordu. İçinden geçebilmeyi dileyerek avucumu cilalı çam kapıya yasladım.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Gitmen gerekiyor."

“Billie.” Elimi yumruk yaparak kapıya yaslandım. “Açıklamak istiyorum. Özür dilemek istiyorum. Seni... bizi istiyorum.”

Cevap vermedi, ama kapının öteki tarafından yumuşak bir şekilde ağladığını duyabiliyordum, yumruğumu tekrar kapıya vurdum. “Kahretsin. Lütfen. Kapıyı aç. Ağladığını duymaktan nefret ediyorum. Çok özür dilerim.”

“Yeterli değil. Bunu tekrar yapamam. Yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Nihayet özgür kalmışken beni tekrar bunun içine sürükleyemezsin.” Ondan bir iç çekiş gibi kırgın bir hıçkırık duyuldu. “Resmen acımasızlık.”

Onu rahatlatma isteğim o kadar güçlüydü ki, ona ulaşmak için kapıyı menteşelerinden sökmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Ahşap bir kapıyla ayrılmış olsak bile onunla kalmaya çalışarak verandaya çöktüm. “Bunu nasıl düzelteceğimi söyle bana. Her şeyi yaparım.”

“Düzeltemezsin. Güvenimi kırdın. Senin gibi birinin bunu kavramasının zor olduğunu biliyorum, ama bazen bir oyuncak kırıldığında, hemen koşup yenisini alamazsın.”

“Ben sadece seni ne kadar önemsemişimi kanıtlamak için bir şans istiyorum, Billie.”

Hüzünle güldü. “Beni önemseseydin, atımı satmazdın. Bu anlaşmayı yapmazdın. Boşuna iki yanlış bir doğru etmez demişler.”

Işıklar söndü. Ayrılırken söylediği sözlere ne diyeceğimi bile bilemedim, bu yüzden sadece verandada oturup DD’nin boş padokuna baktım.

Billie’nin benim için anlamı bir oyuncaktan kat be kat fazlaydı. Ama haksız da değildi; istediğim şeyi elde etmemeye hiç alışkın değildim. Tam olarak bu yüzden, vazgeçmeye niyetim yoktu.

Hank’e bir mesaj atarak hızla arabama döndüm.

BILLIE

Asabi davranıyordum ve bunun farkındaydım. Hank bütün hafta boyunca derbiye gitmem konusunda bana baskı yapmıştı ama ben onu görmezden gelip gitmeyi reddettim.

Dünden beri Violet'tan haber alamıyordum. Sanırım hayatının yarışına hazırlanmaya odaklanmıştı. Vaughn'dan da haber almamıştım, yaklaşık iki hafta önce kapıma dayandığından beri ses seda yoktu.

Herhalde nakit yirmi milyon dolarını sayıyordu.

Bu düşünceyle dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleşti. Ayrılığımızın ağlama evresinden tatsızlık evresine resmen geçiş yapmıştım. Son zamanlarda etrafımda kimse olmamasına neredeyse memnun olacaktım, çünkü şu an iyi bir eşlikçi değildim.

Mira bir kez yoklamak için aramıştı. Telefonda gıcık bir tavır takınmıştı, o da bana anneliğe uygun olmadığını, çocuk gibi

davranmayı bıraktığımda onu tekrar aramamı söylemişti. Sonra da telefonu kapatmıştı. Beni güldüren bir yorumdu ve ayrıca ona özür dileyen bir mesaj atmıştım.

Derbi bitene kadar kendime zaman tanıyordum. DD yarışı kazandığında, o hayali bir kenara koyabilecektim. Kuzey Amerika'nın en tarihi safkan yarış serisi olan Northern Crown'ın bir ayağını kazanan bir atın eğitmeni olma hayalim. İzlemek, kayıp gitmesini hissetmek, duyguların içimden akıp gitmesine izin vermek ve sonra onları dinlendirmek istiyordum.

Ardından yeni bir başlangıç yapabilirdim.

Tekrar.

Yapacaktım da. Pes edenlerden değildim. Güçlüydüm. Buraya kadar gelmişim ve pahalı takım elbise giymiş güzel bir adamın beni geriye düşürmesine izin verecek halim yoktu. Ben ayaklarımın üstüne inecektim. Her zaman inerdim.

Sadece şu an değil. Şu an, yerde oturmuş DD'nin boş pado-kuna bakıyor ve ağlağın teki gibi kahve üstüne kahve içiyordum. Acınası.

İşte bu yüzden kapıya vurulduğunu duyduğumda, kalkma zahmetine girmedim. Bugün Derbi günüydü. Herkes başka şeylerle meşgul olmalıydı.

“Billie! Ağlamayı kes de o sıska kıcını buraya getir.”

Hank hariç. Lanet olası Hank, vazgeçemediği bir koku almış yaşlı bir tazi gibiydi. Adamın kapatma düğmesi yoktu, nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu.

İçten içe, benden vazgeçmediği için ona minnettardım. Ama hâlâ sinirliydim. Kendi başıma debelenmek istiyordum. Onun o ısrarcı kıcıyla uğraşmak değil.

Kapıyı açtığımda bir gülümsemeyle karşılaştım, ama beni süzdüğünde o gülümseme soldu. Eşofman takımını giymiştim.

Lacivert takım elbisesinin için çok şık görünen Hank'in aksine, ben pek derbiye hazır değildim.

"Billie Black." Sesi azarlayıcıydı. "Bu benim yetiştirdiğim genç kadın değil. Aşağı yukarı seni benim yetiştirdiğimi de biliyorsun, yani hiç başlama. Atın hayatının, *senin* hayatının en büyük yarışında koşmak üzere, sen hâlâ Eeyore'nin* insan versiyonu gibi etrafta sürünüyorsun."

Zihnimde oluşan görüntüye bir homurtu çıkararak başımı eğip kendime baktım. *Hatta gri giymişim!* Bu düşünce kıkırdamama neden oldu, ama Hank bana kafayı yemişim gibi bakıyordu. Önemli değildi, çünkü insanların bana o şekilde bakmasına alışkındım. Cazibemin bir kısmının buradan geldiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Git. Giyin. Cumartesi günü şehre arabayla gitmek tam bir kâbus." Belli ki Hank cazibem konusunda aynı fikirde değildi.

İsteksizce yukarı kata çıktım. Hank baştan aşağı bir beyefendiydi ama aynı zamanda beni kucaklayıp Eeyore gri eşofmanımın içinde buradan çıkaracak kadar eski kafalı olduğunu da biliyordum.

Yirmi dakika sonra gitmeye hazırdım. Ön kapıda kahverengi deri dolgu topuk ayakkabılarımı ayağıma geçirerek kıyafetimi yumuşatmaya çalıştım. Ailemin beni yetiştirdiği gibi gösterişli bir kız olmayabilirdim ama bu sevdiğim bir spordu; sevdiğim bir gelenektir.

Derbiye sünepe gibi giyinerek gidemezsiniz.

Gelenegin onuruna, geniş paçalı krem rengi bir pantolon ile dantelli bir bluz giymiştim. Şık ve seksi. Desenli danteldeki açık noktalardan cildimin küçük parçalarını görebilirdiniz. Bir elbise değildi ama bulabileceğim en yakın şey buydu.

* Winnie the Pooh çizgi filminde karamsar ve depresifliğiyle de bilinen eşek karakteri. (ç.n.)

Saçlarım temizdi ve bu hafta bir başarı gibi hissettiriyordu. Sadece omuzlarımın altına düşen gevşek doğal dalgalar halinde kurutmaya vaktim olmuştu, ama idare ederdi. Makyajım sadeydi. Çoğunlukla göz altlarımdaki koyu halkaları kapatmak için kullanmıştım ve kapatıcıyla başaramadığım her şeyi büyük bir pilot gözlüğüyle düzeltecektim. Vancouver'da tertemiz, masmavi güneşli bir gündü, bu yüzden koyu renkli camların arkasına kolayca saklanabilirdim.

Bir derbi için mükemmel bir gündü.

Hank arabayı Gold Rush Çiftliği'nin bölmelerinin sırasına park etti ve oradan elimden geldiğince aceleyle uzaklaştım.

Çocukça mıydı? *Muhtemelen.* Gerekli miydi? *Kesinlikle.*

Son bir haftadır her gün pistte çalışıyordum. Başımı öne eğip burada ahırda bulunan tüm çiftliğin atlarını esnetmek için şafak vakti geliyor, egzersiz binicilerimiz, seyislerimiz, genç eğitimcilerimiz ile çalışıyordum ve aralarda bizimkilerden birinin koştuğu her yarışa katılıyordum. Pist dedikodularını ve dramını dinlemek için etrafta takılmadım. Sadece işimi yapıyordum ve sonra da çıkıp evimde yerlerde sürünüyordum.

Bu da bir noktada ele almam gereken başka bir konuydu. Hank bana orada ihtiyacım olduğu kadar kalabileceğimi söylemişti. Muhtemelen, Vaughn bu mesajı ona iletmişti. Ama orada daha fazla kalamazdım. Şirin küçük ahşap ev anılarla doluydu. Çok fazla anı. Pencereden dışarı baktığımda, DD'nin özel küçük vahasında büyük bir torba yeşil saman yediğini görüyordum. Evin içinde, Vaughn'ın mutfak adasında oturduğunu, çıplak ayak ve mutlu bir şekilde bir şişe biranın etiketini soyduğunu görüyordum. Üst katta...

Gözlerim yanmaya başladı.

Üst katta, Vaughn'ın koyu renk saçlarını bacaklarımın arasında görüyordum. Kokusunu hâlâ yastıklarımın alabiliyordum. İçimde hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Hayır, o küçük ahşap evde çok fazla anı vardı.

Son iki haftadır işimi mükemmel bir şekilde yapmıştım. Çoğu insan bir at satışı yüzünden işi bırakan tam bir deli olduğumu düşünse bile, bu konuda profesyonelliğimi kimse eleştiremezdi.

Son birkaç ayımı uğruna çalışarak geçirdiğim tam o gün Bell Point Park'ta olmak... ağır geliyordu. Boğuluyordum sanki. Kendime bu ağır hissin tamamen boşa çıkan profesyonel hayallerimle ilgili olduğunu söyleyip duruyordum. Ama içten içe bunun daha fazlası olduğunu biliyordum.

İçten içe Vaughn ile ilgili olduğunu biliyordum.

Yokluğunu bir uzvum kesilmiş gibi hissediyordum. Onu belli bir mesafede tutma çabalarımın rağmen, sağlam savunmalarımı geçmeyi başarmıştı. Geriye dönüp bakınca, ona âşık olmaya başladığımı fark ettiğimi bile sanmıyordum. Bilerek bana yanlış kahve getirdiğinde mi olmuştu? Sözlü ağız dalaşlarımızdan birini yaparken mi? Yani ne tür bir kadın o tür alaycı saçmalıklardan keyif alırdı ki?

Belki de birlikte yemek yapıp saatlerce sohbet ettiğimiz rahat gecelerden birinde olmuştu? Babasının ölümüyle ilgili bana açıldığı zaman? Dedesinin ölümü? Yoksa ben biraz dinlenebileyim diye DD'yi çember çizerek yürüttüğü gece miydi?

Artık ona ne zaman âşık olduğumu tam olarak kestiremiyordum. Onu ezelden beri seviyormuşum gibi hissediyordum. Kalplerimiz o kadar uzun süredir iç içeydi ki, onun kalbini benimkinden ayırmak kanımı akıtıyordu. Bu yüzden ahırlardan dışarı fırlayıp bekleme alanının yanından geçerken, ona rastlamamayı umuyordum ve sonra bitiş çizgisinde toplanan kala-

balığın içinde kayboldum. DD'nin kazanmasını izlerken hayranların arasında olmak istiyordum çünkü kazanacağından hiç şüphem yoktu. O gerilimin içine dalmak istiyordum. O heyecanın. Etrafımdaki herkesle birlikte her dönüşe girmek istiyordum. Bu yarışın tadını herhangi bir hayran gibi çıkarmak istiyordum, bunda çıkarı olan biri gibi değil.

Üzüntüden başka bir şey hissetmek istiyordum.

Aklım muhtemelen VIP salonunda geyik yapan Vaughn'a kaydı. Bir de şu an muhtemelen hazırlanırken gergin küçük bir yavru geyik gibi görünen Violet'a. Dün ona yazdığım mesaj ipuçları ve tüyolarla doluydu. Kendimi tutamamıştım. Cevabı şöyle olmuştu: *Teşekkürler, B. Galip çemberinde görüşürüz.*

Mesaj geldiğinde gözlerimi devirmiştim. Galip çemberinden mümkün olduğunca uzak duracaktım. Vi ile başka gün, başka yerde kutlama yapardık.

Kalabalığın önüne geçip önümdeki beyaz korkuluğa tutunarak yerimi korudum. Parmaklarımı direğin etrafına dolayıp gözlerimi kapattım. Yakıcı yaz güneşi üzerime vuruyordu. Atların her zaman rahatlatıcı kokusu hafif esintide uçuşuyor, fast-food büfelerinin ve dökülen biralara kokusuyla karışıyordu. İnsanlar etrafımda canlı bir şekilde konuşuyor ve iç sahadaki hoparlörlerden eski moda trompet müziği duyuluyordu.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Evet. Bugün yarış günüydü.

Spikerin sesi ses sisteminde cızırtılı bir şekilde duyuldu, iç sahadaki tahta değişen sayıları yansıtırken her atın oranları hakkında konuşuyordu. Orada Double Diablo'yu gördüm. Sekiz numarayı çekti, bu da onu sürünün arkasında koşmayı seven bir at türü olan sonlandırıcı olmak için mükemmel bir konuma getiriyordu. Daha yüksek sayılar onu hat boyunca sıkıştırırdı, tam olarak olmaktan nefret ettiği yerde sıkışıp kalırdı.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kusursuz hava. Kusursuz konum. İstemsizce başımı iki yana salladım. Evren bugün lehimize çalışıyordu.

Onların lehine, diye kendime hatırlattım ve o sırada spiker tekrar konuşmaya başladı.

Oranları olması gerekenden daha kötüydü. Dokuza iki, yani birileri bahis oynadığı her iki dolar için on bir dolar kazanacaktı.

Başımı iki yana salladım. Berbat değildi ama harika da sayılmazdı. DD'yi hâlâ hafife alıyorlardı. Deneyimsiz bir jokey ve son anda arkadan gelerek öne geçmeyi seven, nispeten kendini kanıtlamamış bir at; onları kim suçlayabilirdi?

Ama bahisçiler yanılıyordu. Cesaretli biri bugün yığınla para kazanacaktı.

Bir diğerin tepesindeki hoparlör cızırdayarak çalıştı. "Yarışa beş dakika!"

Atlar piste doğru ilerledi. Uçuşan kelekleri sakinleştirmek için bir elimi karnıma bastırdım ve çitin üzerinden eğilerek piste doğru koşan küçük siyah bir atı görmeye çalıştım. Stefan Dalca'nın renklerini görüyordum, siyah ve limon yeşili. Onun gibi zehirli bir yılan için mükemmel.

Ama at gösterişli bir açık kahverengiydi. Kahverengi gövde, beyaz bacaklar. Bugün gerçekten birden fazla atı mı koşacaktı? Şaibeli orospu çocuğu.

Nihayet DD'nin sakin bir midilli atı tarafından çıkarıldığını gördüm. Bazı atlar yarıştan önce hızlı bir dörtlüyle koşmayı sever, ancak DD ile asıl mesele onu sakin ve istikrarlı tutmaktır. Çoğumuza yetecek kadar asabiydi ve bu enerjiyi son patlaması için saklaması gerekiyordu. O kadar parlaktı ki güneş ışığında neredeyse mor ve mavi görünen bir petrol sızıntısına benziyordu.

Siyah ve sarı giymişti.

BILLIE

Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü kontrol ettim ve Violet'ın neden Gold Rush Çiftliği üniformasını giydiğini anlamaya çalıştım. O renkler kömür karası atın üstünde çok güzel görünüyordu, parlak yeşilden çok daha iyi.

Hoparlörler cızırdayarak tekrar çalıştı. "Bayanlar, baylar, bugün kadromuzda biraz alışılmadık bir değişiklik var." Boynumdaki nabzım zonkluyordu, piste bakarken elimi boğazıma sarıp parmaklarımın altında atışını hissettim. "Daha önce Double Diablo adıyla yarışan ve Gold Rush Çiftliği'ne ait olan sekiz numaralı at, isim ve mülkiyet değişikliğine gitti."

Bu da neyin nesi? O işin çoktan yapıldığını sanıyordum.

"Lütfen programlarınıza sekiz numaranın artık Bay Black adıyla kayıtlı olduğunu not ediniz." Ağzım kurudu, dilim kâğıda dönmüştü. Vaughn'a aylar önce şakayla karışık olarak ona bu adı vereceğimi söylemiştim. Ne çeşit hastalıklı bir şakaydı bu?

“Ve tayın şimdi sahibi ve eğitmeni Bayan Billie Black olmuştur.”

Etrafımdaki insanlara ve gürültüye rağmen, duyabildiğim tek şey nefesimdi. Tek yapabildiğim dünya etrafımda dönmeye devam ederken, şoktan donup kalmış halde orada durmaktı. Görebildiğim tek şey, *benim* atımın çıkışına doğru ilerlemesiydi.

Bu bir şaka olmalıydı.

Boğazımı saran elim hassas cildimde nemli hissettiriyordu, dönüp etrafıma bakındım. Birine anlatmak istiyordum. Sorularım vardı. Ama burada kimse beni tanımıyordu. Etrafımdaki kimse az önce ne olduğunu anlamamıştı.

Sahibi ve eğitmeni Bayan Billie Black olmuştur.

Bir hata olmalıydı. Çünkü son zamanlarda yirmi milyon dolarlık bir at almadığımdan gayet emindim. Bu nasıl olmuştu? Uzun zamandır unuttuğum güven fonuma erişebilsem bile, bunu gerçekleştiremezdim, yanına bile yaklaşamazdım.

Tribünlerin gölgesindeki hava serin olmasına rağmen, sıcakladığımı hissettim. Atlar birer birer içeri girerken gözlerimi başlangıç kapısından ayıramıyordum. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibiydi. Sanki bu, her an uyanabileceğim çılgın bir rüyaydı.

Kimi kandırıyordum? Bilinçaltım en iyi gününde bile böyle bir senaryoyla gelemezdi.

Kalabalık sessizleşti ve ben hâlâ kafam karışık halde transtayken zil çaldı ve kapılar açıldı. “Ve başladılar!”

Geçtiğimiz yılın büyük bir kısmını kalbimi ve ruhumu içine akıtarak geçirdiğim siyah mermiyi izlerken, beyaz çit korkuluğuna canım pahasına tutunarak dimdik durdum. Her zamanki gibi hattan geri çekilerek etrafındaki seslerden ve beygir gücünden kaçındı.

On iki takımın hepsi gürleyerek geçiyordu ve sürünün arkasına doğru hızlarını bulurlarken, Violet'ın eldivenli parmaklarıyla onun boynunu hafifçe, güven verici bir şekilde kaşıdığını gördüm. Üzenginin üstünde sakindi, çaylak bir jokeyin hiç olmaması gereken kadar sakın.

İyi bir başlangıç yapmışlardı.

Kulüp binası dönüşünde geride kaldılar ve ikinci bölümde öne doğru harekete geçtiler. Ancak sıkıştılar. Sürünün ortasından geçen bir yol yoktu ve atlar geniş alanda koşarak düzlükte pozisyon almak için toplanıyorlardı.

“Siktir,” diye mırıldandım. Bir açıklık yoktu. Gidebilecekleri bir yer yoktu. Ta ki...

Violet üzenginin üstünde doğrularak ağırlığını belirsiz bir şekilde sola verdi. Onu gerçekten iç kısma sokmayacaktı, değil mi?

DD'nin iç taraftaki kulağı, dengesindeki değişime tepki olarak bir ok gibi öne doğru eğildi. Violet'ın ona gösterdiği açıklığı gördü, çoktan o yöne ilerlemeye başlamıştı. Hızlanıyordu. Korkuluğa doğru ilerledi.

Başımı çevirmek istesem de yapamadım. Tamamen sıkışmış durumdaydı. Kaygı boğazımda düğümlendi. Başka seçenek yoktu ama bu ideal değildi. İdeal olmaktan çok uzaktı.

Uzaktaki dönüşe girerken önünde dört at vardı, üçü geniş alanda koşuyordu ve arkasında da bir sürü at vardı. Alt dudağımı ısırdım, parmaklarımı korkuluğa vuruyordum. Orada, bitiş çizgisine kadar sıkışıp kalacaktı. *Siktir.*

Hiç iyi değildi.

Ancak ikinci dönüşü almaya başladıkları an, Violet öne eğildi ve ellerini ileri uzatıp ona bastırdı. Gaza basmıştı. İçgüdülerim fazla erken olduğunu söylüyordu, fakat bu yarışta hiçbir şey stratejik açıdan mükemmel değildi.

DD küçük ama kudretli bir savaş atı gibi kulaklarını düzleştirerek o köşeden bana doğru gülle gibi çıktı.

Ufak iç çekişimi bastırmak için elimi kaldırırken, DD yanındaki atların yanından hızla geçiyordu. Violet onu önündeki dört koşucunun etrafından açıktan ilerletti. Ona bitiş çizgisine kadar açık bir geçit vermek için biraz mesafe kat etti ama son düzlüğe kadar koşabilmeliydi, yeter ki hızı kesilmesin.

Sol elimi de sağa ekleyerek ağzımın üstüne kapatıp DD'nin parkurda uçarcasına koşmasını izledim.

Stefan Dalca'nın çarpıcı doru atı en öndeydi. Ama DD süratle ona yetişiyordu. Diğer atların yorulmaya başladığı sırada, DD'nin ateşli tavrı daha şiddetle ilerlemesine neden oluyordu. Daha hızla.

Hepsini dumana kattı.

O ve Vi bitiş çizgisine doğru senkronize bir şekilde uçuyorlardı, ikisi de düz bir şekilde öne eğilmişti. Vahşi bakışlı ve kararlı.

Onlar yıldırım gibi geçerken ayaklarımın altındaki zeminin sallandığını hissettim. Onlar uçarak geçerken kameranın flaşı beni bir anlığına kör etti.

Başardılar!

Sonraki en yakın at birkaç saniye gerideydi. Violet ve DD her açıdan sahadaki rakiplerini geride bırakmışlardı.

Tanrım. O kazandı!

Göğsüm sancıdı ve burnumda hissettiğim sızı tüm gücüyle geri geldi. Ama bu sefer buna, yüzümden aşağı doğru akan ıslaklığın, hâlâ bir karış açık ağzımın üzerinde duran ellerimin üzerinden akıp gidişi eklenmişti.

Kalabalık coşmuştu. Bazıları tezahürat ediyor, bazıları yuhalıyordu, ancak bu, "Tebrikler, Bayan Black," sözlerini duymama engel olmadı.

Dönüp o çok iyi tanıdığım sesin sahibine baktım. Derin ve akıcı. Kafamda oynatıp durduğum ve rüyalarımnda peşimi bırakmayan o ses...

“Atın çok güzel koştu,” diye devam etti Vaughn, gri takım elbisesinin içinde son derece nefis görünüyordu.

Ellerimi indirdim ve şok içinde iki yana açtım. “Ama... nasıl?”

“Onu sana sattım,” diyerek bir adım yaklaştı. Sanki dünyadaki en bariz şeydi.

“Bende o tarz bir para yok, Vaughn.”

Bana sıırıttı, ukala görünüyordu. “Tımarlama bölmende bir dolar buldum. Bedel olarak onu aldım.”

“Bir derbi galibini *bana bir dolara* mı sattın?” Sesimden hayret akıyordu. *Bu herif deli mi?*

Ellerini ceplerine sokup topuklarının üstünde ileri geri sallandı. “Aynen.”

Orada durup ona bakakaldım. Son derece afallamıştım. “Böyle bir şeyi ne halt yemeye yaptın?”

Bana doğru bir tereddütlü adım daha attı, neredeyse burun burunaydık. “Atını satmadığım sürece durumu düzeltemeyeceğimi söyledin. Ben de tam olarak bunu yaptım... ya da yapmadım. Her neyse. İşin özü, o senin.” Göğsünden yorgun bir iç çekiş çıktı. “Sözleşmeyi imzalamaya kendimi ikna edemedim. Güvenini zaten kırmışken, atını satarak kalbini de kırmamam gerektiğini biliyordum.”

Belime doğru uzandı ama aklını başına toplayıp hızla elini geri çekti. Gözlerini yere diktikten sonra tekrar kaldırıp gözleri-me baktı. “Ben *seni* istiyorum. Ve buna paha biçilemez. Para. At. Hiçbiri önemli değil, yeter ki sen güvenini tekrar kazanmak için bana bir şans daha ver.”

Dudak büktüm, onun bu kadar kolay vazgeçmesine hazırlıklı değildim.

Beni tahrik eden o asabi tavırla parmaklarını koyu renk saçlarından geçirdikten sonra iç çekti. “Seni seviyorum, Billie. Ayrıca tam bir gerzeğim. Belli ki pek bir şey bilmiyorum, fakat bu iki şeyin gerçek olduğunu biliyorum.”

Onu doğru mu duymuştum? “Sen,” onu işaret ettim, “beni seviyorsun,” ardından kendimi işaret ettim.

İnanamaz bir tavırla kahkaha attı. “Evet. Seni seviyorum. Çiftliğime dalıp ağzımın payını verdiğin ve ardından harika bir kışın olduğu için fazladan ödeme talep ettiğin günden beri sevdiğime eminim.”

“Hah,” diyerek ellerimi belime koydum. Dürüst olmak gerekirse, dilim tutulmuştu. Birkaç saniye boyunca tuhaf bir sessizlik içinde birbirimize baktıktan sonra, “Atıma gerçekten *Bay Black* adını verdiğine inanamıyorum. Beni tam bir kaçık gibi gösteriyor,” deyiverdim.

Yavaşça gözlerini kırptırdı. “Şu an bana söylemen gereken şey... bu mu?”

Çok yakışıklıydı ve şu an sersemlemiş görünüyordu. Bence bu harika bir bileşimdi. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım ve bakışlarımı kalabalığa doğru çevirerek, “Öp beni, Patron,” dedim.

Dakikalar önce çekinen el ileri uzandı ve avucunu belime yaslayarak beni kendine çekti. Artık tereddüt yoktu. O tıpkı güneş gibiydi ve onun yörüngesine girmeye engel olamıyordum.

Başparmağı çenemi okşarken parmakları boynumu kavradı. İç çekerek ellerinin bedenimdeki hissine yaslandım. İnsan içinde, üzerimde kıyafetler varken, ne olursa olsun tenimde kıvılcımlar dans ediyormuş gibi hissediyordum.

Başı bana doğru eğilirken, dudaklarımı yalayarak ıslattım, böylece yaklaşırken nefesinin dudaklarımda titreştiğini hissedebiliyordum.

Mahrem sayılacak kadar yakına geldiğinde, geniş omuzları beni kuşattığında, kendi sırrımı dudaklarına doğru fısıldadım, “Ben de seni seviyorum, Vaughn Harding.”

Biçimli ve yaramaz dudaklarının kenarları tatminle yukarı kıvrıldı. Sonra beni öptü. Bir eli kalça kemiğimin üzerinde, diğeri boğazımın üzerinden aşağı doğru kayarken, tüm o sevgiyi doğrudan içime boşaltıyordu. Bana doğru hareket etme biçiminde hissedebiliyordum. Dudakları dudaklarımı en dikkatli ve en lezzetli şekilde tahrik ediyordu. Yanaklarımın yanmasına ve uyluklarımın birbirine bastırılmasına neden olacak şekilde. Omurgamdan aşağı ürpertiler gönderen ve kalçalarımda karıncalanmalara neden olacak şekilde.

Canım pahasına ceketinin yakalarına yapıştım. Tutkusunun yaralı ruhumu adeta bir merhem gibi yatıştırmasına izin verdim. Panzehir gibi. Şu an daha تنها bir yerde olsaydık keşke. Galip çemberine gitmek zorunda olmasaydık...

Çünkü *benim* atım derbiyi kazanmıştı. Biri beni çimdiklesin.

Sonunda biraz geri çekildiğinde, beni sıkıca tuttu ve alnını alnıma yasladı. İkimiz de biraz soluk soluğayken, gözlerime bakarak söz verdi, “Her zaman seni seçeceğim, Billie.”

Gülümsedim.

Çünkü ona inanıyordum.

Galip çemberi ve bitmeyen röportajların yarattığı kasırgadan sonra, kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Gözlerinizin iyi gör-

mediği ve zamanın uçup gittiği, insanlarla tanışıp konuşurken daireler çizerek döndüğünüzü hissettiğiniz türden bir sarhoşluk. Ne söylediğimi bile bilmiyordum.

Günün tamamı resmen beynimi sulandırmıştı. Pelteye dönmüştüm.

Bu yüzden Vaughn sıcak elini ön kolumdan aşağı kaydırıp da titreyen parmaklarımı kendi elleriyle kavradığında, itiraz etmedim. Beni medya sirkinden, etrafta dolaşan insan ve muhabir kalabalığından uzaklaştırmasına izin verdim. Beni havasız VIP salonuna götürmesini bekliyordum ama o sola dönüp Gold Rush Çiftliği bölmelerine doğru yöneldi. Başparmağı avucumda küçük, güven verici daireler çizerken, beni koridorda DD'nin genellikle kaldığı yere doğru götürdü.

Yığından bir tane dikdörtgen şeklinde saman balyası çıkarıp *benim* atımın bölmesinin önüne attı ve sonra da onu işaret etti. "Otursana."

O gün olanlarla o kadar afallamış durumdaydım ki, karşı çıkmadım. Kaskatı bacaklarla birkaç adım attıktan sonra balyaya oturup nefesimi verdim. Başımı bacaklarımın arasına doğru eğerek birkaç tazeleyici nefes aldım ve biraz olsun kendimi topladım. Kendimi kahrolası alacakaranlık kuşağında gibi hissediyordum.

"Al bakalım." Başımı kaldırıp baktığımda Vaughn'ın bana bir kâğıt parçası uzattığını gördüm. Bunu yaparken eli biraz titriyordu.

"Bu nedir?"

"Oku sadece." Pahalı bir takımila tepemde dağ gibi dikilirken, safi erkeksi güç timsali gibi görünse de sesi yumuşak ve kırılıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kâğıdı ondan aldım ve kucağımda nazikçe açtım. Ardından okudum.

Dermot Harding'in mektubunu okurken bir elim göğsümün üzerine indi. Temelde, ailesine yazılmış bir aşk mektubuydu. Son derece kişisel ve son derece düşünceliydi. Gözlerim adamın torununa yazdığı güzel sözcükleri izlerken boğazım düğümlendi ve kirpiklerim ıslandı, hayatının yoğun trajedisi zaten kendimi çok savunmasız hissederken kaldırılabileceğimden daha fazlaydı.

"Vaughn..." Başımı kaldırıp sevdiğim adamın gözlerine baktım ve bir elimi boynumdan yukarı kaydardım.

Çenesinde bir kas attı, gözlerini hızla kırıştıtarak orada biriken duyguyu bastırmaya çalışıyordu. Ayağa kalkıp onunla burun buruna geldim, her elimi bir sakallı yanağına koyduktan sonra onun dipsiz çikolata gözlerine baktım. "Vaughn. Dedenle hiç tanışma fırsatım olmadığını biliyorum ve gerçekten çok yazık oldu, ama sana iki şey söyleyebilirim." Güven verici bir tavırla başını hafifçe salladım. "Dermot Harding iyi bir adammış ve seni derinden sevmiş. Sen nasıl da şanslısın böyle?"

Vaughn hiçbir şey söylemedi. Parlayan gözleri gözlerimi araştırdı, dünyanın cevaplarını bende bulacakmış gibi. Ben mukayese edilemez şekilde kıymetliymişim gibi.

"Seni seviyorum, Billie Black," diyerek kollarını bana doladı. Sıkı, kemik çatırdatan türden bir sarılmaydı, tanıştığımız günkü tokalaşmasına benziyordu. Beni asla bırakmayacaktı sanki.

Yoğun ahır geçidinde hâlâ birbirimize sarılmış haldeyken Hank, Mira ve Violet arkalarında yeni yıkanmış DD ile geldiler.

"Geri bas, Harding, sıra bende," diye Hank şaka yaptı, Vaughn da gülerek beni ona doğru itti.

Hank beni tebrik edip gurur duyduğunu söyledi, Mira bana DD'nin yarış sonrası sağlığı hakkında tam bir rapor verdi ve ardından bana hızlıca tebriklerini sundu, Violet ile sarıldığımızda temelde sadece çığlık attık ve sonra ikimizin de tam bir duygusal karmaşa olduğumuz için ağladık. Mira'nın gözlerini devirdiğini görmek kahkaha atmama neden oldu.

DD'yi bölmesine koydum, diğerleri konuşurken ona övgüler ve öpücükler yağdırdım. Sivri küçük kulağını elime aldım ve ona doğru eğildikten sonra fısıldadım, “Başardık, oğlum. Hepsine gösterdik.” Kişneyerek başını salladı ve sonra başını yanımdan geçirip ceplerimde yiyecek olup olmadığını kontrol etti. *Bazı şeyler asla değişmez.*

Bölmeden çıktığımda, Vaughn bir şişe şampanya ve birkaç kırmızı plastik bardak getirmişti. Mantarı patlattı ve her birimize birer kadeh kutlamalık köpüklü içkiden koyduktan sonra beni yanındaki saman balyasına sürükledi.

Hank'in şu an anlattığı hikâyeyi bölmek istemeyerek başımı Vaugh'a doğru eğdim ve fısıldadım, “Dedenin verdiği o sözü tutacağız, biliyorsun. Hepsini kazanacağız.”

Beni daha da yakına çekti ve ağzının kenarı yukarı kıvrılarak karşılık verdi, “Biliyorum. Sen aklına koyduğun her şeyi yaparsın.” Elimi kaldırıp tersine bir öpücük kondurdu, az önce verdiğimiz sözü mühürler gibiydi.

Vücudunun sıcaklığına yaslandım, başımı omzuna dayadım ve arkadaşlarımla –hayır, ailemin– yarışı anlatmasını dinleyerek şampanyamı yudumladım. Herkes otuz iki diş sırtıyordu. Herkes aşırı mutluydu. Ben de aynı şekilde olduğumu fark ettim. Uzun zamandır, belki de hiç olmadığım kadar mutluydum. Belki de aradığımı sonunda bulmuştum.

Bu insanlar. Burası. Bu at. Sevdiğim adamın yanında hep beraber saman balyasında oturmak. Daha iyi ne olabilirdi?

SONSÖZ

VAUGHN

Billie üstüme tırmanarak beni uyandırdı ve kulağıma, “Aletine ihtiyacım var, Patron,” diye fısıldadıktan sonra dişlerini boynumdan aşağı doğru kaydırıp ve uzunluğunu sıkıca yumruğunun içine aldı. Bu lakapla gerçek bir aşk-nefret ilişkim vardı.

Ama bu sabah bende gayet işe yarıyordu.

Ata biner gibi belime oturdu, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde salınıyordu. Altın sabah güneşi odaya dolarak kestane rengi saçlarındaki uyumlu tutamları bir hale gibi vurguladı. Vücudunun hareket edişini izliyordum. Elleri göğüslerinde şehvetle geziniyordu.

Siktir. Bana binerken kendine dokunuyor ve çok güzel görünüyordu. Melek gibi. Âşık olduğum, kamyoncu ağzına sahip, baş belası bir melek.

“Gel buraya, bebeğim,” dedim hırıltıyla, onu öne eğilmeye teşvik ederek. Eğildiğinde, elimi boğazına doladım, inleyerek gözlerini kapattı.

Dayanamayıp sırtarak zarif boynunu hafifçe sıktım. Edepsiz kızım buna bayılıyordu.

Kendini uzunluğuma daha sert çarpmaya başladı ve onu izlerken boynumun arkasından bir ter damlasının aktığını hissettim.

Diğer elimi uzatıp hassas çıkıntısına dokunduğumda, sık nefesleri daha çok miyavlamaya benzemeye başladı. “Ah Tanrım, Vaughn. Gelmek üzereyim.”

Islak sıcaklığına doğru kendimi iterken parmaklarımı döndürdüm, heyecanla onun dağılmasını izledim. Asla eskimezdi. Bu kadın hayatımın geri kalanında üstümde sürünebilirdi ve bundan asla bıkmazdım.

O narin sinir demetini sıktağında, çığlık atarak üstümde kıvrandı. Dudakları aralandı, açık saçları nemli alnına yapışmıştı. Görüntü, etrafımda nabız gibi atmasıyla birleşince bana çok fazla geldi, vücudunun içinde orgazm olurken homurdandım, “Hepsini al, bebeğim. Her damlayı.”

“Evettt,” diye tısladıktan sonra inip kalkan göğsüme yığıldı.

Birlikte uzanarak birkaç dakika boyunca nefesimizin yavaşlamasına, kalp atışlarımızın düzenli atışlara dönmesine izin verdik. Birlikte geçirdiğimiz sessiz anlar hâlâ paylaştığımız en mahrem anlardan bazılarını oluşturunuyordu.

Sonunda tam kalbimin üstüne nazik bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim. Şimdi kahve, lütfen.”

Üzerimden yuvarlanıp tatmin dolu bir sırıtışla yatağa yığıldığında güldüm. “Beni sadece bu yüzden istiyorsun. Aletim ve kahvem.”

Gözlerinde haylaz bir parıltıyla alt dudağını ısırđı. “Dilini unutma.”

Başımı iki yana sallayarak üstüme bir eşofman geçirdim ve omzumun üstünden ona alınmış bir bakış atıp hızla merdivenlerden indim. Kız arkadaşım kahve isterse, kahve alırdı. Kremalı. Tam kıvamında. Tam da istediğı gibi.

Ahşap evin mutfağında, kahve makinesinin düğmesine bastım ve sonra bir çift ayakkabı giyip dışarı çıktım.

DD arka verandanın kapısının açıldığını duyunca, bana kiş-nedi. Bence, “Samanımı getir, köylü!” gibi bir şey söylüyordu.

Ben de götürdüm. Kral istediğini alırdı.

En iyilerimizden birkaç tanesini bir fileye tıktırıp çitin üzerinden ona doğru gönderdim, sonra ona birkaç kez hafifçe vurdum ve başımı salladım.

Kabiliyetli küçük at seni.

Kimsenin çalışmak istemediğı attı. Beni kurtaran at; Billie’yi bana geri getiren at. Ona borcumu asla ödeyemezdım. Haliyle hayatının geri kalanında yiyebileceğı kadar paranın satın alınabileceğı en iyi saman ve arada da nane şekeri alacaktı.

Verandaya geri döndüğümde, birinin oraya bıraktığı gazeteyi gözden kaçırdığımı fark ettim. Ya Hank ya Violet’tı, hangisi olduğunu söylemek zordu. Eve girerek gazeteyi açtım ve manşeti okudum.

Yerli aygır Northern Crown’ı başka bir muhteşem galibiyetle kazandı.

Göğsüme gurur doldu. Bunun için hiçbir övgüyü ben alamazdım. Hepsi Billie’nindi ve onunla daha fazla gurur duyamazdım. Çalışma etiğı, motivasyonu, tutkusu. Onun ilham verici bir kadın olduğunu her zaman biliyordum. Dikkate alınması gereken bir güçtü.

Uzun vadede elimde tutmaya niyetlendiğim bir güç. Dün gece yerleştirdiğim küçük siyah kutunun hâlâ orada olduğundan emin olmak için eşofman altımı yokladım.

Elimde kahve, yukarı kata geri döndüm. Billie, son birkaç aydır ikimizin de sevdiği ve yuvamız dediğimiz büyüleyici küçük evde, güneşli yatak odasında üzerinde benim tişörtümle uzanıyordu. Şehirdeki dairem şu anda gösterişli bir dolaptan ibaretti.

Kahveleri komodinin üstüne bırakıp alnına bir öpücük konurdum, ellerimin titrediğini saklamaya çalışıyordum. “Aşkına kahve. Tam istediği gibi.”

Mutlulukla kıkırdayarak doğrulup oturdu ve yastıkları arkasına yığıldı. “Sırf beni sinir etmek için sade kahve getirmemene şaşırdım.”

“Onu asla yapmam,” dedim düz bir ifadeyle.

“Hım.” Gözlerinde suçlamayla bana baktı.

Bir elimi yemin edecekmişim gibi göğsümün üzerine koydum. Fakat diğer elimle kadife kutuyu cebimden çıkarıp ona uzattım. “Hayatının geri kalanında tam sevdiğin gibi yapacağım söz veriyorum.”

Gözlerini test eder gibi başını salladı ve uzattığım elimi işaret etti. “Yoksa o...”

Yatağın yanında tek dizimin üstüne çöktüm. “Billie Black, seni seçiyorum. Tekrar ve tekrar. Her seferinde.” Sesim duygularla çatladı ama devam ettim, “Benimle evlenir misin?”

Gözleri berraktı ve yanakları pembenin en güzel tonuna büründü, yüzünde içten bir yoğunlukla bana bakıyordu. Sadece saniyeler geçmesine rağmen, dakikalar geçmiş gibi hissettim.

“Vaughn Harding, her lanet sefer seni seçeceğim.”

“Bu bir evet mi?”

Tek bir gözyaşı damlası yanağından süzülürken fısıldadı, “Hem de nasıl evet.”

Kendimi yatakta onun üstüne atarak sarıldım. Onun hissinin, kokusunun tadını çıkardım. Neşemizin.

Gerçekten inanamıyordum. *Bunu* elde etmiştim.

Sonsuza kadar.

Nasıl böylesine şanslı olabilmişim?

Burnunu çekti ve boynuma sürttü. Ardından konuştu, “O zaman şimdi DD’ye Bay Harding adını vermemiz mi gerekecek?”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha atarak geri çekildim ve ona baktım. “Sen delisin, bunu biliyor musun?”

Başını eğip mahcup bir şekilde gülümsedi. “Evet, ama buna bayılıyorsun.”

Ben de gülümsedim.

Çünkü doğruydı.

BİR GOLD RUSH ÇİFTLİĞİ DÜĞÜNÜ
VAUGHN İLE BILLIE DÜNYA EVİNE GİRİYOR

VAUGHN

NİHAYET UÇAKTAKİ YERLERİMİZE yerleştik. Ekonomi sınıfında. Tarifeli uçuşta. Ailemin şirketinin bir jeti olmasına ve düğünümüz için Ontario'ya tamamen lüks içinde uçabilecek olmamıza rağmen.

Billie özel jetlerin “gösterişçi” ve “çevreye zararlı” olduğunu söylemişti.

Haliyle işte buradaydık.

1,89'luk bedenimi bana kendimi pretzel gibi hissettiren koltuğa sıkıştırdım, uyluk kemiğim nişanlıma doğru tuhaf bir açıyla uzanıyordu. Özellikle de pencere kenarına oturmak konusunda ısrar ettiği için.

Sırtarak üç koltuklu yerde oraya dalmıştı, ortada sıkışacağını biliyor ve bundan her türlü zevk alıyor gibi görünüyordu.

Hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Hayatımın aşkı olabilirdi, ama bana sataşmayı asla bırakmayacaktı.

Ben de başka türlü süsünü istemezdim.

Uçuş görevlileri her zamanki sözleri söylemeye başladığında, gözlerim aşağı indi dizime yaslı ve durmadan seken dize baktım.

Çiftlikten ayrıldığımızdan beri Billie sessizdi, onu ve bitmek bilmez gevezeliğini tanıyorsanız, bu endişe verici bir durumdu. Düğünümüze sadece bir hafta kaldığından, içimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Avucumu dizime bastırıp nazikçe sıktım. “Bebeğim. İyi misin?”

Bana gergin bir şekilde gülümsedi. “Evet. Her şey yolunda.” Sonra başını çevirip tamamen koyu maviler ve yanıp sönen ışıklarla dolu karanlık asfalt piste baktı, o sırada yer ekibi bizi, Kanada’nın doğu kıyısına, annesinin, babasının ve kardeşinin yaşadığı yere götürecek gece uçuşuna hazırlıyordu.

Başparmağımla daire çizerek dizini okşadım, onu rahatlatarak sakinleştirebileceğimi umuyordum. Ama seken dizi kalkışta da devam etti ve kısa bir süre sonra küçük yuvarlak pencereden dışarı bakarken dişlerinin tırnağını kemirme sesi de gelmeye başladı.

Annesi Miranda’nın bir e-postada bilhassa yazarak yapmamasını söylediği bir şeydi bu. *Böylece düğün gününde tırnakları güzel durur.* Gözlerimi devirmiş ve o yorumu görmezden gelmiştim, çünkü Farringtonların ne çeşit insanlar olduğunu biliyordum; onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Müstakbel kayınpederim ve kayınvalidemle ters düşmeyi istemediğimden, stratejim onların boktan yorumlarını mümkün olduğunca görmezden gelmekti.

Billie’nin onlara karşı –kaçtığı hayata karşı– ona kalkan olmama ihtiyacı vardı ve seve seve yapacaktım. Öfkemi gerçekten ihtiyacım olan bir zamana saklayacaktım. Son birkaç aydır arabulucu olduktan sonra, buna gerçekten ihtiyaç duyacağım vaktin geleceğinin fazlasıyla farkındaydım.

Düğün planlamasını annesiyle ben üstlenmiştik. Billie süreçte rol almak istememişti. Kusursuz düğünü planlamak konusunda bana güvendiğini ve mihrapta onu ben beklediğim sürece gerisinin umurunda olmadığını söylemişti.

Ama şimdi kendi içine kapanmasını izlerken, durumun gerçekten böyle olup olmadığını merak ettim.

Ona doğru döndüm ve cüssem yüzünden koridora taşmak zorunda kalan kadını dışarıda bıraktım. Ellerim Billie’nin çenesini buldu, yüzünü kendime çevirerek ona doğru eğildim.

Amber gözleri iri iri açılmıştı; neredeyse vahşice bakıyordu. O alt dudağını dişleyerek yüzümü incelerken, “Konuş benimle,” dedim.

Hırıltılı bir iç çekişin ardından yumuşadı ve alnını dudaklarımın altına bastırdı. “Korkuyorum. Stresliyim. Eve dönmeyi gerçekten istemiyorum. Onlarla yüz yüze görüşeli on yıldan fazla oldu ve ben...” Başını iki yana sallayarak bir anlığına yukarı baktı, doğru kelimeleri uçağın tavanında filan bulacaktı sanki. Onu böyle görmekten acayip *nefret* ediyordum. Benim mutlu, sivri dilli, münasebetsiz kızım. Tavırlarının büyüklüğüyle yetişkin adamlara diz çöktüren kadın. Yıllardır görüşmediği insanların ülkenin öteki ucundan ona bunu yapabilmelerinden nefret ediyordum.

“Büyük bir parçam onları tekrar görmek istemiyor. Ben onların hatırladığı kız değilim, bir daha asla o kişi olmayacağım. Ama sırf onlara bunu kanıtlamak için gitmek istiyorum neredeyse. Sevgilerinin koşullu olduğunu biliyorum. Benden olmamı istedikleri o kusursuz ve terbiyeli oyuncak bebek olmazsam, bu konuda söyleyecek sözleri olacaktır.”

Sıkıyorsa denesinler bakalım.

“Ama bir dur. En azından onayladıkları bir adam seçtin,” diye şaka yaptım, parmaklarımı yanağında gezdirirken, o gözlerini devirdi.

“O daha da kötü! Annemin ıslak rüyası gibisin. Bir evlilik ayarlayabilecek olsaydı, senin *referanslarına* ya da bu konuda artık hangi aptalca kelimesi varsa ona sahip birini seçerdi.”

İnledi ve sonra sessizce kıkırdayarak boynuma sokuldu. Hafif kahkahasının sesi, göğsümde toplanan kaygıyı yatıştırdı. Burnunun ucu boğazımda gezinirken, dudaklarını tişörtümün V yakasının hemen üstünden köprücük kemiğime bastırdı. Vücudumdaki tüm kanın hızla aletime dolması için tek gereken buydu... her zamanki gibi.

“Neyin hiç sikimde olmadığını biliyor musun, Billie?”

“Dikkatli ol, orada bir gösteri yaptığımız süre boyunca bana Wilhelmina demeni isteyecekler.”

Başının arkasını tutarak parmaklarımı onun ipeksi kestane saçlarına daldırdım ve yüzü yine bana doğru kalktı. “Gösteri

yapmayacağız, Billie. Sana istediğim zaman istediğim gibi seslenirim. Çünkü bu düğün *bizimle* ilgili. Sen, ben ve hayatlarımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz ile ilgili. Hiç sikimde olmayan şey, ailenin ya da başkalarının ne düşündüğü. Beni anlıyor musun? Senin evin *benim* yanımda, onların değil.”

O insanların bu deneyimi onun için mahvettiğini düşünmek bile parmaklarımın seğirmesine ve dişlerimin kenetlenmesine neden oldu. Onun etrafında hıyarlık ettiklerini düşünmek... Eğer izin veririm, beni tam bir gazaba sürükleyebilirdi. O yüzden anladığımı göstermek için başını sallayınca, onu öptüm. Sertçe.

Onu her şeyimle öptüm. Saçına asılınca inledi ve o ânı dili mi ağzına sokmak için kullanarak o sesi yuttum. Dudaklarımız, muhtemelen tarifeli bir uçuşa uygun olmayacak bir hararetle birbirine kenetlendi.

Bu da hiç sikimde değildi.

Nefes nefese geri çekildim, kotumun içinde ne kadar rahatsız edici bir şekilde sertleştiğimi yok saymaya çalışıyordum. Billie'nin tişörtüne baskı yapan sivri meme uçları, onun da aşağı yukarı benzer durumda olduğunu gösteriyordu.

Dikkatini daha da dağıtmak için dudaklarımı kulak kepçesine doğru sürükledim. Ben konuşmaya başladığımda çıkan hırıltılı sesimle ürperdi, “Bunu istemediğini söylersen, ben de geri dönüp seni eve götürür, aklını alırcasına beceririm ve belediye binasında seninle evlenirim. Lanet olsun, seninle karanlık bir sokakta, fareleri şahidimiz yaparak da evlenirim. Seninle herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda evlenirim.”

Dolgun dudaklarında arsız bir gülümseme belirirken, yüzünü inceledim. Serbest elimi alıp bacaklarının arasına çekti. Dili dudaklarının arasından fırlayıp orayı ıslattı ve fısıldayarak cevap verdi, “Fareler kulağa şirin geliyor, ama aklımda ondan çok tam şu an parmaklarına binmek var, Patron.”

İşte bu. İşte benim kızım.

Omzumun üstünden dönüp yanımdaki kadına baktım. Gürültü engelleyici kulaklıklarını takmıştı. Gözleri kapalıydı. Yeterince iyiydi.

Sonra elimi önümdeki koltuğun altına uzatıp deri ceketimi aldım ve nişanlımın kucağına örttüm. Dakikalar içinde kot pantolonunun önünü açmıştı, ben de bir elimi dantel külotunun içine kaydırıp parmaklarımı kaygan kadınlığından kaydardım.

“Benim için fazlasıyla hazır,” diye fısıldadım.

“Ne diyebilirim? O ciddi ve toplantı salonu sesini kullanmana bayılıyorum.” Başı geriye düştü ve bir parmağımı içine kaydırırken, nefes nefese bir çekişle kirpikleri titreşerek kapandı.

Birbirimize yakın durarak alçak sesle konuştuk, gece uçuşunun loş ışığının altındaki köşemizde saklanıyorduk.

“Bacakları daha geniş aç.”

Anında karşılık verdi, ince uzun parmakları kolumu sararken, tırnakları bana batıyordu.

“Ne kadar da uslu bir kızsın.” Boynuna bir öpücük kondururken, ikinci bir parmak ekledim ve elime sürtündüğünü fark edince şeytani bir şekilde gülümsedim.

“Vaughn...”

“Dudaklarından adımı duymaya bayılıyorum, Billie.”

Gözleri titreşerek açıldı, aniden öncekinden daha az oyunbaz bir hal almıştı. Ağır ağır içini okşadım ve kedi gibi gözlerinin parlayan derinlerinde kayboldum. İlk günden itibaren beni tutsak eden ve o zamandan beri bırakmayan o gözler. Hayatımın geri kalanını içine bakarak geçireceğim gözler...

“Seni seviyorum, Vaughn.”

“Ben de seni seviyorum. Hep sevdim, hep seveceğim. Ne olursa olsun.” Daha sert girdim ve ondan bir inleme kurtuldu. Yanağını avucuma alıp başparmağımı dudaklarına bastırdım, bana her zaman tepki verme şeklinin tadını çıkarıyordum. “Şşşt. Elime boşaldığını bütün uçağın duymasını istemiyorum.”

Ardından işe koyularak müstakbel karımın kollarımda dağılmasını seyrettim.

Dünyadaki en iyi görüntüydü.

BILLIE

GENELLİKLE KAHVEMDE KREMA severdim. Ama Miranda ve Victor Farrington'm huzurunda, kremamı viskiyle takas etmeyi tercih ederdim sanırım. Bailey's bile bu kahvaltıyı atlatmama yetecek kadar güçlü değildi.

Garson elinde taze kahve demliğiyle geçerken, el sallayarak onu çağırdım.

"Wilhelmina, gerçekten ama. Daha fazla kahve içersen, asabi olacaksın," diye annem titiz bir tavırla araya girdi, hafifçe rujunu düzeltti. O şey el dezenfektanı filan ile ovulsa bile çıkmazdı.

Ona doğru ruhsuz bir şekilde gülümsedim. "İyi bir nokta." Sonra önümdeki çay tabağının üstündeki çok küçük fincana dumanı tüten hayat verici sıvıdan dolduran garsona döndüm. "Ayrıca bir shot Jack Daniels da alabilir miyim? Bilirsiniz..." Anneme doğru gözlerimi devirdim. "...asabiyete yardımcı olması için."

Ağabeyim Rich, boğulur gibi bir homurtu sesi çıkarırken, kahvesini her yere püskürtmemek için peçetesini ağzına bastırdı.

"Richard!" Annem onu azarlarken, babam pasif bir şekilde duruyordu. Her zamanki gibi duygusuz.

“Aslında, iki shot Jack olsun. Burada küçük Dickie’ye bir içki iyi gelebilir.” Ağabeyime sııttım ve kalbim göğsümde sızladı. Her zaman iyi anlaşırdık, ama ebeveynlerimle aramda oluşturduğum mesafe, onu da uzak tutuyordu. O kendi politikacı hedeflerinin peşindeydi, babamızın ayak izlerini takip ediyordu. Benim aksime o suları bulandırmak konusunda pek istekli değildi.

Onu özlüyordum.

Vaughn, yanımda elini kaldırdı. “Neden şunu üç yapmıyoruz, dostum?”

Nişanlıma gülümsedim, o benim kayamdı. Onsuz ne halt ederdim?

“İçmeye başlamak için biraz erken değil mi, ne dersin Wilhelmina?” Annem, taşra kulübünün gösterişli yemek odasına bakarken gözlerinin kısıldığını görebiliyordum. Birilerinin kahvaltıda viski içtiğimizi görüp de kötü konuşmaya başlayacağından endişeleniyordu sanki.

Umarım öyle olur.

Babamla ikisinin katlandıkları skandalın sonra bunlara bağışıklık geliştirdiğini sanırdınız, ama onun yerine çok havalı bir şey yaparak hiçbir şey olmamış gibi davranmışlardı. Buna bayılırdık.

“Ah, boş versene. Dört olsun,” diye babam lafa girince gözlerim yuvalarından fırladı.

“Victor!” Annem düpedüz mahcup olmuş görünüyordu. Dönemin başbakanı olan kocasının bir fahişenin kıcından kokain çektiği videolar ortalığa serildiğinde olandan bile fazlaydı neredeyse.

Sonra da onu yapalım diye önermek üzereydim. Onun yerine kan tadı alacak kadar sertçe dilimi ısırardım.

“Neden biraz daha törenden bahsetmiyoruz, Miranda?” Vaughn, köpeğin önüne kemik sallamaya benzer bir hareketle

onu başka yöne yönlendirdi. Annem bu kemiği seviyordu. Alıp kaçacaktı.

Benim düğünüm onun düğünü haline gelmişti.

Biliyorum, Vaughn'a umurumda olmadığını söylemiştim. Ama düğünün kendisinin benim için önemi olmadığını kastetmiştim. Çok da abartmayın, demek istemiştim. Onun yerine annem işgüzar parmaklarını sürece dahil etmiş ve onu kendisi ile tenis arkadaşları için bir sosyal takvim etkinliğine dönüştürmüştü.

Artık düğünden nefret ediyordum.

Benim özel günümün benden çok onunla alakalı olmasından nefret ediyordum. Ancak tarih, bu konuda bir şey yapılamayacak kadar yaklaşıyordu. Sırtıp katlanacaktım. Çünkü işlerin genel görünümü gerçekten önemli değildi. Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum bir gün değildi, yani o kadar da dert olmamalıydı. Sığ davranıyordum. Tek bir güncüktü ve ben Vaughn ile uzun günler silsilesi geçirmeyi planlıyordum.

Batı kıyılarında.

Ebeveynlerimden ve onların sahte elit zırvalarından uzakta.

“Evet, şey. Harika bir fikir.” Annem Vaughn'a doğru kirpiklerini kırptırınca, ben de annemin görebileceği şekilde gözlerimi devirdim. Hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü ve içimden bu Tanrı'nın cezası şehirde kaç günüm kaldığını saymaya başladım.

“Victor onu mihraba götürdükten sonra...”

“Hey.” Elimi kaldırarak lafını kestim. “Hayır. Beni mihraba Hank götürecektir.” Babamın yüzündeki anlık incinme gözümünden kaçmadı. Ama bir şey söylemedi. Beni özür turunda peşinden sürükleyerek onu daha iyi göstermem için basının önünde alay konusu haline getirdikten sonra söylenecek pek bir şey de yoktu.

Klasik Victor.

Onu hiç tamamen affedecek miydim, bilmem. Hiç özür dilememiş ya da bana bizzat ulaşmaya çalışmamıştı, yani bunun için bana fırsat verilmiş de değildi. Babam kötü bir adam değildi, ama iyi de sayılmazdı.

Hank gibi değil.

“Wilhelmina, saçma sapan konuşma.” Annem aynı şekilde bana gözlerini devirince, beni daha da çileden çıkardı.

Vaughn söze karıştı, gözleri amansız bir ifadeyle kısılmıştı. “Sözlerine dikkat edeceksin, Miranda. Konuştuğun kişi benim karım.”

Henüz karısı değildim, ama öyle söylediğini duymak midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu. Kulağa çok iyi geliyordu. Bunu fena halde istiyordum.

Garson shotlarımızla geri gelerek bu hararetli ânı böldü. Shotları bırakıp gittiğinde, ellerimi masaya bastırıp anneme doğru eğildim. Masadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum, ama geri adım atacak değildim.

Yıllardır onun kusursuz manikürlü avucunun içinde değildim. Şimdi beni ezmesine izin vermeyecektim.

“Saçma sapan konuşmuyorum. Benim adım Billie. Ve bu da...” Babamı işaret ettim. “...itibarını kurtarmak için bana ihtiyacı olmadıkça hayatımla hiç ilgilenmeyen, yanımda olmayan babam. Beni mihraba Hank götürecektir. Tartışmaya açık değil. Bu benim düğünüm, görünüşe göre gözden geçiriyorsun. İsteddiğin pastayı seç. İsteddiğin rengi seç. Ama *bu*? Pazarlığa kapalı.”

Amber sıvının bulunduğu bardağa uzanıp kafama diktim. Hissettiğim yanma gözlerimi yaşartırken ayağa kalktım. “Gerçekten harikaydı, hayal ettiğim her şey oldu. Otel odama gidip biraz kestireceğim. Uçakta pek uyuyamadım ve sizinle sessiz sinema oynamakta pek iyi değilim.”

Vaughn'a baktım, sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini kule gibi birleştirip çenesinin altına yaslamıştı. Anneme, oturduğu yerde yok olmasını dilermiş gibi bakıyordu. Yanaklarında öfkeli bir kızarıklık vardı, patlamaya hazır olduğuna dair dışarıdan görülebilen tek belirti buydu.

"Vaughn?" diye başımı yana eğerek sordum.

"Sana yetişirim." Bana gülümsedi. Ama vahşi ve acımasız bir gülümsemeydi. Aniden ebeveynlerim adına kötü hissettim. Çünkü müstakbel kocamın onların bağırsaklarını deşmek üzere olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bir an ona daha sonra teşekkür edebileceğim her yolu düşündüm. Bir kez olsun, birinin benimle ilgilenmesine izin vermekten mutluydum. İhtiyacım vardı. Aşağı eğilerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

Sonra dönüp ailemi yok saydım. Çünkü olgunluğumun bazı sınırları vardı gerçekten.

Bunun üzerine, restorandan fırtına gibi çıktım ve otelimize gitmek için bir taksi çevirdim.

BILLIE

“B

ILLIE.”

Nazik parmakların saçlarımın arasından geçtiğini fark ederek gülümsedim. Güzel bir rüyaydı.

“Billie. Tatlım. Artık kalkman lazım.”

“Henüz değil,” diye mırıldanarak yorgana daha da sokuldum.

“Mümkün olduğunca uyumana izin verdim. Ama gitmemiz gerek.”

Gözlerim yavaşça açıldı ve son birkaç yıldır kafayı taktığım adamın yüzüne baktım. Koyu gözler, koyu kaşlar, kusursuz McDreamy* kavisıyla geriye yatırılmış daha da koyu saçlar. *Kahretsin, bu adam güzel değil de ne.*

“Nereye gidiyoruz?” diyerek mutlu mutlu iç çektim, ona hâlâ kahrolası küçük dağları o yaratmış gibi bakıyordum.

* ABD tıp dizisi Grey’s Anatomy’de kurgusal bir karakter. (ç.n.)

“Eve. Evimize.”

Gözlerimi art arda kırıştırdım. “Ama...” Odaya bakındım, her köşeden farkındalık yükseliyordu. “Buraya daha yeni geldik. Düğün boyunca uyudum mu?” diye şaka yaptım.

“Hayır. Çünkü düğün bu gece. Ruby Creek’te.”

Hızla doğruldum ve eli saçımdan düştü. “Ne?”

“Burada evlenmiyoruz. Seninle o şekilde konuşan insanların yanında evlenmiyoruz. Böyle bir şeye müsaade etmeyeceğim. Bunu kendi yöntemimizle yapacağız. Sen ve ben.”

Boğazım kurumuştı, çaresizce yutkundum ve yatağın yanına çömelmiş bu güzel, iyi yürekli adama baktım.

Son derece şaşkındım.

“Ama... Miranda ile bunu planlamak için aylar harcadınız.”

“Seni o şekilde aşağılayan bir kadın umurumda mı sence? Düğünümüzde olmayı hak etmiyor.”

Gözlerime yaşlar doldu ve adını fısıldarken sesim çatladı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını ağızımın köşesine sürttü. Bir gözyaşını silip, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Gözyaşlarının vakti değil, Mogli. Jet bizi bekliyor.”

“Vaughn Harding. Öyle bir şey yapmadın.”

“Yaptım. Buradan mümkün olduğunca çabuk gidiyoruz. Bunun için bir uçak getirtmem gerekiyorsa, getirtirim. Çünkü sen buna değersin.”

Bacağımı kuvvetle sıktı. “Hemen gidiyoruz. Rich bizi bekliyor çoktan.”

“Ağabeyim mi? Dick?”

“Evet. Ona ne diyordun? Küçük Dickie. Şey, Küçük Dickie gelmek istedi. Hayatta kaçırmayacağını söyledi. Taşra kulübünde annenle babana çektiğim azara kahkahalarla gülmeyi bitirdikten

hemen sonra söyledi.” Göz kırptı. *Ortalık karıştırıcı*. Tanrım, bu adamı nasıl da seviyordum.

Eşyalarımı toplamak için hızla yataktan kalktım ve onun toplanma işini çoktan hallettiğini fark ettim. Çantalarımız kapının yanında duruyordu. “Her şeyi yaptın mı?”

Beni kolunun altına çekerek saçlarıma saygılı bir öpücük kondurdu. “Çok tatlı horluyordun.”

İçimden bir kahkaha yükseldi ve göğsüne şaplak attım. “*Mırladığımı* söylediğini sanmıştım.”

“Böylesi kulağa daha hanımlara yaraşır geliyor, değil mi?”

“Hıyar.” Gülerek çantama uzandım. Ama elime vurarak her ikisini de o aldı.

“Hadi gidelim. Katılmamız gereken bir düğün var. Bu gece seni Bayan Harding yapacağım.”

Yüzündeki gülümseme tamamen bulaşıcıydı.

Kapıyı çekerek onun için açtım ve koridora çıktık. “Özel jete bineceğimize inanamıyorum. Fazla gösterişçi bir şey.”

Ona sokuldum, bedenine yaslanmışken kendimi akıl almaz derecede güvende ve kıymetli hissediyordum. Beni seçmiş gibi. Tekrar.

“Seninle bu gece evlenebilmek için seni mümkün olduğunca çabuk eve götürmek beni gösterişçi yapacaksa, mutlulukla gösterişçi olurum.”

Tekrar ve tekrar.

VAUGHN

INDİĞİMİZ AN BILLIE, Mira ile Violet tarafından hazırlanmak için götürülmüştü. Böylece ben de kendimi Cole ve Stefan ile otlakta buldum.

Billie'nin bana bir at kurabiyesi attığı otlak. Her sabah oturup kahve içtiğimiz ve birbirimizi tanıdığımız otlak. DD'nin bizi olabilecek en beklenmedik şekilde bir araya getirdiği otlak.

Her şeyin başladığı yer burasıydı.

Şimdi yüzlerce mum ile aydınlatılmış haline bakınca, her şeyi resmileştirmek için en mükemmel yer olduğunu fark ettim.

“Siz ikiniz cidden romantik şerefsizlersiniz. Burası harika görünüyor.”

Cole sadece homurdandı ve ufak bir sırtışıla kollarını göğsünde kavuşturdu. Stefan sırtıma vurarak genişçe sırttı. “Sana telafi etmem gerekiyordu. Bir keresinde neretleyse ayrılmanıza sebep oluyordum, hatırladın mı?”

Ona tek kaşımı kaldırarak güldüm. O köprünün altından o kadar çok su akmıştı ki, şaka gibiydi. Onu ekibe dahil ettiğim için mutluydum, en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelmişti. “Çok şirin bir çiçekçi kız olacaksın, Stef.”

“Yol boyunca sekerek gül yaprakları saçmayı sorun etmem. Bundan üstün değilim.” Güldü. Komikti, çünkü dediği şeyi yapacağını biliyordum.

Hafif bir çınlama sesi duyunca, Hank’in partneri Trixie’yi görmek için döndüm, bir tür kaftanımsı görünen bir şey giymiş, berbat sayılacak kadar çok gümüş takı takmıştı. O olduğunu biliyordum, çünkü paçuli kokusu almıştım.

Bize gülümseyince gözleri derin bir şekilde kırıştı, o çizgiler gülerek geçirdiği yılların kanıtıydı. Trixie’nin etrafındayken, siz de gülümsemeden edemezsiniz. Eksantrik biriydi. Bir hippie. Ağabeyimin terapistiydi ve anlaşılan insanları evlendirmek için lisansı da vardı.

Bu kadın söz konusu olduğunda, beni şaşırtmayacak kadar gizli bir şeydi bu.

Dramatik bir şekilde ellerini çırpı. “Peki! Hazır mıyız, çocuklar?” Çenesini eğerek, padokun içine taşıdıkları beyaz çardaklı işaret etti. “Bunu nasıl yapıyoruz? Herkes mi orada duracak? Sadece ikiniz mi? Plan nedir?”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Sabah ikimizin de istemediği bir düğündeki karışıklıkları neredeyse uyku getirecek kadar detaylı bir şekilde konuşuyorduk. Şimdi ise buradaydık ve doğaçlama yapıyorduk. Buna bayılıyordum.

Bu bizdik.

Dağınık, komik, plansız. Hep böyleydik. Sanırım hep böyle olacaktık.

“Sadece ikimiz,” diye cevap verdim. Trixie onu takip etmemi işaret edince, istediğini yaptım.

Beyler sıralamış oldukları katlanır sandalyelerin arasında yerlerini aldılar. Miranda’nın taşra kulübünde planladığı altın sandalyelerle alakası bile yoktu. Hayatımın geri kalanını Billie gibi bir kadınla geçirmenin yanında sandalyelerin lafı bile olmuş gibi.

Mira ve Violet, Rich ile yürüdüler. Üçünün de suratında ukala sırıtışlar vardı. Sanki bütün millet bunun açık ara çok daha iyi bir düğün olduğunu biliyordu. Doğal ve rahat hissettiriyordu. Ev gibi hissettiriyordu. Babamın ve dedemin vakit geçirmeye bayıldığı bu çiftlikte. Yıldızlı göğün altında, arkamızdaki Cascade dağlarının seyirlik gölgesinde.

Mükemmeldi.

Başımı kaldırıp Billie’yi zarif dantel bir elbise ve kocaman sırıtışla Hank ile kol kola gördüğümde, doğru seçimi yaptığımızı anladım.

Bu kadını seçerek doğru yapmıştım.

Sadece cırcır böceklerinin ötüşme seslerinin olduğu arazide, mumlarla aydınlatılmış patikada yürüyüşünü izlerken, bu bilgi iliklerime işledi.

Başını çevirerek düzenlemeleri inceledi. Gözleri yaşardı ama gülümsemesi genişledi.

Nefes kesiciydi.

Ve benimdi.

Yaklaştıklarında, Hank onu sımsıkı ve yürekten kucaklayıp kulağına bir şey fısıldadı. Billie güldü. Ama ikisinin de gözlerine yaşlar dolmuştu.

Yaşlı adam ileri uzanıp sağlam bir şekilde elimi sıktı. “Baban. Deden. Seninle gurur duyarlardı, evlat.”

Başımı salladım, aniden boğazımda bir yumru belirmişti.

Hank sadece gülümseyerek elimi daha da sertçe sıktı. “Ona iyi bak.”

“Söz veriyorum,” dedim. Ciddiydim.

Hank hoş bir tavırla gülerek başını iki yana salladı, bu arada bizden uzaklaşıyordu. “Bol şans. İhtiyacın olacak.”

Bunun üzerine herkes güldü. Billie ile birbirimizi iğnelemekten keyif aldığımızı bilmeyen yoktu. Aldığı kadarını verebilecek kadar iyiydi. Onda en sevdiğim şeylerden biri buydu.

Billie bir adım atarak önüme geçti, parmaklarını parmaklarıma dolayarak gözlerimin içine baktı. Saçları açıldı ve omuzlarına dökülüyordu. Gevşek bukleler onun evcilleşmemiş karakterine uyuyordu. Annesinin planlamış olduğu sıkı topuzla alakası yoktu.

Mükemmel görünüyordu. Mükemmelen *kendisiydi*.

“Tamam!” diye Trixie başladı. “Bugün buraya toplanma nedenimiz...”

Muhtemelen daha çok kulak vermeliydim. Ama Billie’nin gözlerinde kaybolmuştum. Altınlar, yeşiller, sıcak tonlar. Hayatımın geri kalanında onlara bakacak olan şanslı bir piç kurusu olduğum kafama dank etti.

Bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve ağız hareketleriyle, ‘*Seni seviyorum*,’ dedi.

Ben de ona gülümsedim. Başımı iki yana salladım. Çünkü neredeyse inanamıyordum.

Bu insanlar. Bu yer. Bu kadın. Tam olarak âşık olduğumuz noktada durarak onunla evlenmek. Daha iyi ne olabilirdi?

ÖZEL BİR SİLİNİMİŞ SAHNE

1

BILLIE

DD'nin ince uzun sırtı altımda sarsılıyor ve sallanıyor-
du. Hareketlerinin beni geçici olarak huzur dolu bir
yere sürüklemesine izin vermek için gözlerimi kapatıp
sırtımı ve kalçalarımı gevşettim. Siyah kürkü yüzünden ona do-
kunmak, bütün gün güneşin ısısında yıkanmış bir kayaya otur-
maya benziyordu.

Kaçınılmaz topraksı at kokusu, onda kullandığım Hindistan-
cevizi aromalı nemlendirici spreyle karışmıştı. Her gün eve dön-
düğümüz yolda ağır ağır ilerlerken alüminyum korumalı toynak-
ları yoğun çimenlerin üstünde tekdüze bir tak-tuk sesi çıkarıyor,
başımızın üstünde kuşlar tatlı tatlı ötüşüyordu.

Huzur buydu. Mutluluk buydu. Tam olarak şu an cennetin
ta kendisiydi. Buna sahip olabildiğinizde, kimin terapiye ihtiyacı
olurdu ki?

DD bu açıdan bana benziyordu, basit hayatı seviyorduk. Pistin tantanası olmadan, öteki atlar ve eğitimcilerden ve bu tür yerlerde kaçınılmaz olarak ortaya çıkan o sözü edilmemiş gerilimden uzakta çok daha mutlu olurdu.

Kulak verirsiniz, atları anlamak kolaydır. Bir şey onu korkutursa, bana söylerdi. Yemek yemekle meşgulse, bana söylerdi. Birinden hoşlanmazsa da bana söylerdi. Dürüst, dolaysız ve güvenilir. Atları tanımaya başladığınız zaman, karakterlerinde çok az sürpriz olurdu.

Neredeyse üç aydır her günü birlikte geçirdikten sonra, DD'yi gayet iyi tanır olmuştum, beden dilini, ruh hallerini biliyordum; şu anda da durup bana bakarken ve nazikçe botumun ucunu burnuyla dörterken, içimdeki çalkantıyı hissedebildiğini biliyordum. Öne eğildim ve geminin deri kayışının altından küçük kulağını hafifçe kaşıdım. "Ne tatlı bir çocuksun," sözlerim, istediğimden çok daha güçsüz çıkmıştı.

Fakat önemi yoktu. DD beni yargılamazdı.

Vaughn gibi değil, kendisi son zamanlarda benim tam bir çatlak olduğumu düşünüyordu herhalde. Tamam, zaten düşündüğünden daha çatlak diyelim... Verdiğim tepki, yaklaştığını görmediğim bir dal parçası gibi kafama çarpmıştı. Kesinlikle başımı eğememiştim. Sonra da resmen sulu göz bir bebek gibi kaçmıştım. Sanki bana borçluydu. Aşırı tepki göstermek diye buna denirdi.

Şaşırtıcı bir bağış etkinliğine gitmek için düzenli cumartesi gecesi yemeğimizi iptal etmişti. Yasak değildi. Hem muhtemelen yanında götüreceği aşırı seksi bir eşlikçisi de vardı. Bu da yasak değildi. Sırf düşüncesi bile göğsümün acı verecek kadar sıkışmasına neden olsa da...

Dudaklarımdan uzun bir nefes saldım.

Duygusal kontrolüm birazcık eksikti ve o kişilik kusurumdan haberdardım. Ancak bu. *Tiksinç*. Bu yeniydi. Pek de hoşlanmadığım biriyle sıkıcı hoşbeş ettiğim öylesine bir yemek iptal oldu diye hayal kırıklığına uğramamalıyım.

Hem ondan hoşlanmadığım için, muhtemelen geceyi benden tamamen farklı tipteki bir kadınla geçirecek olmasını umursamamalıyım. O kadın güzel ve göz alıcı olurdu ve muhtemelen soyadından da dokunulmamış devasa güven fonundan da kaçmazdı. Hayır, cumartesi gecesinin kızı muhtemelen o hayat biçiminde kusursuzca evde oturuyordu, sağı solu belli olmayan at sevgilisiyle kaçmamıştı.

Onun kaybıydı. Çok iyi kuşkonmazlı risotto pişirmeyi planlıyordum. Yine de pişirecektim, sadece Violet'ı benimle takılmaya zorlayacaktım. İstemediğim sürece yalnız bir münzevi olmama gerek yoktu.

Vaughn'ın boş zamanlarında kimi becerdiği ise beni hiç mi hiç alakadar etmezdi. Aslında o konuyu düşünmek bile istemiyordum. Aklımın o görüntülere kaymasına izin vermek hafiften midemi bulandırıyor. *Neden mideni bulandırıyor, Billie?* Çünkü o adam iğrenç ve tamamen yanıltıcı, nedeni buydu.

Kendisi bütünüyle bir mirasyedi, yani tam olarak kaçtığım şeydi. Benim dandik kitapları elden geçirmem gibi o da kadınları elden geçiriyordu. Kasıntıydı ve berbat bir espri anlayışı vardı. Sevdiğim, değer verdiğim ve kaybetmek istemediğim bir işte benim patronumdu. Esasında arkadaş olarak yeterince iyiydi ve başka herhangi bir açıdan berbattı. Koyu renk düşünceli gözlerini, belirgin çenesini ve biçimli omuzlarını pek fark etmiyordum bile.

Olağanüstü iş ahlakını ve poposunu fark ettiğimi itiraf etmem gerekirdi, ama o kadardı. Çünkü ben sadece bir insandım ve poposu muhteşemdi. En güzel manzarasını, onu kızdırdığımda öfkeyle dönüp gittiği zaman görüyordum. Çifte kazanç.

Temel olarak o kış haricinde, oralara gitmek gibi bir niyetim yoktu. Eğitmem gereken atlar ve kazanmam gereken yarışlar vardı.

Yemeği hazırlamaya erken başladım, böylece Violet geldiğinde hâlâ yemek yapıyor olmayacaktım. Ruby Creek'te ev seçeneği kısıtlıydı, bu yüzden ahırın üstündeki dairede kalıyordum.

Vaughn beni ektiğinden beri bunalım halindeydim ve uzun vadeli arkadaş ya da aile üyemin olmaması normalden daha çok canımı acıtiyordu. Sonraki birkaç dakika boyunca risottomu karıştırırken Rich'i arama nedenim de buydu.

"Selam, Küçük Willie!" Ağabeyim beni göremiyor olsa da bu selamına gözlerimi devirdim.

"Kapa çeneni, Dick".

Güldü. Bu, hayatımız boyunca bizim için sürekli bir eğlence noktası olmuştu. Victor ve Miranda Farrington gibi iki düzgün insanın, her iki çocuğuna da penis temalı takma adlara dönüşebilen isimler koymayı nasıl başardıklarını asla anlayamayacaktım.

"Halk arasına karışmak senin için nasıl gidiyor?" diye ağabeyim laf soktu. Tam bir kasıntıydı.

"Halk arasına karışmıyorum, prenses. Normal bir insan gibi yaşıyorum. Ve harika gidiyor, eksik olma."

"Biliyorum, B. Sana sataşıyorum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyorsun."

Onayı içimi sıcacık ve yumuşacık yaptı. Yapmama yardım ettiği onca şeyden sonra, Rich'e daha iyi bir kız kardeş olmamanın suçluluğu içime doldu. "Son zamanlarda arayamadığım için üzgünüm. Yeni işim beni meşgul ediyor," dedim suçlu suçlu.

* Hem "willie" hem "dick", "penis" için kullanılan argo sözcüklerdendir. Karakter isimleri benzerliği ile kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

“O kadarını anladım. Stres yapma. Burada da meşgulüz. Aşağı yukarı aynı işte. Babam parasal olarak iyi durumda olup olmadığımı sormamı istedi. Hesapların hâlâ burada; onlara dokunmadığını söyledi.”

Her zaman kalkıp da güzel bir konuşmayı böyle bir boklukla mahvetmek zorundaydı. “Planlamıyorum da,” dedim tersçe.

“Tamam, tamam. Elçiye zeval olmaz. Sadece sorayım dedim. Senin için endişeleniyorlar, biliyorsun.”

Bir homurtu çıkardım. “Bunun için biraz geç kaldılar, ne dersin?”

“Evet, evet, B. Biliyorum. Bu yaz bir ara bir ziyarete ne dersin? Birkaç gün gelip kovboyculuk filan oynarım.”

“Seni kemerli tozlukla görmeyi hiç istemem, abi. Asla. Ama evet, tabii ki. Aklındaki bana söyle, ben de iş takvimime bir bakayım. O sıralar Vancouver'daki piste olacağım daha çok, haliyle belki seni doğal betonarme yaşam alanında tutabiliriz.” Duraksadım, ona bir sonraki sorumu sormak zorunda olmaktan bile nefret ediyordum. “Nerede olduğumu bilmiyorlar, değil mi?”

Karşılık olarak yaptığı iç çekiş bıkkındı. “Hayır, B. Bilmiyorlar.”

“Tamam. Seninle sonra konuşuruz.”

“Kendini özletme,” dediği sırada geri sayım sayacı öttü. Hatta klik sesi duydum ve boş evde etrafa bakındım, Rich ile konuştuğuktan sonra kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Yemek hazır olunca, evde hızlıca tur atıp misafir için yeterince iyi olduğunu kontrol ettim ve kendimi duşa attım. Violet bir kez olsun beni terden kafama yapışmamış saçlarla görmekten memnun olurdu herhalde. Boş zamanım olunca, saçımı uzun zamandır ilk kez şekillendirmeye karar verdim, belki de yıllar olmuştu. Saçlarım artık çok uzundu, İrlanda'dan beri kestirmemiştim.

Yeterince zamanım da yeterince nedenim de yoktu. Genellikle bir örgü ya da topuz iş görüyordu, özellikle de günlerimin çoğunda kask ya da şapka taktığım için.

Ama bugün gevşek parlak dalgalar yaratmak için geniş saç maşası kullandım. Böyle süslenmenin hissettirdiği nostalji bana kamyon gibi çarptı. Ailemin evini terk etmeden önce önemli olan şeyler vardı. Yüksek sosyete baskısı bana bunu göstermişti. Bir şekilde ailemi temsil ediyordum ve hazırlanmak için gösterdiğim özen bu konudaki gururumun bir yansımasıydı.

Evden azıcık derli toplu olmayan bir şekilde çıkmayı densesem, annemle babamın edecek bir çift lafı olurdu. Her sabah okula hazırlanmak için bir saatten daha uzun süre harcardım, eğitim almaya çalışırken nasıl görüldüğüm önemliydi sanki. Tüm bunların dile getirilmeyen kısmı ise, bu çevrelerde önem taşıyan şeydi; kimse ne kadar profesyonelleştiğimi ya da ne kadar zeki olduğumu umursamıyordu, evlilik yoluyla kurabileceğim bağlantıyı umursuyorlardı.

1800'lere hoş geldiniz! Ne saçmalık ama.

Parlak kestane rengi saçlarımı sade ve rahat bir şeyle eşleştirdim, yetiştirilme tarzıma sessiz bir orta parmak çekmekti bu. Açık renk yırtık kot pantolon ve ince beyaz bir kazak işi görecektik kadar sıradan bir tarzıydı. Kapının hafif çekingen bir şekilde çalındığını duyduğumda, hızlıca bir parfüm sıkmayı yeni bitirmiştik.

Hah. Violet. Tahmin edilebilir şekilde dakikti. Eğer Vaughn benim kaçık olduğumu düşünüyorsa, Violet tımarhaneden kaçtığımı sanıyor olmalıydı. Ama birlikte iyi çalışıyorduk, ben yang isem o yin olmuştu. Atlar onu seviyordu, daha nazik idare etme yöntemimiz iyi işliyordu ve benden daha yumuşak biri olsa da asla itilip kakılacak biri değildi. Bu da iyi bir şeydi, çünkü bu sektör hassas bir kadını çiğ çiğ yerd.

Kapıyı açtığımda ufak tefek, küçük Violet orada duruyordu, bir elinde çiçek demeti, diğerinde ise bir şişe beyaz şarap vardı.

“Yıllardır gördüğüm en iyi partner sen oldun şimdiden.”

Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı ve gülümsemesine engel olmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Vi, ne kadar sevimli olduğunu söyleyen oldu mu hiç?” dedim, uzattığı elinden çiçekleri alıp vazo görevi görecek bir şey aramak için onları mutfağa götürdüm.

“Evet, sen. Neredeyse her gün.” Alaycı bir homurtu çıkardı.

“İşte burada! Paradoks Violet. Asla değişme.”

“Tabii, tabii. Şarap açacağın nerede? Bir içkiye ihtiyacım var.”

Onu şüpheyle süzdüm ve tirbuşonu uzattım.

“Paylaşmak isteyeceğin bir şey var mı?”

“Hayır,” diye karşılık verdi, heceleri fazlaca küstah bir şekilde bastırınca, yalan söylediğini anladım.

“Bir adam yüzünden mi?”

Parlak mavi gözleri, çoktan doldurduğu ve ufak ufak yudumlamaya başladığı şarap kadehinin üzerinden beni süzdü.

“Tiksinç,” dedim ve dudaklarımı zorlayarak dişlerimi gösterecek şekilde suratımı buruşturdum. “Kurumumuzun terapistiyle görüşmek ister misin? Ofisi hemen kapının arkasında.” Mutfağın arka köşesini işaret ettim. “Güçlü, sessiz ve parlak siyah yelesiyle tam rüya gibi biridir.”

Ağzındaki şarabı püskürtmemek için yanaklarını sıktı.

“Seni güldürdüm!” diye haykırarak onu işaret ettim.

Kıkırdadı ve zarafetle dudaklarını sildi. Sanırım başarılı bir şekilde birkaç damla şarabı kaybetmesini sağlamıştım. “Hayır, bu gece sadece içip rahatlamak benim için yeterli bence... tabii sen dün Bay Harding ile saç baş yolduğunuz kısmın üstünden geçmek istersen o başka?” Sorgular bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ!” diye bir fazla neşeli bir şekilde karşılık verdim, adanın köşesinden dönerek kolumu onun minyatür omuzlarına

attım. “Gelip benimle verandada otursana, bütün gece boyunca erkek-olmayan şeyler hakkında konuşabiliriz.”

Kuşkonmaz çok lezzetliydi, öyle olacağını biliyordum zaten ve bitirdiğimizde bahçe sandalyelerimize yaslanıp arka araziye bakarken tıka basa doymuş karınlarımızı ovuşturduk. Bir şişe daha şarabı bitirmek üzereydik, çünkü neden olmasın?

“Galiba karnımda yemekten bebek oluştu,” diye inledi Violet.

“Sadece herkese babasının ben olduğumu söylediğinden emin ol,” diye şakayla karşılık verdim. Bende de yemekten bebek varmış gibi hissettiğimi söylemedim.

Tekrar inledi. “Cidden, Billie. Neden beni bu kadar çok besledin?”

“Seni büyötmeye çalışıyorum, Vi. Gelişmen durdurulmuş gibi. Aslında bir jokey olmalısın.”

“Plan bu.”

Bunun üzerine gözlerim ona çevrildi, ama ona bakmak için tamamen dönemeyecek kadar şişmiş haldeydim.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Şu anda tüm saatlerim lisans alma gerekliliklerine sayılıyor.”

“Hiçbir fikrim yoktu,” dedim düşünceli bir tavırla. “Neden benden binicilik yapmak için izin istemedin?”

“Bilmem,” dedi ve periye benzer bacaklarını gererek iç çekti. “Herhangi bir deneyimli binicinin ayağına basmak istemedim, anlıyor musun? Bir nevi sıramın gelmesini beklemek zorundayım.”

Enerjimi toplayıp oturduğum yerde doğruldum, ona döndüm ve yoğun bir şekilde ona baktım.

“Hayır, Violet. Anlamıyorum. Hayat öylece başına gelmez; sen kendin gerçekleştirmelisin. Özellikle de bu işteki bir kadınsan. İstedığın şeyi söyle. Her bir lanet gün söyle. Bazı ayaklara bas. Onların gözyaşlarıyla yıkan. Hedeflerine ulaşmak için,” göğsünü sağlam bir tavırla katı ve birazcık çakırkeyif bir şekilde dürttüm, “sıkı çalışmak, kendini buna adanmak ve doğal yetenek bir sınırı aşmak demek değildir. İstedğini al, onurlu bir şekilde gerçekleştir, ama özür dilemeden yap.”

O da bana bakıyordu, kocaman mavi gözler ve gümüş saçlardan ibaret gibiydi ve bana güçlü bir şekilde başını salladı. Kararlılığın göğsünde titreştiğini ve yüz hatlarında parladığını görür gibiydim.

“Sürekli dalga geçer gibi görünen biri için derin bir tavsiye oldu.”

“İki hızım var. Beni henüz öfkeli görmedin küçük Violet,” diye göz kırparak karşılık verdim, maskemi yüzümde tutmaya çalışıyordum, bütün gece o yüzeyin altında ne kadar kederli olduğumu göstermek istemedim.

Bunun üzerine ürperdi. Beni muhtemelen öfkeli görmek istemediğini çoktan biliyordu sanki. *Akıllıca.*

“Git de biraz uyu,” diyerek onu gönderircesine elimi salladım. “Pazartesi günü bazı genç atlara binmeye başlayacaksın.”

“Ama kim senin için seyislik yapacak?” diye cevap verdi, terdirgin görünüyordu.

“Dönüşümlü yaparız. Kendi atlarıma nasıl bakacağımı bilmeseydim, bugün olduğum yere gelemezdim. Zorlu işleri ben de senin kadar becerikli bir şekilde yapabilirim.”

Şoke olmuş görünüyordu, çıkık küçük pembe ağzı hafifçe açık kalmıştı. Hakkını vermek gerekirse, çoğu eğitmen bir seyisin işini yapmayı aklından bile geçirmezdi. Ama onların büyük kısmı kendi atlarına bile binmezdi, sadece programı ayarlarlar ve kenarda eleştiri yaparken, egzersiz binicilerinin işi yapmasına

izin verirlerdi. O tür bir sistem işe yaramaz demiyordum, ama benim tarzım değildi. Ellerimi kirletmeye gönüllü olmazsam, Violet'tan benim için yapmasını nasıl isteyebilirdim?

Öksürür gibi güldüm. "Violet, bana öyle bakmayı kes. Ağzına sinek kaçacak, sonra sana sinek kapanı demek zorunda kalacağım ve herkes nedenini öğrenmek isteyecek."

Ağzını sımsıkı kapattı ve ellerini bacaklarının üstüne sürterek ayağa kalktı.

"Peki, Patroniçe." O kadar sessizce söylemişti ki, doğru duyduğumdan bile emin değildim.

Başımı tamamen arkaya atarak fazlasıyla dramatik bir şekilde inledim. "Violet. Onu bir daha asla söyleme."

Şimdi bana katılarak gülüyordu. "Sanırım söyleyeceğim. Üstüne de gözyaşlarıyla yıkanacağım."

"Tanrım. Ben ne yaptım?" Onun minik bedenine sıkıca sarılırken saçlarına doğru kıkırdadım.

"Teşekkürler, Billie," dedi içtenlikle.

Bir adım geri çekilerek gözlerine baktım, bir kol boyu mesafede omuzlarını tutarken, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Rica ederim, Violet."

Bana ıslıl ıslıl baktı ve gitmek üzere dönüp ahırlara doğru arazide yürümeye başladı, ki pek de düz bir yol değildi. Küçük Violet'ımın bir şişe beyaz şarabı bitirme alışkanlığı olmadığını tahmin etmek zor değildi. Bu yüzden orada durup kendi kendime kıkırdarak onun azalan ışıpta tepeyi geçmesini izledim.

Artık Violet gittiğine göre; ben, kendim ve düşüncelerim tekrar baş başa kalmıştık. Bazen kendi kafamın içinde yaşamaktan nefret ediyordum. Geçmişime takılı kalmıştım, özgüvensizlikle mücadele halindeydim ve geleceği aşırı analiz ederdim. Bu gece kendimden bıkmıştım, kendi beynimden çıkıp biraz tatil yapmaya ihtiyacım vardı.

O yüzden bir şişe şarap daha açtım.

VAUGHN

BURADA NE YAPTIĞIMI bilmiyordum. Fevkalade kötü bir fikirdi.

Gecem tipik bir “aileyi temsil et” gösterisiydi. Birkaç fotoğraf için gülümse, muhabirin tekinin dedem ve Gold Rush Çiftlikleri hakkındaki ruh-emici sorularına cevap ver, sonra da bir avuç yabancıyla anlamsızca havadan sudan sohbet et.

Sıradan olmayan tek şey, anneme yalnız katılacağımı söyleyecek kadar taşaklı davranmış olmamdı. Bu konuda homurdanmıştı ama umurumda değildi. Kadınları kaldıracak ruh halim yoktu; ne onlardan birini eğlendirebilir ne de bir hanımla şehirde dışarı çıkmanın getireceği diğer şeylerle uğraşabilirdim.

Geçen birkaç yılda en azından olmuşların tadına baktığım gecelerin olmadığını söylesem yalan olurdu. Modum yerindeyken, iyi geliyordu ve elverişişti. Kulağa acımasızca geliyordu, ama kadınlara karşı hep dürüsttüm. Tek gece. Bağ yok. İşe geri dön. Uzun vadeli gönül işleri bana göre değildi.

Bu yüzden gecenin onunda Billie Black'in kulübesinde bitmem berbat bir fikirdi.

Bağış etkinliğinden erken ayrılmış ve Vancouver'dan Ruby Creek'e doğru uzun araba yolculuğuna başlamıştım. Size bunu neden yaptığımı anlayamadığımı söylemek isterdim, ama içten içe anlıyordum.

Dün öğleden sonra, Billie'nin yüzünün düşüşünü izlemek, karnıma yumruk yemek gibiydi. Binişinin ardından çok mutluydu. Kesinlikle ışıldıyordu. Onu öyle görmek güneşe çok uzun süre bakmak gibiydi, hani hemen ardından başka bir yere bakmak istersiniz ama görüş alanınızı daraltan büyük parlak noktalar vardır.

Ben sahneye girip ışıltısını çalmıştım.

O çetin cevizdi. Yüzündeki değişikliği hemen gizlemişti, ama yeterince hızlı değildi. Görmüştüm. Sonra da ona hiç yakışmayan aşırı neşeli bir tavırla yürüyüp gitmişti. Canıma okuduğu zamanları daha çok seviyordum. En azından nerede durduğumu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, neşeli ve uzlaşmacı Billie ödümü patlatmıştı.

Dolayısıyla belki de onun hâlâ kendinde olup olmadığını kontrol etmeye gittiğimi söyleyebilirdim. Bana fırça çekmesi, bir denizci gibi küfretmesi ve kendi eşsiz yöntemiyle iyi olduğunu kanıtlaması için. Ancak sonrasında onunla yemek yemeyi özlediğimi itiraf etmek zorunda kalacaktım.

Sadece tesadüfen tanıdığım ve pek de sevmediğim insanlarla dolu büyük yuvarlak bir masada oturmak benim için her zaman çocuk oyuncağı olmuştu. Ancak bu gece, bunun yerine Billie'nin mutfak adasında bir tabureye tüneyip soğuk bir bira içebileceğimi bilmek, bunu neredeyse dayanılmaz hale getirmişti.

Arabayı durdurdum ve kulübede hâlâ ışıkların açık olduğunu görünce rahatladım. Ne yapacağımdan ya da söyleyeceğimden

emin değildim, ama uzun adımlarla kapıya gidip hızlıca üç kez vurdum. Sonra da bekledim.

Ama herhangi bir hareket görmedim ya da duymadım. Kapıya birkaç kez daha vurdum, ardından parmaklarımı ahşap kapıya yayarak yaklaştım.

“Billie? Ben Vaughn,” diye seslendim, beni duymasını umuyordum.

Birkaç saniye sessizliğe gömüldükten sonra, evin yan tarafından gelen, “Kusura bakma, terapistimle meşgulüm!” sözlerini duydum. Sesini takip ederek Double Diablo’nun padokuna girdince, onu padokun yanına serdiği bir battaniyede sırtüstü yatarken gördüm.

“Artık uyuduğun yer orası mı, Mogli?” Temkinli bir şekilde yaklaştım, cevabının ona katılmam için bir davet olduğundan pek emin değildim.

Sadece kulübenin dışarıdaki ışıklarının sıcak loş parıltısıyla aydınlanan bir alanda, tepesinde durduğumda, her zamankinden daha içe dönük görüldüğünü fark ettim. Aşağı bakarak görüntüsünün tadını çıkardım. Teni, beyaz gömleğinin parlaklığına karşı ışıldıyor, dışarıda ata binmek onu bronzlaşmış gösteriyordu. Kestane rengi saçları, kadınsı yüzünün etrafına yayılmıştı, plajdaki kumda gördüğünüz dalgaları hatırlatan dalgalar halinde şekillendirilmişti.

Gerçekten burada uyumayı düşünüyormuş gibi sessizce hımladı. Ardından neredeyse istemsizce ürperdi.

“Üşüyor musun?”

“Hayır,” diye basitçe cevap verirken, hâlâ yıldızlara bakıyordu.

Smokinimin ceketini çıkardım ve küçük bir çocuğu örtüyormuşum gibi battaniye niyetine vücudunun üzerine örttüm ve yanındaki çimlere tedirgin bir şekilde oturdum; onun alanına girmeyi de oradan ayrılmayı da istemiyordum.

Sessizce oturup gecenin durgunluğunun tadını çıkardım ve uzun bir parmağını ceketimin yakasında gezdirmesini izledim. Büyülenmişim, şimdi ne yapacağıma ya da söyleyeceğime dair bir fikrimin olmadığını fark ettim.

“Ceketin parfüm kokuyor,” diyerek sessizliği bozdu.

Kendimi açıklamak istemedim, muhtemelen annemin parfümüydü zaten, o yüzden hızlı laf sokmalarla dolu konfor alanımıza dönmeye çalışarak, “Sen de şarap kokuyorsun,” dedim.

Bir homurtu çıkardıktan sonra kafasının içine döndü, tamamen derin düşüncelere dalmış gibiydi. Sessizce oturup ona biraz alan tanımanın yapılacak en iyi şey olduğuna karar verdim, hâlâ ona ne söyleyeceğimden ya da buraya neden geldiğimi nasıl açıklayabileceğimden emin olamadığımdan bahsetmiyorum bile. Dakikalar uzarken, gözlerimin kapanmaya başladığını hissetmek beni uzanmaya mecbur etti.

Çimenlerin nemi beyaz gömleğimden içeri sızdı ve gitmeyi düşünürken, Billie, “Tamamen insanlarla dolu bir odadayken bile, yalnız olduğunu hissettin mi hiç?” diye fısıldadı.

Tanrım. Başımı çevirip ona baktım ve gözlerimin profilinde oyalanmasına izin verdim. Yüzü sakın görünüyordu ama o uzun kirpiklerin altında gözleri çalkantılıydı.

“Sürekli,” dedim iç çekerek.

Verdiği tek karşılık, “Hah,” oldu.

“Yalnız mısın, Billie? Aileni filan ziyaret etmek için izin almaya ihtiyacın varsa, sorman yeter.”

Gürültülü bir “Pfff!” sesi çıkardıktan sonra başını çevirip bana baktı. “Ailemle iletişim halinde değilim.”

“Neden?”

Bir an için gözlerini yavaşça kapattıktan sonra tekrar gözlerine baktı. “Beni reddettiler. Ya da ben onları reddettim. Kime sorduğuna göre değişir, muhtemelen.”

“Nasıl oldu?” diye sordum, şimdi yüzümde açık bir merak vardı.

Dudakları hafifçe kıvrılarak, “Meraklı şey seni,” derken, uzanıp burnuma dokundu.

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. “Billie Black, bir kokarca kadar sarhoşsun*.”

“Hanım arkadaşın üstüne kokarca sürtünmüş gibi kokuyor,” da onun hazırcevap karşılığı oldu.

Oflayarak başımı iki yana salladım. Ellerimi başımın arkasında kenetleyerek tepedeki yıldızlara baktım. Buradayken çok netlerdi. Büyük şehrin neon parıltısından uzakta, ışıkları hiç bastırılmıyordu.

Bana bakmaya devam ederek sordu, “Çok itaatkârsın. Hiç sorumluluklarından kaçmak istedin mi? Biraz ortalığı karıştırmak? Ailenin adını nasıl etkileyeceğinden ya da insanların ne düşüneceğinden endişelenmek yerine, bir şeyleri bildiğin gibi yapmak istiyor musun?”

Tanrım. Neden sarhoş Billie bu kadar derin ve sorularla doluydu? Annemin beni baş göz etmek için iyi niyetli ama tuhaf takıntısından bahsettiğini biliyordum. Babamla evlenmenin annem için mutluluğun zirvesi olduğunu biliyordum, benim için de aynı şeyi istiyordu. Ama hiç durup da bana ne *istediğimi* sormamıştı. Bütün bu gösteri, saygı duyduğum biriyle tartışmak zorunda kalmadan bile kendimi yeterince aşağılık hissettiriyordu zaten.

“O konuda endişelendiğimi hiç söylemedim.”

Benim bakışlarımı takip ederek gözlerini gece göğüne çevirdi. “Endişelendiğini anlayabiliyorum.”

O kadar şeffaf mıydım gerçekten? Çoğu çalışmam, iş arkadaşım ve partnerim beni bir açıdan Fort Knox’a benzetirdi, şekil ya

* Orijinali “drunk as a skunk” olan deyimlin Türkçe karşılığı “zil zurna sarhoş olmak” şeklindedir. Ancak bir sonraki cümlede “kokarca” üstünden espri devam ettiği için birebir kelime anlamıyla çevrilmiştir. (ç.n.)

da biçimsel olarak. Dudaklarımdan hırıltılı bir nefes kurtuldu. “Senin anlaman zor olur.”

“Anlamakta zorlandığım tek şey, neden buna rıza gösterdiğin,” diye cevap verdi, sesi biraz sertti.

O sırada dönüp birbirimize baktık. Birbirimize gerçekten baktık. Onun vahşi, yabani güzelliğini içime çekerken, bakışlarını ne kadar yoğun bir şekilde hissettiğimi yok saymaya çalışıyordum. Kaburgalarıma ağırlık çökmüş gibiydi. Her nefeste göğsünün inip kalktığını görebiliyordum, tipik olarak aşağı kıvrık dudakları gerginlikten büzülmüştü ve yoğun amber gözleri biraz fazla içmekten hülyalı bakıyordu. Her zamankinden daha kırgın görünüyordu ve onu düzeltme dürtüsü eziciydi.

Onun öylece uzanmış ve kederli görüntüsü aletimin kabarmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oldu. Dudaklarımı yaladım; kendime engel olamamıştım. Şu anki görüntüsünün perişan gerçekliği, onu olabilecek en ilkel şekilde rahatlatmak isteyen ilkel yanımı harekete geçiriyordu. Yanağını çimenlere bastırıp ona sahip olmak isteyen yanım. Onun bana binmesini istiyordum, böylece içine kayarken yüzünden geçen bütün duyguları izleyebilirdim. Böylece o haykırana ve ben içindeyken dağılana kadar meme uçlarını parmaklarımin arasında çevirirken, başını zevkle geriye atmasını izleyebilirdim.

Billie Black'i istiyordum. Bu da aklıma gelen en boktan fikirdi.

“Gitmelisin,” diye fısıldadı boğuk bir sesle ve beni daldığım hayallerden çekip çıkardı.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdıktan sonra kendime geldim. Haklıydı tabii ki.

“Gitmeden önce sana biraz su getireyim,” dedim, ayağa zıplayarak hızla onun arka verandasına ilerledim, artık sırtım ona dönük olduğu için sertleşmiş aletimi de düzelttim.

Cumartesi geceleri genellikle bizim oturduğumuz yemek masasını görünce olduğum yerde durdum. Ama bu gece ben yoktum, yine de bir şarap şişesinin yanında iki kadeh duruyordu. Arka pencereden de tezgâhın üstünde büyük bir beyaz gül demeti olduğunu görebiliyordum.

Aniden benimle alakası olmayan bir şeyi bölmüşüm gibi hissettim. Benimle alakası olmayan bir geceyi. Söyleyecek bir şeyim yokken tamamen davetsiz bir şekilde çıkıp gelerek bir çalışanın, bir *arkadaşın* özeline girmiştım. Bunu yapmak için de çevre kurmaya yarayacak önemli bir etkinliği mahvetmişim. Gecemde gösterebileceğim tek şey, şiddetli bir ereksiyon ve romantik ilişkilerin kariyer hedeflerim için gereksiz bir dikkat dağıtıcı ve aile itibarına potansiyel bir tehdit olduğu yönündeki sert bir hatırlatmaydı.

Billie özellikle kötü bir fikirdi. Benim dünyamı ve bir Harding olmanın getirdiği baskıları muhtemelen anlayamazdı. Bu gece bunun kanıtıydı, kadının resmen her olay için ayrı bir kişiliği vardı. Sıcak, soğuk, kopuk... *karmaşık*.

Bu yüzden en cesur anlarımdan biri olmadığını itiraf edebileceğim bir anda, bahçenin diğer tarafına doğru yürüyüp arabama bindim ve uzaklaştım.

Billie kendi suyunu alabilirdi.

Teşekkürler

Başardım! İlk romanım. Bu kadar çok insanın yardımını olmasaydı bitiş çizgisine ulaşamazdım.

Öncelikle, ejderhalar veya ışın kılıçları içermemesine rağmen bu hikâyeyi sabırla dinleyen (ve tamam, bazen sızlanan) kocam. Yazarın beyninden en iyi kaçış olan oğlum. O sisleri üzerimden atamadığımda dinozorlarla oynamaktan daha iyi bir şey yok. Ve yıllardır bana yazmam gerektiğini söyleyen ailem. Sizi seviyorum. Hem bakın! Lise İngilizcesinin çoğunu atlamak sonuçta iyi sonuç verdi.

Beta okuyucularım: Amber, Amy ve Erica. Okumaya, düşünmeye ve bitmek bilmeyen sorularıma cevap vermeye ayırdığınız zaman için hepinize teşekkür ederim. Bu kitap, sizin geri bildirimleriniz olmadan şu anki haline gelemezdi.

Paula, sen benim peri annem sayılırsın. Bir balkabağını prenseslere layık bir arabaya çevirdin. Senin keskin bakışın ve düşünceli eleştirilerin olmadan kaybolurdum. Ben kenar boşluklarına yazdığın notlar için yaşıyorum.

Casey, bu kapağa izin verilenden daha fazla değişiklik ve ayarlama yapmama izin verdiğinden neredeyse eminim, bu yüz-

den... beni tolere ettiğin için teşekkür ederim. Ve henüz zirveye ulaşmadın; buna izin vermeyeceğim! Çoğunlukla bana daha güzel kapaklar yapmaya devam etmeni istediğim için.

Son olarak, Melanie Harlow, nezaketin, cömertliğin ve geri bildirimin için sana nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum. Gerçek bombaların her zaman tam doğru zamanda, tam doğru yere düşüyor ve onlar için daha fazla minnettar olamazdım.

Okuduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bir kitap yayınladığıma gerçekten inanamıyorum.

Biri beni çimdiklesin.